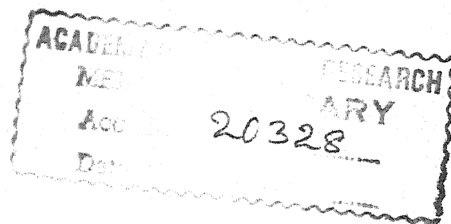
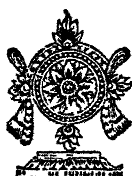
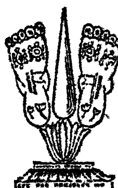

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யாநம்

தொடங்கும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்.

அழகியமணவாள னருளிச்செய்தது.

மணவாள மாமுனிகள் விஷயமான தனியன்.

1 *ஸ்ரீஶைலேஶ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்*
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்

ஆழ்வா னருளிச்செய்தது.

குருபரம்பரை விஷயமான தனியன்.

2 *லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம்*
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்

எம்பெருமானார் விஷயமான தனியன்.

3 *யோநித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம*
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே

ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தது.

ஆழ்வார் விஷயமான தனியன்.

4 *மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ்*
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா

பட்ட ரருளிச்செய்தது.

ஆழ்வாரகள் பதின்மா விஷயமான தனியன்

5 பூதமஸரஸச மஹததாஹவய படடநாத
ஸ்ரீபகதிஸார குலஸேகர யோகிவாஹாந
பகதாஙகரிரேணு பரகால யதீநதரமிஸ்ராந
ஸ்ரீமத பராஙகுஸமுநிம பரணதோஸமி நிதயம்

மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செயதது.

ரஹஸயார்தத ஸமபரதாயபரமபரையி ஞெடுத தனியன்

6 லோககுரும குருபிஸஸஹபூர்வைஃ கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம
ஸ்ரீநகபத யபிராமவரேஸெள தீபரஸயாந குருஞசபஜேஹம.

ராயுண்ணி பத்மநாப ரருளிச்செய்தது.

பிள்ளைலோகாசார்யா விஷயமான தனியன்

7 லோகாசாரயாயகுரவே கருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே
ஸமஸாரபோகி ஸநதஷட ஜீவஜீவாதவேநமஃ

பூர்வோக்த குருபரம்பரைககு பரதயேக தனியனகள்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

கூரகுலோததமதாஸா விஷயமான தனியன்

8 லோகாசார்ய க்ருபாபாதரம கௌண்டிநய குலபூஷணம
ஸமஸதாத்மகுணாவாஸம வநதேகூரகுலோததமம

மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்தது.

திருவாயமொழிபபிள்ளை விஷயமான தனியன்

9 நமஸஸ்ரீஸைலநாதாய குநதீநகரஜநமநே
ப்ரஸாதலபத பரமபராபய கைங்காயசாலிநே

மணவாளமாமுனிகளுககு மாதாமஹரான கோட்டியூ
ரழகியமணவாளப பெருமாள் பிள்ளை தனியன

10 லோகாசார்யபதாமபோஜ ராஜஹமஸாயிதாநதரம்
ஜஞாநவைராகயஜலதிம வநதேஸெளமயவரமகுரும

மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்தது.

திகழககிடநதான் திருநாவீறுடையபிரான் தாதரணணரையன்
விஷயமான தனியன்

11 ஸ்ரீஜிஹவாவததீஸதாஸ மமலமஸேஷஸாஸ்த்ரவிதம
ஸுநதரவரகுருகருணாகநதளித ஜஞாநமநதிரம கலயே

ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்கே உரியனவாய், இதின் இருவகையான ப்ரகரணபேதம் முதலியவற்றைக்காட்டும் தனியன்கள்.

ஆறுப்ரகரணமாக வகுக்கும் ஶ்லோகம்.

12 (1) புருஷகாரவைபவஞ்ச (2) ஸாதநஸ்யகௌரவம்
(3) தததிகாரிக்ருத்யம் (4) அஸ்யஸத்குருபஸேவநம்
(5) ஹரிதயாமஹேதுகீம் (6) குரோருபாயதாஞ்சயோ
வசநபூஷணே வதஜ்ஜகத்குருமதமாஶ்ரயே.

13 ஸாங்காகிலத்ரவிட வேதஸம்ஸ்க்ருதரூப வேத
ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹ மஹாரஸ வாக்யஜாதம்
ஸர்வஜ்ஞலோககுருணாமித மாயபோக்யம்
வந்தே ஸதா வசநபூஷண திவ்யஶாஸ்த்ரம்.

14 ஆகண்டோத்கண்ட வைகுண்டப்ரியாணாம் கண்டபூஷணம்
குருணாஜகதாமுக்தம் வ்யாப்தமவசநபூஷணம்

ஆறுப்ரகரணமாக வகுக்கும் பாட்டு.

15 (1) பேறுதருவிக்குமவள் தன் பெருமை, (2) யாறு, (3) பெறுவானமுறை, (4) யவன்,
கூறுகுருவைப்பனுவல், (5) கொள்வதிலையாகிய குளிர்ந்தவருள் தான்,
(6) மாறில்புகழ்நற்குருவின் வண்மையோடெல்லாம் வசநபூடணமதில்,
தேறிடநமக்கருள் முடும்பையிறையவன் கழல்கள் சேரென் மனனே.

ஒன்பது ப்ரகரணமாக வகுக்கும் பாட்டு.

16 (1) திருமாமகள் தன் சீரருளேற்றமும்
(2) திருமால்திருவடி சேர்வழிநன்மையும்
(3) அவ்வழி யொழிந்தன வனைத்தின் புன்மையும்
(4) மெய்வழியூன்றிய மிக்கோர்பெருமையும்
(5) ஆரணம்வல்லவ ரமருநன்னெறியையும்
(6) நாரணன்றருள்தரு நற்குருநீதியுஞ்
(7) சோதிவானருள் தூயமாகுருவின்
பாதமாமலர் பணிபவர்தன்மையுந்

(8) தீதில்வானவர் தேவனுயிர்களை
யேதுமின்றி யெடுக்கும்படியையும்
(9) மன்னியவின்பமு மாகதியுங்குரு
வென்னுநிலைபெறு மின்பொருடன்னையும்
அசைவிலாவேத மதனுளனைத்தையும்
வசனபூடண வழியாலருளிய
மறையவர்சிகாமணி வண்புகழுடும்பை
யிறையவனெங்கோ னேருலகாரியன்
தேன்மலர்ச்சேவடி சிந்தைசெய்பவர்
மாநிலத்தின்பமெய்தி வாழ்பவரே.

17 லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே
தத்வார்த்த தர்சிநோ லோகே தந்நிஷ்டாஶ்ச ஸுதுர்லபா:

18 ஜகதாசார்யரசிதே ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே
தத்வஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்ட்டாம் தேஹிநாத யதீந்த்ரமே

உலகாசிரியன் திருவடிகளே ஶரணம்
ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

சாற்றும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்.

வாநமாமலைஜீய ரருளிச்செய்தது.

19 கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவை மணவாளர்
ஓதரியபுகழ்த்திருநா வுடையபிரான்தாதருடன்
போதமணவாளமுனி பொன்னடிகள்போற்றுவனே.

20 வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம்
வாழிமுடும்பையென்னு மாநகரம் — வாழி
மனஞ்சூழ்ந்தபேரின்ப மல்குமிகுநல்லார்
இனஞ்சூழ்ந்திருக்கு மிருப்பு.

21 ஓதுமுடும்பை யுலகாசிரியனருள்
ஏதுமறவாத வெம்பெருமான் — நீதி
வழுவாச்சிறுநல்லூர் மாமறையோன்பாதந்
தொழுவார்க்குவாரா துயர்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.
ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யாக்யாநாவதாரிகை

ஸகலவேத ஸஙகராஹமான திருமநத்ரததில, பததரயததாலும பரதிபாதிககபபடுகிற ஆகாரதரயமும ஸாவாதம ஸாதாரணமாகை யாலே, [22] "யத்ரருஷ்யஃபரதமஜாயே புராணாஃ" என்கிற நிதயஸூரிக ளோபாதி, சுதத ஸதவமான பரமபதததிலே, நிதயாஸங்குசி தஜஞாநாாயககொணடு, நிரநதர பகவதநுபவஜநித நிரதிசயாநநத தருபதராயிருககைககு யோகயதை யுணடாயிருககசெயதேயும, [23] "அநாதிமாயயாஸுபதஃ" என்கிறபடியே திலதைலவத தாருவஹ நிவத தூாவிவேசத்ரிகுணதுரதயயாநாதி பகவநமாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாசராய, அநாத யவித்யாஸஞசிதாநநத புணயாபுண்ய காமாநுகுணமாக ஸுர நர திாயக ஸதாவர யோநிகளதோறும [24] "மாறிமாறிப பல பிறபபும பிறநது" பிறநத பிறநத ஜன்மங்கள் தோறும், தேஹாதமாபிமாநமும, ஸ்வாதநதாயமும, அநய சேஷதவமும, ஆகிற படுகுழிகளிலே விழுநது, தததநுகுண ஸாதய ஸாதநஙகளிலே மணடி, [25] "யாதானுமபறறி நீஙகுமவிரத"ததை யேறிட்டுககொணடு, பராபதசேஷியாய் பரமபராபய பராபகபூதனனவன்பககல அதயநதவிமுகராய், கர்ப ஜநம பாலய யௌவந வாாதக மரண நரகஙகளாகிற வவஸதாஸபதகததிலே நிரநதரவிதத விவித நிரவதிக துககஙகளை யநுபவித்துத திரிகிறவிஸ் ஸமஸாரி சேதநரிலே, ஆரேனும சிலாககு, ஜாயமாநகால பகவத கடாக்ஷவிசேஷததாலே ரஜஸதமஸ்ஸுககள் தலைமடிநது, ஸத வம தலையெடுத்து, மோக்ஷருசியுணடாலுைம, ததவ ஹித புரு ஷாாதங்களை உள்ளபடி அறிநதே உஜஜீவிககவேணடுகையாலும, அவைதன்னை சாஸ்த்ரமுகததாலே அறியபபார்ககுமளவில, சாஸ் தரஙகளில் தலையான வேதமானது, [26] "அநநதாவைவேதாஃ" என் கிறபடியே அநநதமாய், ஸ்வாாததநிர்ணயததில ஸர்வசாகா பரத்யயநயாயாதி ஸாபேக்ஷமா யிருககையாலே அலபமதிகளுககு அவகாஹிதது அாததநிஸசயம்பணண வரிதாகையாலும, அநநத வேதபாரகராய் ஸ்வயோகமஹிம ஸாக்ஷாதகருத பராவர ததவ விபாகரான வயாஸாதி பரமருஷிகளாலே, பரணீதங்களாய வேதோபபரும்ஹணஙகளான ஸ்மருதீதிஹாஸபுராணங்களிலும, ஸார்ாஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழிய, தாத்பாயாமசம் தெரியா மையாலும், அவைபோலன்றிககே ஸம்ஸாரி சேதநோஜஜீவந

காமனுன ஸாவேசவரன், தானே ஆசாரயனுய் வெளிபபடுததின ஸகலவேதஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும், அதிஸங்கரஹதயா, அதி கூடாரததஙகளாகையாலும, பகவதாகஸ்மிக கடாக்ஷவிசேஷத தாலே, [27] மயர்வறமதிநலமருளபபெறறு ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத பர்யங்களேயுமகரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாதகரிததபராஙகுசபரகாலா திகளான ஆழவாரகளருளிசசெயத தராவிடவேத ததங்கோபாங கஙகளான திவயபரபநதஙகளும் அளவிலிகளால அாததாசநம பண்ணப போகாமையாலும, ருசிபிறநத சேதநாிழநதுபோமபடி யிருக்கையாலே ஆழவாருடைய நிாஹேதுக கடாக்ஷலபத திவய ஜ்ஞாநரான நாதமுனிகள் துடக்கமாக ஸதஸம்பரதாயவிதத ராய் ஸகல ஶாஸ்த்ர நிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூாவாசார் யர்கள் அநத வேதாதிகளிலர்த்தங்களே ஸஙகரஹித்து மநதமதி களுககும ஸுக்ரஹமாம்படி பரபநதீகரித்து முபதேசிததும் போநதாாகள்.

அபபடியே ஸம்ஸாரிசேதனா ிழவு ஸஹிககமாட்டாதபரம க்ருபையாலே நதுஜஜீவநார்தமாக தாமும பலப்ரபநதஙக ளருளிச்செயத பிளளேலோகாசார்யா, ஆசாாயபரமபரா பராபதங் களான வர்ததங்களில அவாகள் தாங்கள் கௌரவாதிசயததாலே ரஹஸ்யமாக வுபதேசிததுப போநதவையாய் அருமை பெருமை களேபபறற, இதுக்கு முன்பு தாமும் பரகாசிபபியாம லடக்கிக கொண்டு போநதவையுமான அாததவிசேஷங்க ளெல்லாத்தை யும், பின்புள்ளாரு மிழக்கவொண்ணு தென்கிற தம்முடைய க்ரு பாதிசயத்துககு மேலே, பெருமாளும ஸவபநததிலே திருவுள் ளமா யருளுகையாலே, ஸ்ரீ வசநபூஷணமாகிற விபபரபநதமுகேந வெளியிட் டருளுகிருர்.

முன்பே பேரருளாளப பெருமாள், தமமுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மணறபாககத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷ கடாக்ஷம் பணணியருளி, தஞ்சமாயிருபபன சில வாதத விசேஷஙகளே தாமேயவாககு ஸ்வபநமுகேந வருளிசசெயது, நீா போய் இரண்டாற்றுககும் நடுவேவாத்தியும, இன்ன முமககிவவர் தங்களெலலாம விஸதமாக நாமஙகே சொல்லுகிருேமென்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, அவரிஙகேவநது பெரியபெரு மாளே ஸேவிததுககொண்டு, நமககு முன்பக் கருளிசசெய்தவாத்

தஙகளையும அசலறியாதபடி அநுஸநதிததுககொண்டு, ஏகாந்த
மானதொரு கோயிலிலே வாததியா நிறகசசெய்தே, தமமுடைய
ஸ்ரீபாததததுக் கநதரஙகரான முதலிகளும தாமுமாக, பிள்ளை, ஒரு
நாள் அநத கோயிலிலே யாதருசசிகமாகவெழுநதருளி அவவிட
மேகாநதமாயிருக்கையாலே, ரஹஸ்யார்த்தஙகளை யவாகளுககருளிச
செயதுகொண் டெழுநதருளியிரா நிறக, அவை, தமககு பேரரு
ளாளபபெருமா ளருளிசசெய்த வாத்த விசேஷங்களா யிருககை
யாலே அவா போரவிததராய உள்ளினின்றும புறபபட்டுவநது
பிள்ளை ஸ்ரீபாததததிலே விழுநது, அவரோ நீரென்ன, ஆவதே
தென்று பிள்ளைகேட்டருள, பேரருளாளப பெருமாள் தமககிவவா
தஙகளை பரஸாதிததருளினபடியையும, இத்தேசத்திலே போரவிட்
டருளினபடியையும, இனனமுமககஙகே விசதமாகச சொலலுகிறோ
மென் றருளிச செயதபடியையும் விண்ணபபஞ்செய்ய, கேட்டு
மிகவும் ஹருஷடராய் அவரையு மபிமாநிததருள, அவருமஙகுத
தைக கநதரஙகராய வாத்திககிற நாளிலே, பெருமாள் அவர்ககு
ஸவபநததிலே இவவாததஙகள் மறநதுபோகாதபடி இவற்றை
யொரு பரபநதஸ்தமாககச சொன்னோமென்று நீா பிளளைக்குச
சொலலுமென்று திருவுள்ளமாக, அவரிபபடி பெருமாள் திருவுள்
ளமா யருளினரென்று விண்ணபபஞ் செயய, ஆனால அபபடி
செயவோமென்று திருவுள்ளம்பறறி அநநதரமிபரபநத மிட்டரு
ளினரென்று பரஸித்தமிறே.

ரத்நபரசுரமான பூஷணத்துக்கு ரதநபூஷணமென்று பேரா
மாபபோலே, பூாவாசாாயாகளுடைய வசநபரசுரமாய அநுஸநதா
தாககளுககு ஔஜ்ஜ்வல்யகரமாய இருக்கையாலே, இதுக்கு வசந
பூஷணமென்று திருநாமமாயிறறு.

ஜீயா திருவடிகளே ஶரணம்.

வயாகயாநாவதாரிகை முறறிற்று.

மூலத்தின் ப்ரகரணவிபாக ப்ரகாரம்

ஆறுப்ரகரணமாய ஆறர்த்த ப்ரதிபாதகமான க்ரமம்

இப்ப்ரபந்தத்தில (வேதார்த்த மறுதியிடுவது) என்று தொடங்கி (அத்தாலேயது முறப்பட்டது) என்னுமளவாக, வக்ஷ்யமாணார்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண நிர்தேசம்பண்ணுகிற தாகையாலே ப்ரபந்தோ போத்காதம். [வாக்யம 1—4.]

(1) & (2) (இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட்டம) என்று தொடங்கி (ப்ரபத்த யுபதேசம பண்ணிற்று மிவளுக்காக) வென்னுமளவும, ஸாபராத சேதநருடைய ஸாவாபராதங்களையும் ஸர்வேஶ்வரனை ஸஹிப பித்து ரக்ஷிப்பிக்கையே ஸ்வரூபமான புருஷகாரவைபவமும, அந்த புருஷகாரமும மிகையாமபடியான வுபாயவைபவமும் சொல்லு கிறது. [வா-5—22.]

(2) (ப்ரபத்திக்கு) என்று தொடங்கி (ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய:) என்னுமளவு மிவவுபாயவரணரூபப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதி நியமாபாவம, விஷயநியமம, ஆஶ்ரய விசேஷம, இத்தைஸாதநமாக் கில வருமவத்யம, இதின்ஸ்வரூபாங்கங்கள், முதலானவற்றை (சேர)ச சொலலி ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்று ஸாதிக்கையாலே பூர்வோகதோபாயஶேஷ மாகையா லுபாயப்ரகரணம. [23—79.]

இதில் (ப்ராப்திக் குகப்பானுமவனே) என்னுமளவும் ப்ரதாந ப்ரமேயம். [23—70.]

மேல ப்ராஸங்கிகம். [71—79.]

(3) (உபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி (உபேயவிரோதிகளுமா யிருக்கும) எனனுமளவும, இவவுபாயத்தைககொண்டு உபேயத தைப பெறுவா னொருசேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேக்ஷிதங்களையும், உபாயாந்தர த்யாக ஹேதுக்களையும், மற்றும த்யாஜ்யோபாதேயங்களா யுள்ளவற்றையும், விஸ்தரேணச சொல லுகையாலே அதிகாரிவிஷடாகரமரு சொல்லுகிறது. [80—307.]

(4) (தான்ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி (உகப்பு முபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும) என்னுமளவாக, ஹிதோபதேசஸமயத்தில் ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ர்யாதிகளான ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம, ததுபயா பரிமாற்றம,

தீமனங்கெடுத்த ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில ஸிஷ்ய னுபகார ஸ்மருதி க்ரமம, இவற்றைச சொலலுகையாலே, ஸித்தோபாயநிஷ்டனான வதிகாரியினுடைய ஸ்வாசார்யாநுவாத்தந க்ரமஞ சொலலுகிறது. [308—365.]

(5) (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம பயஹேது) என்று துடங்கி (நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது) என்னுமளவாக, இவவதிகாரிக்கு அத்வேஷம துடஙகி பராபதிபலமான கைங்காயபாயநதமாக வுண்டான பேறுகளுககெலலாம ஹேதுவாய், ஸ்வகாமபயநிவர்தகமான பகவந நிர்ஹேதுக க்ருபாபரபாவஞ சொலலுகிறது. [366—406.]

(6) (ஸ்வதநதரனை உபாயமாகத் தான் பற்றினபோதிறே) என்று துடஙகி மேலெலலாம மிககவேதியர் வேதத்தி னுட்பொருளான சரமபாவநிஷ்டையை வெளியாகச சொல்லுகிறது. [407—463.]

[வேதார்ததமறுதியிடுவது) என்று துடஙகி இவவர்ததததிலே தலைககட்டுகையாலே, இபபரபநதத்தில் சரமபரகரண பரதிபாதயமானவர்ததம் வேததாதபர்யமென்னுமிடம ஸமப்ரதிபநநம.

ஸ்ரீ கீதைககு சரமஸலோகமபோலேயிறே இபபரபநதத்துககு சரமபரகரணம. அஙகு, ஸாதயோபாயங்களை யுபதேசித்துக்கொண்டுபோநது, ஸவஸ்வாதநதாய பீதனானவனுக்கு, அவற்றைததள்ளி, ஸிததோபாயஙகாட்டபபட்டது.

இஙகு, ஸிததோபாயததைச் சொல்லிக்கொணடுபோநது, ஈஸவரஸவாதநதர்யததுக் கஞ்சினவனுககு, பரதமபர்வத்தைத தள்ளி சரமபர்வங காட்டப்பட்டது.

ஆக இபபடி, ஆறுபரகரணமாய, ஆறர்ததபரதிபாதகமாயிருககும.

ஒன்பது ப்ரகரணமாய் ஒன்பதர்த்தப்ரதிபாதகமான க்ரமம்

ஒன்பது பரகரணமாய, ஒன்பதாத்த பரதிபாதகமா யிருக்குமென்னவுமாம —

(1) & (2) அநதபக்ஷததிலும் பரதமபரகரணம் பூர்வவத். [5—22.]

(2) மேல (பரபததிககு) என்று துடங்கி (பகவததவிஷய பரவருததி சேரும) என்னுமளவும, பூரவபரகரணோகதோபாய சேஷமாகையால், உபாயபரகரணம. [23—114.]

(3) (பராபகாநதர பரிதயாகததுககும) என்று துடங்கி (ஆகையாலே ஸ்வரூபமாயிருககும) என்னுமளவும, உபாயாநதரதோஷபரகரணம. இபபரகரணததில பரபததபுபாய வைலக்ஷண்யகதநம பராஸங்கிகம. [115—141]

(4) (இவ னவனைபபெற நினைககும்போது) என்று துடங்கி (இடைச்சியாய பெறறு விடுதல செயயுமபடியாயிருககும) என்னுமளவும, விதோபாயநிஷ்டருடைய வைபவபரகரணம. [142—242.]

(5) (இபபடி ஸர்வபரகாரததாலும) என்று துடங்கி (உபேயவிரோதிகளுமா யிருககும) என்னுமளவும, பரபநந திநசாயா பரகரணம. [243—307.]

(6) (தான் ஹிதோபதேசம பணணுமபோது) என்று துடங்கி (சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்னுமளவும, ஸதாசாரயலக்ஷணபரகரணம. [308—320.]

(7) (சிஷ்யனென்பது) என்று துடங்கி (உபகாரஸமருதியும நடககவேணும) என்னுமளவும, ஸச்சிஷயலக்ஷண பரகரணம. [321—365.]

(8) (ஸ்வதோஷாநுஸநதாநம) என்று துடங்கி (நிவர்ததகஜ்ஞாநம அபயஹேது) என்னுமளவும, பகவந நிர்ஹேதுகவிஷயீகார பரகரணம. [366—406.]

(9) (ஸ்வதநதரனை) என்று துடங்கி, மேலடங்க, சரமபராபய ப்ராபக பரகரணம. [407—463.]

இவ்விரணடு க்ரமததையும பறறவிறே "பேறுதருவிககுமவள தன் பெருமை" [பககம்—3. வரி—15.] "திருமாமகள்தன்" [ஷை வரி—20.] என்கிற தனியன்களிரணடு மவதரித்தது. ஆகையாலே இரண்டு ப்ரகாரமு மநுஸநதிககக குறையிலலை.

இப்ப்ரபநதநதான், தீரககசரணாகதியான திருவாயமொழி போலே தவயவிவரணமா யிருககும. எஙஙனே யென்னில, திரு

வாய்மொழியில முதல மூனறு பததாலே உததரகணடாாததததை யும, மேல மூன்றுபததாலே பூர்வகணடாாததத்தையுஞ சொலலி, மேல நாலுபததாலும அவவுபாயோபயோகியான குணஙகளேயும, ஆதமாதமீயஙகளில தமகரு நசையறறபடியையும, அவனோடு நமக குணடான நிருபாதிகபநததையும, தாம பராாதிததபடியே பெறற படியையும பரதிபாதிககையாலே, ததநுரூபாாததஙகளேச சொலலித் தலைகடினபபோலே, இதிலும, பரநமததிலே புருஷகாரததையும, அநநதரமுபாயததையும, அநநதரம ஏததுபாயாதிகாாி நிஷடையை யும சொலலுகையாலே பூாவகண்டாாததததையும; அவவதிகாாி நிஷடை சொலலுகிறவளவில, உபேயாதிகாராபேக்ஷிதஙகளேச சொலலுகிற இதுககுளளே உததரகணடாாததததையுஞ சொலலி, மேல பரபநத சேஷததாலும் ததுபதேஷடாவான வாசாாயனள வில, இவனுககுணடாக வேணடும பரதிபததயநுவாத்தந பரகாரங களேயும, இவனுககு மஹா விஸவாஸஹேதுவான பகவநநிாஹேதுக கருபாபரபாவததையும், வாகய த்வயோகதோபாயோபேய சரமா வதியையுஞ சொலலித தலைககடடுகையாலே.

ஒன்பதாதத பரதிபாதகமான பக்ஷததிலும், பூாவவாகயததில கரியாபதோகதமான ஸவீகார முபாயாநதர பரித்யாக பூாவகமா யலலதிராமையாலும், திநசாரயையும அபபததில சொலலபபடுகிற வதிகாரிகேகே யுளளதாகையாலும, ஸதாசாாயலக்ஷணம தவயோப தேஷடாவான வாசாாயனபடி சொலலுகிறதாகையாலும், தவய விவரணமாக நிாவஹிககக குறையிலலை

இபபடி தவயவிவரணமான விதிலே, தவயநதன்னிறபோலே மறறைரஹஸய தவயாாததஙகளும ஸஙகரஹேஞ்ஞைகதஙகளா யிருக குமு; எஙஙனே யென்னில —

(அஹமாததத்துக்கு) என்று துடஙகி (அடியானென்றிறே) என்னுமளவாகவும, (ஸவரூபபரயுகதமான தாஸ்யமிறேபரதாநம) என்றும, பரணவாாததஞ சொலலபபடடது. [73—77.]

(ஸவயத்ந நிவருததி) இதயாதியாலும, (தன்னைத்தானே முடிககையாவது) எனறு துடஙகி (இபபடி ஸர்வபரகாரததாலும) என்கிறதறகு கீழிலுள்ளததாலும நமஸ்ஸபதாாததஞ சொலலப படடது. [71—180]

(பரபாரயோஜநபரவருத்தி) இதயாதியாலும (உபேயததுக் கிளைய பெருமாளையும) இதயாதியாலும (கைஙகாயநதான் பகதி மூலமல்லாதபோது) இதயாதியாலும, தருதீயபதார்ததஞ சொல பட்டது. [72—281.]

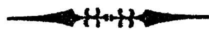
(அஜஞாநததாலே) இத்யாதியாலும், (பராபகாநதரபரித யாகததுககும்) இதயாதியாலும, உபாயாநதர த்யாகத்தை ஸஹே துகமாகச் சொலலுகையாலே, தததயாஜயதையையும் தயாகபர காரததையும சொலலுகிற பததவயார்த்தமுஞ சொல்லபபட்டது. [43—115.]

(இது தனக்குஸ்வரூபம) இத்யாதியாலும் (பராபதிக்குபா யமவன நினைவு) இதயாதியாலும "மாமேகம ஶரணம" என் கிறபதஙகளி லாத்தஞ சொலலபபட்டது. [55—66.]

(பரபத்தயுபாயத்துக்கு) இதயாதியாலே "வரஜ" என்கிற ஸ்வீகாரவைலக்ஷண்யஞ சொலலபபட்டது. [134.]

(அவனிவனை) என்று துடஙகி (ஸ்வாதநதர்யததாலே வரும் பாரதநதர்யம்பரபலம) என்னுமளவும், ஸர்வபாபஙகளையுநதள்ளி அங்கீகரிக்கு மீஶவர ஸ்வாதநதாயததையும், (கருபாபலமு மநுப வித்தேயறவேணும) என்று, பலஸித்தியில கணணழிவில்லாமை யுஞ சொல்லுகையாலே, உததரார்ததததி லர்த்தஞ சொல்லப்பட் டது. [143—148—402.]

வ்யாக்யாநாரம்பம்

1. அவதாரிகை-(வேதார்த்தமித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன், ப்ரமாணத்தைக் கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிஶ்சயிப்பது. அந்தப்ரமாணந்தான், ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேண அஷ்டவிதமாகச் சொல்லுவர்கள்.

அதில் 28 "ப்ரத்யக்ஷமேகஞ்சார்வாகா:" இத்யாதியில் சொல்லுகிற பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப் போலன்றியே, ப்ரத்யக்ஷாநுமானாகமங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணத்யா அங்கீகரித்து, உபமாநாதி பஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதாயோகமந்தர்ப்பவிப்பித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இந்த்ரியக்ராஹ்யயோக்யங்களிலும், அநுமானம் ப்ரத்யக்ஷவிஷயத்வயாப்திக்ராஹ்யநுரூபமாக கதிபயபரோக்ஷார்த்தங்களிலும் ப்ரமாணமாகவும்.அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகவும் நிஷ்கர்ஷித்து, அதுதன்னிலும் 29 "வேதேகர்த்ராத்யபாவாத்பலவதிஹி நயைஸ்தவந்மூகே நீயமானே தந்மூலத்வேநமாநம் தத்ருததகிலம் ஜாயதே" என்கிறபடியே ஸ்வப்ராமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய சாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற, ஸ்வத: ப்ராமாண்யமுடையவேதமே, ப்ரபலப்ரமாணமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில் தாமருளிச் செய்கிற வார்த்தங்களெல்லாம் வேதப்ரதிபாத்ய மென்னுமிடம் தோற்ற, முதலிலே வேதத்தை ப்ரமாணமாகவங்கீகரித்துக் கொண்டு, தத்தர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுங்க்ரமத்தை இவ்வாக்யத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—1 வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே

வ்யாக்யாநம் —அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைக தாநத்வங்களாலே ஈஶ்வரன அகிலப்ரமேய விலக்ஷணனாயிருக்குமாப் போலேயிறே அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்களாலே வேதம் அகில ப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வாதி, 30 "வாசா விரூபநித்யயா" இத்யாதி ஶ்ருதியாலும், 31 "அநாதிநிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா - ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யதஸ் ஸர்வா: ப்ரஸூதய:" இத்யாதி ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றதிறே. இந்த ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள்

வேதநித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே தத்பௌருஷேயத்வமும் ஸித்தமிறே. அதயேவ ப்ரமவிப்ரலம்ப ப்ரமாதாஶக்திரூபதோஷ சதுஷ்டய ஸம்பாவநாகந்த ரஹிதமாயிருக்கும். பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம். இப்படி யிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமில்லை. ஆகையாலேயிறே 32 "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்ய முத்ருத்ய புஜமுச்யதே வேதஶாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி நதைவம் கேஶவாத் பரம்" என்று இதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இதினேற்றமெல்லாந் திருவுள்ளம்பற்றியிறே 33 "சுடர்மிகு சுருதி" யென்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தது. அவரைப் பின் செல்லுமவராய அபியுக்தாக்ரேஸரரான பட்டரும் 34 "ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம்" என்றதிறே.

இதை வேதமென்கிறது, "வேதயதீதி வேத:" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே புபுத்ஸுக்களாய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கையாலே.

இப்படியிருந்துள்ள வேதந்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே பாகத்வயாத்மகமாயிருக்கும். அத்தை இவ்விடத்தில் உபய பாக ஸாமாந்யவாசியான வேதஶப்தத்தாலே ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது.

(அர்த்தம்) என்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் 35 "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் 36 "அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா" என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; ஆகையாலே, பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம், ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமிறே.

கர்மத்தினுடைய பகவதாராதநத்வம் 36 "ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா:" என்று அக்நீந்த்ராதி ஸகலதேவதைகளும், பகவத் சரீரபூதராக ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகாரத்தை யறிந்து, அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாக வநுஷ்டிக்குமவர்களிடத்தில், இதினுடைய பகவதாராதநத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்வோ தேவதா

மாத்ரங்களை யுத்தேஶித்துப் பண்ணும் காமமும், வஸ்து த்யாப் பகவதாராதநமாய்த் தலைக்கட்டும். 37 "யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந்ஸ ஹுதாஶநாந், ஸர்வபூதாந்த ராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்திதே" என்னக்கடவதிறே 'யேப்யந்யதேவதா பக்தா, யஜந்தேஶ்ரத்தயாந்விதா:, தேபிமாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்" என்றுதானே யருளிச்செய்தானிறே.

ஆகையாலே எல்லாப்படியாலும் காமத்துக்கு பகவதாராதநத்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி ஆராதநரூபமான காமமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமாகிற வாத்தத்வயத்தையுமறியவே, த்யாஜ்யோபாதேயரூப ஸகலார்த்தங்களையுமறியலா யிருக்கையாலே, பாகத்வய ப்ரதிபாத்யம் காமப்ரஹ்மங்களென்கிறது. எங்ஙனேயென்னில், காமந்தான் புபுக்ஷுக்களுக்கு ஐஶ்வர்ய ஸாதநமாய் முமுக்ஷுக்களில்பக்திநிஷ்டர்க்கு உபாஸநாங்கமாய், ப்ரபந்நர்க்கு கைங்கர்யரூபமாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள காமத்தின் வேஷத்தை உள்ளபடி யறியவே, அநந்த ஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்க்கு, இது உபாஸநாங்கத்வேநோபாதேயம், ஐஶ்வர்யார்த்திகளுக்குபாதேயமான வாகாரத்தால த்யாஜ்யம், என்றறியலாம். அநந்யஸாதநர்க்கு இது கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே, கைங்கர்ய ரூபேணோபாதேயம், உபாஸகர்க்கு பாதேயமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யம், என்றறியலாம். ப்ரஹ்மத்தை யறியும்போது, தத்ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளை யெல்லாமறியவேண்டுகையாலே, விபூதிபூத சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபமறியலாம். அதில் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான சேதநஸ்வரூப வைலக்ஷண்யமடியாக வருகிறதாகையாலே, கைவல்யத்தின் வேஷமறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷித்வப்ராப்யத்வங்களை யறியவே, தத்தநுபவாதிகள் புருஷார்த்தமென்றறியலாம். தது பாஸ்யத்வ ஶரண்யத்வங்களை யறியவே, தத்ப்ராப்தி ஸாதநவிசேஷங்களை யறியலாம். ஸாத்யாந்தர ஸாதநாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வத்தையும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிசயபோக்யதையையும், அநந்ய ஸாத்யத்வத்தையும், தத்ப்ரகாரதயா பரதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் தாமிக்கவே, ஸுஸ்பஷ்டமாக வறியலாம். ஆக இப்படி இருக்கையாலே பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம், ஆராதந ஸ்வரூபமான காமமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமென்னக் குறையில்லை. 38 "தவதர்சசாவிதிமுபக்ரீ பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்

வோ பாகஸத்வநீஹா குணவிபவபரிஜ்ஞாபனைஸ தவத பதா படுதௌ" என்றிறே பட்டரருளிச செய்தது.

இபபடி பாகதவய பாதிபாதயங்களான இவ்வாததங்களை யறுதியிடுகையாவது, காமததினுடைய ஸ்வரூபாஙக பலாதிகளையும பரஹமத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூத்யாதிகளையும் ஸமஶய விபாயயமற நிரணயிககை. அதுதான் செயயுமபோது ஸகலஶாகாபாத்யய நயாயததாலும, ஸகல வேதாநத பாதயய நயாயத்தாலும செய்யவேணும.

அதில ஸகல சாகாபாத்யய நயாயமாவது.—ஒரு வாககியததிலே ஓரர்த்ததைதச சொனனால, அதினுடைய அங்கோபாஙகாதிகளை நேராக வறிகைக்காக, சாகாநதரஙக ளெல்லாததிலும் ஸஞசரிதது, அவறறில சொலலுகிற வாததஙகளிலும் ஜ்ஞாநம்பிறநது, அவவாதநஙகளுக கயோஙய விரோதஙகளையும் ஶமிபபிதது, தனககபிமதமான அஙகியோடே சேருமவறறைச சேர்க்கை.

ஸகலவேதாநத பாதயய நயாயமாவது—ஒரு வேதாநததிலே ஒருவாகயம் ஓராததததைச சொன்னால, அலலாத வேதாநதஙகளிலும் ஸஞசரிதது, அவற்றில சொலலுகிற வர்த்தங்களுக கயோஙய விரோதம பிறவாதபடி விஷயவிபாகம பண்ணி, தனககபிமதமான வாததங்களோடே சேருமவற்றைச சோககை.

இதுதான் மஹாமதிகளான மஹாஷிகளுககொழிய, அலலாதாரக்கு செயயபபோகாமையால, உபபரும்ஹணஙகள் கொண்டே நிர்ணயிககவேணும். ஆகையாலே தநநிரணயகஙகளை யருளிச செய்கிறார்.

(ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணஙகளாலே) என்று. ஸம்ருதிகளாவன - ஆப்தரான மநு வத்ரி விஷ்ணு ஹாரித யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளாலே அபிஹிதஙகளான தாமஶாஸ்த்ரஙகள்.

இதிஹாஸங்களாவன:—புராவருததபாதிபாதகஙகளான ஸ்ரீமத ராமாயண மஹாபாரதாதிகள்.

புராணஙகளாவன—ஸாகாதி பஞசலக்ஷணோபேதஙகளான பராஹ்ம பாதம வைஷ்ணவாதிகள்.

வேதார்ததமறுதியிடுவது இவற்றாலே யென்று இபபடிநியமேன வருளிசசெயதது, இவற்றையொழிய ஸ்வபுத்யா நிரணயிககுமள

வில, அலப ஶ்ருதனானவனுககு விபரதிபததிவருமாகையாலே, வேத காருஷ்யஹேதுவாமென்று நினைதது. இநநியமநதான் 39 • இதி ஹாஸ புராணாபயாம வேதமஸமுபப்ருமஹயேத, பிபேதயலபஶ்ரு தாதவேதோ மாமயம பரதரிஷ்யதி " என்று பாரஹஸ்பதயஸம்ரு தியிலும மஹாபாரததிலும சொலலபபட்டதிறே

இவவுபகரமவாகயபரகரியையாலே, புருஷகாரவைபவநதுடஙகி ஆசாரயாபிமாந பாயநதமாக, இபபரபநததி லிவரருளிசசெயகிற வேதாரதஙகளெலலாம, உபபரமஹணஙகளகொண்டே நிஶ்சயிதத ருளிசசெயகிறா ரெனனுமிடம தோறறுகிறது. அதுதான் தததநா ததஙக ளருளிசசெயகிற ஸ்தலஙகளிலே ஸமபரதிபநநம.

ஆக இவவாகயததால், ஸகல பரமாணஙகளிலும வேதமே பர பலபரமாணமெனனுமிடமும், ததாததநிரணயம பணணுங கரம முஞ சொலலிறறாயதது.

2. அவ —இவறறிலெததாலே எநதபாகததிலாததும் அறுதி யிடககடவதென்ன வருளிசசெயகிறார.

மூலம் —2 ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபாகததிலர்த்த மறுதி யிடக்கடவது; மற்றை யிரண்டாலும் உததர பாகத்திலர்த்த மறுதியிடக்கடவது.

வயா —(ஸம்ருதியாலே யென்றுதுடஙகி) உபப்ருமஹயமான வேததததுககு, பரதிபாத்யாரததவிஶேஷத்தாலேயிறே பாகபேதமுண டாயதது. அபபடியே உபபரம்ஹணங்களுககும பரதிபாதயவிஶே ஷததாலே பேதமுணடிறே. அதில ஸ்ம்ருதிகள் பூரவபாகோப பரமஹணஙகளாகவும, இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோப பரம ஹணஙகளாகவும நிரமிதஙகளாகையாலே, தத்ததுபபரமஹணங களைக கொணடே தததடபாகாரத்த நிஶ்சயம பணணவேண்டி யிறேயிருபபது. அதைதபபறற ஆசார வயவஹாரப்ராயஶ் சிததாதிகளுககு பரதிபாதகஙகளான தாமஶாஸ்தராதிகளாலே காமப ரதிபாதகமான பூரவபாகததி லாததநிஶ்சயம பணணககடவது. பக வதஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி சேஷ்டிதஙகளுககு பரதிபாதகஙகளான இதிஹாஸபுராணஙகளாகிற மறறையிரணடாலும், பரமஹ பரதி பாதகமான உத்தரபாகததி லாததநிஶ்சயம் பணணககடவு தென்கிறார.

இப்படி உபயவிதமான உபப்ரம்ஹணங்களாலே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதியிடுகையாவது.—அநதீதஸாகார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாதகங்களான விவற்றாலே, அதீதஸாகார்த்தங்களை, அபேக்ஷித விசேஷங்களோடேகூட நிஸ்சயிக்கை

ஸ்ம்ருதிகள் தன்னிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநமும், இதிஹாஸாதிகளிலே கர்மப்ரதிபாதநமு முண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஸம்ருதிகளில் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநம், கர்மங்களினுடைய ததாராதநரூபத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும், இதிஹாஸபுராணங்களில் கர்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய உபாஸநாங்கத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும். ஆகையாலே, இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக் குறையில்லை.

40 "ப்ராயேணபூர்வ பாகார்த்தபூரணம் தர்மஸாஸ்த்ரதஃ, இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதாந்தார்த்தஃ ப்ரகாஸ்யதே" என்னக்கடவதிறே.

3. அவ—உத்தரபாகோப ப்ரம்ஹணத்வயத்துக்கும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னிலொக்குமோ வென்கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்—அனறிக்கே ஏகபாகவிஷயமான விரண்டு உபப்ரம்ஹணங்களிலும் இன்னது ப்ராபல்ய மென்னுமதையும் தர்ஸிப்பிக்கவேணுமென்று, தாமே திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

மூலம்—3 இவை யிரண்டிலும்வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

வ்யா:—(இவை இரண்டிலு மென்றுதுடங்கி) அதாவது ஸ்ரேஷ்ட பாகோப ப்ரம்ஹணத்யாவந்த சோதகியை யுடைத்தான விவை யிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, ப்ராமாண்யத்தில் வந்தால் புராணத்திலும் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யமுண்டென்கை.

புராணத்திற்காட்டி லிதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யம் பரிக்ரஹாதிசயம் மத்யஸத்தை கர்த்ருப்ராபத்தமத்வம் ஆகிறவிவற்றாலே. இவற்றில் பரிக்ரஹமாவது, ஸாஸ்த்ரபரிக்ரஹம். 41 "வேதவேத்யே பரேபும்ஸி ஜாதே தஸரதாத்மஜே, வேத ப்ராசேதஸாதாஸீத ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா". 42 "மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ஸ்ருதிஸாகராத், ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமாஃ" 43 "வ்யாஸவாக்யஜலௌகேந குதர்மதருஹாரிணா, வேதஸைலாவதீர

ணோந நீரஜஸகா மஹீகருதா. பிபேதி கஹநாசசாஸ்தராந நரஸ் தீவராதிவெளஷதாத, பாரதஸாஸத்ர ஸாரோயமதஃ காவயாதம நா கருதஃ விஷணௌ வேதேஷு விதவதஸு குருஷு பராஹம ணேஷுச, பகதிர்பவதிகலயாணீ பாரதாதேவ தீமதாம" இத்யாதி களாலே புராணவிஶேஷஙகளிலே இதிஹாஸம் ஶலாகிககபபடா நின்றதிறே.

மதயஸ்தததையாவது — 44 "யஸமிந கலபேது யதபரோகதம புராணம பரஹமணா புரா, தஸயதஸ்யது மாஹாத்மயம் ததஸவரூபேண வாணயதே" என்று ஸாவபுராணத்துககும் பரவாததகன் பரஹமாவாய, அவனுககு யாதொரு கலபததிலே குணதரயததில யாதொரு குணம விஞசியிருநதது, அநத குணநுகுண தேவதையி னுடைய மாஹாதமயததை புராணததிலே சொலலுகையாலே, பக்ஷபாதிகளாயிருககும புராணஙகள் போலன்றிககே, லௌகிக வைதிக ஸகலார்தத நிாணயததிலே அதிகருதங்களாகையாலே ஒரு விஷயததிலும் பக்ஷபாதமினறிககே யிருககை.

கர்தது ராபததமதவமாவது —பரபநத காததாவானவன், யதாாதத தாஶந ஸாமாதயததையும, யதா தருஷ்டாாத்த வாதித வததையும மிகவுமுடையவனா யிருககை.

45 "அதேதிஹாஸ புராணயோ ரிதிஹாஸா பலீயாமஸஃ, குதஃ, தேஷாம பரிகரஹாதிரேகாத, ஸாவதரமாதயஸ்தயோந பூதார்த்த பரதீதேஃ, வசநஸௌஷடவேந, காததுராபததமத்வாவ கதேஶச" என்று துடஙகி பரிகரஹாதிஶயாதிகளாலே புராணாதிதிஹாஸ பராபலயம், ஸாமாநயேந ததவநிாணயத்திலே உய்யககொணடா ராலும ; 46 "மஹாபாரதமஹி பரிகரஹவிஶேஷாவஸிதம" என்று துடங்கி, 47 "தாமேசாாதேச காமேச மோக்ஷேச பரதர்ஷப, யதி ஹாஸதி ததநயதர யந நேஹாஸதி நததகவசித" 48 "இதி லௌகிக வைதிகஸகலாாததநிாணயாதிகருததவேந, கவசிதபி அபக்ஷபாதித வாசச, புராணேபயோபலவததரம" எனனுமதளவாக, பரிகரஹாதி சயததாலும மதயஸததையாலும் புராணஙகளிறகாடடி இதி ஹாஸ விசேஷமான மஹாபாரததததுககுண்டான பராபலயம, ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷயததிலே பட்டராலும பரதிபாதிககபபட்ட திறே.

4. அவ.—அதின் ப்ராபல்யத்தை இசைவிக்கிறார்.

மூலம்.—4 அத்தாலே யது முற்பட்டது.

வ்யா —(அத்தாலே, என்று தொடங்கி.) அந்த ப்ராபல்யத்தாலே, 49 "இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்" என்றும், 50 "இதிஹாஸபுராணாப்யாம்" என்றும் ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே இரண்டையும் சேரச் சொல்லுகிற வளவில், இதிஹாஸமானது புராணத்துக்கு முன்னே சொல்லப்பட்டதென்கை.

த்வந்த்வ ஸமாஸத்தில், அல்பாச்தரமாதல் அப்யர்ஹிதமாதலிறே முற்படுவது. அதிலல்பாச்தரமன்றியிலே யிருக்க, அது முற்பட்டது அப்யர்ஹிதத்வத்தாலேயிறே; இந்த வப்யர்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதின் ப்ராபல்யமென்று கருத்து.

அதவா (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்று பாகத்வயோப ப்ரம்ஹணங்களையும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில், 51 "இதிஹாஸாஸ்ச புராணாநிச இதிஹாஸபுராணாநி, ஸ்மர்த்தயஸ்ச இதிஹாஸ புராணாநிச ஸ்ம்ருதீதி ஹாஸபுராணாநி" என்றிப்படி இவர்க்கு ஸமாஸவிவக்ஷை யாகையாலே, அல்பாச்தரமான புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தை யருளிச்செய்ததின் கருத்தை (இவை யிரண்டிலும்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

இந்த யோஜனையில், (அத்தாலேயது முற்பட்டது) என்கிறவித்துக்கு அந்தப்ராபல்யத்தாலே (இதிஹாஸ புராணங்களாலே) யென்கிற விடத்தில் புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸஞ் சொல்லப்பட்டதென்று பொருளாகக் கடவது.

ஆக வேதார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுமளவில், தத்உபப்ரம்ஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில் பூர்வபாகோபப்ரம்ஹணங்களின்ன தென்றும், உத்தரபாகோபப்ரம்ஹணங்களான இதிஹாஸ புராணங்களி லிதிஹாஸம் ப்ரபலமென்றும், அருளிச்செய்கையாலே, மேல் தாமருளிச் செய்யப்புகுகிற வர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாண மொருங்கவிட்டருளினாராய்த்து.

(வா—5—307. பூர்வகண்டார்த்தம்)

புருஷகார வைபவம்

5. அவ —முதலிலே (வேதார்த்தம) இத்யாதியாலே வேதத்தாத்த தத்பபரமஹணஙகளை ஸாகலயே நோபாதாநம பண்ணி, அநத வேததநிலுடைய பாக விபாக தத்பபரமஹண விபாகஙகளையும, பணணிஞரே யாகிலும சேதநருடைய உஜஜீவநததுக கபேக்ஷிதாததஙகளை யருளிசசெயய விழிநதவராகையாலும, அதுதான் பூாவபாகவேதய மனறிககே உததரபாகவேத்ய மாகையாலும, பூாவபாகததில முமுக்ஷுவுககு ஜஞாதவயாமஸமுள்ளதும, உததரபாகாாததஙகளான ஸ்வரூபோபாய புருஷாாத்தபரதிபாதந ஸதலஙகளிலே தத ததநுகுண தயாஜயோபாதேய கதந முகேந ஜஞாபிககலா யிருககையாலும, உததரபாகாாதத நிாணயததிலே பரவாததராய, அதுதனனிலும பகவதஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளையும பகவதுபாஸநாதிகளையும, பரக்கநின்று பரதிபாதிககிற விடஙகளில, ஸாராஸார விவேகபூாவகமாக தாதபாயாாததஙகளை, ஸஙகரஹிதது, ஸமஶய விபாயயமற சேதநாககு பரதிபததிவிஷயமாமபடி யருளிசசெயது செலலுகிறார் மேல. அதில, பரதமததிலே, உததரபா கோபபரமஹண தவயததில பரபலமாகசசொன்ன இதிஹாஸஙகளில வைததுககொணடு ஸ்ரீராமாயணததிலுடைய பராபலயததை பரகாசிபபியா னினறுகொணடு, தத பரதிபாதயவிஶேஷததை யருளிசசெயகிறார.

மூலம் —5 இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்ட்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவ ளேற்றஞ் சொல்லுகிறது. மஹாபாரதத்தால தூதுபோனவ னேற்றஞ் சொலலுகிறது.

வயா —(இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்டடமென்று துடங்கி). ஸ்ரீராமாயணததுககு இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்டடதவமாவது, [52] "வாலமீகயே மஹாஷயே ஸநதி மதஶா நமததஃ, பரஹமணு ஸமநுஜஞாதஸ் ஸோபயுபா விஶதாஸநே" என்று ஸகலலோகபிதாமஹனுன பரஹமாவாலே ஸமபாவிதனுன ஸ்ரீவாலமீகிபகவானுலே பரணீதமாகையாலும, [53] "நதே வாகநர்தாகாவயே காசிததரபவிஷ்யதி" என்று

ப்ரஹ்மா வநுக்ரஹிக்கையாலே இதில்சொன்ன வர்த்தங்களெல்லாம் மெய்யாகக் கடவதாகையாலும், 54 "தாவத்ராமாயணகதா - லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி" என்று ஸகலலோகபரிக்ரஹ முண்டாகையாலும், இதிஹாஸாந்தரங்களைப் பற்றப் ப்ரபலப்ரமாணமாயிருக்கை. இது தன்னை நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்தவத்ரய ப்ரபந்தத்தில ப்ரமாணாதிகாரத்திலே யருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமும் 55 "வேதவேத்யே பரேபும்ஸி" இத்யாதிப்படியே ஸர்வஸமாதப்ரனான ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரிசேதநரக்ஷணார்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனா யவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ராமண்யோத்காஷ்டமான வேதமும், தத்வதார குணசேஷ்டித ப்ரதிபாதநமுகேந தத்ஸாராயணருசியை ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக, ஸ்ரீராமாயணரூபேண அவதரித்ததென்று சொல்லப்படுகையாலும், இதினுடையவேற்றம ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

பிராட்டியென்னாதே (சிறையிருந்தவள்) என்றருளிச் செய்தது, அவளுடைய தயாதிசயத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன் பெருமையையும சிறையிருப்பின் தண்மையையும பாராதே, தேவஸ்திரீகள சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தது தயாபரவசையாயிறே. ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால ஒக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதநர்விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்கவந்து பிறந்து, இவர்கள்பட்டதைத் தானும்பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதிகமாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தாலவந்த நிரதிஶய வாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ரகாஶகமிறேயிது, இந்த குணாதிக்யத்தை வெளியிடுகைக்காகவிறே ப்ரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் 56 "தனிச்சிறையில விளப்புற்ற கிளிமொழியாள்"என்றருளிச்செய்தது. அவருடைய திவ்யஸூக்தியிறே,இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது, கர்மநிபந்தநமாகிலிறே. ஆஶ்ரிதரான தேவர்களுடைய ஸ்திரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னநுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச்செய்ததாகையாலே, ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனையிறேயிது. ஸம்ஸாரிகளோடொக்க காப்வாஸம்பண்ணிப பிறக்கிறவிது 57 "பலபிறப்பாயொளிவரும்" என்னும்படி ஸர்வேஶ்வரனுக்கு தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹநிபந்தநமாகையிறே. ஆனபின்பு, இதுவும் அநுக்ரஹ நிபந்தநமாகையாலே இவளுக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இத்தை ராவணபலாத்காரத்தாலே வந்ததாகநினைப்பார்

இவள் ஶகதிவிஶேஷமறியாத க்ஷுத்ரரிறே. 58 'ஶீக்ரோபவ" என்றவள் 59 "நஷ்டேபவ" என்னமாட்டாளன்றே. ஆகையால், இது, தன்னநுகரஹத்தாலே பர ரக்ஷணார்தமாகச் செய்த செயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதிகுணங்களுக்கு ப்ரகாஶகமென்று திருவுள்ளம்பற்றியாயத்து இவர் (சிறையிருந்தவள்) என்று அருளிச்செய்தது. ஸ்ரீராமாயணமெல்லா மிவளுடைய வேற்றஞ்சொல்லுகிறதென்னுமிடம் 60 "காவ்யம்ராமாயணம்க்ருத்ஸ்நம்-ஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்" என்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவாந்தானே வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே. 61 "ஸ்ரீமத்ராமாயணமபி பரம் ப்ராணிதி த்வச்சரிதரே" என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

அநந்தரம் மஹாபாரத ப்ரதிபாத்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(மஹாபாரதத்தால் என்று துடங்கி,) 62 "க்ருஷ்ணத்வை பாயநம் வ்யாஸம்-வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்-கோஹ்யந்யோ புவி மைத்ரேய-மஹா பாரத க்ருத்பவேத். 63 "ஏவம்விதம் பாரதந்து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா - ஸோயம் நாராயணஸ ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபி மஹாமுநி:" என்று பகவதாவேஶாவதாரமாய 64 "ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராஶர்ய:" என்று ஆப்ததமனாக ப்ரஸித்தனா யிருந்துள்ள ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானாலே 65 "வேதா நத்யாபயாமாஸ - மஹாபாரத பஞ்சமாந்" என்கிறபடியே பஞ்சமவேதமாகப் ப்ரணீதமாய், அநேக புராண ப்ரஶஸ்தமா யிருந்துள்ள மஹாபாரதமும், ஸ்ரீராமாயணதத்தோபாதி ப்ரபல ப்ரமாணம். இதுவும் நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டர் தாமேயருளிச் செய்தார். பெரிய பட்டரும் ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யோபோத்காதத்திலே, 66 "ஸ்ரீ ராமாயணவந் மஹா பாரதம் ஶரணம்" என்றருளிச் செய்தாரிறே. ஸர்வேஶ்வரனென்றதே, (தூதுபோனவன்) என்றது அவனுடைய் வாஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவனை தன் பெருமையையும் செய்கிற தொழிலின் தண்மையையும் பாராதே, பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டி தூது போயற்றது, ப்ரணத பாரதந்த்ர்ய ருசி ப்ரவஶனாயிறே. இதுதான் இவனுடைய வாஶ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகமான நீர்மைக்குடலாயிருந்துள்ள வாத்ஸல்யாதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரகாஶகமாயிருப்பதொன்றிறே. இந்த குணதிகத்திலே ஈடுபட்டிறே 67 "இன்னார்

தூதனென நின்றான்" என்றும 68 "குடைமன்னரிடை நடந்த தூதா" என்றும திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தது. அந்த திவ்ய ஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். பேசிற்றே பேசுகையிறே இவர்களுக்கேற்றம் தூதுபோனது-தண்மையாவது, கர்மவஶ்யதை யடியாக வரிலிறே. ஐச்சமூக ஆஶ்ரித விஷயத்திற் செய்கிற தாழ்ச்சியெல்லாம யேற்றத்துக்குடலாயிறே யிருப்பது. 69 "ஸஉஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாநः" என்று பராரர்த்தமாக பபிறக்கையாலே நிறம்பெறுமென்று ஶ்ருதிசொன்னவிது பரார்த்தமாகத் தன்னிச்சையாலே செய்யுமவையெல்லாம் இவனுக்கு தேஜஸ்கரமென்னுமதுக குபலக்ஷணமிறே. இவன் செய்த தூதயத்தை மாந்தயஹேதுவாக நினைப்பார், அறிவுகேடரில் தலையானவர்களித்தனை. அறிவில தலை நின்றவர்கள் 70 "எத்திறம்" என்று மோஹிக்கும்படியாயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள விந நீர்மையிலேற்றத்தை வெளியிடுகைக்காக வாயத்து, இவர (தூது போனவன்) என்றருளிச செய்தது. மஹாபாரதமெல்லாம் இவனுடைய வேற்றதை சொல்லுகையிலே தத்பரமாகையாலேயிறே, மஹா பாரத கதை சொல்லத் துடங்குகிறவன 71 "நாராயணகதாமிமாம்" என்றது.

ஆக பரப்ந்தத்வயத்துக்கும பரதாநபரதிபாத்யங்களின்னதென்னுமிடம் பரகாசிப்பிக்கப்பட்டது.

6. அவ'—உபபரம்ஹணமுகேந வேதாநத தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உஜ்ஜீவநத்துக்குடலானவற்றைச சொல்லுவதாக விறேஉபக்ரமித்தது. அதிலிப்போது சொன்னவிவற்றல வேதாந்தத்தி லெவ்வாத்தங்கள் சொல்லிற்றாய்த் தென்னுமாகாங்க்ஷயிலே யருளிச செய்கிறார மேல்.

மூலம்:—6 இவை யிரண்டாலும் புருஷகார வைபவமும் உபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

வ்யா:-(இவை என்று துடங்கி.) அதாவது (சிறையிருந்தவளேற்றம், தூதுபோனவனேற்றம்) என்றவிவை யிரண்டாலும, அபராத பூயிஷ்டரான் சேதநர்க காஶ்ரயணீயையாமளவில அகிலஜகந்மாதாவான ஸம்பந்தத்தாலும கருபாதிகளாலும, நடுவொரு புருஷகாரம வேண்டாதபடிவந தாத்பர்யிக்கலாம்படியாய அபராதங்களைப பாரத்

துசசிறி 72 "க்ஷிபாமி" 73 "நக்ஷமாமி" என்னு மீஶ்வர ஹ்ருதயததைத் திருத்தி அவாகளை யஙகீகரிபபிககும் புருஷகார பூதையானவள் வைபவமும், அஙகீகரித்தால், பின்னையவள்தானே சிதைகுறைககி லும் 74 "என்னடியாராது செய்யார்" என்று மறுதலைததுத தான் திண்ணியனாய நின்று ரக்ஷிககும் உபாயபூதனானவன் வைபவமும சொலலிற்றாய்த தென்கை. (புருஷகாரம) என்றும (உபாயம) என் றும் இவற்றை நிரூபகமாக வருளிசசெயதது, பிராட்டிக்கு புருஷ காரத்வமும ஈஶ்வரனுக குபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோறறுகைக்காக. இதுதன்னை, 75 "மத் ப்ராபதிம் ப்ரதிஜநதூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமதஃ, லக்ஷ்மீஃ புருஷகாரதவே நிர்திஷ்டாபரமர் ஷிபிஃ; மமாபிச மதமஹயேதந நாநயதா லக்ஷணம் பவேத" என்றும, 76 "அஹம்மதப்ராபத்யுபாயோவை ஸாக்ஷாத லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம, லக்ஷ்மீஃ புருஷகாரேண வலலபா ப்ராபதி யோகிநீ, ஏதஸ்யாஶ்ச விஶேஷோயம் நிகமாநதேஷு ஶபத்யதே" என்றும், 77 "ஆகிஞ்சந்யைக ஶரணாஃ கேசித பாக்யாதிகாஃ புநஃ, மத்பதாம்போருஹத்வநதவம் ப்ரபத்யே ப்ரீத மானஸாஃ, லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவநதோ வராநந, மத்க்ஷமாம்ப்ராப்ய ஸேநேஶ ப்ராப்யம ப்ராபகமேவ மாம, லபதவா க்ருதார்த்தாஃ ப்ராப்ஸ்யநதே மாமே வாநந்ய மாநஸாஃ" என்று, பகவசசாஸ்த்ரத்திலே, தானே யருளிசசெய்தானிறே. மற்றைப பிராட்டிமாக்கும ஸூரிகள் முதலான ததீயாககும, இவள் சம்பநதமடியாக வருகிற புருஷகாரதவமிறேயுள்ளது ; இவளைபபோலே, ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றே. ஆகையிறே 78 "ஏதத் ஸாபேக்ஷஸம்பநதா ததயேஷா மமலாதமநாம், தேவீஸூரி குருணாஞ்ச கடகதவம் நது ஸ்வதஃ" என்று தீபஸங்காஹத்திலே ஜீயாருளிச் செய்தது. உபாயத்வமும் 79 "க்ருஷ்ணம் தாமம ஸநாதநம்" என்று ஸநாதந தர்மமாகச சொலலபபடுகிற வவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் ததீயர்ககு ததாஸததியடியாக வருகிறதிறே யுள்ளது. ஆகையாலே பிராட்டிககு புருஷகாரதவமும், ஈஶ்வரனுக குபாயத்வமும நிரூபகமாகத் தட்டிலலை. இவ்வர்ததததை வெளியிடுகைககாக வாய்த்து இவரிபபடி யருளிசசெய்தது. இபபடி உபபரும்ஹண மான ப்ரபநத த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிககபபடுகிற புருஷகாரத் வமு முபாயத்வமும் உபப்ரும்ஹ்யமான வேதாநததகிலுக்தமான ஸ்தல மேதென்னில், கடவல்யுபநிஷத ஸித்தமான த்வயத்தில்

பூர்வவாக்யத்திலே உபயமும் சேர வுக்தமிறே. இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈச்வர ஸமாச்ரயணத்துக் கிவள் புருஷகாரமாக வேணுடுகிற தென்னென்னில், மாதருதவ பர யுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், அவனைப்போலே காடிந்ய மாரதவங்கள் கலந்திருக்கை யன்றிக்கே, கேவல மார்தவமேயாய், பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், விமுகரையு மபிமுகராக்குகைக்கு க்ருஷிபண்ணு மவளாகையாலும், குற்ற வாளர்க்கும் கூசாமல் வந்து காலிலே விழலாம்படி யிருப்பாளாய், புமஸ்த்வப்ரயுக்தமான காடிந்யத்தோடே பித்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ஹிதபரதையையு முடையனாய், குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு க்ரூரதண்டங்களைப் பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்கு முன்செல்லக் கூடலரிக்கும்படி யிருக்கு மீச்வரனை உசிதோபா யங்களாலே குற்றங்களை யடைய மறப்பித்துக் கூட்டிவிடுமவளுமா யிருக்கையாலே, அபராதமே வடிவான விச்சேதநன் அவனை யாச்ர யிக்குமளவில் இவள் புருஷகாரமாக வேணும். ஆகையிறே அவனை யுபாயமாகவரிக்க விழிகிறவளவில், இவளை புருஷகாரமாக முன் னிடுகிறது.

7. அவ:—அநந்தரம், புருஷகாரத்தின்படிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக் கவச்யாபே க்ஷித குணங்களை யருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—7 புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந் த்ர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

வ்யா.—(புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி. (புருஷகார மாம்போது) என்றது, புருஷகாரமாமிடத்தி லென்றபடி. க்ருபை யாவது-பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்த்ர்யமாவது - பராதீ நத்வம். அநந்யார்ஹத்வமாவது-தத்வ்யதிரிக்த விஷயாநர்ஹத்வம். இவை புருஷகாரத்துக் கவச்யாபேக்ஷிதமானபடி யென்னென்னில், சேதநர் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற துக்கங்கண்டு பொறுக்கமாட்டா மல், ஈச்வரனோடே இவர்களைச் சேர்க்கைக்குடலான யத்நம் பண்ணு கைக்கு க்ருபைவேணும்; ஸ்வதந்த்ரனை வசீகரிக்கும்போது அநு வர்த்தநத்தாலே வசீகரிக்க வேண்டுகையாலே பாரதந்த்ர்யம் வேணும்; நம்மையொழிந்ததொரு விஷயத்துக் கர்ஹமன்றியே

நமக்கே யதிஶயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே நங்காய்மனறு சொல்லுகிறது, என்று, சொன்னபடி யவன்செய்கைக் குறுப பாகையாலே அநந்யார்ஹத்வம் வேணும். ஆகையாலிவை மூன் றும் புருஷகாரத்துக் கவஶ்யாபேக்ஷிதமிறே. ஈஶ்வர கருணையிற் காட்டி லிவள் கருணைக்கு விசேஷ மென்னென்னில், ஈஶ்வர னுவான் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டுக்கும் கடவனாய், சேதநகர்மங்களை நிறுத்து றுத்துத * தீத்துமவனாகை யாலே அவனுடைய கருணை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே யமுக்குண்டு கிடந்து, ஒரோ தசைகளிலே தலையெடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். இவள் அநுக்ரஹைக சீலையாகையாலே யிவளுடைய கருணைக்கு வேறொன் றாலே ரபிபவ மில்லாமையாலே எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக் கும். ஆகையா லிவளுடைய கருணை கரையழிந்திருக்கும். ஸம்பந் தத்தில வயாவ்ருத்திபோலேயாயத்து கருணையில வ்யாவ்ருத்தியும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே, இவளை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டா தொழிகிறது. ஈஶ்வர விஷயத்தி லிவ ளுடைய பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே, 80 "ஹ்ரீஶ்சதே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்றும் 81 "விஷ்ணுபத்நீ" என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாயும், 82 "அநந்யா ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ" என்றும் 83 "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப நிரூபகத்வாதி வஸித்தமான வநந்யத்வ ப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே அல்லாதாருக்கடைய மிதுநஶேஷத்வ மும், இவளொருத்திக்கும் ததேகஶேஷத்வமுமாய்த்து. இந்த அவயவதாநேந வுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே, இவளுக்கீஶ வரனை வசீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது. இம்மூன்று குணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, கருணையானது, 84 "ஶ்ரிஞ்-ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப் தத்தில் 85 "ஶ்ரியதே" என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலும் பாரதந்த்ர் யாநந்யார்ஹத்வங்க ளிரண்டும், 86 "ஶ்ரயதே" என்கிறகர்த்தரிவ்யுத் பத்தியிலும், நித்யயோக வாசியான மதுப்பிலும், வஸித்தமிறே.

8. அவ:—இந்த க்ருபாதித்ரயத்தையும் எல்லாருமறியும்படி தானே வெளியிட்டருளின வைபவத்தை ஸ்ரீராமாயணத்தி லிவளுக்

* தீத்துமவன்—அநுபவிக்கச் செய்யுமவன்.

குச சொல்லப்பட்ட விஶ்லேஷ த்ரயத்தாலும ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி, வாக்யத்ரயத்தாலே.

மூலம்:—8 பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக, நடுவிற் பிரிந்தது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக, அநந்தரம் பிரிந்தது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

வ்யா:—(பிராட்டி இத்யாதி.) அதாவது-[87] "தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம்வை கரோத் யேஷாத்மநஸ் தநும்" என்கிறபடியே, நாயகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய தத்தத்வதார ஸஜாதீயமான விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி வந்தவதரிக்குமவ ளாகையாலே, [88] "ராகவத்வே பவத் ஸீதா" என்கிறபடியே, அவன் சக்ரவர்த்தித்திருமகனானவாறே தத்நுரூபமாகத் தானும் ஜநகராஜன் திருமகளான பிராட்டி, தண்டகாரண்யத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, இராவணன் பிரித்தானென்றொரு வ்யாஜத்தாலே பரதமம பெருமாளைப்பிரிந்து லங்கைக்கெழுந்தருளிற்று, [89] "தேவ்யா காருண்ய ரூபயா" என்று தத்குண ஸாரத்வத்தாலே காருண்யந் தானாகச் சொல்லும்படியான தன்னுடைய பரமக்ருபையை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வென்கை. எங்ஙனேயென்னில், தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறை யிருக்கையாலும்; அவ்விருப்பிலே தன்னை அலலும் பகலும் தர்ஜநபாதஸநம்பண்ணி யருவித்தின்ன க்ரூரராக்ஷஸிகள், ராவணன் பராஜிதனாகவும் பெருமாள் விஜயிகளாகவும் த்ரிஜடை ஸ்வப்நங் கண்டதாலே பீதபீதைகளாய் நடுங்குகிறதசையிலே [90] "பவேயம் ஶரணம் ஹிவ:" என்று நீங்கள்நோவுபடுகிற ஸமயத்துக்கு நானிருந்தேனே, நீங்க ளஞ்சவேண்டாவென்று அபயப்ரதாநம் பண்ணுகையாலும்; அது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே, ராவண வதாநந்தரம் தனக்கு சோபநஞ் சொல்லவந்த திருவடி, அவர்களை சித்ரவதம்பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணுமென்ன, அவனோடே மன்றாடி [91] "ராஜ ஸம்ஶ்ரய வஶ்யாநாம" இத்யாதியாலே யவர்கள் குற்றத்தை குணமாக உபபாதித்தும், [92] "மாஷ்யாமீஹ தூபலா" என்று பிறர்நோவுகண்டு பொறுத்திருக்கத்தக்கநெஞ்சுரந் தனக்கில்லாமையை முன்னிட்டும், [93] "கார்யம் கருணை மார்யேண நகஶ்சிந்நாப ராதயதி" என்று அவனுக்கும் இரங்கியல்லது நிற்க

வொண்ணுதபடி யுபதேசித்தும், இபபடி யொருநிலைநின்று தானடி யிறபண்ணின பாதிஜஞாநு குணமாக ஆர்த்ராபராதைகளான வாகளை ரக்ஷிக்கையாலும், தன்னுடைய கருபையை வெளியிட்டா ளிறே.

(நடுவிலித்யாதி.) நடுவிற்பிரிவாவது-மீணடு பெருமாளுடனே கூடி திருவயோதயையிலே யெழுநதருளி திருவயிறு வாயததிருக கிற காலததிலே 94 "அபதயலாபோ வைதேஹி, மமாயம ஸமுபஸ் திதஃ கிமிசசஸி ஸகாமாத்வம் பரூஹி ஸர்வம வராநநே" என்று உனக்கபேக்ஷை யேதென்று கேட்டருள, 95 "தபோவநாநி புண யாநி த்ரஷ்ட்டுமிச்சாமி ராகவ-கஙகாதீர நிவிஷ்டாநி ருஷீணும் புண்யகர்மணும. பலமூலாஶிநாம வீர பாதமூலேஷு வாததிதும- ஏஷமேபரமஃ காமோ யநமூலபலபோஜிஷு. அப யேகராதரம் காகுத்ஸ்த வஸேயம் புண்ய கீர்த்திஷு". என்று தனககுண்டான வநவாஸ ரஸவாஞ்சையை விணணபபஞ்செய்ய, அததைபபறற போக விடுவாரைபபோலே லோகாபவாத பரிஹாராரா ததமாகப பெருமாள் காட்டிலே போகவிடப போனது,இபபிரிவுககு பரயோ ஜநம் பெருமாள் [1] கட்டிலேவைததபோதோடு காட்டிலேவிட்ட போதோடு வாசியற, அவருடைய நினைவையே பின்செல்லவேண் டுமபடியான தன்னுடைய பதநீதவபரயுகதமான பாரதநதர்யததை பரகாசிபபிக்கை, கஙகைக ககரையேறின வநநதரம், இளையபெரு மாள், கனக்க கலேசபபட்டுககொணடு, பெருமாள திருவுள்ளமாய் விட்ட கார்யத்தை விணணபபஞ்செயய,அததைககேட்டு மிகவும் பர லாபிதது 96 "நகலவதயைவ ஸௌமிதரே ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீ ஜலே- தயஜேயம ராகவம வமஶே பாதா மா பரிஹாஸ்யதி" என்ருளிறே; இததால ஆறறுமையின் கனததாலே, முடிநது பிழைக்கை தேட்டமாகா நிறகச செயதேயும, அது செயயமாட்டாதே, பெரு மாள நினைவைபபின் சென்று தன் பராணனை நோககிககொண் டிருகக வேண்டுமபடியான பாரதநதாயததையிறே பரகாசிபபித தது. பிறாககாக ஜீவிக்கவேண்டும பாதநதராககு, முடிவுதேட்ட மாஞலும முடியப போகாதே! 97 "மாயும் வகையறியேன் வலவினை யேன் பெண பிறநதே" என்ருரிறே யாழ்வார்; பரதமவிஶலேஷத்தில பதது மாஸததுககுள்ளே படுவதெல்லாம பட்டவள், 98 "பதிர்ஹி தைவதம் நார்யாஃ பதிர்பநதுஃ பதிர்கதிஃ, ப்ராணைரபி ப்ரியந தஸ மாத பாதுஃ காரயம விஶேஷதஃ" என்று தானருளிச் செயதபடியே,

---

[1] கட்டிலே—அநதஃபுரததிலே. -நாட்டிலே என்றும பாடாநதரம்.

பதித்த தாநுவிதாநமே நமக்கு ஸ்வரூபமென்னும் பாரதந்த்ர்ய புத்தியாலேயிறே அநேக ஸம்வத்ஸரம் பாட்டாற்றி யிருந்தது. ஆக இப்படி இப்பிரிவிலே தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிட்டா ளிறே.

(அநந்தரமித்யாதி.) அநந்தரத்தில் பிரிவாவது, மீண்டு பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்திருக்கச் செய்தே, பிரிந்து பிறந்தகத்திலே புக்குவிட்டது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம், 99 "அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" 100 "அநந்யா ஹி மயா ஸீதா" என்றுப யஸம்மதமான தன்னுடைய வநந்யத்வ ப்ரயுக்தமான வநந்யார்ஹத்வத்தை ஸர்வ ஸம்மதமாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்கை. எங்ஙனேயென்னில், பெருமாள் அஶ்வமேதம் பண்ணியருளா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானுடைய நியோகத்தாலே குசலவர்கள் வந்து ஸ்ரீ ராமாயணத்தைப் பாடிக்கொண்டு திரியாநிற்க, அத்தைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தி ஸந்நிதியிலே யவர்களை யழைத்து விசேஷஜ்ஞ ரெல்லாரையுங் கூட்டி யவர்கள் பாட்டுக் கேளாநிற்கிற நாளிலே, அவர்களைப் பிராட்டியினுடைய பிள்ளைகளென்றறிந்த வநந்தரம், பிராட்டியளவிலே திருவுள்ளஞ் சென்று தனக்கேற சுத்தையாகில் கடுக வித்திரளிலே நாளைவந்து ப்ரத்யயமுகத்தாலே தன் சுத்தியை ப்ரகாசிப்பிப்பாளாகவென்று, தூதமுகேந பெருமாள் மஹர்ஷிக்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவித்துவிட, அப்படியே ஸ்ரீ வால்மீகிபகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த மஹாபரிஷத்திலே பெருமாள் ஸந்நிதியிலேவந்து தொடுங்கி நிற்கச் செய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் இவள் சுத்தையென்னுமிடம் பலமுகத்தாலுஞ் சொல்ல, பெருமாளு மிவள் சுத்தை யென்னுமிடம் நானுமறிவன், மஹர்ஷி சொன்னதுவே போரும், ஆனாலும் லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக ஒரு ப்ரத்யய மித்திரளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளமானபடியாலே, 101 "ஸர்வாந் ஸமாகதாந் த்ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாயவாஸிநீ- அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர் வாக்யம் அதோ த்ருஷ்டி ரவாங்முகீ" என்கிற படியே கையுமஞ்சலியுமாய் கவிழ்தலையிட்டுக் கொண்டுநின்று, 102 "யதாஹம் ராகவாதந்யம் மநஸாபி ந சிந்தயே-ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி; மநஸா கர்மணா வாசா யதா ராமம் ஸமர்ச்சயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி" யதைதத் ஸத்ய முக்தம் மே வேத்மி ராமாத் பரம் ந ச-ததா மே மாதவீ தேவீ விவ

ரம்தாதுமர்ஹதி" என்று, ஸபதம்பண்ண 103 "ததா ஸபதந்யாம் வைதேஹயாம் பாதாராஸீந மஹாதபுதம் - பூதலா துததிதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸந மநுததமம, தரியமாணம் ஸிரோபிஸ்து நாகை ரமிதவிகரமைஃ, திவ்யம் திவயேந வபுஷா ஸர்வரதந விபூஷி தம ; தஸ்மிநஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்யாம் க்ருஹய மைதிலீம், ஸவாகதே நாபிநநதயைநா மாஸநேசோபவேஸயத ; தாமாஸந கதாம தருஷ்டவா பரவிஸநதீம் ரஸாதலம - புஷப வ்ருஷ்டிரவிச் சிநநா திவயா ஸீதாமவாகிரத" என்று அவவளவிலே பூமியில நின்றும ஒரு திவ்யஸிம்ஹாஸநம வநதுதோன்ற, அதிலே ஸ்ரீ பூமிபபிராட்டி இவளை ஸவாகதபரஸந பூர்வகமாக இரண்டு கை யாலு மெடுததுககொண்டுபோய் வைகக, ஆஸநகதையாயககொணடு ரஸாதலத்தை பரவேசியா நிற்கிற விவளைககண்டு திவய புஷப வருஷடி யிடைவிடாமல இவள்மேலே விழுநததென்கையாலே, இப பிரிவிலே தன்னுடைய வநயாஹதவத்தை பரகாசிபபித்தாளிறே.

ஆக விவவவதாரத்திலிவளுககுச் சொலலப்பட்ட விஸ்லேஷ தரயத்துககும் ஹேது, இக்குணங்களை இபபடி வெளியிடுகை யாயதது. இநநனன்றாகில அநபாயிநியாய் அகர்மவஸ்யையா யிருக் கிற விவளுககு, காமவஸ்யரைபபோலே, இபபடி பிரிவு வருகைககு யோக்யதையில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரதவோபயோகியான குணங்களையும் புருஷகாரத்வததையும் பரகாசிபபிக்கைக்காக வநத வவதாரமிறே யிது ; ஆகையிறே 104 "யதுதாந யதுதா ஹரநதி ஸீதாவதார முகமேதத தமுஷ்ய யோக்யம்" என்று, படடருமருளிச செயததது. இபபடி சேதநர்பக்க லநுக்ரஹத்துககுடலான கரு ணையையும ஈஸவரன் பககலனுகி வஸீகரிககைககுடலான பாரதந தர்யாதிகளையும தானே வெளியிட்டது, சாஸ்தரங்களில் கேட்கிற மாததரமன்றிககே அநுஷ்டாந பர்யநதமாகக காண்கையாலே தன்னைபுருஷகாரமாகப் பறறுவார்ககு ருசி விஸவாஸஙக ளுறைக் கைக்குறுபபாக.

9. அவ·—ஏவம்பூதகுண விஸிஷடையான விவளுடைய புருஷ காரத்வம் தோற்றுவ தெங்கேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூலம்:—9 ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்க ளிரண்டிலும் புருஷகாரத்வத்தோற்றும்.

வயா:—(ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்க ளென்று துடங்கி). புருஷ காரத்வமாவது-கடகத்வம; அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக் கும் தசையிலும நீங்கியிருக்கும் தசையிலும் ப்ரகாசிக்குமென்கை. ஸம்ஶ்லேஷதசையிலே, இளையபெருமாள், காட்டுக்கெழுந்தருளு கிறபோது பெருமாள் நிறுத்திப் போவதாகத் தேடினவளவிலே. என்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணுமென்று 105 "ஸப்ராத்ரு சரணௌகாடம்நிபீட்ய ரகுநந்தநஃஸீதாமுவாசாதியஶாஃராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்" என்கிறபடியே சரணம்புகுகிறவளவிலும; பஞ்ச வடியிலே யெழுந்தருளினபோது நீரும நிழலும் வாய்த்திருப்ப தொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்து பர்ணசாலையைச் சமையுமென்று பெருமாளருளிச் செய்ய, நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்த போதேபெருமாள் நம்மைக்கைவிட்டாரென்று விகருதராய் 106 "ஏவ முக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலிஃ, ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த மிதம்வசந மப்ரவீத ப்ரவாநஸ்மிகாகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்திதே ஸ்வயந்து ருசிரே தேஶே க்ரியதா மிதி மாம் வத" என்கிறபடியே தம்முடைய பாரதந்த்ரயத்தைப் பெறுகைக் காகக் கையு மஞ்சலியுமாய் நின்றபேக்ஷிக்கிற வளவிலும், பிராட்டி யைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டு தமமபேக்ஷிதம பெறுகையா லும்; ஆஸுர ப்ரக்ருதியான ஜயந்தன் காகரூபத்தைக் கொண்டு வந்து ஜநநிபக்கலிலே அக்ருத்ய பரவ்ருத்தனுகை. 107 "கஃகீட்தி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா" என்று பெருமாளவன் மேலே சீறித்தலையை அறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ர யோகிக்க, 108 "ஸபித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபிஃ, த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கதஃ" என்கிறபடியே, எங்குஞ் சுற்றித் திரிந்தவிடத்திலும ஒருபுகலிடம இல்லாமை யாலே போகக்கற்று சரணம்புக, 109 "ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண் யஶ்ஶரணாகதம், வதார்ஹம்பி காகுத்ஸ்தஃ க்ருபயா பர்யபாலயத" என்றும, 110 "புரதஃ பதிதம் தேவீ தரண்யாம வாயஸம ததா - தச்சிரஃ பாதயோஸ் தஸ்ய யோஜயாமாஸ ஜாநகீ; தமுத்தாப்ய கரேணாத க்ருபா பீயூஷ ஸாகரஃ-ரரக்ஷ ராமோ குணவாந வாயஸம் தயயைக்ஷத" என்றும ஸ்ரீராமாயண பாத்ம புராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே. இவள் புருஷகாரமாகப் பெருமாள் ரக்ஷிக்கை யாலும்; விஶ்லேஷ தசையிலே 111 "இஹ ஸந்தோ நவாஸந்தி, ஸதோவா நாநுவர்தஸே-ததா ஹி விபரீதாதே புத்தி ராசார வர்

ஜிதா" இத்யாதியாலே, விபரீத புத்தியான ராவணனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகு பார்க்கையாலும்; ராவண வதாநந்தரம் ராக்ஷஸிகளை சித்ரவதம் பண்ணுவதாக உத்யுக்தனாய் நிற்கிற திருவடியைக் குறித்து, 112 "பாபாநாம்வா ஶுபாநாம்வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம-கார்யம் கருணம் ஆர்யேண நகஶ்சிந் நாபராத்யதி" என்று அவனிராங்கத்தக்க வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்கள் பராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலும்; உபய தசையி லும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்ற நின்றதிறே. திருவடி, ராக்ஷஸிகளை யபராதானுகுணம் தண்டிக்கும்படிக் காட்டித்தர வேணு மென்னவளவில பிராட்டி யவனுடனே மன்றாடி ரக்ஷித்த வித்தனையன்றோ - 113 "மாதா மைதிலி ராக்ஷஸீஸ் த்வயித தைவார்த்ரா பராதாஸ் த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜா லகு ராத்ராமஸ்ய கோஷ்டீக்ருதா - காகம் தஞ்ச விபீஷணம் ஶரண மித்யுக்தி க்ஷமௌ ரக்ஷத்ஸ் ஸாநஸ் ஸாந்த்ர மஹாகஸஸ் ஸுக யத்க்ஷாந்தி ஸ்தவா கஸ்மிகீ" என்று பவநாத்மஜன் நிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றனறோ பட்டரு மருளிச்செய்தது; அவவிடத்தில புருஷீகரித்தமை எங்ஙனே யெனனில், பலாத்காரத்தா லன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷ காரத்வமென்கிறது; 114 "திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன சொலவழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேணடாவிறே" என்று திருவடி விஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமை யருளிச்செய்தா ரிறே இவர்தாமே; ஆகையா லிரண்டு தசையிலும் இவள் புருஷ காரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிற லிவ்வாக யத்தி லிதுவும் கூட்டக் குறையில்லை.

10. அவ.—இவ்வுபய தசையிலும இவள் புருஷீகரிக்கும் பர காரமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்.—10 ஸம்ஶ்லேஷ தசையி லீஶ்வரனைத் திருத்தும் விஶ்லேஷதசையில் சேதநனைத் திருத்தும்.

வயா.—(ஸம்ஶ்லேஷதசையி லென்று தொடங்கி). ஈஶ்வரனைத் திருத்துகையாவது-அபராதத்தையே பார்த்து 115 "க்ஷிபாமி" 116 "நக்ஷமாமி" என்றிருக்குமிருப்பைக் குலைத்து, அங்கீகா ரோந்முக னாக்குகை; சேதநனைத்திருத்துகையாவது-அக்ருத்ய கரணாதிசிலனாய்

பகவத விமுகனாய்த திரிகிற ஆகாரததைக் குலைதது, ஆஸ்ரயணோந முகனாககுகை. ஸமஸலேஷ தசையில, இளையபெருமாளுககாக ஈஸ்வரவிஷயத்திலும, விஸலேஷதசையில, ராக்ஷஸிகளுக்காக திருவடி விஷயததிலும், புருஷீகரிததமை, உபயதசையிலும புருஷகாரதவந தோற்றுமென்கிற மாதரததுக்குக கூட்டிககொள்ளலாயிருநததாகிலும, பராகரணிகமான வாத்தம ஸமஸாரிசேதநனையுமீஸ்வரனையும சேரவிடுகையாகையாலே, இவவாக்யததுக கிபபடியே யர்ததமாகக கடவது. ஆகையால ஈஸ்வரனோடுதான் கூடியிருககும தசையில், சேதந னாஸ்ரய ணோநமுகனாய வநதிருககசசெய்தே, பூர்வாபராதத்தைப பார்த்து ஈஸ்வர னங்கீகரியாதிருக்குமளவில, அவன் ஸ்வாதநதரயததைத் தவிரதது கருபாதி குணஙகளைக கிளபபி யிவனை யங்கீகரிக்கும்படியாக்குகையும் ; பிரிநதிருககும தசையில, ஈஸ்வர னங்கீகாரோந்முகனாய வநதிருககச செய்தே, இச சேதநன், காமாது குணமாக விமுகனாயிருககுமளவில, இவன் வைமுகயததை மாறறி ருசியை விளைபபித தாஸ்ரயணோன்முகனாககுகையும். இவவிரணடு தலையையும திருததுகையாவது. ஆகவிபபடி, அங்கீகார விரோதியான ஸவாதநதரயத்தை மாற்றி, அஙகீகாரத்துக்குடலான கருபாதிகளை உத்பவிபபிககையாலும், ஆஸ்ரயண விரோதியான வைமுக்யததை மாறறி, ஆஸ்ரயண ருசயாதிகளை ஜநிபபிக்கையாலும், [117] "ஸ்ரு-ஹிம்ஸாயாம்" என்கிற தாதுவிலும [118] "ஸ்ரூ-விஸதாரே" என்கிற தாதுவிலும நிஷ்பநநமான ஸ்ரீசபததில [119] "ஸ்ருணுதி" [120] "ஸ்ரூணுதி" என்கிற வயுதபததி தவயாததமும இவ்விடத்திலே தோற்றுகிறது ; [121] "ஸ்ருணுதி நிகிலாந தோஷாந ஸ்ரூணுதிசகுணைர் ஜகத்" என்று, இவயுதபததி தவயமும சேதநபரமாய்த் தோற்றிறறேயாகிலும், (ஈஸ்வரனைத திருததும) என்கிற விடததிலும் இநத நயாயம தோற்றுகையாலே இபபடி சொலலக குறையிலலை.

11. அவ:—இருவரையும திருத்துவ தெவவழியாலே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிசசெயகிறார்.

மூலம் —11 இருவரையும் திருத்துவது உபதேசத்தாலே.

வ்யா:—(இருவரையு மென்று துடங்கி). ஈஸ்வரனைத் திருத்துவது இச்சேதநனுடைய வபராதஙகளைக கணக்கிட்டு நீகிப்படி தன்

ளிக கதவடைததால் இவனுககுப போககு வேறெரு புகலுண்டோ, உமக்கு மிவனுக்கு முணடான பநதவிசேஷததைப பாரததால 122 "உறவேல நமககிங கொழிகக வொழியாது" என்கிறபடியே குடநீர வழித்தாலும் போகாததொன்றன்றே, ஸ்வமமான விவனை லபிககை ஸ்வாமியான வுமமுடைய பேறுயன்றேயிருபபது, எதிர்சூழல புககுத திரிகிற வுமககு நான சொல்லவேணுமோ, ரக்ஷணஸாபேக்ஷ ருய வநத விவனை ரக்ஷியாதபோது உமமுடைய ஸாவ ரக்ஷகத வம் விகலமாகாதோ, அநாதிகாலம் நமமுடைய வாஜ்ஞாதிலஙகநம் பணணி நமமுடைய சிறறததுக்கில்ககாயப போநதவிவனை அபரா தோசித தண்டம் பணணுதே அததைபபொறுத தஙகீகரிததால சாஸ்த்ர மாயாதை குலையாதோ வென்றன்றே திருவுள்ளத்திலோடு கிறது, இவனை ரக்ஷியாதே அபராதாநுகுணமாக நியமிததால உம முடைய க்ருபாதி குணஙகள் ஜீவிககும்படியென், அவை ஜீவித்த தாவது இவனை ரக்ஷித்தாலன்றே, நியமியாதபோது சாஸ்த்ரம் ஜீவி யாது, ரக்ஷியாதபோது க்ருபாதிகள ஜீவியாது, என்செய்வோ மென்ன வேண்டா, சாஸ்தரத்தை விமுகர் விஷயமாக்கி க்ருபாதி களை யபிமுகா விஷயமாககினால இரணடும ஜீவிக்கும, ஆனபின் பிவனை ரக்ஷித்தருளீரென்னு முபதேசததாலே. இவ்வுபதேச கர மம இவா தாமருளிச செய்த பரநதபடியிலும, ஆசசாம்பிள்ளை யருளிசசெய்த பரநத ரஹஸ்யததிலும விஸத ரேணக காணலாம். 123 "பிதேவ தவத பரேயாந ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹித ஸ்ரோ தோ வருததயா பவதிஹி கதாசித கலுஷதீ:, கிமேதந நிர்தோஷ: கஇஹஜகதீ த்வமுசிதை ருபாயைர்விஸமாரய ஸவ ஜநயஸி மாதா த தஸிந:." என்று, அபராத பரிபூர்ணசேதந விஷயமாக ஹிதபர ஞன ஸாவேஸவரன் திருவுளளம சீறும்படியையும, அத்தசையிலிச சிற்றத்துக் கடியென்னெனபது.—இவன் தீரக்கழியச செயதவபராத மென்றவன் சொன்னல, மணற்சோறறிலே கலலாராயவா ருண்டோ, இநதஜககததில அபராதமற்றிருபபாரார என்பதாய, உசிதோபாயங களாலே அபராதஙகளை மறபபிதது, பிராட்டி சேர்த்தருளும்படி யையும், அருளிச செயகையாலே, உபதேசததாலே ஈஸவரனைத் திருததும்படியை ஸஙகரஹேண பட்டரும அருளிசசெயதாரிறே. அவதார தசையிலேயும ப்ராணஸமஸயமாபநநம 124 "த்ருஷ்டவா ஸீதா தவாயஸம், தாரஹி த்ராஹீதி பர்தாரமுவாச தயயாவிபும்" என்று வாசாமகோசரமான மஹாபராததைதைப் பண்ணின காகத

தைத தலையறுபபதாக விடட பரஹமாஸதரததுக கொருகண ணழிவு கறபிததுப பெருமாள் ரக்ஷிததருளிறறும இவளுபதேசத தாலே யெனனுமிடம், பாதம புராணததிலே சொலலபபடடதிறே. இனி சேதநனைத திருததுவது உன்ன பாரததின் கனததைப பாரததால உனககோரிடததில காலூன்ற விடமிலலை. ஈஸவர ஞவான் நிரஙகுஸ ஸ்வதநதரனுகையாலே அபராதஙகளை பதறும பததாகக கணககிடடு அறுததறுததுத தீரததாநிற்கும. இவவநா ததைதத தப்பவேணடில அவன் திருவடிகளிலே தலை சாயககை யொழிய வேறொரு வழியிலலை, அபராத பரிபூரணனை வென்னை யவனஙகீகரிககுமோ தண்டியாளுவென் றஞசவேண்டா, ஆபி முகயமாத்திரததிலே அகிலாபராதஙகளையும பொறுககைககும் போகயமாகக கொள்ளுகைக்கும ஈடான குணஙகளாலே புஷகல னென்று லோகபரஸிததனு யிருபபானொருவன், ஆனபின்பு நீ ஸுகமேயிருககவேணுமாகி லவனை ஆஸ்ரயிககப பார, என்னும பரமஹிதோபதேஸத்தாலே அபபடி எஙகே கணடோமென்னில், பாபிஷ்டனுய் வழிகெட நடநது திரிகிற ராவணனைக குறிதது 125 "மிதர மௌபயிகம் காத்தும ராமஃஸ்தாநம பரீபஸதா-வதஞசா நிசசதா கோரம் தவயாஸௌ புருஷாஷபஃ, விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ ஞஸ் ஸரணுகத வதஸலஃ-தேநமைதரீ பவதுதே யதிஜீவிது மிசசஸி" என்று பெருமாளோடே உறவுபண்ணுகைகா னுனககு பராபதம, அது செய்யப பாரததிலையாகில வழியடிபபாரகும் தரையிலே காலபாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே, உனககோ ரிருபபிடம வேணடி யிருநதாயாகிலும, அவரைபபறறவேணும. அவரதலலாத தொரு ஸ்தலமிலலைகாண், எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிநது இவவிருப பிருபபதிற்காடடில படடுபபோக வமையுமென றிருந தாயோ, உன்னை சித்ரவதமபணணுமல நறகொலையாகக கொலலும போது மவரைபபறற வேணுஙகாண், நான் பணணின வபராதத துககு என்னை யவரகைக்கொளவரோ வென றிருககவேண்டா, ஆபி முக்யம் பண்ணினல் முன்பு செயத வபராநததைப பாரததுச சீறுமநதபுன்மை யவரபககலிலலைகாண், அவர புருஷோத்தமா காண, ஸரணுகதி பரமதாமமென்றறியுமவராய ஸரணுகததோஷம் பார்ரத வதஸலராக வெலலாருமறியுமபடிகாண் பெருமாளிருப பது, நீ ஜீவிககவேணுமென் றிசசிததாயாகில அவரோடுனக் குறவு உண்டாகவேணுமென்று இபபடி யசசமுறுத்தி யுபதேஸிததா

ளிறே; அவன் திருநதாதொழிந்தது இவளுடைய உபதேசககுறை யன்றே, அவனுடைய பாபபராசுாயமிறே. இபபடி உபயரையு முபா தேஸத்தாலே திருததுமென்கையாலே 126 "ஸரு - ஸரவணெ" என் கிற தாதுவிலே நிஷபநநமான ஸ்ரீஸபததில 127 "ஸருணோதி"-"ஸரா வயதி" என்கிற வ்யுதபததிகளில வைததுக்கொண்டு "ஸராவயதி" என்கிற வயுதபததயாததம சொலலபபட்டது; "ஸராவயதி" என் கிறவிது ஈஸவர விஷயமாகவே பூரவாகள் காநதஙகளில பலவறறி லும காணபபட்டதாகிலும, 128 "அதவா விமுகாநாமபி பகவதாஸர யணோபதேஸ ஸராவயிதா தவம," "விதிதஸ் ஸஹிதாமஜஞஸ ஸரணா கத வதஸல:-தேநமைதரீபவதுதே யதிஜீவிது மிசசஸி" இதிரா வணம பரதயுபதேஸாத்" என்று ததத்வதீபததிலே சேதந விஷய மாகவும ஜீயரருளிச செயகையாலே, இவவிடததிலும் சேதந விஷய மாகவும சொலலக குறையிலலை.

12. அவ — இவவுபதேஸத்தா லிரண்டு தலையிலும் பலிககு மதேதெனன வருளிசசெய்கிறார்.

மூலம் — 12 உபதேஸத்தாலே. யிருவருடையவும் கர்ம பாரதநத்ர்யங் குலையும்.

வயா — (உபதேஸததாலே) என்று துடஙகி. அதாவது-இப படி இரணடு தலைககும ததததநு குணமாக விவளபண்ணுமுப தேஸததாலே புண்யபாபஙகளின் வசததிலே இழுபபுண்டு பகவத விமுகனாயத திரிகையாகிற சேதநனுடைய காம பாரதநதர்யமும், இவன பணணின காமததை பரதாநமாககி அதுககீடாகவே செயவ னிததனையென்று இவனுடைய ரகூஷணததில விமுகனாயிருககை யாகிற ஈஸவரனுடைய காமபாரதநதர்யமும நிவருத்தமாமென்கை. சேதநனுடைய காமபாரதநதர்யம அநாத யசிதஸம்பநத காரயமான அவிதயா நிபநதநம, ஈஸவரனுடைய காமபாரதநதாயம் நிரஙகுஸ ஸ்வாதநதாய காரயமான ஸ்வஸஙகல்ப நிபநதநம், இவை இரண் டும் அநாதிஸிததமாயப போநததேயாகிலும, மாதருதவ ஸம்பந ததநாலே சேதநனுக காபநதையாய, மஹிஷீத்வ ஸமபநதத்தாலே ஈஸவரனுககபிமதையுமான இவள, இரண்டு தலையும் நெஞசிளகி ஆஸரயணுஙகிகா ராபிமுகமாமபடியாகப பண்ணு முபதேஸத தாலே நிவருததமாகத தட்டிலலை.

13. அவ:—இவவுபதேஶததால இவாகள் மீளாதபோது இவள் செயவதென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார.

மூலம்:—13 உபதேஶத்தாலே மீளாதபோது சேதநனே யருளாலே திருத்தும்; ஈஶ்வரனே யழகாலே திருத்தும்.

வயா:—(உபதேஶத்தாலே மீளாதபோது) என்று தொடஙகி. சேதநன் மீளாமைக்கடி-அநாதிகாலம [129] "யாதானும் பற்றி நீங்கும" என்கிறபடியே பகவதவிமுகனாய் விஷயாநதர ப்ரவணனாயப போருகையால் வநத துர்வாஸநாதிகள்; ஈஶ்வரன் மீளாமைககடி-அபராதாநுகுண மிவனை ஶிக்ஷிககவேணுமென்னும அபிஸநதியாலே நின்ற நிலை இளகாமல் நிற்கைக்குடலான நிரஙகுஶஸவாதநதர்யம. இவவோ ஹேதுககளாலே இரணடு தலையும தனனுடைய உபதேஶததால ஸவஸ்வ காமபாரதநதர்யததில நினறும் மீளாதவளவில.

(சேதநனே யருளாலே திருததுகையாவது) — ஐயோ இவனுடைய துர்புததி நீஙகி யநுகூல புத்தியுண்டாகவேணுமென்று அவன் திறத்தில தான பணணுகிற [130] "பஙகயததாள் திருவருள்" என்கிற பரமக்ருபையாலே அவன் பாபபுததி குலைநது பகவத பிமுகனாம்படி பண்ணுகை.

(ஈஶ்வரனே யழகாலே திருத்துகையாவது) — ஓங்காண்போ உனககுப பணியன்றேவிது என்று உபதேஶததைபுதறினவாறே, கண்ணைப் புரட்டுதல கசசை நெகிழ்க்குதல் செயது தன்னழகாலே யவனைப பிச்சேற்றி தான் சொன்னபடி செயதலலது நிறகமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கீகாரோநமுகனாக்குகை.

ஆக (புருஷகாரமாமபோது) என்று தொடஙகி இவ்வளவாக புருஷகாரத்வோபயோகிகளான குணவிஶேஷங்களையும், அவை தன்னைத் தானே வெளியிட்டபடியையும், ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும், தத்ப்ரகார விஶேஷங்களையுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

உபாய வைபவம்

14. அவ·—கருபாதிகளை வெளியிட்டமை சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணததில புருஷகார வைபவ முக்தமானபடியை யுபபாதித தாராய், மஹாபாரததததி லுபாயவைபவ முகதமானமையை யுப பாதிக்கிறா மேல.

மூலம்.—14 அறியாத வாத்தங்களை யடையவறிவித்து ஆசார்யக்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும், உபாய க்ருத்யத்தையுந்தானே யேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாய வைபவமும் சொல்லிற்றுய்த்து.

வ்யா.—(அறியாத என்று துடங்கி). அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபக மாசார்ய கருதயமிறே, ஶரண்ய க்ருதயமன்றே, ஆகையிறே [131] "என்னைப பெற்றவத தாயாயத தநதையாய்" என்று பரியகாதவ ஹிதகாத்வங களாகிற மாதா பிதரு கருதயஙகளை ஸ்வயமேவ தமக்குசசெய்த உப காரத்தை யருளிசசெயதவநநதரம, ஆசாரயன் செய்யும் விஶே ஷோபகாரததையுந தானே தமக்குச செய்தமையை யருளிச் செய் கிற வாழ்வார் [132] "அறியாதன வறிவித்த" என்றருளிச செய்தது; இவவிடததில இவரருளிச் செய்கிற வாக்யநதான் அநத திவயஸூக் திககு ஸூசகமாயிறே யிருக்கிறது.

(அறியாத வர்த்தஙகளை யடைய வறிவிக்கையாவது)·—தத்வ விவேகந துடஙகி ப்ரபத்திபர்யநதமாக அர்ஜுநனுக்கு முன்பஜ் ஞாதமாயிருநத வர்ததஙகளை யெலலா மறிவிககை; தேஹாத்மா பிமாநியாய் தேஹாநுபநதிகளான பநதுககள் பககலிலே அஸ்தாநே ஸநேஹத்தைப பண்ணி நிறகிறவிவனை பாக்ருத்யாதம விவேகாதி களாலே தெளிவிககவேண்டுகையாலே, [133] "நத்வே வாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம நேமே ஜநாதிபா:-நசைவ நபவிஷ்யாமஸ் ஸர்வேவய மத:பரம்; தேஹிநோஸ்மிநயதா தேஹேகௌமாரம் யௌவநம ஜரா-ததா தேஹாநதர ப்ராபதிர் தீரஸ் தத்ரநமுஹ்யதி" இத்யாதி களாலே ப்ரகருத்யாதமவிவேகம், ஆதமபரமாத்மவிவேகமாகிற தத த்வ விவேகத்தையும, [134] "அநதவநத இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்

தாஸ்யஶரீரிணः-அநாஶிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத்யுத்யஸ்வ பாரத; நஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய:- அஜோ நித்ய ஶாஶ்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே" 135 "வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி ததா ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநிதேஹி" இத்யாதிகளாலே ஆத்ம நித்யத்வ தேஹாத்யநித்யத்வங்களையும் ப்ரதம முபதேசித்து, இவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரமத்தைத் தவிர்க்கைக்காக 136 "பூமி ராபோநலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவச - அஹங்கார இதீயம்மே பிந்நா: ப்ரக்ருதிரஷ்டதா; அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத்" என்கிறபடியே சேதநாசேதந ஶரீரியாய் 137 "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாந மபோஹநஞ்ச" என்றும் 138 "ஈஶ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஶேர்ஜுந திஷ்டதி-ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜந ஹ்ருதய்ஸ்தனாய் நின்று, ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும்; அப்படி ஸர்வநியந்தாவாய்க்கொண்டு ஸாவஸமாதபராயிருக்குமளவன்றிக்கே, 139 "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே" என்று அவதாரப்ரயுக்தமான தன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையும்; 140 "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமேத்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய:" என்று தன்னுடைய வாஶ்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும்; 141 "ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வஶ:, அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே" என்ற ஹங்காரதோஷத்தையும்; 142 "யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஶ்சித:, இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:" என்றிந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும், 143 "அஸம்ஶயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹஞ்சலம்" என்று அந்த ப்ராபல்யத்தில் மற்றை இந்த்ரியங்களைப்பற்றவும் மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும் தர்சிப்பிக்கையாலே ஆஶ்ரயணவிரோதிகளையும் 144 "தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:, வஶேஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா" என்றும் 145 "யதோயதோ நிஶ்சலதி மநஶ்சஞ்சல மஸ்திரம், ததஸ்ததோ-நியம்யைதத் ஆத்மந்யேவ வஶம் நயேத்" என்றுமுபா

யநுபகரணங்களான பாஹ்யாப்யந்தர கரணங்களை ஸ்வாதீந மாக நியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், 146 "சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந-ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப" என்று மூவரிக்கு மதிகாரிகளுடைய சாதுர் விதயத்தையும்; 147 "த்வௌ பூத ஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவச தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தா யாஸுரீ மதா" என்று தன்னுடைய வாஜ்ஞாநுவர்த்தநபரரானவர்கள் தேவர் கள், தத்திவர்த்தநபரரானவர்கள் அஸுரர்களென்று தேவா ஸுர விபாகத்தையும்; 148 "ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீ ராத்ம நஶ் ஶுபா:, ப்ராதாந்யத: குருஶ்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ் தரஸ்ய மே" என்று தொடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்த பதார்த்தங் களுக்கும் வாசகமான ஶப்தங்கள், தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும் படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ரகாரமாகக்கொண்டு வ்யாபித்து நிற்கும்படியையும், 149 "திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோக மைஶ்வரம்" என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து, 150 "பஶ்யாமி தேவாநஸ்தவ தேவதேஹே ஸர்வாநஸ் ததா பூத விஶேஷ ஸங் காந ப்ரஹ்மாண மீஶம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வா நுர காம்ஶ்ச தீப்தாந்" இத்யாதியாலே தன்னுடைய விஶ்வரூபத் தைக்கண்டு பேசும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்க்கு திவ்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து தன்படிகளை தாஶிபபிக்கு மென்னு மதத்தையும், 151 "மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவ மாத்மாநம் மத் பராயண:" என்று இப்படியிருந்துள்ள பரதவ ஸௌலப்ய யுக்தனை தன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக் குபாயமா யிருந்துள்ள கர்ம ஜ்ஞாநரூபாங்க ஸஹிதையான பக்தியையும்; 152 "மாமேவ யே ப்ர பத்யந்தே மாயா மேதாந் தரந்தி தே" 153 "தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே" 154 "தமேவ ஶரணங் கச்ச ஸர்வ பாவேந பாரத" என்று அந்த பக்த்யங்கமான ப்ரபத்தியையும், சரம ஶ்லோகத்தாலே அந்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதிகளையுணர்ந்து ஶோகிப் பார்க்கு, ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான உபாயம் ப்ரபத்தி யென்னு மத்தையுந் தானே யறிவித்தருளினானிறே. ஆக, இப்படி யறியாத வர்த்தங்களை யெல்லாமறிவிக்கையாலே ஆசார்ய க்ருத் யத்தைத் தானே றிட்டுக் கொண்டானென்கிறது.

இனி புருஷகார க்ருத்யமும ஶரண்யனை தன்னதன்றே, பிராட்டி க்ருத்யமிறே, 155 "மத ப்ராபதிம பரதி ஜநதூநாம ஸம்ஸாரே பததாமத:-லக்ஷ்மீ: புருஷகாரதவே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி.. மமாபிச மதம்ஹயேதந நாநயதா லக்ஷணம பவேத்" இதயாதிகளாலே இது தன்னை பகவத சாஸ்தரததிலே தானே யருளிச செய்தானிறே. இவனுககு தத்வ ஜ்ஞாநாதிகளை யுண்டாககிக்கொள்ள வேண்டுகை யாலே ஆசார்ய க்ருதயத்தை யேறிட்டுக கொண்டானுகிறான். புருஷகார க்ருத்ய மேறிட்டுக கொள்ளவேணடுவானென், அங்கீகரிதது விட வமையாதோவென்னில், அங்கீகாரததுக கிது வு மவஶ்யாபேக்ஷிதமாகையாலே, எஙஙனே யென்னில், இவ்வுபாயத்துக்கு புருஷ ஸாபேக்ஷதையோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷதையு முண்டிறே. இவவுபய ஸாபேக்ஷதையுமுபாயவரணரூபமான பூர்வவாக்யத்தில பரதமசரம பதங்களிலே காணலாம; ஸ்ரீமபதததாலே புருஷகாரத்தையும * உத்தமனாலே அதிகாரியையுமிறே சொலலுகிறது; ஆகையாலே சேதநர் தன்னை உபாயமாகபபற்றுமிடத்தில ஸ்வாபராத பயத்தாலே பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட, அவள் இவனபராத நிபந்தநமான தன் திருவுள்ளததில சீற்றததை யாற்றிச சேரவிட, கைககொள்ளுகை முறையாயிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே இவன் அபராத நிபந்தநமான தன் திருவுள்ளததின் கலககத்தையுந தானே தணிததுககொணடு இவனைச் சேர்ததுக் கொள்ளுகையாலும, அதுதான் செய்கிறவளவில ஆததித்வ நிரபேக்ஷமாகச செய்கையாலும, புருஷகார க்ருத்யத்தையுந் தானே யேறிட்டுக கொணடானென்கிறது. இனி உபாய க்ருத்யம தன்னதாயிருகக அத்தையுந தானே யேறிட்டுககொண்டானென்றது. 156 "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ" என்றிவனர்ததிததால கார்யஞ் செய்ய வமைந்திருகக, நாமே இவனுக் குபாயமாய் அநிஷ்டநிவ்ருத்யாதிகளைபபண்ணககடவோமென்று தானே யேன்றுகொண்டு 157 "மாமேகம் ஶரணம வ்ரஜ, ஸர்வபாபேபயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கையாலே; அல்லது 158 "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ, தத தவம் நதுகுணௌ" என்கிற வஸ்துவுக்கு உபாயக்ருத்யம வந்தேறியன்றிறே; உபய்லிங்க விஶிஷ்டத்வத்தாலே உபாயோபேயத்வஙகளிரண்டும் ஸ்வதஸ் ஸித்தமாயிறே யிருப்பது. அன்றிக்கே உபேயமான தன்னை உபாயமாக்குகையாலே உபாயக்ருத்யததை யேறிட்டுக் கொண்டா

* உத்தமனாலே - பரபதயே என்கிற உததம புருஷனாலே.

னெனகிற தென்பாருமுண்டு, அது பால மருநதாமாபபோலே இவ னுபாயமாமிடமெஙகு முள்ளதொன்ருகையாலே, ஆஜ்ஞநனுககிப போது அஸாதாரணமாகச செய்ததொனறலலாமையாலும, (உபா யம்) எனறே வஸதுவை நிர்தேஶிததது தததவைபவஞ சொலலுகிற பரகரணமாகையாலும், இவ்விடத்துக குசிதமனறு; ஆனபின்பு கீழ்சசொன்னபடியே பொருளாகவேணும. ஆசாராய க்ருதய மென றேறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில 159 "காரபணய தோஷாபஹதஸவ பாவ꞉ பருசசாமி தவாம் தாம ஸமமூடசேதா꞉-யசசரேயஸ்யாந நிஶ சிதம் பரூஹி தந்மே ஶிஷயஸ்தேஹம் ஶாதிமாம த்வாம பரபநநம்" என்றிவ னர்த்தித்வமுணடாகையாலே அநயகருதயததைத தானே ஏறிட்டுக கொண்டமாதரமே விவக்ஷிதமாகையாலும, புருஷகாரகரு தய மேறிட்டுககொளளுகிற வளவில அநய கருதயததை யேறிட்டுக் கொணடமையும் அதுதன்னை யர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக வேறிட்டுக் கொண்டமையும் விவக்ஷிதமாகையாலும, ஸவக்ருதயமேறிட்டுக கொள்ளுகிறவளவில ஆரததித்வ நிரபேக்ஷமாகச செயதவளவே விவக்ஷிதமாகையாலும், (தானே யேறிடடுககொள்ளுகையாலே) என் கிற வித்து க்ருதயதரயததிலும் யதாயோக மநவயிக்கககடவது; ஆசாராய னஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமபணண, பிராட்டி புருஷீகரிகக, வநது தன்னை யுபாயமாகப பறறினவனுக்கு அநிஷடநிவருததயாதிகளைப பணணிககொடுகக வமைநதிருக்க, இவையெலலாவற்றையுந தானே யேறிடடுக்கொணட து வைபவமிறே.

(ஏறிட்டுக கொள்ளுகையாலே மஹாபாரததகதி லுபாயவைப வஞ சொலலிறறுய்த்து) என்றது, ஏறிடடுககொணடமையை பரதி பாதிக்கையாலே சொலலிறறுய்த் தென்றபடி.

உபய ஸாதாரண வைபவம்

15. அவ.—ஆக, புருஷகாரோபாயங்க ளிரண்டுககும் அஸா தாரண வைபவத்தை யருளிசசெயதார கீழ, உபய ஸாதாரண வைபவத்தை யருளிசசெய்கிறார் மேல்.

மூலம். —15. புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்வைபவ மாவது - தோஷத்தையும் குணஹாநியை யும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவள வன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக் கவைதன்னையே பச்சை யாக்குகை.

வயா·—(புருஷகாரததுககு மென்றுதுடஙகி). தததநஸாதா ரண வைபவஞசொலலுகையாலே புருஷகாரததைய முபாயததை யும தனிததனியே உபாதாநமபணணி யருளிசசெயதார் கீழ, இது உபயததுக்கும ஸாதாரண வைபவ மாகையாலே (புருஷகாரத துக்கு முபாயததுககும) எனறு தநதரே ணோபாதாநம பண்ணி யருளிசசெய்கிறார் ; உபயததுக்கும அஸாதாரண வைபவம சொல லுகிற விடஙகளில் (இருவரையுந திருததுவது) இத்யாதியாலே ஸாபதமாக புருஷகார ஸ்வரூபமும, (உபாய கருதயததையும தானே ஏறிட்டுககொள்ளுகையாலே) என்கையாலே, ஆரததமாக உபாய ஸ்வரூபமுஞ் சொலலப்படடது. இஙகு உபயஸ்வரூப கதந பூர்வகமாக வைபவததை யருளிச செயகிறார,

(தோஷததையும குணஹாநியையும் பாாதது உபேக்ஷியாத வளவன்றிககே, அஙகீகாரததுக கவைதன்னையே பசசையாககுகை) என்று. தோஷமாவது—† அகருதயகரணதி நிஷிததாநுஷடாநம, குணஹாநியாவது—‡ விஹிதாகரணம ; இவை 'இரணடையும, 160 "மநோவாககாயைஃ" இத்யாதி சூர்ணையாலே எம்பெருமானார அருளிசசெய்தாரிறே. 161 "இதமகுரு" 162 "இதமமாகாரஷீஃ" என்று விதி நிஷேததாதமகமான ஸாஸ்தரநதான் பகவதாஜ்ஞா ரூப மாயிறே யிருபபது. 163 "ஸ்ருதிஸ் ஸ்மருதிர் மமைவாஜ்ஞா" என்று தானேயருளிச செயதானிறே. ஏவமபூத ஸாஸ்தரத்தில நிஷித தததைசசெயகையும, விஹிததநதைச செயயாமையுமிறே.

அநாதிகாலம 164 "க்ஷிபாமி" 165 "நக்ஷமாமி" எனறும் பகவந நிக்ரஹததுக் கிலக்காயப போருகைககுக காரணம, (இவை இரண்டையும பார்தது உபேக்ஷியாத வளவனறிககே) என்றது -

* தநத்ரேண - சேரதது. † அகருதய கரணம - (சாஸ்திரங களில்) செயயவேண்டா மென்பதைச செய்கை. ‡ விஹிதாகரணம் - (சாஸ்திரங்களில செய்யென்று) விதிததததைச் செய்யாமை.

ஆஸ்ரயஞ்ஞோநமுக சேதநகதங்களான விவறறை தாஸிததது இவனை வேணடோ மென று கைவிடாதே அங்கீகரிக்கும மாதரமன்றிக்கே என்றபடி.

(அங்கிகாரததுக கவைதன்னையே பசசையாகக்குகை) யாவது அப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹாநிகள தனனையே முகமலாநது அங்கீகரிக்கைக்குறுப்பான உபஹாரமாககொள்ளுகை. உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது தயாக்ஷாநதிகள், பசசையாகக் கொள்ளுகைக்கு ஹேது வாதஸலயம், சுவடுபட்ட தரையில புறகவவாத பசு தன் கடையிலநின்றும விழுநத கன்றினுடம்பில வழுமபை போகயமாக விருமபுமாபபோலே யிருபப தொன்றேயிது. இக்குணததுக் கொப்பதொரு குணமில்லையிறே. ஆகையாலேயிறே [166] "நிகரில் புகழாய்" என்று ஆழ்வாரருளிச செய்தது, உடையவரும் [167] "அபார காருணய ஸௌஸீலய வாதஸலய" என்று குணங்களோடொக்க வருளிச்செய்திருக்கச்செய்தே, இதின் வ்யாவருத்தி தோற்ற மீளவும் [168] "ஆஸ்ரித வாதஸல்யைக ஜலதே" என்றுரிறே. இவ வாதஸலயந்தான் மாதருதவஸமபநததாலே, ஈஸவரனிலும பிராட்டிக கதிஸயிததிறே யிருபபது. ஆகையாலே இருவரும் தாநதாமங்கீகரிக்கும தசையில, இசசேதநனுடைய தோஷகுணஹாநிகளைப பக்ஷைசையாகக கொண்டு அங்கீகரிபபாராக ளெனகை.

16. அவ —இப்படி புருஷகாரமும உபாயமும, தோஷ குணஹாநிகள குலைவதற்கு முன்னே யங்கீகரிக்கிறதென், அவைகுலைநதே யங்கீகரிக்கக்கடவோ மென்றிருநதால வருவதென் னென்ன வருளிச செய்கிறார்.

மூலம்:—16 இரண்டு மிரண்டுங் குலையவேணுமென் றிருக்கில் இரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாய் தததாம

வ்யா —(இரணடு மென்று துடஙகி). இரண்டு மென்கிறது - புருஷகாரோபாயங்களை (இரணடுங குலையவேணுமென் றிருக்கையாவது) - இவனை யங்கீகரிக்கும போதைக்கு, இவனுடைய தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும போயக கொள்ளவேணுமென்று நினைததது, ஆஸ்ரயஞ்ஞோநமுகனை யிவனை யங்கீகரியாதிருக்கை. இப்படியிருக்

— பசசை - உபஹாரம்.

கில (இரண்டுககு மிரண்டு முணடாகையாவது)—புருஷகாரததுககு முபாயததுககும் தோஷ குணஹாநிக ளிரணடும வருகை. எங ஙனேயென்னில; தோஷம வருகையாவது 169 "தவம்மாதா ஸர்வ லோகாநாம தேவதேவோஹரி: பிதா" 170 "அகிலஜகந மாதரம" 171 "பிதாஷி லோகஸய சராசரஸ்ய" என்கிறபடியே-ஸகல சேதநாக கும் நிருபாதிகமான தாயும தமபபனுமாகையாலே இச்சேதந னுடைய நன்மை தீமைகளிரணடும தஙகளதாமபடியான உறவுண டாயிருகக, இசசேதநனுடைய தோஷாதி குணங்களைபபார்தது அஙகீகரியாமையாலே, தாதருஙஙு ஸமபநததது ககுக கொததை விளைகை. குணஹாநி வருகையாவது - இவனுடைய துககங கண் டிரஙகாமையாலும், இவனுடைய தோஷததை போகயமாகக கொள் ளாமையாலும, கருபா வாதஸல்யஙகளுககு ஹாநிவருகை. அதவா (இரண்டு முணடாயததாம) என்கிறவிடததிலும், தோஷ குண ஹாநிகளாவன - அகருத்யகரண கருதயாகரணங்களாகவுமாம்'— புருஷகாரததுக்கு அகருதயகரணமாவது - ஈஸவரனையுமுட்பட தோஷங் காணவொட்டாத தான், தோஷாதிகள் குலைநதன்றி யஙகி கரியேன் என்றிருக்கை; கருதயாகரணமாவது - இவனுடைய தோஷாதிகள் பாராதே கைககொண்டு ஈஸ்வரனோடே சேர்பபிக்கை யாகிற ஸ்வகருதயததைச செய்யாமை. ஈஸவரனுககு அக்ருத்ய கரணமாவது - ஸமஸாரி சேதநருடைய தணமையைப பார்த்துக கைவிடாதே, ஸ்வாபாவிக ஸம்பநதமே ஹேதுவாக, அதவேஷமே துடங்கி யுண்டாக்குகைக்கு எதிர் சூழல்புககுத திரிகிற ஸாவபூத ஸுஹ்ருத்தான தான், இசசேதநனை யஙகிகரிககுமளவில இவன் தோஷாதிகள் குலைநதாலொழிய வங்கிகரியேன என்றிருககை; கரு த்யாகரணமாவது - இவனுடைய தோஷாதிகளைப பாராதே கைக் கொண்டு ஸ்வ க்ருதயமான அநிஷ்ட நிவருதயாதிகளைப பண்ணுமை. இதுதான் சேதநனுககுச சொன்ன அகருதயகரணாதிகளைபபோலே ஶாஸ்த்ரததைபபறறிச சொலலுகிறதனறே! இவர்கள் ஸ்வபாவத தைபபறறிச சொலலுகிறவை யிததனையிறே! விமுகரையுமுடபட தோஷ குணஹாநிகள பசசையாக மேலவிழுந தங்கீகரிககும் ஸவ பாவரான விவாகளுககு, அபிமுக சேதநரை யங்கீகரிககுமளவில தோஷாதிகள் குலையவேணுமென்றிருககைதான் முதலிலேகூடாமை யாலே, இவர்களுக கிவை வருகைககு அவகாஶமிலலையிறே! ஆயிருக கச் செய்தே இப்படியருளிச செய்தது - இவ்வர்தத தத்வமறியாத

வாகளுக்கு, ஆஸ்ரயணோநமுக சேதநகநங்களான நோஷ குண ஹாநிகள் குலையவேணுமென்றிராமல அவற்றுடனே யங்கீகரிக்கை இவர்களுக்கு கவஸ்யகரணீயமென்று அறிவிக்கைக்காக

17 அவ—இப்படி, தோஷாதிகள் குலைநதாலொழிய அங்கீகரியோமென றிருககில அததலைக கவையிரண்டும வருமென்னுமிடம சொலலி, தோஷாதிகள குலைபபபட்டனறோ நமமை யஙகிகரிதத தெனறிருக்கில இததலைககவை யிரண்டும வருமெனகிறா மேல.

மூலம்:—17 இரண்டுங் குலைநத தென்றிருக்கில் இத் தலைக்கிரண்டு முண்டாய்த்ததாம்.

வ்யா—(இரண்டுங் குலைந்ததென்று துடஙகி). (இரண்டுங குலைநததென் றிருக்கையாவது) - இத்தனை நாளும நம்மை யங்கீ கரியா திருநதவாகள் இன்றஙகீகரிததது - நம தோஷாதிகள் குலை யபபட்டன்றோ! ஆகையால நமககவை குலைநததென் றநுஸநதித் திருக்கை. இபபடியிருககில (இத்தலைககிரண்டு முணடாகையாவது). அக்ருதயகரணமும க்ருத்யாகரணமும வருகை. எஙஙனேயென்னில்: இவவதிகாரிக்கு, அநாதிகால மஙகீகரியாதவர்க ளின்று நமமை யஙகீகரித்தது நம்முடைய தோஷகுண ஹாநிகளிரண்டுங் குலைநதவாறேயன்றோ! என் றநுஸநதிககை அகருதயமாயிருகக, அத்தைச செயகையாலும ; [172] "நீசனேன் நிறைவொன்று மிலேன்" [173] "அமர்யாதஃ" [174] "புததவாசநோச" [175] "அதிகாரமந நாஜ்ஞாம" இதயாதிபபடியே-நமமுடைய தோஷ குணஹாநிக ளிபபோதளவாக வொன்றுங குலைநததிலலை யென்றும், இபபடி யிருககசசெய்தே தோஷாதிகளே பசசையாக நம்மை யவனஙகீகரித்தருளுவதே! என்று மநுஸநதிககை க்ருத்யமா யிருகக அதனைச் செய்யாமை யாலும் இரண்டும வருமிறே.

18. அவ—இபபடி புருஷகாரமு முபாயமும் தோஷாதிகள் பசசையாக வங்கீகரிததவிடமுண்டோ வென்னு மபேக்ஷயிலே, தத் ததஙகீகாரம்பெறற ராக்ஷஸிகளுடையவும அராஜுநனுடைய வும் தோஷாதிகளை தர்ஸிபபிககவே அது ஸித்திக்குமென்று நினை த்து, பாதமம் ராக்ஷஸிகள் தோஷங்களை தாஸிபபிககிறா.

மூலம்:—18 ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

(ராக்ஷஸிகள்) என்று துடங்கி. ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீமுதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும், பாஹிம்ஸை பணணப் பெறிலுண்

ணுதே தடிக்கும்படி பாகருதயா பாபசீலகளாய், பததுமாஸ மொருபடிபபட தர்ஜநப்தஸநம பணணரி நலிநதுபோநதவாகளிறே; (இவாகள் தோஷம பரஸிததம) என்றது - ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடும தேஸததி லறியாதாரிலலை யென்றபடி. ஏவமபூதைகளான வர்களைக குறித்து, 176 "ராஜ ஸம்ஸரய வஸயாநாம" 177 "பாபாநாம்வா ஸுபாநாமவா" என்று குறறத்தை குணமாக உபபாதிதது, திருவடியோடே மன்றாடி ரக்ஷிக்கையாலே, தோஷமே பசசையாக வங்கீகரித்தமை பரஸித்தமென்று கருதது.

குண ஹாநி சொலலா தொழிநதது, தோஷம் பசசையாமிடத தில் குண ஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே என்று கருத்து. இவாகள் தஙகளுககு குண ஹாநியாவது - இடைவிடாமல நலிநது போருகிறவிடத்தில், இவளும நமமோபாதி யொரு பெண் பிறநதவளன்றோ! எனறாகிலும மறநது மல்பம நெஞசிரககமுண்டாதல, 178 "பவேயம ஸரணம் ஹி வ:" என்றதற குப பின்பு நலிகிறவிடத்தில, ஐயோ! இபபடி சொன்னவ ளன்றோ! என்று சற்றும் நெஞசுளுககுதல செய்யாமை முதலானவை.

19. அவ'—இபபடி தோஷப்ரஸிததி அர்ஜுநன் பக்கலில் லாமையாலும, குணபாதையுண்டாகையாலும, இவனுககுதோஷமேதென்கிற ஸஙகையை யநுவதிததுககொண்டு தததோஷஙகளை தர்ஸிபபிககிறார்.

மூலம்:—19 ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனுய், ஆஸ்திகாக்ரேஸரனுய், "கேஸவஸ்யாத்மா" என்னு க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனுயிருக்கிற அர்ஜுநனுக்கு தோஷமேதென்னில்; பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும், காருண்யமும், வதபீதியும்.

வ்யா —(ஜிதேநதரியரி லென்று துடங்கி). (ஜிதேநதரியரிலதலை) என்றது - 179 "ஆபரணஸ்யாபரணம பரஸாதந விதே: பரஸாதந விஸேஷ: - உபமாநஸ்யாபி ஸகே ப்ரதயுபமாநம வபுஸ் தஸ்யா:" என்னும வைலக்ஷணயமுடைய ஊாவஸி வநது மேலவிழ, முறை கூறி நமஸ்கரிததுக கடகக நின்றவனுகையாலே, இநதரியஜயம பண்ணினரில தனககு மேற்பட்டா ரில்லாதவ னென்கை.

(ஆஸ்திகாக்ரேஸரன்) என்றது - தாமாதர்ம பரலோக சேத நேஸ்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஸாஸ்த்ரத்தில ப்ராமாண்ய புத்தியுடையவர்களுக்கு முன் நடக்குமவ னென்கை.

180 ("கேஸவஸ்யாத்மா" என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனுமிருக்கிற) என்றது 181 "அர்ஜுநஃ கேஸவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணஸ்சாத்மா கிரீடிநஃ" என்று அநயோரந்யம் ப்ராணபூதரா யிருப்பாகளென்கையாலே, இவனைப் பிரியில க்ருஷ்ணன் தரிக்கமாட்டானென்னுமபடியபிமத விஷயமா யிருக்குமவ னென்கை.

இப்படி யிருக்கிற (அர்ஜுநனுக்கு தோஷமேது) என்று ஸங்கை. (என்னில) என்றது - அநுவாதம.

தோஷங்கள் தன்னைச சொல்லுகிறது, (பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும வதபீதியும) என்று. இவற்றில ஸ்நேஹ காருண்யங்கள் தோஷங்களாகிறது - அஸ்தாநே க்ருதங்களாகையாலே ; வதபீதி தோஷமாகிறது - ஸ்வதாமத்தில அதாமபுத்யா வந்ததாகையாலே ; 182 "அஸ்தாநே ஸ்நேஹ காருண்ய தாமாதர்ம தியாகுலம" என்றிறே ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தது. 183 "தாமக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவஃ" என்கிறபடியே-யுத்தேச்சையாலே இரண்டு தலையும வந்தணிந்து நின்றபின்பு யுத்தமே கர்த்தவ்யமாயிருக்க, அத்தசையிலே, 184 "நகாங்க்ஷே விஜயம க்ருஷ்ண நச ராஜ்யம ஸுகாநிச-கிநநோராஜ்யேந கோவிந்த கிம்போகைர் ஜீவிதேநவா ஏஷாமாத்தே காங்க்ஷிதந்நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநிச - தஇமேவஸ்திதா யுத்தே ப்ராணாஂஸ் த்யக்த்வா தநாநிச" இத்யாதிபடியே - இவர்களைக்கொன்று நாம் ஜீவிப்பதொரு ஜீவநமுண்டோவென்று பந்துக்கள் பக்கல்பண்ணின ஸ்நேஹம் ஸ்வவர்ண விருத்தமாகையாலே நிஷித்தமிறே ; 185 "தாநஸமீக்ஷ்ய ஸகௌந்தேயஸ் ஸர்வாந பந்தூநவாஸ்திதாந - க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதந்நித மப்ரவீத்" என்னுமபடி - அத்தசையில் பண்ணின காருண்யமும் பஸ்வாலம்பநத்தில காருண்யம்போலே நிஷித்தமிறே. 186 "கதந்நஜ்ஞேயமஸ்மாபிஃ பாபாதஸமாந நிவர்த்திதும் - குலக்ஷய க்ருதம் தோஷம் ப்ரபஸ்யத்பிர் ஜநார்தந" என்று தொடங்கி 187 "அஹோபதமஹத்பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதாவயம்-யத்ராஜ்ய ஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜநமுத்யதாஃ" என்னுமளவும - ஸ்வ வர்ணதர்மமான வதத்திலே அதாம புத்யா பண்ணின பீதியு மப்படியேயிறே.

20. அவ—இவையெல்லாம அபராதாநம, இன்னமும பராதாந தோஷம வேறேயென்கிறா.

மூலம்:—20. த்ரௌபதீ பரிபவங்கண்டிருந்தது க்ருஷ்ணுபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம்.

வயா —(தரௌபதீ யென்றுதுடஙகி). முன்பு தரௌபதியை துர்யோதநாதிகள் பரிபவிககிறபடியைக கணடிருககசசெயதே, சூதிலே தோற்றமையை நினைதது தாமபீதியாலே பொறுததிருநதாலும, 188 "கோவிநத புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாகதாம்" என்று கருஷ்ணனை ஶரணம் புகுநதபின்பு பரிபவிககிறவளவில, பகவதாஶ்ரிதரைப பிறர் பரிபவிககககணடால ஶகதனாகில விலககவேணும் அஶகதனாகில இழவோடே யவ்வருகேபோகவேணுமென்னும் விஶேஷ ஶாஸ்தரமாயாதையைப பாரததாதல, தன்னளவில் கருஷ்ணனுக்குண்டான ஸ்நேஹ பக்ஷபாதஙகளை நினைதது அவனை ஶரணம புகுநதவள் பரிபவபபடப பார்ததிருநதால அவன் முகத்திலே நானைவிழிக்குமபடி என் ! என்றுதல, சடககென வெழுநதிருநது விலககவிறே யடுபபது ; அத்தைசசெயயாதே. முன்புதனையிற காட்டிலொரு விஶேஷமறவிருநதானிறே. இதுவேயாய்தது இவன் தோஷஙகளெல்லாவற்றிலும் பரதாநமாக கருஷ்ணன திருவுள்ளததிலே பட்டுககிடபபது. அதனைபபறற (கருஷ்ணபிபராயததாலே பரதாநதோஷம) என்கிறது. தோஷததுக்கு பராதாநயம கரௌராயத்தாலேயிறே. அல்லாதவைபோ லன்றிககே, 189 "நக்ஷமாமி" என்னும்படியான தோஷமிறேயிது.

21. அவ—இததோஷததின் கொடுமையை யுபபாதிக்கிறார் மேல.

மூலம்:—21. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது த்ரௌபதியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக.

வயா.—(பாண்டவர்களையு மென்றுதுடஙகி). அன்றிககே, இத்தோஷம் ஐவாககு மொவவாதோ, ஆனபினபு இததலையையும நிரஸிததுப பொகடாமல வைத்ததென்னென்கிற ஶஙகையிலே யருளிச செயகிறாராகவுமாம. முறபட்ட ஸஙகதிககு, அாஜுநனை யென்னுதே (பாண்டவாகளையும) என்றது - இததோஷம ஐவாககு

மொகருமென்று தோறுறுகைக்காக வென்று யோசிக்கக்கடவது; அநந்தர ஸங்கதிக்குத்தானே தன்னடையே சேருமிறே. பரிபவித்த துர்யோதநாதிகளோபாதி பரிபவங் கண்டிருந்தவிவர்களும் நிரஸநீயரென்கிறது-சப்தத்தாலே (நிரஸிக்க ப்ராப்தமா யிருக்கவைத்தது) என்றது—இவர்கள் செய்தகொடுமைக்குத் தலையையறுத்துப் பொகடவேண்டியிருக்க ப்ராணனோடே யிருக்கும்படிவைத்ததென்றபடி. (த்ரௌபதியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக) என்றது - அவளுக்கபிமதமான மங்கள ஸூத்ரம் போகாமைக்காகவென்றபடி. விரித்ததலை காணமாட்டாதவன் வெறுங்கழுத்துக் காணமாட்டானிறே—இத்தால் - ஆச்ரிதரை பரிபவித்தாரோபாதி அதுகண்டிருந்தாரும் நிரஸநீயராவரென்னுமிடமும், அவர்கள் தாங்களே யாச்ரிதர்க்கு விடவொண்ணாததொரு பந்தமுடையாராகில் அவர்களுக்காகவவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவரென்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாயத்து.

22. அவ—ஆனால், இப்படி நிரஸநீயனானவனுக்கு இழிதொழில்செய்ததும் பரமரஹஸ்யத்தை யுபதேசித்ததும் என் செய்யவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—22. அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

வ்யா—(அர்ஜுநனுக்கித்யாதியால்). தூதுபோய்த்தது பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்து பூசல் விளைக்கைக்காக, (ஸாரத்யம் பண்ணிற்று)—ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாதென்கையாலே கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போரெல்லாச்சேனையுமிருநிலத்தவிக்கைக்காக; (ப்ரபத்யுபதேசம் பண்ணிற்று) 190 "நயோத்ஸ்யாமி" என்றிருந்தவனை 191 "கரிஷ்யேவசநந்தவ" என்னப்பண்ணியுத்தே ப்ரவருத்தனாக்குகைக்காக. இவையெல்லாஞ் செய்தது - ஸாரணகதையான விவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோதநாதிகளையழியச்செய்து இவள்குழலை முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. ஆகையால அர்ஜுநன் திறத்தில் செய்த தூத்யாதித்ரயமும் இவளுக்காகச் செய்தானென்கிறது.

(பாண்டவர்களையும்) என்று துடங்கி இவ்வளவும், கீழ்ச் சொன்ன பர்தாநதோஷ க்ரௌர்ய முபபாதிதமாய்த்து. ஆக

யிப்படி அஸ்தாந ஸ்நேஹாதிகளும் ஶரணாகதை பரிபவங்கண்டிருந்த மஹாதோஷமும் இவனுக்குண்டாயிருக்க 192 "ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: ஶ்ருணு மே பரமம் வச:-இஷ்டோஸி மே த்ருடம் இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்" 151 "மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே" என்று - இவனளவில் உகப்புத்தோற்றவருளிச் செய்கையாலே, இவன் தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து. குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் கிமுத ந்யாய ஸித்தமாகையாலே. இவன்றனக்கு குணஹாநிகளாவன - 193 "தஸ்மாத்யுத்யஸ்வ பாரத" என்றருளிச் செய்த போதே 194 "கரிஷ்யே வசநம் தவ" என்றெழுந்திருந்து ஸ்வ க்ருத்யமான யுத்தத்தைப் பண்ணாமையும், க்ருஷ்ணனை ஶரணம் புகுந்தவளைப் பரிபவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே! என்னும் அநுதாபலேஶம் நெஞ்சிலில்லாமையும் தொடக்கமானவை. தூத்ய ஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேஶம் பண்ணிற்றும் இவனுக்காகவாகில் இவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீகரித்தானென்னுமது கூடாதேயென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை, இவன் கார்யார்த்தமாக இவனைக் குறித்து இவையெல்லாஞ் செய்கிறவிடத்தில் இவன் தோஷங்களைப் பார்த்து முகஞ்சுழியாமல் உகப்போடே செய்கையாலே. அர்ஜுநனைக் குறித்து ஆசார்யக்ருத்யாதிகளை யேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக் கொண்டும் ஸாரதியாய்ப் புரையறக்கலந்தும் நின்று செய்கை முதலானவை யுண்டாகையாலே. (அறியாதவர்த்தங்களை) இத்யாதியாலே - ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸூசிதம். இங்கே, (தூத்ய ஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும்) என்கிறவித்தாலே-195 "அஸ்மாந் வேத்த பராந் வேத்த வேத்தார்த்தம் வேத்த பாஷிதும்-யத்யதஸ்மத்திதம் க்ருஷ்ண தத்தத்வாச்யஸ் ஸுயோதந:" என்கிறபடியே - கார்யாகார்யஜ்ஞனான தான்போனாலல்லது கார்யஸித்தியுண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தான் தூதுபோனமையும், ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாதென்கையாலே ஸாரத்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தனாய்க்கொண்டு தோக்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச் செய்தமையும் தோற்றுகையாலே, ஆஶ்ரித கார்யாபாதகங்களான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகள் ஸூசிதம். இன்னமும்,

(பரபத யுபதேஸம பண்ணிறறும) என்கையாலும - சரம ஶ்லோ கததில 196 "மாம" 197 "அஹம" என்கிற பதஙகளால் சொலலபபடு கிற உபயவித குணமும ஸூசிதமிறே. ஆகையால, புருஷகார வைபவஞ சொலலுகிற விடததிலே ஸ்ரீமத பதார்ததம பரகடிதமான வோபாதி, உபாயவைபவஞ சொலலுகிற விடததிலே நாராயண பதாாததமபரகடிதம.உபாயதவமசொலலுகையாலே 198 "சரணௌ ஶரணம" என்றதுவும ஸூசிதம. ஆக (இதிஹாஸஶ்ரேஷ்டம) என்று துடஙகி இவவளவும - ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதோகதங களான புருஷகாரோபாய வைபவஙகள், தத்தத ஸ்வரூபங்க ளோடே விஶதமாக பரதிபாதிககபபட்டது.

23. அவ'—கீழுகதமான உபாயததினுடைய ஸ்வீகாரரூபை யாய (பரபத யுபதேஸம பண்ணிறறும்) என்று ப்ராஸஙகிகமாக பரஸதுதையான பரபததியினுடைய படியை விஸதரேண வருளிச செய்கிறுா மேல.—அதில பரதமத்தில, அர்ஜுநனுககு பரபத் யுப தேஸம பணணுகிறவளவில யுதத பூமியிலே யொருகால விஶேஷம பாராமல ஸ்நாநாதிகளுந் மினறிககே யிருகக உபதேஶிபபானென், இதுககு தேஶாதி நியமஙகளிலலையோ என்கிற ஶஙகையிலே யரு ளிச செயகிறுர்.

மூலம்:—23 ப்ரபத்திக்கு தேஶ நியமமும் கால நியமமும் ப்ரகார நியமமும் அதிகாரி நியமமும் பல நியமமுமிலலை.

வயா —(பரபததிககென்று துடஙகி) பரபததியாவது - பகவசசரண வரணம். தேஶநியமமாவது - புண்யதேஶஙகளிலே செய்ய வேணும, அநயதேஶஙகளிலாகா தென்னுமது. காலநியம மாவது - வஸநதாதி காலஙகளிலே செயயவேணும, அநயகாலங்களி லாகாதென்னுமது. பரகாரநியமமாவது - ஸ்நாந பாதபரக்ஷாளநாதி பூர்வகமாகச செயயவேணும், ப்ரகாராநதரத்தாலே செயய வொண்ணு தெனனுமது. அதிகாரி நியமமாவது - தரைவர்ணிக ராகவேணும், அதரை வாணிகராக வொண்ணுதெனனுமது. பல நியமமாவது - தருஷ்டாதருஷ்ட பலஙகளி லின்னபலததுக் கிது ஸாதநம, அநயபலததுககு ஸாதநமன்றென்னுமது. தேஶகால ⁎ ஸாத்குண்ய வைகுணயங்களாடியாகவரு மதிஶயாநதிஶயங்களை

⁎ ஸாதகுண்யம் - உதகர்ஷம், வைகுண்யம - அபகர்ஷம்.

யுடைத்தாய்த் தோன்றலலாமையாலும், தீர்த்தத்திலே யவகாஹிக்கு மளவில் ஸாத்தாஸாத்த விபாகமற அவகாஹிக்கலா யிருக்குமாப்போலே ஸ்வயமேவ பவித்ரமாய் ஸாத்தா ஸாத்த விபாகமறத் தன்னுடைய நவயிக்கலாமபடி யிருக்கையாலும், வர்ணத்யநுரூபமா யிருப்பதொன்றன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமா யிருப்பதொன்றாகை யாலும், சேதநருடைய ருசயநுகுணமான பல விசேஷங்களுக்கு ஸாதநமாய்த் தோன்றுகையாலும், இந்நியமங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்கிறது. 199 "நஜாதி பேதம் நகுலம் நலிங்கம் நகுணக்ரியா:- நதேஶகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோஹ்யய மபேக்ஷதே ; ப்ரஹ்ம க்ஷத்ர விஶஶூத்ரா: ஸ்த்ரியஶ்சாந்த்ர ஜாதய: - ஸர்வ ஏவப்ரபத் யேரந் ஸர்வ தாதார மச்யுதம்" என்று-ப்ரபத்திக்கு தேஶகால ப்ர காராதிகாரி நியமாபாவம் பாரத்வாஜஸம் ஹிதையிலும், 200 "ப்ர பத்தே: க்வசித்யேவம் பராபேக்ஷா நவித்யதே - ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாம பலப்ரதா" என்று - பலநியமாபாவம் ஸநத் குமார ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

24. அவ — இவை யில்லையாகில் மற்றும் சில நியமங்கள் தானி துக்குண்டோவென்ன, அருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—24 விஷய நியமமே யுள்ளது.

வ்யா.—(விஷயநியமமே யுள்ளதென்று). அதாவது - இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணும் என்கிற நியமமே யிதுக்குள்ளதென்ற படி. இவையெல்லாம் தாமே மேலே உபபாதித்தருளுகிறாரிறே.

25. அவ — இதுக்கிவை யொன்றுமில்லையாகில் பின்னையெதுக் குத்தா னிவையெல்லா முள்ளதென்ன, அருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—25 கர்மத்துக்கு புண்யக்ஷேத்ரம் வஸந்தாதி காலம் ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ர காரங்கள த்ரைவர்ணிக ரென்றிவையெல் லாம் வ்யவஸ்திதங்கள் யிருக்கும்.

வ்யா.—(கர்மத்துக்கென்று தொடங்கி). கர்மமாவது - ஜ்யோ திஷ்டோமாதிகள். புண்ய க்ஷேத்ரங்களாவன - ஶாஸ்த்ரங்களில் பாவநதயா * அபிஹிதங்களான தேஶங்கள். (வஸந்தாதி) என்கிற

* அபிஹிதங்களான - சொல்லப்பட்டதான.

விடத்தில, ஆதிபதத்தாலே - க்ரீஷ்ம ஸரச்சக்ல க்ருஷ்ணபக்ஷ பூர்வாஹ்நாபராஹ்நாதி காலங்களைச் சொல்லுகிறது ; 201 "வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" இத்யாதிகளாலே - காலநியமம் சொல்லப்படாநின்றதிறே. (ஸாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்களாவன)-ஸௌசாசமந ஸ்நாந வர்த்த ஜபாதிரூபேண அவ்வவ காமங்களுக்கு அநுகுணமாக ஸாஸ்த்ரவிஹிதங்களான அவ்வவ ப்ரகாரங்கள். (த்ரைவர்ணிகர்) என்றது - உபநயந ஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக வேதாதிகாரிகளானவர்களுக்கே வைதிக கர்மாதிகாரமுள்ளதாகையாலே ; இதுதான் - க்ருஹமேதித்வ க்ருஷ்ண கேஸித்வ வேதவேதாங்க யுக்தத்வாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். (வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்) என்றது - நியதங்களாயிருக்கு மென்றபடி.

26. அவ.—ப்ரபத்திக்கிவை யொன்றுமில்லை என்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரதமம் தேஸகாலநியம ராஹித்யத்தை யுபபாதிக்கிறார்.

மூலம்:—26 " ஸஏஷதேஸ꞉ கால꞉ " என்கையாலே யிதுக்கு தேஸ கால நியமமில்லை.

வ்யா.—202 ("ஸஏஷ") என்று தொடங்கி. 203 "பத்த வைராக்ய ப்ராப்ய ராக்ஷஸேந்த்ராத் விபீஷண꞉ - அதேஸகாலே ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸர்வதா ஸங்க்யதா மயம்" என்று முன்பு ஸ்ரீஜாம்பவான் மஹாராஜா பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த பக்ஷத்தை தூஷிக்கிற திருவடி, 203 "அதேஸ காலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் ஸவிபீஷண꞉ - விவக்ஷாசாத்ரமே ஸதீயம் தாந்நிபோதயதாமதி ; 202 "ஸஏஷதேஸ꞉ காலஸ்ச பவதீஹ யதா ததா - புருஷாத் புருஷம் ப்ராப்ய ததா தோஷ குணாவபி ; தௌராத்மயம் ராவணே த்ருஷ்ட்வா விக்ரமஞ்ச ததா த்வயி - யுக்தமாகந்தும் தஸ்ய ஸத்ருஸம் தஸ்ய புத்திஜ꞉" என்று - ராவணனாலே அவமாநிதனாய ஸவநிகாஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸரணம் என்று வந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், அதேஸத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீருடைய மந்த்ரிகளாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இந்த பக்ஷத்தில விஸேஷித்து எனக்கிந்த விவக்ஷை யுண்டாகாநின்றது, அவன் வருகிறவளவில யாதொரு தேஸத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்த இதுவே தேஸமும் அந்த இதுவே காலமுமாய

- க்ருஹமேதித்வம - க்ரஹஸ்தனுகை.

யாதொருபடி அப்படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்தவளவு விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டருளவேணும், எங்ஙனேயென்னில், தமஃப்ரக்ருதியாகையாலே பரஹிம்ஸையே யாத்ரையான ராவணனிற்காட்டில், ஸத்வோத்தரராகையாலே பரரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்கிற தேவரீரை பராபயராக புத்திபண்ணி, அப்படியே யவனை விட்டுப் போராதொழிந்தால் அவனுடைய வகருத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய அந்த ப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்து போகையாகிற தோஷத்தையும், தார்மிகரான தேவரீருடனே கூடப்பெற்றால் தத்பலமான தேவரீர் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை லபித்துவாழுகையாகிற நன்மையையும் புத்திபண்ணி, அப்படியே தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே புண்படும்படி குற்றத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து நிற்கிற ராவணன் தௌராத்மயத்தையும், துராத்மாக்களை ந்யாயாஸேந வழிக்கவல்ல தேவராணபிள்ளைத்தனத்தையுங் கண்டால், விபீஷணனுக்கு இவ்வரவு ப்ராப்தம், ந்யாயத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய புத்திக்கு மிதுஸத்ருஶம் என்றானிறே. ஆக இப்படி பாவஶுத்தியையுடையனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணம் என்று வந்த தேஶகாலங்களில் குறைபார்க்கக் கடவதல்ல, அவன் வந்ததுவே தேஶமும் காலமும் என்று, ஶரணாகதி தாமஜ்ஞனை திருவடி நிர்ணயிக்கையாலே, ப்ரபத்திக்கு தேஶகால நியமமில்லை யெனகை

27. அவ:—இதுதான் ப்ரபத்யநுஷ்டாந ரூபமான த்வயத்தில ப்ரதமபதத்திலே காணலா மென்கிறார்.

மூலம்:—27 இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுவ்யக்தம்.

வ்யா.—(இவவர்த்தமென்று துடங்கி). ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமாய் ஸர்வேஶ்வரனுக்கத்யந்தாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ராந்த ரோத்க்ருஷ்டதயா 204 "த்வயேந மந்த்ர ரத்நேந" என்கிறபடியே-மந்த்ர ரத்நாகயமாயிறே த்வயமிருப்பது ; அந்த வைபவந் தோற்றுகைக்காக, த்வயமென்னாதே (மந்த்ரரத்நம்) என்கிறார் ; அதில ப்ரதம பதத்தில் மதுபபர்த்தமான புருஷகாரோபாய நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - ஏதேனுமொரு தேஶத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலேயொருஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவத்ஸமாஶ்ரயண ருசி விளைந்தால், 205 "சஞ்சலம் ஹி மநஃ" 206 "நின்றவா நில்லா நெஞ்சு" என்கிற

படியே - சூறுவளிக் காற்றுப் போலே சுழன்று வருகிற நெஞ்சு, தளமாக அங்குரித்து 207 "க்ஷணபங்குரையான ருசி தீருவதுக்கு முன்னே, தத்தப்ததிக்ஷணத்திலே யாஸ்ரயிக்கலா யிருக்கையிறே; ஆகையாலே பரபத்தியினுடைய தேஸகால நியமராஹித்யம் அந்த பத்ததிலே நன்றாகத் தோற்று மென்கிறார்.

28. அவ—ப்ரகாரநியம ராஹித்யத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார்மேல.

மூலம்:—28 ப்ரகார நியதியில்லையென்னுமிட மெங்குங் காணலாம்.

வ்யா—(ப்ரகாரநியதி) என்று துடங்கி. (எங்குங் காணலாம்) என்றது-இத்தை † யநுஷ்டிப்பார ‡ ஸ்ரவிப்பார எல்லார் பக்கலிலுங் காணலா மென்றபடி.

29. அவ—அதெங்கே கண்டதென்ன; பூர்வ பரக்ருத விஷயங்களிலே தர்ஸிப்பிக்கிறார்.

மூலம்—29 த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. அர்ஜுநன் நீசர் நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங் கேட்டது.

வ்யா—(த்ரௌபதி). இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே (ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று) என்றது- துஸ்ஸாஸநாக்ருஷ்டையாய ஸபையில வருகிறபோது 208 "ரஜஸ்வலைக வஸ்த்ராஹம நதுமாமநேது மாஹவி - குருஞ்சுஞ்ச புரஸ்தாதும ஸபாயாம நாஹ முத்ஸஹே" என்னும்படி யஸ்ஜதையாயிருக்கிறவள் ஸ்நாநம் பண்ணியன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்றென்றபடி; இத்தால - ப்ரபத்தி பண்ணுவார் ப்ரயதராய்ப் பண்ணவேணுமென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. (நீசர் நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங் கேட்டது) என்ற விடத்தில, நீசரெனகிறது - 209 "நெடுந் தகையை நினையாதார் நீசர்" என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்த210 "பௌரிசிந்தா" விமுகரான ஹேயரை. 211 "விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிஸ்ச ஸ்வபசாதம:" 212 "விப்ராத் த்விஷட் குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் சவபசம வரிஷ்டம" என்று பகவத விமுகரை ஸ்வபசாதமராகச் சொல்லிற்

---

* துஸ்ஸாஸநாக்ருஷ்டையாய - துஸ்ஸாஸநனால இழுக்கப்பட்டவளாய். † அநுஷ்டிப்பார - திரௌபதி. ‡ ஸ்ரவிப்பார - அர்ஜுநன.

றிறே ; அதுக்குமேல், ஸரணாகதையை பரிபவித்தும ஸரணாகதரான பாண்டவர்கள திறத்திலே தீங்குகளைச செய்தும போருகையாலே, 213 "ஸ்வாத்யஸ சண்டாளதாம வ்ரஜேத்" என்கிற காமசண்டாளரிறே ஸங்கலந்து நிறகிறது. (நீசர்நடுவே) என்கையாலே - நீசஸ்பருஷ்டியா லிவனுக்குண்டான வஸாததியும் நீசஸகாஸததிலே என்னுமிடமும தோறறுகிறது. இததால் - பரபததி ஸ்ரவணம பண்ணும போது நீசமத்யததி லாகாதெனனும நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது.

30. அவ.—இததால பலிததததைச சொல்லா நின்றுகொண்டு இவ்வர்த்ததததை நிகமிக்கிறார்.

மூலம்:—30 ஆகையால் ஸாத்யஸாத்திக ளிரண்டுந் தேடவேண்டா ; இருந்தபடியே யதிகாரியாமித்தனை.

வயா'—(ஆகையால) என்று துடங்கி. (ஆகையால) என்றது - அநுஷ்டாந தஸையிலும ஸ்ரவண தஸையிலும இவர்களிருவரு மிப்படி செய்கையாலென்றபடி. (ஸாததயஸாத்திக ளிரணடுந தேடவேண்டா) வென்றது - ப்ரபததியி லநவயிக்குமளவில் அஸாத்தனாயிருக்குமவனுக்கு ஸாத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, ஸாததனாயிருக்குமவனுக்கு அஸாத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டாவென்றபடி. அஸாததி தேடவேண்டா வென்றது - கீழ்சசொன்னவர்களிருவரும் அஸாத்தரான தஸையிலே பரபத்தியிலநவயிததமை சொல்லுகையாலே அஸாததிதா னிதுக்குவேணுமோ வென்று ஸங்கியாமைக்காக. (இருநதபடியே யதிகாரியாமிததனை) என்றது - ப்ரபதநகாலத்தில் அஸாததனாதல ஸாத்தனாதல யாதொருபடி யிருநதான், இருநததொரு ப்ரகாரத்திலே யிதுக்கதிகாரியாமித்தனை யென்றபடி. த்ரௌபதியும் அர்ஜுநனும ப்ரபத்யநுஷ்டாந ததஸ்ரவண தஸைகளில் ததங்கமாக ஸாத்தி ஸம்பாதியாத வோபாதி அஸாததியும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டமையில்லையிறே, இருநதபடியே யதிகாரிகளான வித்தனையிறே.

31. அவ:—இவவர்த்த விஷயமாக ஆபதவசநத்தை ஸ்மரிபபிக்கிறார் மேல்.

மூலம்:—31 இவ்விடத்திலே, வேல்வெட்டிப் பிள்ளைக்கு பிள்ளை யருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா —(இவ்விடத்திலே) என்று தொடங்கி. அதாவது - வேலவெட்டிபபிள்ளை, [214] "பெருமாள் கடலை ஶரணம் புகுகிறவிடத்தில பராங்முகத்வாதி நியமோபேதராய் ஶரணம புகுருகையாலே, இதரோபாயங்களோபாதி ப்ரபத்திக்கும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ" என்று நமபிள்ளையைக கேட்க; [[215] "பெருமாள் பககல கண்ட நியமம் இவவுபாயத்துக குடனவந்தியா யிருப்பதொன்றன்று, உபாய பரிக்ரஹம பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்தித்தனை; பெருமாள் தமக்கு [216] "ஸமுத்ரம ராகவோ ராஜா ஶரணம கந்துமர்ஹதி" என் றுபதேஶித்தான் ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானிறே, அவன்றான் பெருமாளை ஶரணம் புகுகிறவிடத்தில கடலிலே யொரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே; இத்தால சொல்லிற்றாய்த்தது - பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ஶயராய் ஆசார ப்ரதாநரா யிருக்கையாலே தமமுடைய நியமங்களோடே ஶரணம புக்கார், இவன் ராக்ஷஸஜாதீயனாகையாலே நினறநிலையிலே ஶரணம புக்கான், ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸமபாதிக்க வேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸமபாதிக்க வேண்டா, நின்ற நிலைகளிலே யதிகாரிகளாமித்தனை யென்னுமது"] என்றருளிச செய்த வார்த்தை.

32. அவ —அநந்தரம, அதிகாரி நியமா பாவத்தை யுபபாதிபபதாக தஜ்ஜ்ஞரான ஸம்ப்ரதாயத்தை யநுவதிக்கிறார்.

மூலம்: —32 அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதிகளும், த்ரௌபதியும், காகமும், காளியனும், ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானும், ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும், பெருமாளும், இளையபெருமாளும், தொடக்கமானவர்கள் ஶரணம் புகுருகையாலே அதிகாரி நியமமில்லை.

வ்யா:—(அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில) என்று. அதுக்குத்தர மருளிசசெய்கிறார், (தர்மபுத்ராதி

களுட) என்று தொடங்கி. அதாவது - 217 "த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமஸ்சக்ருர் ஜநார்த்தநம்" என்று க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்ராதிகளும்; 218 "ஸங்க சக்ர கதாபாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத - கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷமாம் ஸரணாகதாம்" என்று ஸ்த்ரீயான த்ரௌபதியும்; 219 "ஸபித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைஸ்ச ஸமஹர்ஷிபிஃ - த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ, ஸரணங்கதஃ" என்று தேவரூபத்தை மறைத்து வந்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும், 220 "ஸோஹந்தே தேவ தேவேஸ நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌநச ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்திஃ ப்ரஸீதமே" என்று திர்யக்யோநிஜனாய் ப்ரதிகூலனுமான காளியனும்; 221 "ப்ரமாபத்மாபந்நோ மநஸாஸ்ந்த்யத்தரிம் - ஸது நாகவரஸ் ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயணஃ" என்று திர்யக்ஜந்மாவாய் அநுகூலனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும்; 222 "ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநிதஃ - த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச ராகவம் ஸரணம்கதஃ" என்று ராக்ஷஸ ஜாதீயனான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும்; 223 "பாஹும் புஜகபோகாப முபதாயாரி ஸூதநஃ-அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முகஃ க்ருத்வா ப்ரதிஸிஸ்யே மஹோததேஃ" என்று ஸர்வ ஸரண்யரான பெருமாளும்; 224 "ஸப்ராதுஸ் சரணௌகாடம் நிபீட்ய ரகுநந்தநஃ - ஸீதாமுவாசாதியஸா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்" என்று அக்கரையராய் தொடர்ந்து அடிமை செய்யவந்த இளையபெருமாளும், (தொடக்கமானவர்கள்) என்கையாலே- 225 "ஸோஹம்த்வாம் ஸரணம் பாரமபாரமேயம் ஸம்ப்ராபதஃ பரமபதம் யதோ ந கிஞ்சித் - ஸமஸார ஸ்ரமபரிதாப தப்த சேதா நிர்வாணே பரிண ததாமநி ஸாபிலாஷஃ" என்று முசுகுந்தனும், 226 "மூடோயம் அல்பமதிரல்ப விசேஷ்டிதோயம் க்லிஷ்டம் மநோஸ்ய விஷயைர் நமயிப்ரஸங்கி - இத்தம் க்ருபாங்குருமயி ப்ரணதேகி லேஸத்வாம் ஸ்தோதும் மம்புஜபவோபிஹி தேவநேஸஃ" என்று க்ஷத்ரபந்துவும், 227 "பகவந்தம் ப்ரபந்நாஸா பகவந்தமவாப ஹ" என்று மாதவியும், 228 "தம ப்ரபிந்ந ஸிரோக்ரீவமாஸ்யேப்யஃ ஸ்ருதஸோணிதம் - விலோக்ய ஸரணம் ஜக்முஸ் தத்பத்நயோ மதுஸூதநம்" என்று காளியபத்நிகளும், 229 "ப்ரணம்ய ப்ரவணாநாத தைத்ய ஸைந்ய பராஜிதாஃ - ஸரணம் த்வா மநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதா கணாஃ" என்று இந்த்ராதி தேவர்களும், 230 "ராக்ஷஸைர் வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூஃ - ஸரண்யம் ஸரணம் யாதா ராமம் தஸரதாத்மஜம்" என்று

ஸ்ரீ வாநர ஸேனையும, முதலாயுள்ளவாகளெல்லாரும் ஶரணம புகுருகையாலே, பரபததிககினறு ரதிகாரிகளென்றொரு நியதி யில்லை ; ருசியுடையாரெல்லாரும அதிகாரிக ளெனகை.

33. அவ —அநநதரம், பல நியமாபாவபரஶநததை யநுவதிக கிறார்.

மூலம்:—33 பல நியமமின்றிக்கே யொழிநதபடி யென்னென்னில்? தாமபுத்ராதிகளுக்கு பலம் ராஜ்யம், த்ரௌபதிக்கு பலம் வஸ்த்ரம், காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ராணம், ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு பலம் கைங்கர்யம், ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்கு பலம் ராமப்ராப்தி, பெருமாளுககு பலம் ஸமுத்ர தரணம், இளையபெருமாளுக்கு பலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

வயா:—(பல நியமமின்றிககே யொழிநதபடி யென்னென்னில) என்று. அதுக குததர மருளிசசெய்கிறார், (தாமபுதராதிகளுககு பலம) என்று துடஙகி. இததால - கீழ அதிகாரி நியமாபாவாததுக குடலாகக காடடபபடட தாமபுத்ராதிசள் துடககமான பரபத தாககளானவர்கள், ராஜயார்ததமாகவும, வஸ்த்ரார்த்தமாகவும், பராணாததமாகவும, கைஙகாயாாததமாகவும, ராமபராபதயர்த்தமாக வும, ஸமுதரதரணாத்தமாகவும, ராமாநுவருத்யாததமாகவும் பரபததி பணணுகையாலே,. பரபததிககு பலநியமமில்லை யெனறதாயதது.

34. அவ.—ஆக, பரபததிககு தேஶகாலாதி நியமாபேக்ஷை யில்லையென்ற பரதிஜ்ஞையை யுபபாதிததார் கீழ; (விஷயநியமமே யுளளது, என்ற பரதிஜ்ஞையை உபபாதிககிறார மேல.

மூலம்:—34 விஷய நியமமாவது - குணபூர்த்தியுள்ள விடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

வயா.—(விஷய நியமமாவது) என்று துடஙகி. (குணபூாத்தி யுள்ளவிடமே விஷயமாகை) எனறது - பரத்வாதிக ளொநதிலும

வைததுககொணடு ஸௌலபயாதி குணபூர்த்தியுளளவிடமே விஷய மாகை யென்றபடி. அநத குணபூர்த்திநா னுள்ளதெங்கே யென்ன, (பூர்த்தியுள்ளது மர்ச்சாவதாரததிலே) என்கிறார். 231 "அர்ச்சாவதார விஷயே மயாப யுததேஸதஸ ததா - உகதா குண நஸகயநதே வக்தும வர்ஷ ஸதைரபி" என்று - ஸவதஸ ஸர்வஜ்ஞ ஞனதானே சொலலபபுககாலும சொலலித தலைக்கட்ட வரிதாம படியிறே அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தியிருபபது.

35. அவ—இககுண பூர்த்தியுள்ள வாச்சாவதாரமே பரபத திககடைத்த விஷயமென்னுமத்தை, பரபநநஜந கூடஸ்தருடைய அநுஷடாநததாலும் பரகாஸிபபிககிறார் மேல.

மூலம்:—35 ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

வயா:—(ஆழ்வார்கள்) என்று துடஙகி. 27 "மயாவறமதி நலமரு ளப பெறுகையாலே பரத்வாதிகளையெலலாம் * கரதலாமலகமாகக கண்டிருககிறவர்களிறே ஆழ்வார்கள். இபபடி யிருககிறவர்கள் பரா பயதவராதிஸயததாலே பலகாலும் பரபத்தி பண்ணுகிறவளவில, பல விடங்களிலும அர்ச்சாவதாரததிலேயிறே பரபததி பண் ணிற்று, ஸ்தலாநதரததில கவாசித்கமிததனையிறே. எஙஙனே யென்னில? ஆழ்வார்களுககெலலாம் தலைவரான நமமாழ்வார், 232 "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தநதொழிநதாய்" 233 "கழல களையே சரணாகக கொண்ட" 234 "நமபெருமானடிமேல் சேமங கொள் தென்குருகூர்ச சடகோபன்" 235 "உனனடிககீழமாநது புகுநதேன்" என்று இபபடி பலவிடஙகளிலும் பரபததி பண் ணிற்று அர்ச்சாவதாரததிலேயிறே; பிறநதவாறு ஒன்றிலுமிறே அவதாரததிலே ஸரணம்புக்கது.—திருமஙகை யாழ்வாரும், 236 "வந துன் திருவடி யடைநதேன் நைமிசாரணியததுள ளெநதாய்" 237 "விரையார் திருவேஙகடவா நாயேன் வநதடைநதேன்" 238 "காவ ளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகணீயே" 239 "ஆழிவண்ணா நின் னடியிணை யடைநதே , னணிபொழில திருவரஙகததமமானே" என்று இப்படி அர்ச்சாவதார்த்திலேயிறே பலவிடஙகளிலும பர பததி பண்ணிற்று.—மற்றையாழவார்களுக்கு மிபபடி தததத பர

---

* கரதல ஆமலகமாக - உள்ளஙகையில நெலலிககனியாக.

பநதங்களிலே கணடு கொள்வது. (பரபததி பணணிறறும) என்கிற விநத சபதத்தாலே - (பூாததியுளளதும்) என்று கீழ்ச சொன்னத்தை ஸமுச்சயிககிறது.

36. அவ—இபபடி யிவவாழவாாகள் பரபததி பணணுமிடங்களில பாதவாதிகளெல்லாமிருகக ஆாசசாவதாரததிலே பணணுகைககடி - இதின் குணபூாததியிறே; அநத குணபூாத்தி தன்னை ஸபாமாணமாக வருளிசசெய்கிருா மேல.

மூலம்:—36 பூர்ணமென்கையாலே எல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்கள்.

வயா—(பூாணம்) என்று தொடஙகி. (பூாணமென்கையாலே) என்றது - 240 "பூர்ணஸ்ய பூாணமாதாய பூாணமேவாவஸிஷ்யதே - ஸாவம பூாணம் ஸஹோம்" என்று ஶ்ருதிசொலலுகையாலே யென்றபடி. (எலலா குணஙகளும புஷ்கலங்கள்) என்றது - ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குணஙகளோடு கார்யாபாதகஙகளான குணஙகளோடு வாசியற ஸகல கலயாண குணங்களு மிவ் விஷயத்திலே ஸம்பூர்ண மென்றபடி.

37. அவ:—ஆனால், 241 'வாஸு தேவோஸி பூர்ண:" என்கிற பாதவததிற காட்டில இங்குததைக கேற்றமெனனென்ன வருளிச செய்கிருர்.

மூலம்:—37 ப்ரபத்திக் கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப் யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப் போலே ப்ரகாஶிப்பதிங்கே.

வ்யா:—(பரபத்திககு) என்று தொடஙகி. (ப்ரபததிக கபேக்ஷிதங்களான) என்றது - உபாயமாகப பற்றுமிடத்தில வேண்டுமவையான வென்றபடி. (ஸௌலபயாதிகளாவன) - கண்டு பறறுகைக் குறுப்பான ஸௌலபயமும், மேன்மை கண்டகலாமைக குறுப பான ஸௌஶீலயமும், கார்யஞ் செய்யுமென்று விஶ்வஸிக்கைக் குறுபபான ஸவாமித்வமும், குற்றங்கண்டு வெருவாமைக் குறுப் பான வாதஸல்யமும், 242 "நிகரில் புகழாய" இத்யாதியாலே - இந நாலு குண ததையுமிறே ஆழ்வா ரருளிசசெய்தது.

(இருட்டறையில் விளக்குபபோலே பாகாஶிப்பதிஙகே) என்றது - பரத்வத்தில் இககுணங்களெல்லா மூண்டா யிருக்கச்

செய்தே, பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்திருக்கிற விட மாகையாலே, பகலவிளக்குப்போலே ப்ரகாஶமற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமான விடத்தில † தண்மைக் கெல்லைநிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண் டிருக்கையாலே, அந்தகாரத்தில தீபம்போலே அத்யுஜ்வலமாய்த் தோற்றுமென்றபடி. விஷயமுள்ள விடத்தேயிறே குணங்கள் ப்ரகாஶிப்பது; அங்குள்ளாரும ஶீலாதி குணாநுபவம் பண்ணுகைக்கு வருவதிங்கேயிறே. ஸௌலப்யம் முன்னுகவருளிச்செய்தது - கண்டுபற்றுகைக்குறுப்பான ஸௌலப்யமே பரபத்திக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதமென்று தோற்றுகைக்காக.

38. அவ:—"இக்குணங்கள் ப்ரகாஶிப்பதிங்கே" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார்.

மூலம்:—38 பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு, தன்னை யநாதரிக்கிற வர்களை தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்.

வ்யா —(பூர்த்தியையும்) என்று துடங்கி. (பூர்த்தியாவது) - அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம், அத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளுகையாவது - இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனாயிருக்கை. (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) * ஸ்வாதீந ஸ்வரூபாதிமத்வம், அத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளுகையாவது - ஆஶ்ரிதாதீந ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளையுடையனாகை. 243 "தத்திச்சயா மஹாதேஜா புங்க்தேவை பக்தவத்ஸல: - ஸ்நாநம் பாநம் ததாயாத்ராம் குருதேவை ஜகத்பதி:; ஸ்வதந்த்ரஸ் ஸஜகந்நாதோபய ஸ்வதந்த்ரோ யதா ததா - ஸர்வஶக்திர்ஜகத்தாதாபயஶகத இவசேஷ்டதே" என்னக்கடவதிறே. 244 "அஸ்சக பராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி:" என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர். தன்னிச்சையொழிய இவற்றைக் குலைக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே (குலைத்துக்கொண்டு) என்கிறார். (தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்) என்றது- தானிப்படி ஸுலபனாய்வந்து நின்றால அரியவனெளியவனாய் நிற்கப்பெற்றோம். என்று விரும்பி மேல்விழுகை யன்றிக்கே, அவ்வெளிமை தானே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரிகளை தான்விடமாட்டாத

* ஸ்வாதீந ஸ்வரூபாதி மத்வம் - ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் தன்வஶமாக வுடையவன். † தண்மை - தாழ்மை.

வளவன் ;்கைகே, அவர்களையொழியச்செல்லாமை தோற்றுமபடி நிற கிறஸ்தலம் ஆர்ச்சாவதாரமென்கை. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே - ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களும், தன்னை யநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கையாலே - ஸ்வாமித்வ வாத்ஸல்யங்களுமிங்கே தோற்றா நின்றதிறே.

அனறிக்கே, (பூர்த்தியையும்) என்று துடங்கி இவ்வாக்யமெல்லாவற்றாலும் குணசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரதாநமான ஸௌலப்யத்தையே யோட்டைத்தாராகவுமாம்; அப்போது, இவ்விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதிசயத்தைத் தர்சிப்பிக்கிறாரென்று வாக்ய ஸங்கதியாகக்கடவது. கண்ணுக்கு விஷயமாமபடி நித்ய ஸந்நிதிபண்ணுகிறவளவனறிக்கே, ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாய் நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை ஸாபேக்ஷனும பரதந்த்ரனுமாக்கிக்கொண்டு, தன்னை யநாதரிக்கிற ஸம்ஸாரிகளை தானாதரித்து நிற்கைக்கு மேற்பட்ட ஸௌலப்யமில்லையிறே, [245] "ஏவம பஞ்சப்ரகாரோஹம் ஆத்மநாம் பததாமத: - பூர்வஸ்யாதபி பூர்வஸ்மாஜ்ஜ்யாயாம்ஶ்சைவோத்தரோத்தர: - ஸௌலப்யதோ ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபோஹ்யுத்தரோத்தர:" என்று பரத்வாதிகளெந்திலும் ஸௌலப்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூர்வபூர்வத்திற காட்டில் உத்தரோத்தரத்துக்கு ஸௌலப்ய மதிஶயித்திருக்குமென்று தானே யருளிச்செய்கையாலே, ஸௌலப்யத்துக் கெல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரமிறே.

39. அவ — பரத்வாதிகளுடைய ஸௌலப்யத்தையும அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார் மேல.

மூலம்.—39 பூகதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரண ஜலம்போலே பரத்வம்; பாற்கடல் போலே வ்யூஹம்; பெருக்காறுபோலே விபவங்கள்; அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம்.

வ்யா:—(பூகதஜலம்) என்று துடங்கி. த்ருஷ்ணார்த்தனுக்கு தேஶாந்தரத்திற போகவேண்டாதபடி நிற்கிற விடந்தன்னிலே

யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், கொட்டும் குந்தாலியுங் கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக் கிடையாத பூகத ஜலம்போலே யாயத்து - கண்டு பற்றவேணுமென்றாசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும். 246 "கட்கிலீ" என்கிறபடியே - கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே, அஷ்டாங்கயோகரூப யத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியான அந்தர்யாமித்வம். அவனுக்கு, அண்டத்துப் புறம்பே பெருகிக்கிடக்கிற ஆவரணஜலம்போலேயாயத்து இவனுக்கும் 247 "அப்பால முதலாய்நின்ற வளப்பரியவாரமுது" என்கிறபடியே லீலாவிபூதிக்கப்பாலபட்டிருக்கிற பரத்வம். அப்படி † அதிவிப்ரகருஷ்டமன்றியே அண்டாந்தாபூதமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவனுக்கு துஷ்ப்ராபகமான பாற்கடல்போலேயாயத்து இவனுக்கும் 248 "பாலாழிநீகிடக்கும் பண்பை யாங்கேட்டேயும்" என்கிறபடியே, கேட்டிருக்குமத்தனை யல்லது, சென்றுகாண வரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். பரத்யாஸந்நமாயும் தாத்காலிகர்க்கு உபஜீவ்யமாய் பாஸ்சாத்யனானவனுக்கு துர்லபமான பெருக்காறு போலே யாய்த்து 249 "மண்மீ துழலவாய்" என்கிறபடியே பூமியிலே யவதரித்து ஸஞ்சரித்தும், தத்காலவர்த்திகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயமாய பிற்காலத்திலுள்ளானை விவனுக்குக் கிட்டாதபடியான விபவம். முன்பு சொன்னவைபோலன்றிக்கே, அவனுக்கு விடாய் கெடப் பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாயத்து இவனுக்கும் தேஸ கால கரண விப்ரக்ருஷ்டமன்றிக்கே, கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் என்றுமொக்க வெல்லார்க்கும் கண்ணுக்கிலக்காம்படி "நிற்கிற 249 - 1 பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியான அர்ச்சாவதாரம்."

250 "பௌமநிகேத நேஷ்வபி குடீ குஞ்ஜேஷு" என்கிறபடியே-பலவிடங்களிலும் ஸந்நிதிபண்ணி நிற்குமபடியை நினைத்திறே, (மடுக்கள் போலே) என்று பஹுவசநத்தாலே யருளிச்செய்தது. அவதார குணங்களெல்லாம் அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதார விக்ரஹங்களை அர்ச்சாரூபேண பலவிடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டிருக்கையாலும், (அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே) என்கிறது.

---

* கொட்டு - மண்வெட்டி. குந்தாலி - கல்வெட்டும் ஓர் கருவி.
† அதிவிப்ரகருஷ்டம் - அதிக தூரம்.

40. அவ — இப்படி ஆஶ்ரயண ருசிபிறந்தார்க்கு ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸௌலபமாயிருக்குமளவேயன்று, ருசி ஜநகத்வாதிகளும் இவ்வாசார்யாவதாரத்துக்குண்டென்று இதின் வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல.

மூலம்:—40 இதுதான் ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்த வொண்ணாதே, விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப் போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக் கடவதாய், ருசி பிறந்தா லுபாயமாய், உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினால போக்யமுமா யிருக்கும்.

வயா — (இதுதான) என்று தொடங்கி. பரகருதமான ஸௌலப்யாதி குணயோகத்தை யுடகொண்டு, (இதுதான) என்றுபராமர்ஶிக்கிறார். (ஶாஸ்த்ரங்களால திருத்த வொண்ணாமையாவது) - ஹிதாநுஶாஸநம பண்ணுகிற ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஶாஸ்த்ரங்களானவை, அருசி பிறக்கும்படி இதரவிஷயங்களினுடைய தோஷாதிக்யத்தையும, ருசி பிறக்கும்படி பகவத விஷயத்தினுடைய குணாதிக்யத்தையும உபதேஶித்தாலும, அவற்றாலிதர விஷயங்களை விட்டு இவ்விஷயத்தைப பற்றும்படி பண்ணப்போகாமை. துர்வாஸநா பலம் உபதேஶத்தை நிரர்த்தகமாக்கி விடுமிறே; [251] "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர் பாவிதா நருணாம் - தாமேவ பஜதே ஜந்து ருபதேஶோ நிரர்த்தக:" என்னக் கடவதிறே.

(விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப போருகையாவது)- [252] "சிலம்படி யுருவிற் கருநெடுங் கண்ணார் திறத்தனாயறத்தையே மறந்து - புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கி" என்றும, [253] "சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்துக் - காதலே மிகுத்துக் கண்டவா திரிந்த" என்றும், [254] "மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்துவேனை" என்றும சொல்லுகிறபடியே இதர விஷயங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராய், [25] யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை மேற்கொண்டு, பகவத் விஷயத்தில் முகமவைக்க விசையாதே வர்த்திக்கை; இப்படி போரும் சேதநர்க்கு, (வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கையாவது) - [255] "போதயேயென்று சொல்லிய புந்தி

யில புகுநது தன பாலாதரம பெருகவைதத வழகன்" என்கிற படியே - ஸ்வஸௌநதர்யாதிகளாலே சிததாபஹாரம் பணணி, தன்னைக் காணவேண்டோ மெனறிருககு மிருபபைக குலைத்து, கணட கண மாறவைககமாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசி பிறந தாலுபாயமாகையாவது) - இபபடி தன் வைலக்ஷணய தாமநத் தாலே தன்னை நிதயாநுபவம் பண்ணப பெறவேணுமென்னும ருசி பிறநதவநநதரம, 256 "ஆறெனககு நின்பாதமே சரணாகததந் தொழிநதாய்" எனகிறபடியே ஸமஸார நிவருததி பூர்விகையான ஸ்வபராபதிக்குத தானே ஸாதநமாகை. (உபாய பரிகரஹம பண்ணினால போகயமுமா யிருககையாவது) - தன்னை யுபாயமாக பரிக்ரஹித்தால, உபேயஸித்திக கொரு தேஶ விஶேஷததிலே போமளவும் பாரததிருகக வேண்டாதே, 257 "அஸரியரஙக னென்ன முதினைக கணட கணகள் 'மற்றொன்றினைக காணாவே" என்றும், 258 "எனக்குத தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ சோலைக்கோனே" என்றுஞ சொலலுகிறபடியே - நிரதிஶயபோகயமா யிருககையாலே, தானே யுபேயமுமா யிருககை.

ஆக, பரபததிககு குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாக வேணுமென்றும, அதுதா னுளளது அர்ச்சாவதாரததிலே யென்றும, அதனைப பறற ஆழ்வாரகளெல்லாரும் பரபத்தி பண ணிறறு இவவிஷயததிலே யெனறும, இவ விஷயததிலே யெல்லா குணஙகளும் புஷ்கலங்களென்றும், விஶேஷிதது பரபத்திகக பேக்ஷித குணங்கள் விஶதமாக பரகாஶிபப திஙகேயென்றும், இது தான் தன்னுடைய நைரபேக்ஷ்யாதிகளை யழியமாறி தன்னை யநா தரிப்பாரை யாதரிததுககொண்டு நிறகிற ஸதலமென்றும், பரத வாதிக ளொரொரு பரகாரத்தாலே துரலபம, இது ஸர்வபரகார ஸுலபமென்றும், இவ்வளவேயனறு, இவவிஷயம ருசிஜநகமுமாய் உபாயோபேயமுமா யிருககுமெனறும் சொலலப்பட்டது.

இததால - உபாயோபேயங்க ளிரண்டும் தானேயாய், ஸ்வேதர விஷய விரக்தி பூர்வகமாக ஸ்வவிஷயருசியை ஜநிபபிககுமதாய், ஸர்வ ஸுலபமாய், தன் படிகளை யழிய மாறிககொண்டு தன்னை யநாதரிபபாரையு மாதரிக்குமதாய், பரபததயபேக்ஷித குணோஜ் ஜ்வலமாய், ஸமஸ்தகுண ஸம்பூரணமாய, பரபநநஜந கூடஸ்த்தர்க்கு உபாயவரண விஷயமாயிருநதுள்ள வர்ச்சாவதாரமே பரபத்திக்கு நியத விஷயமென்ற தாய்தது.

41. அவ—(பரபததிககு தேஶ நியமம) என்று துடங்கி, இவ வளவும - உபாய வரணுதமிகையான பரபததியினுடைய தேஶ காலாதி நியமாபாவமும விஷய நியமமும தர்ஶிபபிககபபட்டது; இபபடி விஷய விஶேஷததை தாஶிபபிதத வநநதரம் பகவசசாஸத்ராதி ஸிததமான வதிகாரி விஶேஷஙகளையும பரகாஶிப்பிககவேணுமென்று திருவுளளமபறறி, அதிகாரி விஶேஷததை யருளிச செய்கிறார்.

மூலம்:—41 இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்.

வயா—(இதில பரபததி பண்ணு மதிகாரிகள மூவா) என்று, அதாவது - ஸௌலபயாதி குணபூாததியாலே பரபததிககு நியத விஷயமான விவவர்சசாவதாரததில பரபததி பண்ணு மதிகாரிகள, பரபதந ஹேது பேதததாலே மூன்று வகைபபட்டிருபபர்களென்கை.

42. அவ—அவாகளாரெனனு மபேக்ஷையிலே யருளிச செய கிறாா.

மூலம்:—42 அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்தி விவஶரும.

வயா—(அஜஞரும) என்று துடஙகி. (அஜஞராகிறா) - பகவலலாபததுக குறுபபாக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைககீடான ஜஞாந மிலலாதவாகள். அஜஞாநம அஶகதிககு முபலக்ஷணம். (பராபகாநதர பரிதயாகததுககு மஜஞாநாஶகதிகளான று) என று மேலே யிவர் தாமே யருளிச செயகிறாரிறே. (ஜஞாநாதிகராகிறார்)- ஜஞாந ஶகதயாதிகளுணடா யிருககச செய்தேயும், பகவ ததயநத பாதநதரமான ஸவரூபயாதாத்மய தாஶநததாலே, உபாயாநதரங்கள ஸவரூபவிருத்தமென்று பரித்யஜிக்குமபடிக் கீடான ஜஞாந பூர்த்தி யுடையவாகள். (பகதி விவஶராகிறா) - ஒன்றையு மடைவுபட வநுஷ்டிகக க்ஷமரலலாதபடி பகவத் பரேமாதிஶயததாலே ஶிதிலகரணரா யிருககுமவாகள்.

43. அவ.—இபபடி யிவவஜஞாநாதிக ளடியாக பரபத்தி பண்ணினவர்க ளின்றுரெனனு மிடங்காணலா மிடமுணடோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச செயகிறார்.

மூலம்:—43 அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸமதாதிகள ; ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபநநர் பூர்வாசார்யர்கள் , பகதி பாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபநநர் ஆழ்வார்கள்.

வயா —(அஜஞாநததாலே) என்று துடஙகி. (அஜ்ஞாநததாலே ப்ரபநநா) என்றது - இதரோபாயாநுஷடாநததி லிழிகைக்கீடான ஜஞாநாதிகள முதலிலே யிலலாமையாலே, அநநயகதிகளாயக கொணடு பகவத் விஷயததிலே பாநயாஸம பண்ணினவாக ளென்றபடி. (அஸமதாதிகள்) என்று - ஸ்வநைசயாநுஸநதாநத் தாலே மநதாதிகாரிகளோடே தமமையும கூட்டி யருளிசசெய்கிறாா. (ஜஞாநாதிகயததாலே பரபநநா) என்றது - உபாயாநதரஙகள ஸவரூபநாஶக மென்று நடுஙகுமபடியான ஸ்வரூபயாதாத்மய தாஶநத்தாலே வநத ஜஞாந பூாததியாலே அநநய கதிகளாயக் கொண்டு, ஸ்வரூபாநுரூபமாக பகவதிநயஸ்தபாரானவாகளென்றபடி. (பூாவாசார்யர்களாகிறாா)-நாத யாமுந யதிவாராதிகள். (பகதி பாரவஶயத்தாலே பரபநநர்) எனறது - பகவதபரேம பௌஷகலயததாலே, 259 "காலாழும் நெஞசழியும் கண் சுழலும்" எனறும, 260 'இட்டகா லிடடகை" என்றுஞ சொலலுகிறபடியே - ஶிதிலகரணராயிருக்கையாலே, ஸாதநாநுஷடாநததுக் காளன்றிகேே அநநய கதிகளாய்க்கொணடு அவன் பக்கலிலே பரஸமாபபணம் பண்ணினவர்க ளென்றபடி. பகதி பரவஶாகரு ஸாதநாநுஷடாநம் பண்ணப போகாதென்னுமிடம, 261 "உன்னைக் காணுமவாவில வீழநது நானெஙகுறறேனு மலலேன்" என்றும, 262 "என் கொள்வன" என்கிற பாட்டிலும, ஆழ்வார் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச செய்தாரிறே.

44. அவ —இபபடி யஜஞாநாதிகளோரொன்றே யிவர்களுககு ப்ரபதந ஹேதுவாகச சொலலுகைககு மூலமின்ன தென்கிறாா.

மூலம்:—44 இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப் பற்ற.

---

* பகவதி - பகவானிடத்தில், நயஸ்த - வைக்கபபட்ட, பாா - பாரத்தையுடையவர்கள்.

வயா —(இபபடி) என்றுதுடஙகி. அதாவது - அஜஞாநா ஸகதிகளும ஸ்வரூபயாதாதமய ஜஞாநமும பகவத் பகதியுமாகிற விவை மூன்றிலும், மூவாககு மநவய முணடாயிருககச செயதே, ஒரொன்றே யிவாகளுககு பரபதந ஹேதுவாகச சொலலுகிறதும் இவற்றி லோரொனறே இவவதிகாரிகள்பக்க லுறைததிருக்கை யாலே யென்கை.

இததால - முற்படடவர்கள்பககல், ஜஞாந பகதிகளிரணடும குறைநது அஜஞாநமே விஞசியிருககும் ; நடுவிலவர்கள் பக்கல், அஜ்ஞாந மலபமாய பகதியுமளவுபடடு ஜஞாநமே விஞசியிருககும் ; பிற்பட்டவர்கள பககல, அஜஞாந மதயலபமாய் ஸ்வரூப ஜஞாந முங குறைவறறிருககச செய்தே, பரேமமே கரைபுரண்டிருக்கும ; ஆகையால, எல்லா மெலலார பககலிலுமுண்டேயாகிலும் அலபஙக ளானவை கிடககச செயதே அதிகமானதுவே அவவவாக்கு பர பதந ஹேது வென்றதாயதது. இநத யோஜனைககொரு குறை யுண்டு. [27] மயாவற மதிநலம பெறற வாழ்வார்களுககும் அஜ்ஞாநம் சிறிது கிடககிறதுணடென்று கொள்ள வேண்டி யிருககையாலே. ஆனாலென் செயவதெனனில, (ஊறறததைப பறற) என்கிறவிததை அநுஸநதாந பரமாககி யோஜிககுமளவில் விவவிரோதமிலலை ; அப போது (இபபடி) இத்யாதிக்கு - அஜஞாநாஸக்திகளும ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜஞாநமும் பகவத் பகதியுமாகிற விமமூன்றிலுடையவு மநுஸநதாநம் மூவாக்கு மேதேனுமொருபடி யுணடாயிருககச செய்தே ஒரொன்றே யிவர்களுககு பரபதந ஹேதுவாகச சொல்லு கிறதும இவற்றி லோரொன்றிலே யிவவதிகாரிகளுக கூறறமாகை யாலே யென்று பொருளாகக கடவது. அதாவது - அநயகதிக ளாய் பரபநநராகைககுடலான அஜஞாநாதி தர யாநுஸநதாநமும் மூவர்கக்கு முண்டானாலும், மூன்றிலும் வைத்துககொண்டு பரசுர மானதே தநதாமுக கநயகதிகளாய் பரபத்தியி லிழிகைககு ஹேதுவாக வநுஸநதித்திருககையாலே யென்றபடி. இதில பரத மாதிகாரிகளுககு அஜ்ஞாநாநுஸநதாநம் ஸ்வரஸம் ; நடுவு சொன்னவாகளுககும, பராமாணிகராகையாலே அஜஞாநத்தி னுடைய ஸவாஸந நிவ்ருததி கூடாமையால, அஜ்ஞாநாநுஸநதா நம கூடும் ; பிறபட்டவர்கள் மயர்வற மதிநலம் பெறறவர்களாகை யாலே, அஜஞாநாநுஸநதாநம் நைசய நிபநதநமாயித்தனை.

45 அவ — இவ்வஜ்ஞாநாதி த்ரயத்துக்கும் காரணமின்னதென்கிறார்.

மூலம்:—45 இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்.

வயா:—(இம் மூன்றும) என்று துடங்கி. (மூன்று தத்வத்தையும பற்றிவரும்) என்றது - ஸாதநாநுஷ்டாநத்தில அஜ்ஞாநாஶக்திகளுக்கு மூலம கர்ம நிபந்தநமான வசித ஸம்பந்தமாகையாலே, அஜ்ஞாநம் அசித்தத்தவத்தைப பற்றிவரும; இதர ஸாதநங்கள் ஸ்வரூப விருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக்கு குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்திக்கடி மத்யம பதத்தில சொல்லுகிற ஆத்ம ஸ்வரூப யாதாத்மய தாஶநமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிக்யம ஆத்ம தத்வத்தைப பற்றிவரும், ஒன்றையுமடைவுபட வநுஷ்டிக்கமாட்டாதபடி கரண ஶைதில்யத்தைப பண்ணும் பக்தி விவ்ருத்திக்குக் காரணம 263 "காதல் கடல புரைய விளைவித்த காரமாமேனி" என்னும பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகையாலே, பக்திபாரவஶ்யம பகவத தத்த்வத்தைப பற்றிவரு மென்றபடி.

46. அவ — அதிகாரி த்ரயத்துக்கும அஜ்ஞாநாதி த்ரயத்திலுமநவய முண்டாயிருக்க, ஓரொன்றே ப்ரபத்ந ஹேதுவாகச் சொலலுகிறது (ஊற்றத்தைப்பற்ற) என்றிறே சொல்லிற்று; இப்படி ஏகாதிகாரி பக்கலிலே இம்மூன்று முண்டென்னு மிடங்காணலா மிட முண்டோவென்ன வருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—46 264 "என்னுன் செய்கேன்" என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்று முண்டு.

வயா—(என்னுன்) என்று துடங்கி. அதாவது - எம்பெருமான் தம்முடைய வாத்தி கண்டிரங்கக காணுமையாலே, தன்னைப பெறுமிடத்தில சில ஸாதநாநுஷ்டாநம பண்ணவேணுமென்றிருந்தானாகக்கொண்டு, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி அஜ்ஞனன நான் என் செய்கேன்; ஜ்ஞாநம் தநதோமே என்னில், நீதந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூப பாரதந்த்ரயத்தை யுணாந்து ஸாதநாநுஷ்டாநம அப்ராப்த மென்றிருக்கிற நானென் செய்கேன்; ஸ்வரூபத்துக்குக் சேராதாகிலும் உன்னைப் பெறலாமாகில அது தன்னை யநுஷ்டிக்கலாய்த்திறே ஜ்ஞாந மாத்ரத்தைத் தந்தா

யாகில், பகதிரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைத் தருகையாலே யொன்றையு மடைவுபட வநுஷ்டிக்க க்ஷமனல்லாதபடி பகதி பாரவஶ்யனை நானென்செய்கேன் என்று இம்மூன்று மாழ்வாராக்கு விவக்ஷித மாகையாலே இவ்விடத்திலே இம்மூன்று முண்டென்கை. ஆகை யால இவ்விடத்திலே காணலாமென்று கருத்து.

47. அவ — ஆறு விம்மூன்றும அவ்விடத்தில பரபக்தி காரணமாகிறதோ வென்ன ?

மூலம்:—47 அங்கொன்றைப் பற்றியிருக்கும்.

வ்யா —(அங்கொன்றைப பற்றி யிருக்கும்) என்கிறார். அதாவது - அவ்விடத்தில பரபக்தியானது மூன்றிலும் வைத்துக கொண்டு ஊன்றி யிருக்கிற பகதி பாரவஶ்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப பற்றி யிருக்கு மென்றபடி.

48. அவ — இந்த ஹேதுத்ரய மடியாக வரும் பரபக்திகளில முக்யமேதென்ன ?

மூலம்:—48 முக்ய மதுவே.

வ்யா —(முக்யமதுவே) என்கிறார். அதாவது - பகதி பார வஶ்யமடியாக பரபத்தி பண்ணுமிடத்தில பராபயருசி கணணழி வற வுண்டாகையாலே, அதுவே முக்ய மென்றபடி.

49. அவ — இவ்வதிகாரி த்ரயத்துக்கும ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன ? பாதமம், பட்டர ருளிச்செய்ததொரு ஶ்லோகத்தை யுதாஹரிக்கிறார்.

மூலம்:—49 "அவித்யாத:" என்கிற ஶ்லோகத்திலே யிம் மூன்றும் சொல்லிற்று.

வ்யா:—(அவித்யாத:) என்றுதுடங்கி. 265 "அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நாவா ஜகதிகதி மந்யா மவிதுஷாம் - கதிர்கம்யஶ்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வய மநோ ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் ஶௌநகமுநி:" ["இஶ்ஶ்லோகாரத்தம், ஜிதந்தா . வ்யாக்யாநோபோத்காதத்திலே, "பரபத்திக கதிகாரிகள் அஜ்ஞரும ஸர்வஜ்ஞரும பகதிபரவஶரு மென்று த்ரிவிதமாக பட்ட ரருளிச்செய்தாரிறே" என்றுதுடங்கி, "அஜ்ஞனாகிறான் - பகவல்லாபத்துக்குத தன்பக்கலில ஜ்ஞாந

ஶக்திகளில்லாதவன்; ஸர்வஜ்ஞனாகிறான் - தேஶகாலவஸ்துக்களால பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வைபவத்தையுடையவ னீஶ்வரனென்றிருக்கையாலே அநந்யஸார்த்தயனென்றிருக்குமவன்; ஶக்திபரவஶனாகிறான் - ஜ்ஞாநஶக்திகளுண்டாயிருக்கச்செய்தே யடைவுபட வநுஷ்டிக்கமாட்டாதவன், இவர்கள் மூவரும், பகவத்விஷயமொழிய வேறுபாயமுண்டென்றறியாதவர்கள், இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய், ப்ராப்யனுமாயிருக்கும ஸர்வேஶ்வரன்" என்று, ஜிதந்தையென்று பேரையுடைத்தான மந்த்ர ரஹஸ்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீஶௌநகபகவான் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பெறுவதே! என்கிறார்] என்று * ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்.

(ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றவிடத்தில், ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; இந்த ஶ்லோகத்தில், பகவதநந்ய ஸாத்யத்வஜ்ஞாநம் ப்ரபத்திஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையால், இரண்டும ஜ்ஞாநாதிகார்க்கு அநந்யகதித்வ பூர்வகமான ப்ரபத்திக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ளவேணும். கீழுமிதுதானே யார்த்தமானாலோவென்னில், ஒண்ணாது; (இம்மூன்றும மூன்றுதத்த்வத்தையும பற்றிவரும) என்றத்தோடு சேராமையால.

50 அவ·—அநந்தரம, இவ்வர்த்த விஷயமாக, அகிலஜகந்மாதாவாய ஆபத்தமையானபிராட்டி, லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தி லருளிச்செய்த வசநத்தை யுபாதாநம பண்ணுகிறார்

மூலம்:—50 "இதம் ஶரண மஜ்ஞாநாம்".

வ்யா —(இதம ஶரணமஜ்ஞாநாம) என்று. 266 "இதம் ஶரணமஜ்ஞாநா மிதமேவ விஜாநதாம - இதந் திதீர்ஷதாமபார மிதமாநந்த்ய மிச்சதாம்" இந்த ஶ்லோகத்தில், "இதம்" என்று பராமர்ஶிக்கிறது கீழ்ச்சொன்ன ஶரணாகதியை. 267 "அபாயோபாயநிர்முக்தா மத்யமாம ஸ்திதிமாஸ்திதா ஶரணாகதி ரகாயைஷா ஸம்ஸாரார்ணவ தாரிணீ" என்றிறே கீழச்சொல்லிநின்றது. † (இயம் என்று ஸ்த்ரீலிங்க நிர்தேஶமன்றிக்கே, "இதம" என்ற நபும்ஸக) லிங்க வ்யத்யயம் ஶரணஶப்த விவக்ஷையாலே. இதில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்புடமாகச்சொல்லுகையாலே, மேலபக்திபரவஶரைச்சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். "இதந் திதீர்ஷதாம் பாரம்" என்

* ஆச்சான் பிள்ளை - பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

† குண்டலித காந்தம் கவாசிதகம்.

றது - சடக்கென அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பிறக்கவேணுமென்னும் த்வரையை யுடையராகவென்றபடி. "ஆநந்த்ய மிச்சதாம்" என்றது ஸ்வரூபப்ராப்த பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பெற்றல்லது தரிக்கமாட்டாதாராகவென்றபடி. இவையிரண்டும் பக்தியினுடைய * பூமாவாலே வருமவையிறே. பக்திபாரவஶ்யம் உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்தில் அஶக்திக்கு முறுப்பாய், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலு மிஷ்டப்ராப்தியிலுமுண்டான விளம்பாக்ஷமதைக்கு முடலாயிறே யிருப்பது; அதில், † விளம்பாக்ஷமதைக்குடலான வாகாரத்தை இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அஶக்திக்குடலாக வன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில், அதிகாரித்ரைவித்யம் ஸ்தாபிப்பிக்கிற இவ்வளவே இவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாணமாகச் சொல்லத்தட்டில்லை. 265 "அவித்யாத:" என்கிற ஶ்லோகத்தில், ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக்குடலாகச்சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும் பிந்நமாயிருக்கச் செய்தே, அதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வதைச் சொன்னப்போலே.

51 அவ — ஆக, ப்ரபத்த்யதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினாராய் நின்றார் கீழ், இந்த த்ரிவித ப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவஶ்ய ப்ரபத்தியே முக்யமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. ஏவம்பூத ப்ரபத்தி நிஷ்டரானவர்கள் தந்நிஷ்டைகுலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளுவது, அவன்வரக்கொள்ள அவனையுபேக்ஷிப்பதாகிற விவற்றுக்கு நிதாநமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்.—51 பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவதா யிருக்கும்.

வ்யா.—(பக்திதன்னிலே) என்று தொடங்கி. (பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது) - கரணஶைதில்யத்தாலே ஸ்வயத்நக்ஷமரன்றிக்கே அவனே யுபாயமாக வத்யவஸித்து, அவன்வரவு பார்த்திருக்கு மவஸ்தையளவன்றிக்கே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலேயாகிலும் அவனை யிப்போதே பெறவேணும் என்னுமதிமாத்ர த்வராவஸ்தை விளைகை. (இது) என்று - ப்ரபத்தி

* பூமா - அதிகம்.

† விளம்ப அக்ஷமதை - காலதாமதத்தை பொறுக்காமை.

யைச் சொல்லுகிறது. தாதருஶாவஸ்தை பிறந்தால் பரபக்தி குலை கையாவது. 268 "என்னான் செய்கேன்" என்று ஸ்வபரவருத்தியி லநவயமற்று பகவதிநயஸ்தபரரா யிருக்கு மிருப்புகுலைகை.

52. அவ'—இப்படி பரபக்தி நிஷ்டை குலைபும்படி பிறந்த புகதியும் அவஸ்தா பேதம் விளைக்குமதைத யருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—52 தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்.

வ்யா:—(தன்னை) என்று தொடங்கி (தன்னைப் பேணப் பண்ணுகையாவது) - 269 "காறைபூணும்" இத்யாதியிற்படியே - அவன் வரவுக் குடலாகத் தன்னை யலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை. அதா வது - பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டு மென்றபடி. இது, மடலெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்கு முபலக்ஷ ணம். (தரிக்கப் பண்ணுகையாவது) - அரைக்ஷண மவனை யொழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வயத் நத்திலே மூளும்படி பண்ணின வதுதானே, அவன் வரக்கொள்ள விளம்ப ரோஷத்தாலே 270 "போகு நம்பி" 271 "கழகமேறேல நம்பி" என்று அவனை யுபேக்ஷித்துத் தள்ளி தரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக, இவை யிரண்டாலும - 268 "என்னான் செய கேன்". என்றும, 272 "தரியேனினி" என்று மிருக்கு மிருப்புக்கு பரதிகோடியை விளைக்கு மென்றபடி. ஆகையாலே, பரபக்தி நிஷ்டை குலைந்து ஸ்வபரவருத்யாதிகளி லிழிகைக்கடி - பக்தியி னுடைய வவஸ்தா பேதமென்று கருத்து.

53. அவ'—(தன்னைப் பேணவும பண்ணும் தரிக்கவும் பண் ணும்) என்று - எம்பெருமான் வருகைக் குடலாக க்ருஷி பண்ணு கையும் அவன் வரக்கொள்ள அவனை யுபேக்ஷிக்கையுமாகிற பரஸ பர விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளைக்கும்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி பக்தியானது ஸ்வாவஸ்தா விஶேஷங்களாலே சேதநாக்கு விளைக்கும் பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்கள் தத்விஷய மாத்ரத்தி லன்றிக்கே தத்ஸம்பந்தி வஸ்துக்கள் விஷயமாகவும காணலா மென்கிறார் மேல்.

மூலம்:—53 இந்த ஸ்வபாவ விஶேஷங்கள், கல்யாண குணங்களிலும், திருச்சரங்களிலும், திரு

நாடகங்களிலும், திருககுழ லோசையிலும் காணலாம்.

வயா.—(இநத) என்று துடஙகி. (இநத ஸவபாவ விஶே ஷஙகள) எனறு - கீழச சொன்னவைதன்னையே சொலலுகிற தன்று, இபபடிபபடட ஸ்வபாவ விஶேஷஙக ளென்றபடி. அவை யாவன - அநுபாவய விஷய மொருபடிபபடடிரா நிற்கச செய்தே, அததை யநுபவிககிறவாகளுககு தாரகமாயத் தோற்றுகையும, பாதகமாயத தோறறுகையும. (கலயாண குணஙகள்) இதயாதி. 273 "கோவிநதன் குணமபாடி யாவிகாத்திருபபேனே" எனறு தாரக மாகவும, 274 "வலவினையேனை யீாகின்ற குணஙகளையுடையாய" எனறு பாதகமாகவும் சொலலுகையாலே - கலயாண குணவிஷய மாகவும, 275 "சாஙகளாணட தணடாமரைக் கண்ணனுககன்றி யென் மனநதாழநது நில்லாதே" எனறு தாரகமாகவும், 276 "சாங களே கொடிதாயடுகின்ற" எனறு பாதகமாகவும சொலலுகையாலே-திருசசா விஷயமாகவும; (274) "திருமாலைப பாடக் கேடடு மடக கிளியைக கைகூபபி வணஙகினளே" என்று தாரகமாகவும, (275) "கணணன நாமமே குழறிக கொன்றீா" என்று பாதகமாகவுஞ சொலலுகையாலே - திருநாம விஷயமாகவும்; 276 "எஙகளுககே யொருநாள் வநதூத வுன குழலின்னிசை போதராயே" எனறு தாரகமாகவும, 277 "அவ்வனுடைத தீஙகுழ லீருமாலோ" என்று பாதகமாகவும சொலலுகையாலே - திருக்குழலோசை விஷயமாக வும் காணலா மெனறபடி.

என்றுமொகக போக்யஙகளாயிருநதுளள கலயாண குணாதி கள் தாரகமாயத தோறறுவது, பாதகமாய்த் தோற்றுவதாகிறது - அநுபோக்தாககளான விவாகளுடைய பரேம ஸ்வபாவ விஶேஷங் களாலேயிறே; அலலது, குணாதிகளின் ஸ்வரூப பேதததாலனறே. ஆகையால, பகதயவஸதாபேத ஜநிதஙகளான ஸ்வபாவ விஶே ஷங்கள் இவவோ வஸ்துக்கள விஷயமாகவுங் காணலா மென்கிறது. குணாதிகள் தாரகங்களாகவும் பாதகஙகளாகவும பேசுகிற விடத் தில் இரணடு மொருவா பேசசனறிக்கே யிருநததேயாகிலும, ஆழ் வார்களெலலாருும ஏகப்ரக்ருதிகளாகையாலும், எலலாருடைய பகதியும பகவத் ப்ரஸாத லபதையான பரபக்தியாகையாலும, அநத பக்தி ஸ்வபாவ விஶேஷஙகள் காடடுகிற மாதரமே யிவ்விட

ததி லபேக்ஷிதமாகையாலே விரோதமில்லை. 276 "சாஙகளே கொடி தாயடுகின்றன" எனகிற விது பராஜித ராக்ஷஸா பாசுரமன்றோ, அதனை 275 "சாஙகளாணட" என்கைககு பாதிகோடியாகச சொல்லலாமோ வென்னில; ராமவிஜயம தமககிஷடமாகையாலே, அநத விஜயத்துக் கிலககாய, தோறற ராக்ஷஸா தலைபிறநது, பிராட்டிமாா தலை பிறநது பேசுமாபபோலே, தாமான தன்மை தோறறுதே தோறற ராக்ஷஸா பாசுரததாலே விஜயத்தைப பேசி யநுபவிககிறு ரென்றிறே இத்திருமொழிக்கு வயாகயாநம பணணி யருளுகிற வாசாாயாக ளருளிசசெயவது. ஆகையால, தமமுடைய பரேம ஸவபாவததாலே ததவஸதாபநநமானபினபு திருசசாங கள் பாதகமாய்ததது தமககேயாய்த் தோறறிப பேசுகையாலே அப்படி சொல்லக குறையில்லை.

அதவா, (தன்னைப பேணவும் பண்ணும தரிககவும பண்ணும) என்ற விவை யிரணடாலும - அவனதானே வருமளவும் தரியாமல வரவுககுடலாக யதநிக்கப பணணுவது, வாககொளள பரணய ரோஷததாலே தள்ளித தரிததிருககப பணணுவதாம் படியையிறே சொல்லிறது; இபபடி விருதத ஸவபாவஙகளை யொன்றுதானே விளைக்கு மெனனுமிது வேறு சில விஷயங்களிலுங காணலாமோ வென்ன வருளிச்செயகிறாா, (இநத) என்று துடஙகி. அதாவது - இபபடிபபட்ட ஸ்வபாவ விசேஷஙகள், 273 "கோவிநதன் குணம பாடி" என்று துடஙகி, கீழசசொனனபடியே ஒரு தலையிலே தாரகமாகப பேசுவது, ஒரு தலையிலே பாதகமாகப பேசுவதாம் படி, இவாகளுக்கு தரிபபும் பாதையுமாகிற விருத்த ஸவபாவங களை விளைககிற கலயாண குணஙகளிலேயுங காணலாமெனகை.

ஆக, (பாபததிககு) என்று துடங்கி இவவளவாக - பாபததி வைபவத்தையும; தத்விஷய வைபவத்தையும, ததிகாரி தரைவித யதனையும், த்ரிவித பாபததியிலும பக்திபாரவஸய ஹேதுக பா பத்தியினுடைய முகயத்தையையும், அதுதனககு ஸ்வ ஹேதுபூத பக்த்யவஸதா பேதததால வரும * கொலைததலையும, அநத பக்தய வஸ்தாபேதஙக செயவிககு மமஙகளையு மருளிசசெய்தாா.

* கொலைததலை - குலைதல்.

54. அவ:—இப்பரபக்தி தனக்கு (தாமபுத்ராதிகளும்) என்று தொடங்கி கீழுக்கதான வதிகாரிகள் பக்கலிலே ஸாதநதயா நுஷ்டாநம் காணுகையாலும், காம ஜ்ஞாந பக்தி பரபக்திகளென்று உபாயங்க ளோடே ஸஹபடிதமாயப் போருகையாலும், 274 "யதயேந காமகா மேந நஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: - முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந நச பக்தித: - ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே புந: - தேந தேநாப்யதே தத்தந்யா ஸேநைவ மஹாமுநே - பரமாத்மாச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம:" என்றும், 266 "இதம் ஶரணமஜ்ஞாநாம்" என்றும் இப்படியே ஶாஸ்த்ரங்க ளிதத்தை ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலும், உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி யோக்யதை யுண்டாகையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அதுக்குடலான பலவற்றையு மருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே, இப்பரபக்தியை யுபாயமாகக் கொண்டால் வரு மவத்யத்தை தாஶிப்பிக்கிறார்.

மூலம்:—54 இது தன்னைப் பார்த்தால், பிதாவுக்கு புத்ர னெழுத்து வாங்குமாப்போலே யிருப்ப தொன்று.

வ்யா —(இது தன்னை) என்று தொடங்கி. (இது தன்னைப் பார்த்தால்) என்றது - இச்சேதந னீஶ்வர விஷயத்தில் பண்ணு மிப் பரபக்திதன்னை யுபாயமாகப் பார்த்தா லென்றபடி. ஈஶ்வரன் தனனை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக விச்சேதநன் பண்ணும் பரபக்தி தன்னை நிரூபித்தால் என்றிங்ஙனே அந்தயாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; அப்போதும் அர்த்த மொக்குமிறே.

(பிதாவுக்கு புத்ர னெழுத்து வாங்குமாப்போலே யிருப்ப தொன்று) என்றது * உத்பாதகனுகையாலே ஹிதைஷியாய் தான றியாத தஶையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோரும் தமப்பனுக்கு, புத்ரனானவன், தானறிந்த தஶையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்க வேணும் என் றெழுத்து வாங்கினால், இரண்டு தலைக்கு முண்டான உறவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணபூதனுய ஸர்வ தஶையிலும் ரக்ஷகனுய்க்கொண்டு போருகிற அகாரவாச்யனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கும், மகாரவாச்யனான விவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்

* உத்பாதகன் - பிறப்பித்தவன்,

ததது க கவ தயகர மெனறபடி. (எழுதது வாஙகுகையாவது) - ரக்ஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலே யெழுதிக்கொள்ளுகை.

55. அவ—ஆனால இது தனககு ஸ்வரூபமேதென்ன வரு ளிசசெய்கிறார்.

மூலம்:—55 இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொரு தொழிகை.

வயா—(இது தனக்கு) என்று துடஙகி. (இது தனக்கு ஸ்வ ரூபம்) என்றது - இபபாடத்தி தனககு அஸாதாரணாகார மென்ற படி. (தன்னைப பொருதொழிகையாவது) - உபாயவரணதமக மான தன்னை உபாய மென்ன ஸஹியாதபடியா யிருக்கை. அதா வது - ஆபாதபரதீதியி லொழிய உள்ளபடி நிரூபிததால ஸ்வஸமிந நுபாயத்வ பரதிபத்திககு யோக்யமாகமாட்டாதபடி யிருககை யென்றபடி. அன்றிககே, (தன்னைப பொருதொழிகை) என்கிற விடத்தில, உபாயதவேந ப்ரதீதமான தன்னைப பொருதொழிகை யென்று அநத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம; இபபடி சொன்ன லும், ஸ்வஸ்மிந நுபாயதவபரதிபத யஸஹதவமே பொருளா மிறே.

56. அவ—சரமஶ்லோகததில இத்தை ஸாங்கமாக விதிககை யாலே 278 "யதயத் ஸாஙகம், தததத் ஸாதநம்" என்கிற நயாய மிதுககும் வாராதோ வென்ன; அங்க ஸவரூபத்தை தாபிபபிக கவே அநத நயாயமிங்குவாரா தென்று பாரதது, அது தன்னை யரு ளிச்செயகிறார்.

மூலம்:—56 அங்கம் தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொரு தொழிகை.

வயா:—(அஙகம) எனறு துடஙகி. (தன்னை யொழிநதவற் றைப பொருதொழிகையாவது) - ஸ்வீகாரரூபமான தன்னை யொழிநத சேதந பரவ்ருத்திகளி லொன்றையும ஸஹியாதபடி யிருக்கை. ஸாதநரூப ஸகல பரவ்ருததிகளினுடையவும் ஸவாஸந த்யாகமிறே யிதுக் கங்கம். 278 "யதயத ஸாங்கம்" என்கிறவிடத்தில, பரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாதநமாகசசொல லிற்று. அப்படியன்றிககே, இதினுடைய வஙகம் நிவ்ருததிரூப மாகையாலே, இது தானே யிதினுடைய வநுபாயத்வ ஸூசகமென்று கருத்து.

57, 58, 59. அவ—இதினுடைய வநுபாயத்வத்தை த்ருஷ்டாந்தீகரிக்கைக்காக ஸித்த ஸாத்யோபாயங்களின் படிகளைச் சொல்லி, அவையிரண்டையும்பற்ற இதுக் குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—57 உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்.

வ்யா—(உபாயம்) என்று தொடங்கி, (பொறாது) என்னுமளவாக. (உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது - ஸித்தோபாயமான ஸர்வேஶ்வரன் இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனாகையாலே, தன்னை யுபாயமென்றால் அதுக்குத் தகுதியாயிருக்கு மென்றபடி. 279 "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ" என்று உபேயத்வத்தோபாதி வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமு மிருப்பது. 79 "யேச வேதவிதோ விப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா: - தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" 280 "ஶரண்யம் ஶரணஞ்ச த்வாமாஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:" 280 - 1 "அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம் ஸம்பஶ்யந்தி மநீஷிண:" என்னக்கடவதிறே. (தன்னைப் பொறுக்கும்) என்கிற இவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே - தன்னையொழிந்த மற்றைப் பொறுமை அர்த்தாத் ஸித்தம். இந்த ஸித்தோபாயம் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமாயிறே யிருப்பது. "இவ்வுபாய விஶேஷம் ஸ்வவ்யதிரிக்தமா யிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுக் குபாயாங்கத்வமன்றிக்கே, அவகாத ஸ்வேதம் போலே ஸம்பாவித ஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது" என்று இவ்வர்த்தத்தை பரந்தபடியிலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

மூலம்:—58 உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும்.

வ்யா.—(உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது - ஸித்தோபாயேதரமான ஸாத்யோபாயம், ஸ்வபாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாந

---

* ஸித்தோபாயத்தின்படியை 57-வது வாக்யத்திலும், ஸாத்யோபாயத்தின்படியை 58-வது வாக்யத்திலும், அவற்றைவிட இந்த ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை 59-வது வாக்யத்திலும் அருளிச்செய்கிறார். ஆகையால் மூன்று வாக்யங்களுக்கும் இதுவே அவதாரிகை.

ரஹிதராய் ஸவயதநபரரா யிருபபாரககு மோக்ஷ ஸாதநதயா ஶாஸ்த்ர விஹிதமாகையாலே ஸ்வஸ்மிந் நுபாயதவ பாதிபததி ஸஹ முமாய ஸவோத்ப தயாதிகளில பரவருததி ரூபாஙக ஸாபேக்ஷ மாகையாலே ஸவ வயதிரிகதஙகளையும் ஸஹிககுமதா யிருககு மென்றபடி. 281 "பகதயா லபயஸ் த்வநநயயா," 282 "உபய பரிகர்மித ஸ்வாநதஸ் யைகாநதிகா தயநதிக பக்தியோகைக லபயஃ," 283 "ஜந மாநதர ஸஹஸரேஷு தபோ தயாந ஸமாதிபிஃ - நராணும க்ஷீண பாபாநா ம கருஷ்ணே பகதிஃ பரஜாயதே" என்னக கடவதிறே.

மூலம்:—59 இதிரண்டையும் பொருது.

வயா:—(இதிரண்டையும பொருது) என்றது - ஸித்தோ பாய வரண ரூபமாய, நிவருததி ஸாத்ய ரூபமாய், அதிகாரி விஶே ஷணமாய, ஸவரூபாநதிரேகியா யிருககிற விநத பரபத்தி, உபயா ஸஹமா யிருககு மென்றபடி. ஆகையால ஸிதத ஸாதயோபாய வயாவருதத வேஷையா யிருககிற விநத பரபததிக குபாயதவ மஸம்பாவித மென்றதாயததது.

அன்றிக்கே, (இதுதனககு ஸ்வரூபம) இதயாதிககு - ஆனால ஸாஙகமாக ஶாஸ்த்ர விஹிதமான விநத பரபததிககு ஸ்வரூப மேது, இதுக்குச சொலலுகிற வங்கநதா னேதென்ன; அவையிர ண்டையு மடைவே யருளிசசெய்கிறார் [55] (இதுதனக்கு) இத்யாதி வாக்யதவயததாலே.

ஆனால தன்னைப் பொறுபப தேதென்ன வருளிசசெயகிறார [57] (உபாயம) இதயாதி

தன்னையும் தன்னையொழிநதவறறையும் பொறுக்குமதே தென்ன வருளிசசெயகிறார் [58] (உபாயாநதரம) இதயாதி.

இநத ஸிததஸாதயோபாயஙக ளிரண்டிலும இபபரபத்திக குண்டான வ்யாவருததியை தர்ஶிபபியா நின்றுகொண்டு உகதாத தத்தை நிகமிககிறார [59] (இதிரண்டையும்) இதயாதி என்றிங ஙனே ஸஙகதியாகவுமாம்.

அதவா, இதி னநுபாயதவததை ஸாதிககைககாக இதினுடைய ஸ்வ ரூபாஙகஙக ளிரண்டையும தாமே யருளிசசெயகிறார [55] (இதுதனக்கு) இதயாதிவாகய தவயத்தாலே.

உபய அஸஹமாய் - இரண்டையும் பொறுககாததாய.

இதி னநுபாயதவததை ஸபுடமாககுகைககாக ஸிததஸாத யோபாயங்களின் படிகளை தாஸிபபிபபோ மென்று திருவுள்ளம பறறி, பரதமம ஸிததோபாயததின படியை யருளிசசெயகிறா [57] (உபாயம்) இதயாதியால்.

அநநதரம, ஸாதயோபாயததின் படியை யருளிசசெயகிறா [58] (உபாயாநதரம) இதயாதியால;

இவை யிரணடிலும பரபததிக குணடான வயாவருததியை தாஸிபபிககிறா [59] (இதிரண்டையும) இத்யாதியால,என்றிஙஙனே ஸஙகதியாகவுமாம. இவவுபயஸஙகதிககும் வாகயஙகளுக கர்த்தம் பூாவவத.

60. அவ — இபபடி இபபரபத்தி யுபாயமலலவாய விடடால, பலஸிததிக கிவனபககலிலும சில வேண்டாவோ வென்ன வருளிச செயகிறா.

மூலம்.—60 பலத்துக்கு ஆத்ம ஜ்ஞாநமும், அப்ராதிஷேதமுமே வேண்டுவது.

வயா —(பலததுககு) என்றுதுடங்கி. (பலத்துககு) என்றது - பல ஸிததிக கெனறபடி. (ஆதம ஜஞாநமாவது) - ஸ்வஸ்வரூப ஜஞாநம. அதாவது - தமதகஙேஷதவ ததேகரக்ஷயதவஙகளை யறிகை. (அபரதிஷேதமாவது) - நிருபாதிக ஙேஷியாய நிருபாதிக ரக்ஷகனுன வவன் பணணும ரக்ஷணததை விலககாமை. அதாவது- ஸ்வரக்ஷணே ஸவாநவய நிவ்ருததி. * அவதாரணத்தால - இவை யிரண்டுமொழிய பின்னையொன்றும வேண்டா வென்றபடி. † சரம பதததில சொலலுகிற பலததுககு, ‡ பரதம பததில சொலலுகிற வாதமஜஞாநமும, 0 மதயமபதததில் சொல்லுகிற அபரதிஷேதமு மிறே வேண்டுவது.

61. அவ.—இபபடியன்றிக்கே, பலஸாதநமாக விவனுஞ சில செயயவேணுமென்றால வரும் தீங கென்னென்ன வருளிசசெய் கிறார்.

---

* அவதாரணம் - அபரதிஷேதமுமே எனகிற பதத்தில உள்ள 'ஏ'வகாரம. † சரமபதம் - நாராயணுய. ‡ பரதம பதம் - ப்ரணவம். 0 மதயமபதம - நமஸ்ஸு.

மூலம்: - 61 அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்

வ்யா:—(அல்லாத) என்று துடங்கி. (அல்லாதபோது) என்றது - இவ்வளவன்றிக்கே பல ஹேதுகமாக விவன் சில செய்ய வேண்டும்போதென்றபடி. (பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாகையாவது) - இவனுடைய ரக்ஷணம் தன்பேறும்படியான வவனுடைய நிருபாதிக ஶேஷித்வத்துக்கும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் அபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுகை.

62. அவ:—ஆனாலும் 284 அநந்த க்லேஶ பாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக்கிடந்து தலைகிற தன் னாபத்தை யுணர்ந்தால், ஆபத்ஸகனான வீஶ்வரனை ஸ்வ ப்ரபத்தியாலே வஶீகரித்து, தத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—62 ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோம் என்று ப்ரமித்து அத்தை விளைத்துக் கொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது.

வ்யா:—(ஆபத்தை) என்று துடங்கி. அதாவது - ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற வாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று, தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன்னாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறானாக ப்ரமித்து, தத்தேக பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதொழிகையே தந்நிவ்ருத்திக்கிவன் செய்யவேண்டுவதென்றபடி ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது - ஆபத்ஸாமாந்யத்தைப்பற்ற; அல்லது, ப்ரக்ருதாபத்து தன்னையே பராமர்ஶித்தபடியன்று.

63. அவ:—ஆனாலும், 285 "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்று - ரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷ்யபூதனான விச்சேதநனுடைய வபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்குமென்கையாலே, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய வபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ விருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —63 ரக்ஷணத்துக்க பேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத் வாநு மதியே.

வ்யா·—(ரக்ஷணத்துக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - நிருபாதிக ரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன்பக்கல் வேண்டுவது, நீ எனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால் அல்லே னென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தை யிசையு மிவ்வளவே என்கை. 285 "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம" என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற வபேக்ஷை, ரக்ஷ்யத்வாநுமதி த்யோதகமித்தனை என்று கருத்து. 286 "யாசநா ப்ரபத்தி: ப்ரார்த்தநா மதி:" என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அபரிச்சேத த்யோதக மென்றிறே இவர்தா மருளிச்செய்தது.

64. அவ:—இப்படி அநுமதி ஸாபேக்ஷனாய் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாதநமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —64 எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்ய கார்யமாகையாலும், ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமையாலும், அசித் வ்யாவ்ருத்தி வேஷத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

வ்யா:—(எல்லாம) என்று தொடங்கி. (எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது) - போக மோக்ஷோபாயங்களி லேதேனு மொன்றிலே யதிகரிக்குமவனுக்கும், நீ யிவ்வுபாயத்தை யநுஷ்டி என்றால், அப்படியே செய்கிறேன என்னு மநுமதி பூர்வகமாக வதி லிழியவேண்டுகையாலே, ஸகலோபாய ஸாதாரணமாயிருக்கை. இத்தால ஓரிடத்திலும இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரி விசேஷணத்வ மொழிய, பல ஸாதநத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது (சைதந்ய கார்யமாகையாவது) ரக்ஷ்யத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணமாயிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாந ஶூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தை யறிகைக்கு யோக்யமல்லாத வசேதநம போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாஶ்ரய பூதனாகையாலே யதனை யறிகைக்கு யோக்யனா யிருக்கிற விச்சேதநன பக்கலுண்டான வநுமதி, இவனுடைய ஜ்ஞாந கார்யமாய்க் கொண்டு வந்ததா யிருக்கை. இத்தால - இவ்வநுமதி சேதநனை வாசியைப்பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாதந கோடியில் அந்வயியாதென்றபடி. (ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாவது) உபாய தசையளவி லன்றிக்கே உபேய தசையிலும், அவன் வ்யாமோஹாநு

குணமாகக கொளளுமை விநியோக விஶேஷஙகளில், திருவுளளமான படி கொணடருளவேணு மெனறு மநுமதி யிவனுககு நடநது செலலுகை. இததால ஸாதநமாகில பல ஸிததியளவிலே மீள வேணுமென்று கருதது. (ஸ்வரூபாதிரேகி யலலாமையாவது)- ஶேஷி செயயுமதுக குடன்படடிருககை ஶேஷதவ பாரதநத்ரய காரய மாகையாலே இவவநுமதி ஸ்வரூபததுககுப புறமபன்றிககே ஸ்வ ரூபமா யிருககை. இததால ஸாதநமாகில ஸவரூபாதிரேகியாயிருகக வேணுமென்று கருதது. (அசித வயாவருதத வேஷமாவது)-ஜ்ஞா தருதவததாலே ஜ்ஞாந ஶூநயமான வசிததில வேறு படடிருககிற வாதமாவினுடைய வாகாரம். இவ்விடததில அவவாகாரமாவது ஜ்ஞாநகார்யமான வநுமதி. இததை (ஸாதநமாக்கவொணணாது) என்றது-இபபடி இதினுடைய அஸாதநதவ ஹேதுக்கள அநேக முண்டாகையால இததை ஸாதநமாகக கறபிககபபோகா தெனற படி. (அசித வயாவருததி வேஷம) எனறு பாடமாகில, ஜ்ஞாந ஶூநயமான வசிததிற காடடி லாதமாவுககுண்டான ஜ்ஞாதருதவ ரூப வயாவருததியின் வேஷமான வநுமதியை எனறு ஶபதாததம்.

65. அவ'—ஆனால இவவசித வயாவருததிதனக கொரு ப்ரயோஜநம வேண்டாவோ வெனன வருளிசசெயகிறார.

மூலம்:—65 அசித் வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம், உபாயத்தி லுபகார ஸ்ம்ருதியும், உபேயத்தி லுகப்பும்.

வயா —(அசித வயாவருத்திக்கு) என்று துடஙகி. (உபாயததி லுபகார ஸம்ருதியாவது)-[287] "எனனைத் தீமனங கெடுததாய்," [288] "மருவித தொழும மனமே தநதாய" என்கிறபடியே ஸித தோபாயமான வெமபெருமான் தன்திறததில பண்ணின உபகாரங களை யநுஸநதிக்கை. (உபேயததி லுகபபாவது) அவன் றிருவடி களில தான் பண்ணும் கைஙகாயங்களில [289] "உகநது பணி செய்து" என்கிற உகபபும், அததா லவனுககு விளைகிற பரீதியைக கணடு தனககு விளைகிற பரீதியும.

66. அவ —இபபடி இவன்பககலுளளதொன்று முபாயமன்று கில் இவனுக்கு தத் பராபதயுபாயநதா னேதென்ன வருளிச செய்கிறார்.

மூலம்.—66 "உன் மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்" என்கிறபடியே ப்ராபதிக் குபாயம அவன் னினைவு.

வயா —(உன் மனததால) என்று துடஙகி. அதாவது - இத தலையிலுள்ள தொன்றும பேறறுக குபாயமல்லாமையாலே, 290 "உன் மனததா லென்னினைநதிருநதாய" என்று - கை கழிநதவற் றுக்கு மொரு போககடி பாாத்திருககக கடவ வுன் றிருவுள்ளத் தால நினைத்திருநத தென்னென்று, ஹிதைஷியான வவன் நினைவே யுபாயமென்று ஆழ்வா ரநுஸநதித்தபடியே, அவனை பராபிக்கைக் குபாயம் - ஸர்வஜ்ஞனுய ஸாவ ஶக்தியாய பராபதனுய பரம தயாளுவா யிருககிற வவனுடைய இசசேதநோஜ்ஜீவநாாத்தமான நினைவென்றபடி.

67. அவ —அநநினைவுதா னவனுக கெபபோ துண்டாவ தென்ன வருளிசசெய்கிறுா.

மூலம்:—67 அதுதா னெப்போது முண்டு.

வ்யா —(அதுதா னெபபோது முணடு) என்று. (எபபோதும) என்றது - இவன் 25 யாதானும்பறறி நீஙகித திரிகிற காலததோடு இன்ருேடு வாசியற ஸாவ காலததிலு மெனறபடி.

68. அவ —ஆனுல அது இநநாள்வரை பலியாதிருபபானென் னென்ன வருளிசசெய்கிறுர்.

மூலம்:—68 அது பலிப்பது இவன் னினைவு மாறிஞல்.

வயா.—(அது பலிபபது இவன னினைவுமாறிஞல) என்று. அதாவது - அவன் னினைவு இவனுககு காாயகரமாவது, இவ னுடைய ஸவாக்ஷண சிநதை மாறின காலத்தி லென்றபடி.

69. அவ —இவவர்தததினுடைய ஆபதயாத்தமாக நஞசீயர் வாாத்தையை யருளிசசெயகிறுர்.

மூலம்:—69 "அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம் - இப் போது தஞ்சமென் என்கிற நினைவு குலைகை" என்று ஜீய ரருளிச்செய்வர்.

வயா —(அநதிம காலததுக்கு) என்று துடஙகி. அதாவது - நஞசீயர், தமமுடைய ஸ்ரீபாதத்திலே யுளளா ரொரு ஸ்ரீவைஷ்ண

வரை நோவறிகைக்காகச் சென்றெழுந்தருளி யிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், 291 ["அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்று அருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, 'அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம் நமக்கிப்போது தஞ்சமென்ன என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை குலைகைகாணும்"] என்றருளிச் செய்த வார்த்தை ஆகையாலே, ஈச்வரன இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குறுப்பாகப்பண்ணும் சிந்தை பலிப்பது இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறினாலென்றதாயத்து.

70. அவ—ப்ராபக னீச்வரனானும் ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானு மிவனன்றோ, ஆனபின் பிவன் னினைவை யிப்படி நோக்கத் துடைக்கலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தாவும்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இச்சேதநன கையிலுள்ளவற்றில உபாயத்வ கந்தமற்றத் துடைத்து ஈச்வரனே யுபாயமென்று நிஷ்கர்ஷித்த போதே, ப்ராப்த்ருத்வமும ப்ராப்தியிலவரு முகப்பு மிவனதன்றிக்கே, உபாயபூதனான வீச்வரனதேயாய பலித்து விடுகை. ஆகையால (ப்ராப்தாவும ப்ராபகனும ப்ராப்திக்குகப்பானு மவனே) என்று நிகமித்தருளுகிறா ராகவுமாம.

மூலம்:—70 ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக் குகப் பானுமவனே.

(ப்ராப்தா) அவனாகையாவது - 292 "ஸ்வத்வ மாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்" என்கிற ஸ்வதஸ் ஸித்தமான ஸ்வஸ்வாமித்வ ஸம்பந்தமடியாக, உடைமையை ப்ராபிக்கு முடையவனைப்போலே இவ்வாத்மாவை ப்ராபிப்பான் தானாயிருக்கை. *(ப்ராபகன்) அவனாகையாவது தானிவனை ப்ராபிக்கு மிடத்தில் - ப்ராப்திக்கு முபாயமும், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி குண விசிஷ்டனாய நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான தானாயிருக்கை. (ப்ராப்திக குகப்பான் அவனாகையாவது) ஸ்வத்தினுடைய லாபத்திலே தத் போக்தாவான ஸ்வாமி ஹ்ருஷ்டனுமாப போலே, இவனை ப்ராபித்தால, ப்ராபிக்கப் பெற்றோமே! என்று கப்பானும், இவ்வாத்மாவுக்கு நித்யபோக்தாவான தானாயிருக்கை.

* ப்ராபிப்பிக்கு முபாயமும் என்று ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்சையில் திருத்தமாகக் காண்கிறது.

இவை மூன்றும (அவனே) என்கிற அவதாரணததாலே - இவற்றி லிவனுக்கு டைவயிபப தொன்றுமில்லை யென்கை.

இதில (பாாபதாவும பாாபகனும அவனே) என்கையாலே - இவனுககு ஸ்வயதநததில அநவயமில்லை யெனனுமிடமும, (பாாப திககுகபபானுமவனே) எனகையாலே ஸ்வபரயோஜநததில அநவய மில்லை யென்னுமிடமும ஸிததமாயததுா.

71. அவ — ஆனால், ஜ்ஞாதருதவ காாயமான கர்தருதவ போகதருதவங்களை யுடையவனுகையாலே ஸ்வயதந ஸவபரயோஜ நஙகளுககு ஆாஹனு யிருகக, இவை யிரண்டினுடையவும நிவருததி இவனுக கெவவழியாலே வருகிறதென்கிற ஶஙகையிலே அததை யருளிசசெய்கிறுா.

மூலம்:—71 ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்ய பலம்; ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி ஶேஷத்வ பலம்.

வயா —(ஸ்வயத்ந நிவருத்தி) இத்யாதி வாகய த்வயததாலே. அதாவது - ஜ்ஞாதருதவ நிபநதநமான கர்தருத்வ முண்டாயிருக கசசெயதே பகவத பாாபதிககு தானொரு யத்நம்பண்ணும லிருக கையாகிற விநத ஸவயதந நிவருததி, பாாதீந ஸவரூப ஸ்தித யாதிமததவமாகிற பாாதநதாயததின் காாயம; அபபடியே, போகத ருத்வ முணடா யிருக்கசசெய்தே அததலையை ரஸிபபிக்கும் தொழிய தனககென்ன ஒன்றில ரஸமின்றிககே யிருககையாகிற ஸ்வ ப்ரயோஜந நிவருததி, பாாதிஶயாதாயகதவமே வடிவாயிருக்கை யாகிற ஶேஷத்வததின் காாயம. இத்தால - பாாதநதர்ய ஶேஷத வஙக ளிரணடும ஆதமாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அவவாகாாங களை யறியவே இவையிரண்டும தன்னடையே வருமென்றதாயத்து.

72. அவ:— ஆனால இபபடி ஸ்வயதந ஸ்வபரயோஜநஙகளி லநவயமறறிருககுமாகில், இவனுடைய பரயதநத்துக்கும சைதநயத துககும பரயோஜந மென்னென்ன வருளிசசெய்கிறுா.

மூலம்:—72 பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்ந பலம்; தத்விஷய ப்ரீதி சைதந்ய பலம்.

வயா:—(பரபரயோஜந) இதயாதி வாகய த்வயததாலே. அதா வது - [293] "அஹம ஸர்வம கரிஷயாமி" [294] "வழுவிலா வடிமை

செய்யவேணடும்" 295 "உனக்கே நாமாட் செய்வோம்" என்கிற படியே - பரனுக்கு பரயோஜநமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யரூப ப்ரவருத்தி இவனுடைய ப்ரவருத்த யுக்தயோகரூபமான ப்ரயத்நத்துக்கு ப்ரயோஜநம். 296 "நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி" என்கிற படியே - அத்தலைக்கு உகப்புக்குறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே அத்யந்த ஹ்ருஷ்டனு யிருக்கிற வநதப்ரீனை விஷயமாக வுடைத்தான ப்ரீதி, இவனுடைய வசித வ்யாவருத்திரூபமான சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜந மென்கை. 297 "படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே" என்னக்கடவதிறே. இத்தால - பாரதந்த்ர்ய ஶேஷத்வங்களாலே பலித்த ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜந நிவருத்திகளை யுடையனன சேதநனுடைய ப்ரயத்ந சைதந்யங்களுக்கு, பாரதந்த்ர்ய ஶேஷத்வாநுகுணமாக ப்ரயோஜநங்கள் சொல்லிற்றாய்த்து.

73. அவ:—ஶேஷத்வாதிகளும ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும ஆத்ம தர்மங்களா யிருக்கச்செய்தே, ஶேஷத்வாதிகளை ப்ரதாநமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை தத்துகுணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது, மற்றைப்படித்தா னனலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார.

மூலம்:—73 அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்த மென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிரூபகம்.

வ்யா:—(அஹமர்த்தத்துக்கு) என்று துடங்கி. (அஹமர்த்தமாவது)-* ப்ரத்யக்த்வேநாஹம் புத்தி வ்யவஹாரார்ஹமான வாத்ம வஸ்து; ஜ்ஞாநாநந்தங்களாவன - தத்கதமான ப்ரகாஶத்வாநுகூலத்வங்கள்; 298 "ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா" 299 "ஸ்வரூப மணுமாத்ரம் ஸ்யாத ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம" என்று இவற்றை யிட்டிறே வஸ்துவை நிரூபிப்பது. (தடஸ்த மென்னும்படி) என்றது - † பஹிரங்க நிரூபகதயா புறவித்த மென்னும்படி யென்றபடி.

* ப்ரத்யக்த்வம் - தனக்குத்தானே தோன்றுமதா யிருக்கை. அஹம் புத்தி அர்ஹமான - நான் என்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு யோக்யமான. அஹம் வ்யவஹார அர்ஹமான - நான என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு யோக்யமான.

† பஹிரங்க நிரூபக தயா - வெளிப்படையாக நிரூபிக்கும் போது.

(தாஸ்யமாவது) - ஶேஷத்வம். இது (அந்தரங்க நிரூபகமாகை யாவது) - பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷமாய்க் கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படி யிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரதமம் ஶேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள வாகாரங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. இத்தால் - (நிரூபகமாகையாவது) - வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்திக்கும் தாகையாலே, தாஸ்யம் ஈஶ்வர வ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் அசித் வ்யாவர்த்தகங்களா யிருக்கும்; இப்படி நிரூபக த்வயமும் வஸ்துவுக்கபேக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ரகாரதயா லப்த ஸத்தாகமான வஸ்துவுக்கு அசித்திற் காட்டில் உண்டான வாசியை யறிவிக்கிற மாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் புறவிதழாம்படி ப்ரகாரத்வ ப்ரயுக்தமான ஶேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமா யிருக்கு மென்றதாய்த்து. (இறே) என்று - இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண ப்ரஸித்தி. ப்ரதமம் ஶேஷத்வத்தை யிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் அசித் வ்யாவ்ருத்தமுமா யிருக்கு மென்னு மிடத்தை த்ருதீய பதத்தாலே நிரூபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னு மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயண பதமும், முதலானவை இதில் ப்ரமாணம். 300 "தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வேஹ்யாத்மாநః பரமாத்மநః - நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவச" இத்யாதிகளு முண்டிறே. 301 "அடியே னுள்ளான்" என்றாரிறே ஆழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸ மாழ்வான் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப்பெற்ற வர்த்தமிறேயிது. இப்படி ஶேஷத்வ மந்தரங்க நிரூபகமாகையாலே நிரூபித ஸ்வரூப விஶேஷங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளையே தத்துணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருத்து.

74 அவ—இது ஸ்வரூப நிரூபகமாகில் ஆத்மாவுள்ளவன்றே தொடங்கி யுண்டாய்ப் போரவேண்டாவோ, இதுக்கு முன்பின்றிக்கே இப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்தி லிதுதான் ஔபாதிகமாய் நடக்கக் காண்கையாலும், தாஸ்ய மாத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்.—74 இதுதான் வந்தேறியன்று.

வயா.—(இதுதான் வநதேறி யன்று) என்று. (இதுதான) என்று பரகருதமான தாஸ்யததை பராமாஸிககிறது. (வநதேறி யாவது) - ஆகநதுகம். (அன்று) என்கையாலே-ஸ்வாபாவிக மெனற படி. 302 "ஸவோஜஜீவநேசசா யதி ஜே ஸவ ஸததாயாம ஸபருஹா யதி - ஆதம தாஸ்யம ஹரேஸ் ஸவாம்யம ஸ்வபாவஞச ஸதா ஸ்மர" 303 "நானு முனககுப பழவடியேன" என்னககடவதிறே.

75 அவ —ஆனால், வநதேறியாக விவக்ஷிதஙக ளவை எனன? இதுககு விரோதிகளானவையென் றருளிசசெய்கிறார.

மூலம்:—75 ஸ்வாதநத்ர்யமும் அந்ய ஶேஷத்வமும் வநதேறி.

வயா —(ஸவாதநதாயமும) எனறு துடஙகி. (ஸ்வாதநத்ர்ய மாவது) நானெனககுரிய னென் றிருககை. (அநய ஶேஷதவமாவது) பகவ தநயவிஷயஙகளிலே தொணடுபடடிருககை. இவற்றை (வந தேறி) என்கிறது - இவனுடைய வவிதயாதிக ளடியாக வநதவை யாகையாலே.

76 அவ —இவை இதுககு விரோதிகளானமையை உபபாதிக கிறார மேல.

மூலம்:—76 ஶேஷத்வ விரோதி ஸ்வாதந்தாயம்; தச் சேஷத்வ விரோதி ததிதர ஶேஷத்வம்.

வயா·—(ஶேஷத்வ விரோதி) என்று துடஙகி (ஶேஷதவ விரோதி ஸ்வாதநதர்யம) எனறது - நானெனககுரியே னென் றிருக குமளவில ஒரு விஷயததிலும ஶேஷதவ மிலலாமையாலே ஸ்வா தநதாயம் ஶேஷத்வததை யுதிகக வொடடாதென்றபடி.

(தசசேஷதவ விரோதி ததிதர ஶேஷதவம) என்றது - ஸவா தநதர்யங குலைநது ஶேஷதவததுக கிசைநதாலும் பகவத வயதிரிகத விஷயஙகளிலே யொன்றுககுத தன்னை ஶேஷமென் றிருக்குமது நிருபாதிக ஶேஷியான வவனபககல ஶேஷதவததைத் தலையெடுகக வொட்டா தென்றபடி.

77 அவ:—(இதுதான் வநதேறியன்று) என்று துடங்கி யுப பாதித்த வர்தததததை முதலிககிறார மேல,

மூலம்—77 அஹங்காரமாகிற வார்ப்பைத் துடைத்தால ஆத்மாவுக் கழியாதபேரடியா னென்றிறே.

வ்யா.—(அஹங்காரம) என்று தொடங்கி. அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமாந ரூபமாயும ஸ்வாதந்த்ரய ரூபமாயும இரண்டு வகைப்பட்டிறே யிருப்பது; அதில இங்கு ஸ்வாதந்த்ரயத்தைச சொல்லுகிறது (ஆரப்பு) என்கையாலே-அதினுடைய * திரோதாய கத்வமும † ஆகந்துகத்வமும தோற்றுகிறது, அத்தை (துடைக்கை யாவது) - ஸதாசார்யோபதேஸாதிகளாலே ஸவாஸநமாகப போக்குகை. (ஆத்மாவுக கழியாத பேரடியான்) என்றது - ஔபாதிகமான ஜாதி வர்ணாஸ்ரமாதிகளாலேவந்து கழிந்துபோம நாமங்கள போலன்றிக்கே, யாவதாத்மா நுவாத்தியான நாமம் தாஸனென்னும தென்றபடி (இறே) என்று - இவ்வர்த்தத்தில ப்ரமாண ப்ரஸித்தி. 300 "தாஸபூதாஸ் ஸவதஃ" 302 "ஆத்ம தாஸ்யம்" இத்யாதிகளில விவக்ஷிதங்கள. ஆகையால, ஸ்வாதந்த்ரயாதிகள் ஔபாதிகம. தாஸ்யம ஸ்வாபாவிக மென்னக குறையில்லை என்று கருத்து.

78 அவ—அதுவென, க்ராம குலாதிகளால வரும வ்யபதேஸ மன்றோ நடந்து போருகிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார.

மூலம்:—78 க்ராம குலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்த ஹேது.

வ்யா —(க்ராம) இத்யாதியால், அதாவது - க்ராம குலாதி வ்யபதேஸம அஹங்கார ஜநகமாகையாலே, ஸ்வரூப ஹாநிரூ பாநர்த்தகர மென்றபடி. ஆகையால, அவற்றால் இவன் வ்யபதேஷ்டவ்ய னல்லனென்று கருத்து.

79. அவ—உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம காட்டுகிறார் மேல.

மூலம்:—79 "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யஃ"

வ்யா —(ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யஃ) என்று. 304 "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராம குலாதிபிஃ - விஷ்ணுநா - வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம ஸ ஏவஹி". இத்தால - பகவதேக

---

* திரோதாயகம் - மூடப்பட்டது. † ஆகந்துகம - நடுவில வந்தது.

பரனு மிருக்குமவன் க்ராம குலாதி ஸம்பந்தங்களை யிட்டுச் சொல்லப்படுமவ னல்லன், பகவத் ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச் சொல்லப்படுமவன்; அவனுக்கு அந்த க்ராம குலாதிகளெல்லாம் பகவானே யென்கிறது. [70] (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இச்சேதநனுடைய ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்யாதிகள் தோற்றினபடியாலே இவற்றுக்கு நிதாந மின்னதென்றும், ஏவம் பூதனுடைய ப்ரயத்ந சைதந்ய ப்ரயோஜநமும் ஶேஷத்வாதி ப்ராதாந்ய ஹேது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாந்தரங்க நிரூபகத்வமென்றும் இப்படியிருக்கிற இது ஸ்வாபாவிகம், ஏதத் விரோதிகள் ஔபாதிகமென்றும், தந்நிவ்ருத்தியி லாத்மாவுக்கு தாஸ்யமே நித்ய நிரூபகமாயிருக்குமென்கையாலே யிவ்வர்த்தத்தை மூதலித்தும், க்ராம குலாதிகளாலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்ய னல்லனென்றும், உக்தார்த்தத்தில ப்ரமாணமுஞ் சொல்லுகையாலே, [71] (ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்யந்துடங்கி யிவ்வளவும் ப்ராஸங்கிகம்.

ஆக, இப் ப்ரகரணத்தால - ப்ரபத்திக்கு தேஶாதி நியங்களில்லை விஷய நியமமே யுள்ளதென்னு மிடமும், அவ்விஷயந்தானின்னதென்னுமிடமும், அவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகளுடைய த்ரைவித்யமும், ப்ரபத்தியை யுபாயமாக்கினால் வரு மவத்யமும், ப்ரபத்திதன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளும, ப்ரபத்தவ்யனே வுபாயமென்னுமிடமும ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

80. அவ—அநந்தரம, அதிகாரி ஶோதநம் பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்தமாகையாலும, [65] (உபேயத்தி லுகப்பும்) என்றும [72] (ப்ரபரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம், தத விஷய ப்ரீதி சைதந்ய பலம) எனறும உபேயாதிகாரமும கீழ ப்ரஸக்தமாகையாலும், தவ்யநிஷ்டனுன வதிகாரிக்கு உபயமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும, உபாயோபேயா திகாரங்களி லிச்சேதந னின்னவின்னபடி யிருக்கவேணு மென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்டரை நிதர்ஶநமாக்கிக்கொண் டருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—80 உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானையும்போலே யிருக்கவேணும். உபேயத்துக்கு, இளையபெருமாளையும பெரியவுடை

யாரையும் பிள்ளை திருநறையூரரையரையும் சிந்தயந்தியையும் போலே இருக்க வேணும்

வயா —(உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. (உபாயத்துக்கு) என்றது - உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போதென்றபடி. உபாயாதிகாரத்துக்கென்னவுமாம. அப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும். (உபாயத்தில) என்று பாடமானபோது, உபாய விஷயத்திலென்றபடி. இப்படியே மற்றையதுவும.

81. அவ —அவர்களைப்போலே யிருக்கவேணு மென்றதின் கருத்தை தாபிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள் தங்கள்படிகளை யடைவே யருளிச்செய்கிறா மேல. அதில பிராட்டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும் படிகளை யருளிச்செய்கைக் குடலாக ப்ரதமத்திலே உபயாகரும் வாசியை யருளிச்செய்கிறா.

மூலம் —81 பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, ஶக்தியும் அஶக்தியும்.

வயா —(பிராட்டிக்கும) என்று துடங்கி. அதாவது - 305 "தத்தஸ்ய ஸத்ருஶமபவேத்" என்றிருந்த பிராட்டிக்கும், 188 "ரக்ஷ மாம" என்ற த்ரௌபதிக்கும தம்மில வாசி, 306 "ஶீதோ பவ" என்று நெருப்பை நீராக்கினப்போலே 307 "தக்தோ பவ" என்று விரோதி வாக்கத்தை பஸ்மமாக்கி தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல ஶக்தி யுண்டாகையும், ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதிகளைத் தள்ளி தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும நோக்கிக்கொள்ளுகைக் கீடான ஶக்தி தனக்கில்லாமையு மென்கை.

82. அவ—ஏவமபூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னை யருளிச்செய்கிறா.

மூலம்:—82 பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வ வ்யாபாரத்தை விட்டான்.

வயா:—(பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்) என்று. (ஸ்வஶக்தியை விடுகையாவது) - நாயக

ரான பெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனை யல்லது நம்முடைய ஸக்தியால நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாஸக மென்று ஸ்வஸக்தியைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளாதொழிகை - 308 "அஸம்ஸயம் ராமஸ்ய தபஸ: சாநுபாலநாத் - நத்வா குர்மி தஸகீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா" என்றருளிறே (லஜ்ஜையை விடுகையாவது) - துஸ்ஸாஸநன ஸபா மத்யே துகிலை புரிகிற வளவில லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தானொருதலை யிடுக்குகை யன்றிக்கே இரண்டுகையும் விடுகை. பேரளவுடையா ளாகையாலே பிராட்டிக்கு பெருமாளே ரக்ஷகர் என்று விஸ்வஸித்து ஸ்வ ஸக்தியை விட்டிருக்கலாம்; அத்தனையளவன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, மஹாபத்தசையிலே, இவ்வளவில கருஷ்ணனே ரக்ஷகன் என்று மஹா விஸ்வாஸம்பண்ணி மஹா ஸபா மத்யே இவள் லஜ்ஜையை விட்டதிறே யரிது. (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வ வ்யாபாரத்தைவிட்டான்) அதாவது - ஸ்வரக்ஷண ஹேதுவான ஸ்வ வ்யாபாரங்களை விட்டா னென்றபடி. ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை ஒரு ஸேவக னடிக்க, அவன் அது பொறுமல அடித்தவனோடே எதிர்த்துப பொருது அவனையுங்கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வ தாக விருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒரு க்ஷேத்ரசேதநன் தன்னபி மானத்திலே யொதுங்கினதென்னு மிவ்வளவுக்காக தன்னை யழிய மாறினபடி கண்டால பரமசேதந னபிமானத்திலே யொதுங்கினால அவனெனபடுமோ! என்று, ஸ்வ ரக்ஷண வ்யாபாரங்களை யடைய விட்டு அநந்யோபாதியாகத் தம்மை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு அப போதேவந்து திருக்கண்ணமங்கையில பத்தராவி திருவாசலில கைப்புடையிலே புகுந்து கண்வளாந்தாரென்று பரஸித்தமிறே.

83 அவ.—இனி உபேயாதிகாரிகளில பரதாநரான இளைய பெருமாள் படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—83 பசியரா யிருப்பார் அட்டசோறு முண்ண வேணும் அடுகிறசோறு முண்ணவேணு மென்னுமாப்போலே, காட்டுக்குப் போகிற போது இளையபெருமாள் பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமை செய்ய வேணும் எல்லாவடிமையும் செய்ய வேணும் ஏவிக்கொள்ளவும்வேணும் என்

ருர் ; படைவீட்டில் புகுந்தபின்பு காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக் குடையையும் ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும் தரித் தடிமை செய்தார.

வ்யா:—(பசியர்) என்று தொடங்கி. அதாவது - பசியராயிருப்பார், தங்கள் பசியின் கனத்தாலே, இதுக்குமுன் பாக்கின சோறும் இப்போ தாக்குகிற சோறும் எல்லாம் நாமே யுண்ணவேணும் என்று மநோரதிக்குமாப்போலே; பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது, பால்யாத் * ப்ரப்ருதி † ஸுஸ்நிக்தரான இளையபெருமாள், படைவீட்டில் நின்றும் புறப்படுவதற்குமுன்னே கூடப்போவதாக உத்யோகிக்கிறபடியைக்கண்டு, நீ நில்லும் என்று நிர்ப்பந்தித்தருள; [309]"குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே-க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்தஃ ப்ரகல்பதே" என்றும், கங்கை கடந்த தேறினவன்று மீளவிடுகைக்குறுப்பாக வவரனேக மருளிச்செய்ய, [310] "நச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ - முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்ருதௌ" என்றும் சொல்லுகையாலே, பிரிவில தாமுளராகமாட்டாமையை முன்னிட்டு, [309] "குருஷ்வ மாம்" என்ற வநந்தரத்திலே, [311] "தநுராதாய ஸகுணம் கநித்ர பிடகாதரஃ - அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி பந்தாநம் நுதர்ஸயந் - ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநிச பலாநிச வந்யாநி யாநி சாந்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம" என்கையாலே ஸ்வ ப்ரேக்ஷதவாநுகுணமாக வடிமை செய்யவேணுமென்றும, தததநந்தரத்திலே, [293] "பவாமஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யஸே - அஹம ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத ஸ்வபதஸ்சதே" என்கையாலே - அதுதன்னிலும் மின்னவின்ன வடிமையென்று ஒரு நியதி யின்றியே எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்றும் ; பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது, நீரும் நிழலும வாய்த

---

* பால்யாத் ப்ரப்ருதி - பால்யந் தொடங்கி.

† ஸுஸ்நிக்தம - அதி[illegible]தர ஸ்நேஹம.

திருப்பதொரு ப்ரதேஶத்தைப் பார்த்து பர்ணஶாலையைச் சமையும் என்ன, 106 "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யுதாஞ்ஜலி: ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த மிதம்வசந மப்ரவீத்" என்று - நந் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய், பிராட்டி முன்னிலையாகக் கையு மஞ்சலியுமாய் நின்று, 106 "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷ ஶதம் ஸ்திதே - ஸ்வயந்து ருசிரே தேஶே க்ரியதாமிதி மாம்வத" என்கையாலே - அடிமை செய்யுமளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோஷம் கலசாதபடி யுசித கைங்கர்யங்களிலே யேவிக் கொள்ள வேணு மென்றும் ப்ரார்த்தித்தா ரென்கை. (படைவீட்டில்) இத்யாதி. திருப்படை வீட்டிலே எழுந்தருளிவந்து புகுந்து திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது, தம்மோடுகூட வடிமை செய்கைக் கொருவரு மில்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமே யடிமைசெய்து கைங்கர் யாபிநிவேஶத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் ஓப்பூணுண்ண மாட்டாதாப்போலே, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் துடக்கமானவர்களோ டொக்கத் தாமுமோ ரடிமைசெய்து நிற்கமாட்டாதே, திரு வெண்கொற்றக் குடையை யெடுக்கை திருவெண்சாமரம் பரிமாறு கையாகிற விரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. 312 "சத்ரசாமர பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோநுஜ காமஹா" என்கிறது ஸ்ரீ ராமாயண மன்றோ வென்னில்; காட்டுக் கெழுந்தருளுவதற்கு முன்னே திரு வபிஷேகார்த்தமாக வலங்கரித்து, தம்முடைய திவ்யாந்த: புரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தித் திருமாளிகையை நோக்கி திருத் தேரிலே யேறி பெருமா ளெழுந்தருளுகிறபோது, இளையபெரு மாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாக திருவயோத்யா காண்டத்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக் கது சேராது. ஆனால், இவர் என்கொண் டிப்படி யருளிச்செய்தா ரென்னில்; பாத்ம புராண ப்ரக்ரியையாலே யருளிச்செய்தார். 313 "அத தஸ்மிந் திநே புண்யே ஶுப லக்நே ஶுபோதயே - ராகவஸ் யாபிஷேகார்த்தம் மங்களஞ் சக்ரிரே ஜநா:" என்று துடங்கி பரக்கச்சொல்லிக் கொண்டு வந்து, 314 "மந்த்ர பூத ஜலைஶ் ஶுத்தைர் முநயஸ் ஸம் ஶ்ரித வ்ரதா: - ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந்சதுர்வேத மயாந் ஶுபாந் - அபிஷேகம் ஶுபஞ்சக்ரு: காகுத்ஸ்தம் ஜகதாம் பதிம் -

தஸ்மிந் ஶுபதமே லக்நே தேவ துந்துபயோ திவி - நிநேது: புஷ்ப வர்ஷாணி வவர்ஷுஶ்ச ஸமந்தத: - திவ்யாம்பரைர் பூஷணைஶ்ச திவ்யகந்தாநுலேபநை: - புஷ்பைர் நாநாவிதைர் திவ்யைர் தேவ்யா ஸஹ ரகூத்வஹ: - அலங்க்ருதஶ்ச ஶுஶுபே ஶ்ருதிபிர் வேத பாரகை: - சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ் ததா - பார்ஶ்வே பரத ஶத்ருக்நௌ தாளவ்ருந்தம் விவேஜது: - தர்ப்பணம் ப்ரததௌ ஶ்ரீமாந் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷண: - தத்ர பூர்ண கலஶம் ஸுக்ரீவோ வாநரேஶ்வர: - ஜாம்பவாம்ஶ்ச மஹாதேஜா: புஷ்பமாலாம் மநோஹராம் - வாலிபுத்ரஸ்து தாம்பூலம் ஸகர்ப்பூரம் ததௌ ப்ரியாத் - ஹநூமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் ஶுபம் - பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ் ஸமுபாஸிரே" என்று பாத்ம புராணத்தில் உத்தர கண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாம் அத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே.
314 "சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந்" என்றது தோற்றவிறே, (திருவெண்கொற்றக் குடையையும் திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து) என்றருளிச் செய்தது.

மூலம்:—84 பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள்; சிந்தயந்திக் குடம்பு தன்னடையே போய்த்து.

84. வ்யா —(பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள்) ஸ்ரீ ஜடாயு மஹாராஜரை பெரியவுடையார் என்றுயத்து நம் முதலிகள் அருளிச்செய்வது. இவர் தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாளெழுந்தருளி தம்மை யங்கீகரித்து
315 "இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா" என்றவன்று துடங்கி திருவடிகளுக்கு மிகவும் பரிவராய், பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யாஶ்ரமத்துக்குக் காவலாக வர்த்தியா நிற்கச்செய்தே, அஸந்நிதிமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டு போக, அப்போது பிராட்டி இவரை யொரு வ்ருக்ஷத்தின்மேலே கண்டு "என்னை யிவனிப்படி யபஹரித்துக் கொண்டு போகாநின்றான்" என்று இவர் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட, உறங்குகிறவிவர் அந்த ஆர்த்த த்வநியைக் கேட்டுணர்ந்து, ராவணன் கொண்டுபோகிறபடியைக் கண்டு "உனக்கிது தகாது

காண" என்று தாமோபதேஶம் பண்ணின வளவில அவன் கேளா மையாலே, "நமபராணனோடே யிது கண்டிருககக கடவோமல லோம, யுததமபண்ணி மீடகுதலிலலையாகில முடிதல செயயக கட வோம்" என்று அத்யவஸிதது, அதி பலபராக்ரமராகையாலே யவனோடே மஹா யுததததைப பணணி, அவன் கையாலே யடி பட்டு விழுநது தநதிருமேனியை விடடாரிறே. பிள்ளை திருநறையூ ரரையர் ஸகுடுமபமாக திருநாராயணபுரததில வேதநாராயணப பெருமாளை ஸேவிககச சென்று புகுநதவளவிலே, பரஸமயிகள் அநதக் கோயிலிலே அகநி ப்ரக்ஷேபததைபபண்ண, உள்ளே நின்ற வாகளெல்லாருமபுறபபட்டோடிப போகச செயதே, அநத வெம பெருமான் திருமேனிக் கழிவு வருகிறபடியைக கணடு ஸஹிகக மாட்டாத ப்ரேமாதிஶயததாலே தாமுமொகக முடிவதாக வதயவ ஸித்து இவர் நிறகையாலே பிள்ளைகளும இவரை விடடுப போகோம என்று நிறக, அவாகளும தாமும் கூடவதுககுள்ளே நின்று திருமேனியை விடடாரெனறு பரஸிததமிறே.

(சிநதயநதிக குடமபு தன்னடையே போயதது) அதாவது. 316 "காசி தாவஸதஸயாநதே ஸ்திதவா தருஷ்ட்வா பஹிர குரும - தநமயதவேந கோவிநதம ததயௌ மீலிதலோசநா - தச சித்த விமலாஹலாதா க்ஷீண புண்யசயா ததா - ததப்ராபதி மஹா துঃகவிலீநாஶேஷ பாதகா - சிநதயநதீ ஜகத்ஸூதிம் பர ப்ரஹ்ம ஸவரூபிணம் - நிருசசவாஸதயா முகதிம கதாநயா கோப கநயகா" எனகிறபடியே திருககுரவையி னனறு திருககுழலோசை யைக கேட்டு, ஸ்ரீ ப்ருநதாவநததேறப போவதாகப புறபபட்ட வளவிலே, குருதாஶநததாலே போகமாட்டாமல நின்று க்ருஷ் ணனை த்யாநம்பண்ணி, ததகததசிததை யாகையாலே வநத நிமல ஸுகததாலும் ததப்ராபதி நிபநதநமான நிரவதிக துঃகததாலும் பரக்ஷிணஶேஷ புண்யபாபையாய், ததஸமரணம் செலலாநிற்க, ததப்ராப்த யலாபகலேஶததாலே தரிக்கமாட்டாமல மூசசடஙகு கையாலே, இவளுககுத் தானுபேக்ஷிகக் வேண்டாதபடி தேஹம தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்ற தென்கை.

85. அவ:—ஆக இபபடி நிதர்ஶநபூதாபடிகளைச் சொலலி, இனி யிவர்களைபபோலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—85 உபாயத்துக்கு, ஶக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலைய வேணும்; உபேயத்துக்கு, ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும்.

வ்யா.—(உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - உபாயத்துக் கதிகாரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக் குறுப்பான ஶக்தியும், தான் பரிக்ரஹிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நமும் கைவிடவேணும்; உபேயத்துக் கதிகாரியாம்போது, ஶேஷியைப் பிரியாதே நின்று எல்லாவடிமையுமவனேவின படி செய்யவேணுமென்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கொரு தீங்கு வரில் அதுக்கண்டாற்றமாட்டாமல் தன்னுடம்பை யுபேக்ஷிக்கையும், தத்விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் தரித்திருக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி. ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே யிருக்கையாவது - இவ்வதிகாரங்களை யுடையராகை யென்று கருத்து.

86. அவ.—[317] "விஷ்ணோः கார்யம் ஸமுத்திஶ்ய தேஹத்யாகோ யதா க்ருதः - ததா வைகுண்டமாஸாத்ய முக்தோ பவதி மாநவः" என்று ஆக்நேய புராணத்திலும், [318] "தேவகார்ய பரோ பூத்வா ஸ்வாந் தநும் யः பரித்யஜேத் - ஸயாதி விஷ்ணு ஸாயுஜ்ய மபிபாதக க்ருந் நரः" என்று வாயவ்யத்திலும், [319] "ரங்கநாதம் ஸமாஶ்ரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதியः - தஸ்ய வம்ஶே ம்ருதாஸ் ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம்" என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விஶேஷித்து ஆஶ்வமேதிக பர்வத்தில் வைஷ்ணவ தர்மஶாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்திலே [320] "அக்நி ப்ரவேஶம் யஶ்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா - ஸயாத் யக்நி ப்ரகாஶேந விமாநேந மமாலயம்-ப்ராணம்ஸ் த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம ப்ரபந்நோ ப்யநாஶகம் - பாலஸூர்ய ப்ரகாஶேந வ்ரஜேத் யாநேந மத்க்ருஹம்" என்று பகவான்தானே யருளிச் செய்கையாலும், இப்படி மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதர்த்தமான ஸ்வதேஹத்யாகம் அநந்ய ஸாதநனை யிவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ, ப்ரபந்நரா யிருக்கிற

பிள்ளைதிருநறையூரரையரித்தை யநுஷ்டிப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—86 இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே

வ்யா —(இவனுக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது. [321] "இதம குர்யாத" என்று ஒரு விதி பரயுக்தமாய வருமதிறே பாரபதா பாரபத விவேகம பண்ணி யிவனுக்குக கைவிடலாவது, அங்ஙனன்றிக்கே, தன் விரஹத்தி லாறறப போகாதபடி போக்யமுமாய் ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராகபரயுக்தமாய வருமது வருநதியும கைவிடப போகாதிறே யென்கை

87. அவ—வைதமாய வருமளவில ஸுத்யஜமாய், ராகப்ராபதமாய் வருமளவில துஸ்த்யஜமாவா னென்னென்ன வருளிச செய்கிறார்.

மூலம் —87 உபாயத் வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம், உபேயத் வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்.

வ்யா —(உபாயத்வ) இத்யாதியாலே. (உபாயத்வாநுஸநதாநம நிவாததகம) என்றது-வைதமாய வரும தசையில தேஹ த்யாக ரூப ப்ரவருததியி லுபாயத்வாநுஸநதாநம நடக்கையாலே, அவவநுஸநதாந மிவனை ஸாதநதயா ஸமப்ரதிபநநமான இததேஹ த்யாக ரூப ப்ரவருததியில நின்றும மீளுவிக்குமென்றபடி. (உபேயத்வாநுஸநதாநம் ப்ரவாததகம) என்றது - ராக ப்ராபதமாய வரும் தசையில, இவவிஷயததுககு ஹாநிவரக் கண்டிருப்பதில முடிகையே நல்லது என்று தேஹத்யாகந தன்னை புருஷாாததமாக வநுஸநதிக்கையாலே, அவவநுஸநதாந மிவனை யதிலே மூளுவிக்கு மென்றபடி. அன்றிக்கே, வைதமாய் வருமபோது, பகவத விஷயத்தி லுபாயத்வாநுஸநதாநம இதுககு நிவாததகமாம; ராக ப்ராப்தமாய் வருமபோது, அவவிஷயததிலு பேயத்வாநுஸநதாந மிதுககு ப்ரவர்ததகமா மென்னவுமாம்.

88. அவ—இப்படியொரு ஸாதந புத்யா வன்றிக்கே, தத விஷய பாரவஶ்யாதிஶயத்தாலே ஸவதேஹத்தை விடும்படியான நிலை விளையக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—88 அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அது லபிக்கவேணும் என்றிரா நின்றால், ப்ராப்தவிஷய ப்ரவணனுக்குச் சொல்ல வேண்டாவிறே.

வ்யா:—(அப்ராப்த) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனானவன், தன்னை யழியமாறியாகிலு மவ்விஷயத்தை லபிக்க வேணுமென்று ஸ்வ தேஹ த்யாகத்திலே ப்ரவர்த்தியா நின்றால், ஸ்வரூப ப்ராப்தமான விலக்ஷண விஷயத்திலே ப்ரவணனானவனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப் பெறத் தன்னை யழிய மாறுகையாகிற இது கூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமன்றோ வென்கை. ஒரு வேஶ்யையளவிலே யொருவ னதிஸக்தனாய்க்கொண்டு போருமவனாய், அவளுக்கு வ்யாதி கனக்க வந்தவளவிலே "இவளாறி யெழுந்தவாறே நானென் தலையை யரிந்து தருகிறேன்" என்றொரு தேவதைக்குப் ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தலையரிந்து கொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரஸித்தமிறே.

89. அவ:—உபாயோபேயாதிகாரங்களுக்கு உடலாக மற்றுஞ் சொன்ன வநுஷ்டாநங்கள் போலன்றிக்கே, உபாயத்யா ஶாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, அநந்ய ஸாதநனுக்கு அநநுஷ்டாநமான விந்த தேஹத்யாகம் ராகப்ராப்தமாகையாலே த்யாஜ்யமா யிருந்ததே யாகிலும், உபாய கோடியிலே யந்வயித்தன்றி நில்லாதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—89 அநுஷ்டாநமு மநநுஷ்டாநமு முபாய கோடியி லந்வயியாது.

வ்யா:—(அநுஷ்டாநமும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - அநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வஶக்தி த்யாகாதிகளும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோபேயாதிகா ராந்தர்பூதமாகையாலே உபாயகோடியி லந்வயியாதாப்போலே, அநநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வதேஹத் யாகமும், உபாய புத்த்யா வநுஷ்டிதமன்றிக்கே ராகப்ராப்தமாகை யாலே உபாயகோடியி லந்வயியாது, உபேயாதிகாரத்திலே யந்தர் பவிக்குமத்தனை என்கை. உபாயத்யா ஶாஸ்த்ர ஸித்தமேயாகிலும், உபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமானதுக்கேயிறே உபாயத்வமுள்ளது. அங்ஙனன்றாகில் ப்ரபந்நனானவ னுபாயபுத்தியற உபேயபுத்த்யா

பண்ணுகிற புண்யக்ஷேத்ரவாஸாதிகளு முபாயகோடியிலே அநவயிக்க வேணுமிறே.

90. அவ — அன்றிக்கே, இந்த ப்ரவ்ருத்திதான் உபாயகோடியிலேயந்வயித்ததாகிலும் அநந்யோபாயத்வத்துக்கு குலைத்தல் வரும் ஜித்தனையிறே, அது பரமபரவஸாக்க வத்தயமன்றென்கைக்காக பரமபரவஸா ப்ரவ்ருத்திகளை தாஸிப்பிக்கிறார்.

மூலம்:—90 அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்ய தைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணா நின்றோமிறே.

வயா—(அநந்யோபாயத்வமும) என்று தொடங்கி. அநந்யோபாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது 322 "திருந்தவேநோற்கின்றேன்" 323 "நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்" 324 "குதிரியாய் மடலூர்தும்" 325 "ஒதிநாமம்" 326 "ஊராதொழியேன் நான - வாராரப்பூம் பெண்ணைமடல்" 327 "உலகறியவூர்வன் நான் - மன்னிய பூம் பெண்ணைமடல்" என்று நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே யிழிகை. அநந்யோபேயத்வம் குலையும் படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - அத்தலைக்கதிஶயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென் றிருக்கைதவிர்ந்து, 328 "நமக்கே நலமாதலில்" என்றும். 329 "தூமலர்த்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்" என்றும் - தனக்கதிஶயந் தேடத்துடங்குகை. அநந்ய தைவத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது. 330 "காமதேவா வுன்னையு மும்பியையும் தொழுதேன்" 331 "பேசுவதொன்றுண் டிங்கெம்பெருமான்" என்று காமன பக்கலிலே தேவதா புத்திபண்ணி யாராதிக்கை. (காணா நின்றோமிறே) என்றது - ப்ராப்ய வஸ்துவின் ப்ராவண்யாதிஶயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள பக்கலிலு முண்டாகக் காணுநின்றோமிறே என்கை. முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்குபாயகோட் யநவயம் வஸ்துகத்யா வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஶேஷோபாயபுத்யா. வநுஷ்டித மன்னவையிறே யிவை; ஆகையால பரமபரவஸர்க்கிது அவத்யமன்றென்று கருத்து.

91. அவ — இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாநமூலமாய வருமவையொன்று மாதரணீயமன்றே என்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—91 ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை எல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்.

வ்யா—(ஜ்ஞாந) இத்யாதியாலே. (ஜ்ஞாந விபாகமாவது) - 332 "ஞானங் கனிந்த நலம்" என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநத்தினுடைய பரி பாக ரூபையான பக்தி, அதின் கார்யமான (அஜ்ஞாநமாவது) - அந்த பக்த்யதிசயத்தாலே வரும் பராபராபர விவேகா பாவம், அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்களெல்லாம் (அடிக் கழஞ்சுபெறும்) என்றது - அதி ச்லாக்யங்களா யிருக்குமென்றபடி. கர்ம நிபந்தநமான வஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்க ளென்று கருத்து.

92. அவ—ஆனாலும், இவ் வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ ருத்தியி லொன்றையும் ஸஹியாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத் வத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—92 உபாயபலமாய் உபேயாந்தர்பூதமா யிருக்கு மது உபாய ப்ரதிபந்தக மாகாது

வ்யா—(உபாய) இத்யாதியாலே. (உபாய பலம்) என்றது - ஸித் தோபாயமான வவன் பண்ணின க்ருஷிபல மென்றபடி. 27 "மயர் வற மதிநல மருளினன்" 333 "பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளை வித்த காரமர்மேனி நங் கண்ணன்" என்றும் - ஏவம்பூத ப்ரவ ருத்தி ஹேதுவான பக்திக்கு உத்பாதகனும் வர்த்தகனு மவனே யிறே; ஆகையாலே, பக்திபாரவச்ய நிபந்தநமான விப்ரவ ருத்தியை யுபாயபல மென்கிறது. (உபேயாந்தர்பூதமா யிருக்குமது) என்றது - ப்ராப்ய த்வரையின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டு இத்தலைபடுகிற வல்லமாப்பெல்லாம் நம்மை யாசைப்பட்டிப் படி படப்பெறுவதே! என்று அவன் முகமலருகைக்கு குறுப்பா கையாலே, மடலெடுக்கை துடக்கமான விந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோபாதியாய்க்கொண்டு உபேயத்திலே அந்தர்பூதமா யிருக்கை. (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றது - ஏவம்பூதமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத் துக்கு விலக்காகா தென்றபடி.

93. அவ:—இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்தோ பாய ப்ரதிபந்தகமர்கா தென்னுமிடம் சொல்லி, அவைதனக்கு ஸித்தோபாய ஸாம்யத்தை விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறா மேல.

மூலம்:—93 ஸாத்யஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்ய ப்ராவண்யமடியாகவிறே ஸாதநத்தி லிழிகிறது

வயா°—(ஸாதய ஸமாநம) இதயாதி வாகய தவயததாலே. அதாவது - ஸாதய வஸ்துவே ஸாதநமாகையாலே ஸாதயததுக்கு ஸமாநமென்றும, பல விளம்பததை ஸஹியாதே ஸீகரமாக காரயம் செய்துகொடுககு மென்றுமிறே இதர ஸாதநங்களிற காட்டில வஸிததஸாதநத்துக கேறறம்; ஸாதயததில பராவண்யமடியாகவிறே இநத ஸாதநபரிகரஹநதன்னி லிழிகிறது; அவை இரணடு மிவற றுககு முண்டென்று கருத்து. எஙஙனே யென்னில மடலெடு ககை முதலான பரவருததிகள் ஶேஷிக கதிஶயகரஙகளாகையாலே கைஙகாயரூப ஸாத்யத்துககு ஸமாநங்களா யிருககையாலும், மட லூருதல நோன்பு நோறகுதல செயவனென்று துணிநதபோதே ஸர்வேஶவரன் தவரித்துககொண்டு வநது இவர்கள் காலிலே விழும்படி பண்ணிககொடுக்கையாலே பலவிளமபாஸஹங்களா யிருககையாலும, வஸிததஸா தநம்போலே இதரஸாதநங்களிற் காட்டி லேற்றததையுடைத்தாய், ஸாதயபராவண்ய மடியாக விவற்றி லிழி கிற வாகாரமு மொத்திருககையாலே. இத்தால் - வஸிதஹோபாயத்தை யொழியவு மிது தானே காரயம செய்யவற்றாகையாலே தத் ப்ரதிபந்தக மென்னும் தூஷணமிலலை யென்று கருதது. அன்றிக்கே, (உபாய பாதிபநதகமாகாது) என்றததை யின்னமும் முக பேதததாலே யுபபாதிககிறா (ஸாதய) இத்யாதி வாகய த்வயத தாலே. அதாவது - பால மருநதாமாப்போலே ஸாதய வஸ்து தானே ஸாதநமாகையாலே ஸாரஸ்யததில் ஸாத்யததோ டொத் திருக்கு மென்றும், ஸாத்யததை பராபிக்கு மளவில காலவிளமபத் தைப பொறுது கடுக பராபிததுவிடுமென்றுமுன்றோ ஸாதநாநதாத திற காட்டில் வஸித்த ஸாதநத்துக் கேற்றம்; இபபோதிது சொல்லு கிறது. இவ்வாகார த்வயமும் ஸாதய ப்ராவண்யஹேதுவா மென்று தோற்றுகைககாக. இபபடியாகையாலே, தானடியாக விளைநது க்ஷணகால விளம்பம் பொறுமல் துடிக்குமபடி * முறுகடியிடுகிற

* முறுகடியிடுகிற - அதயநதம் தீவரமான.

ஸாத்ய பராவண்ய மடியாகவிறே மடலெடுக்கை முதலான விஸ் ஸாதநத்தி லிழிகிறதெனகை. ஆகையாலே, ஏவம்பூத பராவண் யத்தின முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுச் செய்கிற விப பரவருத்திகள் உபாயம் மேலவிழுந்து கார்யஞ்செய்க்கைக் குடலா மித்தனை யல்லது ததபரதிபநதகமாகா தென்று கருத்து.

ஆக, (இவனுக்கு வைதமாய வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது) [86] என்று தொடங்கி இவ்வளவும் வர, பிள்ளைதிருநறையூரரையா பர வருத்தி வயாஜத்தாலே, பகவத் பரபந்நு யிருந்தானேயாகிலும் உபேயபரனுவனுக்கு த்தவிஷய பராவண்யத்தால வரும ஸ்வ தேஹ த்யாகம துஸ்த்யஜம், உபாய புத்யாவநுஷ்டித மலலாமை யாலே அதுதா னுபாய கோடியி லநவயியாது, வஸ்துகத்யா அந வயித்ததாகிலும ப்ரேமபரவஸர்க்கு தோஷாய வன்று, புத்தி பூர வகமாக வநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையுமபடியான பரவருத்திகள் தெளியக கண்டவாகள பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாந மூலமேயாகிலும் ப்ரேம கார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வந் தவை யாகையால் அதிஸாஹஸங்கள், ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தக மாகாது; அவ்வளவன்றிக்கே அத்தோடொக்கச் சொல்லலாமபடி யன்றோ விவற்றின பெருமையென்று சொல்லுகையாலே உபேயாதி காரத்தில (தன்னைப பேணுமை) [85] என்று சொன்ன விது அநந்ய ஸாதநத்வத்துக்குச் சேருமோவென்னு மதிஸங்கா பரிஹாரம் பண் ணப்பட்டது.

94. அவ —ஏவம்பூதமான பராவண்யம விஷய வைலக்ஷண் யாதீநமத்தனையன்றோ, ஸமதமாதி யாதமகுணங்களன்றோ அதி காரத்தை மினுங்குவிப்பதென்ன, அவைதன்னையு மிதுதானே யுண்டாக்கு மென்கிறார் மேல.

மூலம்:—94 இவனுக்குப் பிறக்கு மாதம குணங்க ளெல் லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேது விந்த ப்ரா வண்யம்.

வ்யா:—(இவனுக்கு) என்று தொடங்கி. 334 "ஸமதம நியதாதமா" 335 "அமாநித்வம்" இத்யாதியிற சொல்லுகிறபடியே - இச்சேதந னுக்கு குண்டாகத்தக்க வாதமகுணங்கள்தா னேனக முண்டிறே; அவை யெல்லாவற்றுக்கும் இந்த ப்ராவண்யம - (ப்ரதாந ஹேது வாகையாவது) - அநுகூலஸ்ஹவாஸ ஸாஸ்த்ராப்யா ஸாசார்யோப

தேஶாதிகளான ஹேதவநதரஙகளிற காடடில முகயஹேதுவா யிருககை.

95. அவ —இவவாததததில பரமாஞேபாதாநம பணணு கிறார்.

மூலம் —95 "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப," "பரமாத்மநி யோ ரக்தஃ" "கண்டு கேட்டுற்று மோநது"

வயா:—(மாறபால) என்று துடஙகி. 336 "மாறபால மனஞசுழிப்ப மஙகையாதோள கைவிடடு - நூறபால மனமவைகக நொயவிதாம" எனறு - ஸாவேஶவான் பககலிலே ஹருதயம் பரவணமாக, போகயைகளான ஸ்தரீகளுடைய தோளோடே யணைகையில நசையறறு, பரமாணஙகளிலே மநஸஸை வைகக வெளிதா மென்றும; 337 "பரமாதமநி யோ ரகதோ விரகதோऽபரமாதமநி" என்று - பரமாதமாவின் பககலிலே ரகதனாய் அததாலே பரமாதமேதர விஷயத்தில விரகதனானவ னென்றும; 338 "ஒண்டொடியாள் திருமகளும நீயுமே நிலாநிறபக் கண்ட சதிர கணடு - கணடு கேட டுறறு மோநதுண் டுழலு மைஙகருவி கண்ட வின்பம தெரிவரிய வளவில்லாச சிறறின்பம ஒழிநதேன்" என்று - பெரிய பிராட்டியாரும தேவருமா யொரு தேஶவிஶேஷததிலே யெழுந்தருளியிருககிற சோததியைக்கண்டு அஙகே பரவணனாய, ஐஶவாய கைவலயஙகளில் விரக்தனானே னென்றும்; பகவத் பராவணய மிதரவிஷய விரகதி ஹேதுவாகச சொலலபபடடதிறே.

96. அவ—பகவதப்ராவணய மாத்ம குணஙகளெலலாவறறுக் கும் பரதாநஹேதுவென்று பரஸ்தாபித்து, இதரவிஷய விரக்தி ஹேதுதவமாதரததில பரமாணங்களை தாஶிபபிபபானென்னென்கிற ஶஙகையிலே யருளிசசெயகிறார.

மூலம்.—96 ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதாநம் ஶமமும் தமமும்

வ்யா.—(ஆதம குணஙகளில பரதாநம ஶமமும தமமும) என்று. ஶமமாவது - அநதஃகரண நியமநம்; தமமாவது - பாஹய கரண நியமநம. 339 "ஶமஶ் சித்த பரஶாநதிஸ்யாத தமஶ சேநதரிய நிகரஹ:" என்னககடவதிறே, 340 "க்ஷமா ஸதயம தமஶ

ஸம்." என்கிற விடத்தில், 341 "தமோ பாஹ்ய காரணாநாமந்த விஷயேபயோ நியமநம் - ஸமோந்த கரணஸ்ய ததா நியமநம்" என்றிறே பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தது. மாறிச் சொல்லுமிடமு முண்டு. இந்த ஸம தமங்களுண்டான விடத்தில் அல்லாத குணங்கள் தன்னடையே வருமாகையாலே ப்ரதாநமான விவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதென்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுத்வம், ஸகலாத்ம குணோத்பத்திக்கும் ஹேது வென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்ம குணங்களில் ப்ரதாநமேதென்கிற ஸங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் ஸமமும் தமமும்) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம்.

97. அவ — இந்த ஸமதமங்க ளுண்டானா லிவனுக் குண்டாக்கடவ பல பரம்பரையை யருளிச்செய்கிறார் மேல்

மூலம் — 97 இவை யிரண்டு முண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்; திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈஸ்வரன் கைபுகுரும்; ஈஸ்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகுரும்.

வ்யா — (இவை யிரண்டும்) என்று தொடங்கி. பகவத் ப்ராவண்ய மடியாக வரும் பரிபூர்ணமான ஸமதமங்களை கீழ்ச்சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்கு பூர்வ பாவியானவளவிலே யொதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்த ஸமதமங்களிரண்டு முண்டானா லாசார்யன் கைபுகுருகையாவது - இவ்வாத்ம குணம் கண்டுகந்து ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாக வுபதேஸிக்கும்படி யிவனுக்கு வஸ்யனாகை. 342 "தஸ்மை ஸவித்வா நுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரஸாந்த சித்தாய ஸமந்விதாய - யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்ம வித்யாம்" என்று ஸம தமோபேதனாய்க் கொண்டுபஸந்நனானவனுக்கிறே ப்ரஹ்மவித்யையை தத்வதஃ உப

* உபஸந்நன் - அடைந்திருக்கிறவன்.

தேசிகக்ச் சொல்லிற்று. இந்த ச்ருதியில் ஆசார்யோபஸத்திக்கு டலாகச்சொன்ன சமத்மங்களுக்கு, [343] "ஏதேந ச்ரவணேப யுக்த மவதாநம விவக்ஷிதம் - நதுப்ரஸ ரோபயுக்தா தயநதேந தரிய ஜயாதி:" என்றிறே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று. (ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுருகையாவது) - [344] "தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம" என்று - திருமந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமாகையாலே, உபதேஷ்டாவானவனை கைபுகுந்தவாறே, தது பதேசமுகத்தாலே ஸாரத்தமாக இவன்நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாகை. [345] "ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ வித்து:" என்கையாலே ப்ராஹ்மணாதீநம என்கிற விடத்தில், ப்ராஹ்மண சப்தத்தால - ஆசார்யனைச் சொல்லுகிறது. (திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுருகையாவது) - [346] "மந்த்ராதீநந்து தைவதம்" என்று - திருமந்த்ர மிட்டவழக்கா யிருக்குமவனாகையாலே, ஆத்தஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத் ப்ரதிபாத்யனானதா னிவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்டப்ராப்திக்கு ப்ராபகனாகை. (ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாறே, [347] "வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" என்கிறபடியே - ப்ராப்ய பூமி கைபுகுருகையாவது) - [348] "தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம்" என்று - உபய விபூதியு மீச்வர னிட்ட வழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனாய கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்யபூமியான ஸ்ரீவைகுண்ட மிவனுக்கு கதயந்த ஸுலபமாகை.

98. அவ:—இப்படி சம்பந்தங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தர மிவையெல்லாம் ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச்செய்து, இதில யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று அது நியதமெனனுமிடத்தை அவரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—98 ப்ராப்ய லாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபக லாபம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ர லாபம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்ய லாபம் ஆத்ம குணத்தாலே.

வ்யா.—(ப்ராப்ய லாபம்) இத்யாதியாலே. இது தனக்கு ப்ரயோஜநம், இந்த ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரதம ஹேது சம்பந்தங்களாகையாலே, அ வ்யய மிவையிரண்டு மிவனுக்குண்டாகவேணுமென்கை.

ஈஶ்வரனே ப்ராபகனுகையாலே, ப்ராப்யலாப ஹேதுவானவனாலே என்கிற ஸ்தாநத்திலே (ப்ராபகந்தானே) என்றருளிச் செய்தது.

99. அவ — இந்த ஶமதமாதிகள்தான் போகமோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார்.

மூலம்:—99 இதுதான், ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும், உபாஸகர்க்கும், ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

வ்யா·—(இதுதான்) என்று தொடங்கி. ஐஶ்வர்யகாமர்க்கு ஶப்தாதி போகமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத் ஸாதநாநுஷ்டாநதசையில் ஶமதமாதிகள் வேணும், 349 "இந்த்ரியாணி புராஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா" 350 "படி மன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத்து ஐம்புலன் வென்று" என்னக்கடவதிறே. 351 "ஐம்புலன்வென்று" என்றது - மநோ நியமநத்துக்கு முபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயா ஶமாதி வேணும். 352 "தஸ்மாதேவம் விச்சாந்தோ தாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்" 353 "புன்புல வழியடைத்து அரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்சுடர்கொளீ" என்னக்கடவதிறே. ப்ரபந்நர்க்கு அதிகாராந்தர்கதமாக ஶமாதி வேணும்; 354 "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை: - பக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந:" 355 "அடக்கரும்புலன்கள் ஐந்தடக்கி யாசையாமவைத் - தொடக்கறுத்து வந்து நின்தொழிற் கணின்ற வென்னை" என்னக் கடவதிறே.

100. அவ:—இப்படி யதிகாரி த்ரயத்துக்கு மபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதிகமாக வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக் கென்கிறார்.

மூலம்:—100 மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

வ்யா —(மூவரிலும்) என்று தொடங்கி. இவனுக் கிதிலாதிக்யம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை யிவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும்.

101. அவ:—அவ வாதிக்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—101 மற்றை யிருவர்க்கும் நிஷித்த விஷய நிவ்ருத்தியே யமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹித விஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

வ்யா —(மற்றை யிருவர்க்கும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸ்வதந்த்ர போகபரனான ஐச்வர்யகாமனுக்கும், ஸாதநாந்தரபரனான உபாஸகனுக்கும், சாஸ்த்ர நிஷித்த விஷயமான பரதாராதியில் நிவ்ருத்தி மாத்திர மமையும்; தனுபய வ்யாவ்ருத்தனா யிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, சாஸ்த்ர விஹித விஷயமான ஸ்வதாரத்தில் நிவ்ருத்தி அவர்களைப்பற்ற வேற்றமென்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐச்வர்யகாமனுக்கு, ஸ்வதாரத்தில ஸாதந தசையில் தாமபுத்யா ப்ரவ்ருத்தியும், பல தசையில் போக்யதா புத்யா ப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும்; உபாஸகனுக்கு பலம் பகவதநுபவமாகையாலே, அவனைப்போலே பலதசையில் அந்வயமில்லையே யாகிலும், உபாஸந தசையில் தாமபுத்யா ப்ரவ்ருத்தி வேணும், ப்ரபந்நனுக்கு, தாமபுத்யா ப்ரவர்த்திக்கையும் ஸ்வாதிகார பஞ்ஜகமாகையாலே விஹித விஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி வேணுமென்ற தாயத்து.

102 அவ.—தாமபுத்யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது போக்யதா புத்யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதி காலம் வாஸனை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான் பிறக்கும்படி யெங்ஙனே யென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—102 இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்: சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க் காசாரத்தாலே பிறக்கும்.

வ்யா:—(இதுதான் சிலர்க்கு) என்று தொடங்கி. (சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்) என்றது - ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத் த்வரான பக்திபாரவச்ய ப்ரபந்நர்க்கு, ஸகலஜநமோஹநமான த்தவிக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவத்தாலே பிறக்கு மென்றபடி. (சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்) என்றது - தத்வ யாதாத்ம்ய தர்சிகளான ஜ்ஞாநாதிக்ய ப்ரபந்நர்க்கு, "நம்மை யநுபவிக்க † இட்டுப்பிறந்தவஸ்து இப்படி அந்யவிஷய ப்ரவணமா யநாதப்படுவதே!" என்று அந்யவிஷய ஸங்கமறும்படி யவன் பண்ணும் பரம கருணையாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க் காசாரத்தாலே பிறக்கும்) என்றது - அளவிலிகளான அஜ்ஞாந ப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில் 356 "மா

---

* பஞ்ஜகம் - நாசகம்.

† இட்டுப்பிறக்கை - ததார்த்தமாக வுண்டாகை.

யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய காததா காரயிதாச ஸஃ" என்கிறபடியே-அதிகாராநுகுணமாக வவஞ்சரிததும் ஆசரிபபித்தும் போநதபடிகளேயும், அளவுடையரான பூர்வாசார்யாக ளாசரிததுப போநதபடிகளேயும, ஸாஸதரமுகததாலு மாசார்யோபதேஸ கரமத்தாலு மறிகையாலே, அவவாசாரஙகளே யநுஸநதிகக வநுஸநதிககப பிறககு மெனறபடி.

103 அவ.—இவ்வோஹேதுக்களால பிறககும் கரமததை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு பரஸநததை யநுவதிததுக்கொண டருளிசசெய்கிறார்.

மூலம்:—103. பிறககும் க்ரம மென்னென்னில் ; அழகஜ்ஞாநத்தை விளக்கும் , அருள் அருசியை விளகக்கும் ; ஆசாரம் அச்சத்தை விளக்கும்.

வயா·—(பிறககும கரமம) என்று துடஙகி. (அழகு அஜ்ஞாநததை விளககை யாவது) - சிததாபஹாரியாகையாலே, விஷயாநதரநதன்னே யொன்றுக வறியாதபடி யாக்குகை. (அருள் அருசியை விளககையாவது) - விஷயாநதரஙகளேக் காணும்போது அருவருததுக காரிததுமிழநதுபோமபடி பணணுகை. (ஆசாரம் அசசத்தை விளக்கையாவது) - ருசிசெலலசசெய்தே, அவாகளாசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக கர்த்தமே பலிககும என்று, விஷயப்ரஸங்கத்திலிழிய நடுங்குமபடி பண்ணுகை. ஆகையால இககரமததிலே பிறக்குமென்று கருத்து.

104 அவ:—இநத த்ரிவித பரபககாகும ஸௌநதாயாதிதரயததிலோரொன்றே விரகதி ஹேதுவாகச சொலலுகிறதுககு நிதாநத்தை யருளிசசெய்கிறா.

மூலம்:—104 இவையு மூற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது

வ்யா·—(இவையு மூற்றத்தைப்பற்றச சொலலுகிறது) என்று. அதாவது - (அஜ்ஞாநத்தாலே பரபககா) [43] இதயாதியால்-இவர்களுக்குச் சொன்ன பர்பததி ஹேதுக்களானவை ஓரொன்றி னூற்றத்தைபபற்றச் சொன்னுப்போலே, (அழகாலே பிறககும) என்று துடங்கிசசொன்ன விரக்தி ஹேதுக்களான விவையும் ஓரொன்றி

னூற்றதைப் பற்றச் சொல்லுகிற தென்கை இததால - பகதிபார வஶ்ய பரபநர்கு, அருசிககடியான க்ருபையுமஅசசததுககடி யான வாசாராநுஸநதாநமு முண்டா யிருககசசெயதே, பகவத விக்ரஹ வைலக்ஷண்யததை ஸாக்ஷாதகரித தநுபவிககுமவாக ளாகையாலே வடிவழகிலே எபபோதும நெஞ்சு பறறிககிடககை யால விஷயாநதரஙகளை யறியாதபடி பணணு மவவழகே அவர்கள் பகக லுறைததிருக்கும; ஜ்ஞாநாதிகய பரபநநாகரு, அஜ்ஞாந ஹேதுவான விகரஹ ஸௌநதாயத்தை அர்சசாவதாரத்திலே கண்டநுபவிக்கையும பயஹேதுவான பராகதந ஶிஷடாசாராநு ஸநதாநமு முணடாயிருககசசெயதே, அவன் தன் க்ருபையை முழுமடைசெய் தெடுதத விஷயஙகளாகையாலே அருசிக்கடியான கருபை யவர்கள்பக்க லுறைத்திருககும். அஜ்ஞாநபரபநநாக்கு, அாசசாவதாரததிலே காதாசித்கமாக விகரஹ ஸௌநதாயாநுபவ மும அருசிஹேதுவான கருபையும ஒருமர்யாதை யுண்டாயிருககச செய்தே, பூாவர்க ளாசாரஙகளையே பலகாலம அநுஸநதிததுக கொண்டு போருகையாலே பயஹேதுவான வவ்வாசாரங்கள் அவா கள் நெஞ்சிலே யூன்றி யிருக்கும். இவ்வூறறதைபபற்ற ஒரொன்றே விரகதி ஹேதுவாகச சொல்லுகிற தென்றதாய்தது.

105 அவ:—விஷய வைலக்ஷண்யாதிஶயததாலே விஷயாநத ராஜ்ஞாநம் விளையவும கூடும். ஆபதரான ஶிஷ்டர்களுடைய வாசாராநுஸநதாநததாலே அவிஹித விஹித விஷய ஸபர்ஶததி லசசம விளையவும் கூடும், அநாதிகால மாசைபபட்டு மேலவிழுநது போகத விஷயஙகளிலே யருசி பிறககை அகடிதமிறே; அபபடிப பட்ட வருசிதா னவனருளாலே பிறக்கும்போதைக்கு அபேக்ஷி தாமஶததை யருளிசசெய்கிறார.

மூலம்:—105 அருசி பிறக்கும்போதைக்கு தோஷதர் ஶந மபேக்ஷிதமா யிருக்கும்.

வ்யா:—(அருசி) என்றுதுடஙகி, (தோஷ தர்ஶநமாவது) - போக்யதா புதயா பரிஷ்வஙகிககிற யோஷித தேஹம் [357] "மாம் ஸாஸ்ருக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி" ஸமுதாயமாய சர்மா வநர்த்தமாய் துர்கநதியா யிருககும்படியையும, போகநதா னல்ப மாய் அஸ்திரமாய் துகக மிஶ்ரமாய் அநாததாவஹமா யிருக்கும் படியையும், பரதயக்ஷாதி பரமாணங்களாலே தர்ஶிக்கை,

106 அவ — ஆனால் அதுவோ பின்னை யருசிஹேது வென்ன யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—106 அது ப்ரதாந ஹேதுவன்று.

வயா —(அது) இத்யாதியால. (பரதாந ஹேதுவன்று) என்றது - அதுவுமொரு ஹேது, முக்யஹேதுவன் றென்றபடி.

107 அவ·—ஆனால் பரதாந ஹேதுதா னேதென்ன (அபராபதைதையே பரதாந ஹேது) என்கிறார்.

மூலம்: —107 அப்ராப்ததைதையே ப்ரதாந ஹேது.

வ்யா.—(அபராபததையாவது) - பகவ தேகபோகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததா யிருக்கை. இததால - அருளருசியை விளைககுமிடததில தோஷ தர்ஶநாதிகளைப் பண்ணுவிதது விளைபிக்கையால, தோஷ தர்ஶநமும் அபராபதி தர்ஶநமும் அருசிககு கௌணமுகய ஹேதுககளா யிருககு மென்றதாய்தது.

108 அவ·—[358] "மாறபால் மனஞ சுழிபப" இதயாதிப்படியே பராவண்ய விஷயமாகச் சொன்ன பகவத விஷயததில குணங்கண்டிழிகிறவோபாதி, இதுவும தோஷங கணடே விடுகிறதானோ வென்ன

மூலம்:—108 பகவத் விஷயத்தி லிழிகிறதும் குணங் கண்டன்று ; ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்று.

வயா·—(பகவத விஷயததி லிழிகிறதும் குணங கணடன்று) என்கிறார். ஆகிலெததாலேயென்ன (ஸ்வரூப பராபத மென்று) என்கிறார். அதாவது - பகவத விஷயததைப பற்றுகிறது அததலையில கலயாண குணஙகளடியாக வன்று, இவவாதமாவுக்கு வகுத்த விஷயமெனனுமத்தாலே என்கை.

109 அவ —கீழ தாமருளிசசெய்தபடியே யாத்ததைத யஙகீகரியாதபோதைககு விரோதங காட்டுகிறார்.

மூலம்:—109 இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

வ்யா:—(இப்படி) என்று துடங்கி. (இப்படி கொள்ளாத போது) என்றது - இதர விஷயங்களி லருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை பகவத விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று கொள்ளாதே, தோஷ தர்ஶநத்தையும் குண தர்ஶநத்தையும் இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும்போ தென்றபடி. (குண ஹீந மென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தியாவது) - பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டுத் துடித்து அலமாராநிற்க சடக்கெனவந்து முகங்காட்டாமையாலே குண ஹீந மென்று சிந்தித்த தசையிலே, பின்னையும். 359 "அவனை யல்ல தறியேன்" என்று அவன் பக்கலிலே யத்யபிநிவேஶத்தைப் பண்ணுகை. தோஷாநு ஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது) - மாதா பித்ராதிகளும் பார்யா புத்ராதிகளும் ஜ்ஞாதிகளும் பந்துக்களும் க்ருஹ க்ஷேத்ராதிகளுமாய் ஶப்தாதி போகங்களை யநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் துக்க பஹுளத்வாதி தோஷத்தை ப்ரத்யக்ஷாதிகளாலே யறிந் தநுஸந்தியா நிற்கச்செய்தேயும், அதிலே அபிநிவேஶம் நடந்து செல்லுகை. இவை யிரண்டுங் கூடா தென்றபடி. அன்றிக்கே, (தோஷாநுஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது) - தத்வ வித்துக்களான மஹர்ஷிகள் துடக்கமானோர், ஸாராஸார விவேகவத்தயா விஷய தோஷாநுஸந்தாந முண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஶாஸ்த்ரத்தை விஹிததயா ப்ராப்தமென்கிற புத்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதநாதிரூப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படி கொள்ளாதபோதிவை கூடாதென்று விரோதங் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ள வேணு மென்னுமிடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

110 அவ:—குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—110 "கொடியவென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்" "அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்ற நின்றார்களிறே.

வ்யா:—(கொடிய வென்னெஞ்சம்) என்று துடங்கி. அதாவது-360 "கடியன்" என்று துடங்கி 361 "அறிவரு மேனி மாயத்தன்" என்னுமளவும் - ஸ்வகார்யபரன், பிறர்நோ வறியாதவன், ஒரு

வாக்கு மெட்டாதவன், வஞ்சகனை, தாஜஸ்ஸ்வபாவன் என்று அவன் குண ஹாநியைச்சொல்லி, இப்படியிருந்தானாகிலும், அதிலோக க்ரூரமான வென்னெஞ்சு அவனையல்லதறியாதே யிருக்குமென்றும். வேம்புக் கிடடுப்பிறந்த புழு அந்த வேம்பையே புஜிக்குமதொழிய கரும்பைக் கண்டாலும் விரும்பாது, அப்படியே, 362 "கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு" என்னும்படி நிரதிசயபோக்யனானநீதானே வேம்புபோலே விரஸனானவன்றும், தவதநயாராற ஸேஷபூதனான நான் எனக்கு வகுத்தஸேஷியான உன் திருவடிகளையொழிய வாசைப்படடேனென்றும்" 27 மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்கள் அருளிச்செய்யா நின்றார்களிறே என்கை.

111 அவ:—"குணோ தாஸ்ய முபாகதஃ" என்றுரு மிவ்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—111 குணக்ருத தாஸ்யத்திலுங் காட்டில் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்.

வயா:—(குணக்ருத தாஸ்யத்திலும்) என்று துடங்கி. (குணக்ருத தாஸ்யமாவது) - அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றடிமையாயிருக்கை. (ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமாவது) - ஸேஷத்வைக நிரூபணீயமான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூப மிப்படி யிருந்தாலும், குணாதிக விஷயமாகையாலே குணக்ருத தாஸ்யமு மிவ்விஷயத்திலே யநுவர்த்தியா நிற்கும்; ஆகையிறே, ஸேஷத்வைக நிரூபகரான இளையபெருமாள் தாமப்படி அருளிச் செய்ததும். ஆனாலும், குணக்ருதமானது ஔபாதிகமாகையாலே யப்ரதாநமாய், மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ரதாநமா யிருக்கும்; அத்தைப்பற்றவிறே தத்ப்ராதாந்ய ப்ரகாஸிதித் தோற்ற வருளிச்செய்தது.

112 அவ:—இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக பிராட்டிவார்த்தையை ஸமரிப்பிக்கிறார் மேல்.

மூலம்:—112 அநஸூயைக்குப்பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வயா:—(அநஸூயைக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது - அத்ரி பகவானுடைய ஆஸ்ரமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையு மது வர்த்தித்திருந்த வநந்தரம், தத்பத்நியான வநஸூயையைப் பிராட்டி

சென்று அநுவாததித்திருக்கிற வளவிலே அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து. "பந்துஜநத்தையும அபிமாநத்தையும ஐஶ்வர்யத்தையும விட்டு பெருமாள் பின்னே காட்டிலேபோநத வித்தையவயோகத்தாலேயுமக்கு நன்றுகக கூடிற்று,நகரஸதஞகிலுமாம்,வநஸ்தஞகிலும் நலலவஞகிலுமாம் தீயவஞகிலுமாம், ஸ்தரீகளுக்கு தைவம பாததாவேகிடீர், நீரிபபடி எபபோதும் பெருமாள விஷயமாக வநுகூலித்துப போரும" என்ன, பிராட்டி, லஜ்ஜிததுக கவிழ்தலை யிட்டிருநது, "எனககுப பெருமாள் பககல பாவபநதம் ஸவதஃ உண்டாயிருககச்செயதே, அவாதாம குணதிகரா யிருககையாலே, என்னுடைய பாவபநதத்தை குணநிபநதநமே யென்றிருபபாாகள் நாட்டார், அவவாஶரயத்தை குணங்களோடு வயதிரேகிததுக காட்டவொண்ணாமையாலே ஞானவாபகக விருககுமிருபபை யறிவிககப் பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய விரூபருமானவன்றும் நானவர்பகக லிபபடி காணு மிருபபது" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

113. அவ—இபபடி ஸ்வரூபபரயுகதமான தாஸ்யமே பரதாநமாகில, மோக்ஷ செய்தபடி கண்டிருககுமதொழிய, அநநயோபாயத்வாதிகள் குலையுமபடி யவவிஷயத்தைக் குறிததுப பண்ணுகிற ஸ்வபரவருத்தி சேருமோ வென்கிற ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார்.

மூலம்—113 பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி பின்னைச் சேருமோ வென்னில்; அதுககடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பநதம்; அதுதானௌபாதிக மன்று; ஸத்தா ப்ரயுக்தம்.

வயா:—(பகவத்விஷய ப்ரவ்ருததி) இதயாதியால அததைப் பரிஹரிக்கிறார், (அதுககடி பராவண்யம்) என்று துடங்கி. பராவண்யமாவது - அதிமாதர ஸ்நேஹம. அநத பராவண்யததுககடி விஷய வைலக்ஷண்யமன்றோ வென்ன, (அதுககடி ஸமபநதம) என்கிறார். (ஸமபநதமாவது) - ஶேஷிஶேஷ பாவம். அதுதான குணகருதமாயும வாராதோ வென்ன, (அதுதா னௌபாதிகமன்று, ஸததா பரயுகதம்) என்கிறார். (ஸத்தா பரயுக்தம) என்றது - இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடிததுள்ளதொன்றென்கை.

114. அவ.—இததால கீழ்ப பண்ணின ஶங்கைககுப பரி ஹாரமானதேதென்ன வருளிசசெயகிறா மேல வாகயதரயத் தாலே.

மூலம்—114 அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்; அது குலையாமைக்காக வருமவையெல்லா மவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமா யிருக்கும்; ஆகையாலே, பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே ஶரணம.

வயா—(அநத ஸததை பராவண்ய கார்யமான வநுபவ மில லாதபோது குலையும்) என்றது - அபபடிப்பட்ட ஸத்தைதான, ஸ்வபரயுக்த ஸமபநதமடியாய் வருகிற பராவண்ய காரயமான பகவ தநுபவ மிலலாதபோது க்ஷணகாலமும நிலலா தென்றபடி. (அது குலையாமைககாக வருமவை யெலலாம் அவர்ஜநீயஙகளுமாய் பரா பதஙகளுமா யிருககும) என்றது - அநதஸததை யழியாமைக குறுபபாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகல் பரவ்ருததி களும, பகவதநுபவமொழியத தரிபபிலலாமையாலே தவிருவோ மென்றாலும் தவிரபபோகாதவையுமாய, எலலாம ஶேஷிக் கதிஶய கரங்களாகையாலே ஸ்வரூப பராபதங்களுமா யிருக்குமென்றபடி. (ஆகையாலே பகவதவிஷய பரவருததிசேரும) என்று - உக்தத்தை ஹேதுவாககிக்கொணடு, பரகருத ஶங்கையைப பரிஹரிததுத தலைக் கட்டுகிறா.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

பரதம பரகரணம் ஸம்பூரணம்.

த்விதீயப்ரகரணம்

ப்ராபகாந்தர பரித்யாக ஹேதூபபாதநம்

115. அவ:—இதர விஷய பரித்யாகத்துக்கும் பகவத்விஷய பரிக்ரஹத்துக்கும் ப்ரதாந ஹேதுக்க ளின்ன தென்றார் கீழ; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே, இதரோபாய பரித்யாகத்துக்கு ப்ரதாந ஹேதுவின்னதென்கிறார் மேல்.

மூலம்.—115 ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாஶக்திக ளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாந ஹேது.

வ்யா:—(ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி. (ப்ராபகாந்தரங்களாவன) - ப்ரபத்யுபாயத்தை யொழிந்த வுபாயங்கள். (அஜ்ஞாநாஶக்திக ளன்று) என்றது - அவற்றை யறிகைக்கு மநுஷ்டிக்கைக்கு மீடான ஜ்ஞாந ஶக்திக ளில்லாமை தத் த்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவன் றென்றபடி. ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாந ஹேது) என்றது - பகவதேகபாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்யஹேது வென்றபடி. இத்தால் - (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அஜ்ஞாநாஶக்திகள் முக்யஹேதுவன்றென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜ்ஞாநாஶக்திக ளடியாக விடில் ஜ்ஞாநஶக்திக ளுண்டாகில் பரிக்ராஹ்யமா மிறே, ஸ்வரூப விரோதமென்று விட்டாலிறே மறுவலிடா தொழிவது.

116. அவ:—இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதியென்று தள்ளலாமோ, அதுவும் மோக்ஷோபாயமாயன்றோ போருகிறது, அது பின்னை யார்க்குபாயமென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—116 ப்ராபகாந்தர மஜ்ஞர்க் குபாயம்.

வ்யா:—(ப்ராபகாந்தரம்) என்று தொடங்கி. (அஜ்ஞர்க் குபாயம்) என்றது - ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸ்வயத்ந கர்த்ருத்வம்மான ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி தர்ஶிப்பிக்கைக் கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக் குபாயமா யிருக்கு மென்றபடி.

117. அவ — ஆனால், ஜ்ஞாநிகளுக்கிதெங்ஙனே யென்ன.

மூலம் — 117 ஜ்ஞாநிகளுக் கபாயம்.

வ்யா — (ஜ்ஞாநிகளுக் கபாயம்) என்கிறார். அதாவது - ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு அபாயமா யிருக்கு மென்கை.

118. அவ — இவர்களுக்கு அபாயமாவா னென்னென்ன.

மூலம் — 118 அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப நாசக மாகை யாலே.

வ்யா:— (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப நாசக மாகையாலே) என்கிறார். ஸ்வரூபமாவது - அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம்; இதுக்கு ஸ்வயத்ந ரூபமானவது நாசகமிறே.

119 அவ — ததபாயத்வத்தை ஜ்ஞாநிநா மக்ரேஸரான வாழ்வார் பாசுரத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார்.

மூலம் — 119 [363] "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்று நின்றதிறே.

வ்யா:— (நெறிகாட்டி) என்று துடங்கி. அதாவது உன்னை யொழிய வேறொருபாயத்தைக் காட்டி யுன்பக்கலினின்று மகற்றப் பார்க்கிறாயோ வென்கையாலே, ப்ராபகாந்தராபாயத்வம் ஸித்தமிறே என்கை. நீக்குகையாவது - பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ர க்ருத்யமான உபாயாநுஷ்டாநத்திலே மூட்டித் தனக்கசலாக்குகையிறே.

120 அவ — இதினுடைய ஸ்வரூப நாசகத்வ ப்ரயுக்தமான தூஷண விசேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் — 120 [364] "வர்த்ததே மே மஹத் பயம்" என்கையாலே பய ஜநகம், [365] "மாசுச:" என்கையாலே சோக ஜநகம்.

வ்யா.— (வர்த்ததே) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது [366] "காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத - சரீரேச கதௌசாபி வர்த்ததே மே மஹத் பயம்" என்று - உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யமான கால தேச தேஹ விஷயமாக

வும், உபாயாந்தரங்கள்தன் விஷயமாகவு மெனக்கு மஹாபயம் வர்த்தியாநின்ற தென்கையாலும்; உபாயாந்தர ப்ரவணனந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு ஶோகம்பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தை யுப தேஶித்து, "மாஶுச:" என்று ஶோகாபநோதநம் பண்ணி யருளுகையாலும், ஸ்வரூப விரோதியான ப்ராபகாந்தரம் ஜ்ஞாநி களுக்கு பயஜநகமுமாய் ஶோகஜநகமுமா யிருக்குமென்கை.

121 அவ:—கீழ்ச்சொன்னபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாத வளவில் விரோதங் காட்டுகிறார்.

மூலம்:—121 இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்த விதி கூடாது.

வ்யா:—(இப்படி கொள்ளாதபோது) என்று துடங்கி. (இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றது - ஸ்வரூப நாஶகமென்று கொள்ளாதபோதென்றபடி. (ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்த விதி கூடாது) என்றது - 367 "ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த; க்ருதோயம் தாரயேந் நரம் - உபாயாபாய ஸம்யோகே நிஷ்டயா ஹீயதே நயா - அபாய ஸம்ப்லவே ஸத்ய; ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் - ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத் - உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததே வஹீ" என்று ப்ரபந்நனவனுக்கு ப்ராமாதிகமாக உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி வந்த காலத்தில், அபாய ப்ரவ்ருத்தியில்போலே புநःப்ரபதநரூப ப்ராயஶ்சித்தத்தை விதிக்கக் கூடாதென்கை. புநःப்ரபதநமாவது - பூர்வப்ரபதந ஸ்மரணம்; புநःப்ரயோகமன்று.

122 அவ:—இப்படி ஸ்வரூப நாஶகமான உபாயாந்தரத்தி னுடைய வத்யந்த நிஷித்தத்வத்தை அபியுக்த வசநத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார்.

மூலம்:—122 திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பணிக்கும்படி - மதிராபிந்து மிஶ்ரமான ஶாத கும்ப மயகும்பகத தீர்த்த ஸலிலம் போலே அஹங்கார மிஶ்ரமான வுபாயாந்தரம்.

வ்யா:—(திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்) என்று துடங்கி. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானென்கிறார் - ஸர்வஜ்ஞான பாஷ்ய

காரர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து தத்பிமத விஷயமாய ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களையு மாராய்ந்த தறுதியிட்டிருக்குமவ ராகையாலே, ஆப்ததமரா யிருக்குமவரிறே. (பணிக்கும்படி) என்றது - அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரையாவது) - அத்யந்த நிஷித்த த்ரவ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்ஶ லேஶமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலே நிஷித்தமாக்குமதிறே; இத்தை அஹங்காரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக்குகையாலே - அதினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வமும், தத்ஸ்பர்ஶலேஶமுள்ள வஸ்துவும் தத்வந் நிஷித்த மென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. (ஶாதகும்பமாவது) - ஸுவர்ணம். (தந்மயகும்பம்) என்றது - உள்ளு த்ரவ்யாந்தரமாய ஸுவர்ணம் மேல்பூச்சா யிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதாநமாகப் பண்ணின குடமென்றபடி; இத்தால் - பாத்ரஶுத்தி சொல்லுகிறது. (தத்கத தீர்த்த ஸலிலம்) என்கையாலே - அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின் பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்கார மிஶ்ரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே - இங்கும் பாத்ர ஶுத்தியும் தத்கத பதார்த்த ஶுத்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது - 368 "ஆத்மா ஜ்ஞாந மயோமல:" என்கிற ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும் பகவதநந்யார்ஹஶேஷதையாலும் பரிஶுத்தமாயிறே பக்த்யாஶ்ரயமான ஆத்மவஸ்து விருப்பது; தத்கத பக்தியும் பகவதேகாகாரதயா பரிஶுத்தையிறே; அஹங்காரம் கலசிற்றில்லையாகில் ஒரு குறையில்லையே. ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்தது தென்னென்னில்; ஸுவர்ணபாத்ர கதமான தீர்த்தஜலம், பாத்ரஶுத்தியுமுண்டாய்த் தானும் பரிஶுத்தமாயிருக்க, ஸுராபிந்து மிஶ்ரதையாலே நிஷித்தமாமாப்போலே, ஸ்வதோநிர்மலத்வாதிகளாலே பரிஶுத்தமான ஆத்மவஸ்துகதையாய பகவதேகவிஷயதயா பரிஶுத்தையா யிருக்கிற பக்திதான், ஸ்வயத்ந ரூபமான அஹங்கார ஸ்பர்ஶத்தாலே ஜ்ஞாநிக ளங்கீகரியாதபடி நிஷித்தையா யிருக்குமென்றதாய்த்தது. (பணிக்கும்படி) என்றதுக்குச் சேர, வாக்யத்தின் முடிவிலே, என்று என்கிற விதத்தையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

123 அவ—இன்னமு மிதுக்கு பலவிஸத்ருஶத்வ மென்பதொரு தூஷணமுண் டென்கிறார்.

மூலம்.—123 ரத்நத்துக்குப் பலகரைபோலேயும் ராஜ்யத்துக் கெலுமிச்சம்பழம் போலேயும், பலத்துக்கு ஸாத்ருஶ மன்று.

வ்யா.—(ரத்நத்துக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - த்வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பல்கரையை யாபரணமாகப் பூணுகையாலே, பல்கரையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக் கொடுப்பர்கள், உதாரரான ராஜாக்கள் ராஜ்யார்த்தியாய் வந்து ஒரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பர்கள்; இப்படி கொடுப்பர்க ளென்றால், மஹார்க்கமான ரத்நத்துக்கும் மஹா ஸம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பல்கரையு மெலுமிச்சம்பழமும் ஸத்ருஶ ஸாதந மல்லாதாப்போலே, 369 "பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா" 370 "பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:" என்கிறபடியே - பக்தி சபலனாய் பரமோதாரனான ஈஶ்வரன் இவன் பக்கல் பக்திமாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும், பலத்துக்கிது ஸத்ருஶ ஸாதநமன்றென்கை.

124 அவ.—ஆனால் விஸத்ருஶமான பல்கரையையு மெலுமிச்சம்பழத்தையு முபஹாரமாகக்கொடுத்து, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள் தான் பெறுகிறபடியென், அவர்களோபாதி யாகிறதென்ன; அது தனக்கும் யோக்யதை யில்லையென்கிறார்.

மூலம்—124 தான் தரித்ரனாகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவ தொன்றில்லை.

வ்யா.—(தான்) என்று தொடங்கி. அதாவது - அங்கு தானும் தனக்குரியனாய் தனக்கென்ன வொரு பல்கரையும் எலுமிச்சம்பழமு முண்டாகையாலே யது செய்யலாம்; இங்கு அப்படியன்றிக்கே, 371 "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்கிறபடியே - ஆத்மாத்மீயங்க ளிரண்டும் மங்குத்தையதாய், தனக்கென்ன ஒன்று மில்லாத வகிஞ்சநனாகையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்று மில்லை என்கை.

125 அவ:—கோதாநத்தில் பிதாவுக்கு புத்ரன் தக்ஷிணை கொடுக்குமாப்போலே, அவன் தந்தது தன்னை அவனுக்குக் கொடுத்தாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்.—125 அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில் அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்.

வ்யா.—(அவன்) என்று தொடங்கி. (அவன் தந்ததைக் கொடுக்கையாவது) 372 "விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும் - பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்ம ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா" என்றும், 373 "அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அடியிலே அவன் தந்த கரண களேபரங்களை 151 "மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்றும், 374 "ஸததம் கீர்த்தயந்தோமாம் யதந்தச்ச த்ருட வ்ரதா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தயாநாசக்ந பரணாமாதிகளாலே தச்சேஷமாம்படி பண்ணுகை (அடைவிலே கொடுக்கையாவது) - ததீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி கொடுக்கில் (அநுபாயமாம்) என்றது - அவனத்தை யவனுக்கே கொடுத்தவித்தனையொழிய தானொன்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேற்றுக்குத ஸாதநமாகாதென்றபடி. (அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது) - மதீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி செய்யில் (களவு வெளிப்படும்) என்றது - பகவத் த்ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாசிக்குமென்றபடி. * ராஜமஹேந்த்ரன்படியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு † ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப்போலேயிறே இவன் கொடை.

126. அவ·—இன்னமும் முபாயாந்தரத்துக்கொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார்.

மூலம்:—126 பர்த்ரு போகத்தை வயிறு வளர்க்கைக் குறுப்பாக்குமாப்போலே, இருவர்க்கு மவத்யம்.

வ்யா·—(பர்த்ரு போக) இத்யாதியாலே. அதாவது - பார்யையானவள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதர போஷணத்துக்கு ஸாதநமாக்கிக்கொள்ளுமளவில், தன்னை பார்யையாக விரும்பின பர்த்தாவுக்கும் தத்பார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு மவத்யமாமாப்போலே, பகவத் வைலக்ஷண்யாநுபவத்தாலே விளைந்த போக ரூபையான பக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக்குமளவில் தன்னை சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின ஈச்வரனுக்கும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு மவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை. "ராத்ரி பாத்தரவோடே

* ராஜமஹேந்த்ரன் என்று - பெரியபெருமாளுடைய திருவபிஷேகத்துக்குப் பேர். † ஓலக்கம் - ஸபை.

ஸம்ஶ்லேஷித்து விடுவோமே கைக்கூலி தரவேணும் என்று வளைக் குமாடபபோலே, பக்தியை யுபாயமாகக்கொள்ளுகை" என்றிறே பிள்ளானு மருளிச்செய்தது.

127. அவ:—இப்படி ஸ்வரூபவிரோதாதி தோஷ துஷ்டமான வித்தை, ஹிதாநுஶாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள். 375 "ஓமித் யாத்மாநம் த்யாயத" 376 "ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத" 377 "ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்யஶ் ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்று இச்சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறதுக்கு நிதாந மருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார்.

மூலம்:—127 வேதாந்தங்க ளுபாயமாக விதிக்கிறபடியென்னென்னில்

வ்யா:—(வேதாந்தங்கள்) என்று துடங்கி.

128. அவ:—தந்நிதாநந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—128 ஔஷத ஸேவை பண்ணாதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடுவாரைப்போலே, ஈஶ்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறதித்தனை.

வ்யா:—(ஔஷதஸேவை) இத்யாதியாலே. அதாவது - அத்யந்த ருக்மராய்த் திரியாநிற்கச்செய்தே அத்தை யவிளம்பேந போக்குமாப்தமான மஹௌஷதத்தை ஸேவிக்கச்சொன்னால் அதுக்கிசையாத பால புத்ராதிகளுக்கு அவர்க ளாசைப்பட்டு விநியோகங் கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஔஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸலரான மாத்ராதிகளைப்போலே, ஶீக்ரமாக ஸம்ஸார வ்யாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற 378 "நச்சு மாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச்சொல்லி முதலிலே யுபதேஶித்தால், அநாதியாய் வருகிற ஸ்வயத்ந வாஸநையாலே அதுக்கிசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக் கபிமதமான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே ததங்கத்வேந ஸித்தோபாயமான ஈஶ்வரனைக் கலந்து தாத்ருஶமான உபாஸநத்தை யவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிற வித்தனையென்கை.

த்ருஷ்டாந்தத்தில், அபிமத வஸ்து வ்யாதிஹரமன்றியே தந்மிஸ்ர மாக ப்ரயோகித்த ஔஷதமே வ்யாதிஹரமாகிறபோலே, தார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கே தந் மிஸ்ரனான ஸ்வவாசனே யுபாயமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம் அவ்வயவ்யதாநேந ஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பேந வ்யாதியைப்போக்கும் ஔஷதம; அபிமத வஸ்து மிஸ்ரமானபோது விளம்பேந கார்யகரமாகிறபோலே யாய்த்து, உபாஸந மிஸ்ரனானபோது ஈஸ்வரன் விளம்ப்ய பலப்ரதனாகிறதும்.

129. அவ—இனி இப்படி யிதுதன்னை விதித்தது கீழ்நின்ற நிலையைக் குலைத்து மேலே கொண்டு போகைக்காக வித்தனை யென்கிறார்.

மூலம்:—129 இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

வ்யா—(இத்தை) என்று துடங்கி. அதாவது - ஸாஸ்த்ரமாகிறது, 379 "த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:" என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அநந்த புத்ராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையா யிருக்குமாப்போலே, மாதாபித்ரு ஸஹஸ்ரங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸலதர மாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு, ரஜ:ப்ரசுர ரோடு ஸத்வப்ரசுரரோடு வாசியற அவர்கள் அபதேப்ரவருத்தராய் நசிக்கவிட க்ஷமமல்லாமையாலே, அவரவோருடைய குணாநுகுணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையு முபதேஸித்து, கொம்பிலே யேறுகைக்குச் சுளிகால நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வோமுகங்களால தனனுடைய தாத்பர்யம்ஶத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே, ஶ்யேநவிதி துடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக வருமளவும், சேதநர் நின்றநின்றவளவுக்கீடாக உத்தரோத்தர புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து பூர்வபூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும; ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. (பரஹிம்ஸை) என்றது - மேலான ஹிம்ஸை யென்றபடி; பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில் - மேலான தேவதை, மேலானகதி என்றர்த்தமாகிறபோலே. அதாவது - ஶ்யேந விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட பஸ்வாலம்பநாதிகளைச் சொன்னபடி; அத்தை ஹிம்ஸையென்னலாமோ வென்னில்;

விஹித ஹிம்ஸை யென்னக்கடவதிறே. 380 "அக்நீ ஷோமீயம பஸுமாலபேத" என்கிற விடத்தில, ஆலமபஸபதம, 381 "ஆலமப: ஸ்பர்ஸ ஹிம்ஸயோ:" என்கையாலே ஹிம்ஸா வாசியிறே. இத தால - காமய காமததைச சொன்னபடி. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை) என்று ஸயேந விதியைச சொலலுகையாலும, ததுபரி விஹித மான காமயமே இவவிடத்தில விவக்ஷிதம.

அன்றிககே, விஹிதமேயாகிலும், பகவசசேஷதவ ஜ்ஞாநபூர வகமாக அநநயபரயோஜநனுயக்கொண்டு அக்நீநதராதி தேவதாந தர்யாமி ஸமாராதநமாகவே பண்ணும பஸுவாலம்பநாதியுக்த யாகாதி காமத்தைபபறற, ஸ்வதநதரனுயக்கொண்டு ஸ்வர்காதி பலஸாதநமாக அக்நீநதராதி தேவதாமாதரங்களை யுததேஸித்துப பண்ணும் பஸுவாலம்பநாதி யுகத காம்ய காமம் விஸேஷஜ்ஞர்கது பரஹிம்ஸாப்ராய மென்னலாம்படி யதயநத நிக்ருஷ்டமா யிருககை யாலே, இவவாகாரத்தை யிட்டு அது தன்னை பரஹிம்ஸை யென் றருளிச்செயததா ராகவுமாம். ஸாஸதரவிஹிதமுமாய பகவதேக விஷயமுமா யிருககிற பராபகாநதரததை ஜ்ஞாநிகளுக கபாய மென்றவோபாதி, இதுவு மதிகாரி விஸேஷததையிட்டுச சொலலலா மிறே. 382 "அதபாதக பீதஸத்வம" என்று - உபாயாநதரததை பாதகமாகச சொலலிறறிறே தாமதேவதையும. புபுக்ஷுவுக குபா தேயமான புணயநதானே முமுக்ஷுவுககு பாபஸபத வாசயமாகா நின்றதிறே. ஆக, எலலாவற்றாலும - இவ்விடத்தில் காம்ய காமத தையே சொலலுகிறது. இபபடி தான் யோஜிககிறது - உபாஸந விதிககு நிவர்தயம காம்ய கர்மமாக விவர்தாமே பரநத [படி] ரஹஸயததிலே யருளிசசெயகையாலே.

130. அவ—ஆனுல இபபடி விதிததத்தைப பின்னை நிஷேதிக கிற தென்னென்ன வருளிசசெயகிறார்.

மூலம்:—130 இதுதான் பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை போலே விதி நிஷேதங்க ளிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

வயா.—(இதுதான்) என்று துடஙகி. (இதுதான்) என்கிறது- கீழசசொன்ன உபாஸநததை. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸையாவது) - 383 "ஸயேநேநாபிசரந யஜேத" என்று பரதமததிலே விதிக்கப பட்ட அபிசார காமம; அது, தமஃபாசுரராய் நாஸ்திகரா யிருப

பாரைபபற்ற விதிக்கபபட்டு ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதி காமய கர்மங் களிலே ப்ரவ்ருத்திக்கு யோக்யரான ரஜஃபரசுரரைப்பற்ற நிஷேதிக கபபடுகிறுபபோலே, உபாஸநமும் ஸ்வாதந்தர்ய யாந்யஶேஷத்வ நிவ்ருத்திபூர்வகமாக பகவச்சேஷத்வத்திலே யூன்றுவிக்கைக்கு யோக்யரான ஸத்த்வபரசுரரைபபற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநம் பிறந்து பகவதேகோபாயத்வத்திலே யூன்றுகைக்கு யோக்ய ரான பரமஸத்வ நிஷ்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கபபடவும் குறை யில்லை.

131. அவ.—இபபடி நிஷேதிக்கபபடுமவையான விவைதன்னை அடியிலே யெதுக்காக விதித்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—131 அத்தை ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்துக்காக விதித்தது; இத்தை ஸ்வரூப விஶ்வா ஸத்துக்காக விதித்தது.

வ்யா—(அத்தை) என்று துடங்கி, அதாவது - 384 "ஶ்யேநேநாபிசரந்யஜேத ஶாஸ்த்ர வஶ்தோபா யோபிசார ப்ருதிஃ" என்கிறபடியே அபிசார கர்மத்தை விதித்தது, ஶாஸ்த்ரத்தை யில்லையென் றிருக்கும் நாஸ்தி கனுக்கு ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸம் பிறக்கைக்காக; உபாஸநத்தை விதித் தது, தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றும அந்யஶேஷபூத னென்றும் ப்ரமித்துப போந்த சேதநனுக்கு, அவையிரண்டும் வந்தேறி, பக வச்சேஷத்வமே நிலைநின்ற வேஷமென்று தன் ஸ்வரூபத்தில் விஶ் வாஸம் பிறக்கைக்காக வென்கை.

132. அவ—இப்படி யோரோ விஶ்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதித்தமை யொத்திருந்ததாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல் பற்றி நின்றால அபிசார கர்மம போலே க்ரூரமன்றே யிதுவென்ன; அதிலுங் காட்டில் க்ரூர மென்கிறார்.

மூலம்:—132 அது தோல்புரையே போம்; இது மர்ம ஸ்பர்ஶி.

வ்யா—(அது) என்று துடங்கி. பரஹிம்ஸா ரூபமான வந்த வபிசார கர்மம், தேஹாத்மாபிமாநி செயலாய விஶிஷ்ட வேஷ விரோதியாய அத்தால வரும பலமும சில துக்காநுபவ மாத்ரமாய்க் கொண்டு மேலெழுப போகையாலே, (தோலபுரையே போம) என் கிறது; அஹங்காரகாபமான வித்த வுபாஸநம், ஆத்ம ஜ்ஞாநம்

பிறந்தவன் செயலாய் நிஷ்கருஷ்டவேஷ விரோதியாய் பகவதேக பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபநாஶக மாகையாலே, (மாம ஸ்பர்ஶி) என்கிறது.

133. அவ—இவ்வளவே யன்றி, இதுதான் துஷ்கரமு மென்கிறார்.

மூலம்—133 இதுதான் கர்ம ஸாத்யமாகையாலே துஷ்கரமுமா யிருக்கும்.

வ்யா:—(இதுதான்) இதயாதியாலே. இபபடி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற விவவுபாஸநந்தான், 385 "யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா நாஶகேந பராஹ்மணா விவிதிஷந்தி" 386 "அவித்யயா ம்ருத்யும தீர்த்வா வித்யயாம்ருத மஶ்நுதே" 387 "ஸர்வாபேக்ஷா ச" 388 "யஜ்ஞாதி ஶ்ருதே ரஶ்வவத்" 389 "கஷாய பக்திஃ கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பரமா கதி:" 390 "கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம ப்ரவர்த்ததே" 283 "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: - நராணாம் க்ஷீண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" இதயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - காய க்லேஶகரமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே, அஶக்தனுக்கு விவனுல செய்து தலைகட்டவு மரிதாயிருக்கு மென்கை. ஆக, (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும) [115] என்று துடங்கி இவ்வளவாக, உபாயாந்தர தோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

ப்ரஸங்காத் ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்ய கதநம்.

134. அவ—இபபடி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபத்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—134 ப்ரபத்யுபாயத்துக் கிக்குற்றங்க ளொன்று மில்லை.

வ்யா:—(ப்ரபத்யுபாயத்துக்கு) என்று துடங்கி. (இக்குற்றங்கள்) என்று - ஸ்வரூப விரோதம் முதலாக துஷ்கரத்வ பர்யந்தமாகச் சொன்னவை யெல்லாவற்றையும் பராமர்ஶிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது - ஒரு தோஷமும் இதின்பக்க லில்லை என்றபடி. (இக்குற்றங்க ளொன்றுமில்லை) என்கையாலே - மற்றொரு குற்ற

மூணடெனனு மிடமதோறறுகிறது. அதாவது - வஸ்துதஃ உபா யத்வம தனககின்றிககே யிருககசசெய்தே ஆபாதபரதீதியிலே உபாயபரதிபத யாஹமாமபடி யிருககை.

135. அவ —இக்குறறஙக ளிதுககில்லையென்னுமதனை பரகா ஶிபபிககைககாக, இதினுடைய ஸவரூபோசிதத்வ ஸுகரத்வஙகளை யருளிச செய்கிறார.

மூலம் —135 ஆத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாந கார்யமாகை யாலே ஸ்வரூபத்துக குசிதமுமாய். 391 "சிற்றவேண்டா" என்கிறபடியே நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமா யிருக்கும்.

வயா'—(ஆதம யாதாதமய) இதயாதியாலே. இபபரபததி (ஆத்ம யாதாதமயஜஞாந காரயமாகையாவது) - திருமநதரத்தில மதயம பததகில சொலலுகிறபடியே. ஆதமாவினுடைய யதாவஸ் தித வேஷமான பகவததயநத பாரதநதாயததை யுணருகையாலே வநததாயிருககை. (ஸ்வரூபததுக குசிதமாகையாவது) - அநத பார தநதாயமாகிற ஸவரூபததுக கநுரூபமாயிருக்கை. (சிறறவேண்டா) என்கிறது - சிறறுதல - சிதறுதலாய, பரககவேண்டாவென்கை. அதாவது ஒரு வயாபாரம பணணவேணடா வென்றபடி. (நிவருதகி ஸாதயமாகையாலே ஸுகரமுமா யிருககும) என்றது - 392 "பக வத பரவருததிவிரோதி ஸவபரவருததி நிவருத்தி பரபததி." என கிறபடியே - ஸவபரவருததி நிவருததியாலே ஸாதிக்கபபடும தாகை யாலே, எளிதாகச செயயலுமா யிருககுமென்கை.

இவை யிரணடையும சொலலவே, கீழ்சசொன்ன தோஷஙக ளொன்று மிதுககிலலை யென்னுமிடம் ஸிததித்தபடி யென்னென் னில; அபாயதவ பயஜநகதவ ஶோகஜநகத வாஹஙகார மிஶ்ரதயா நிஷிததத் வாவதயகரதவஙகள் ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தைப பற்றி வருகிறவை யாகையாலும, பலவிஸதருஶத்வம இது. பலஸாதந மன்றிககே ஸிததோபாயமே பலஸாதநமாய இது தத்வரணமாதர மாய் அதிகாரி விஶேஷணமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே இதின் பக்கல வருகைக் கவகாஶமிலலாமையாலும, இவவாறு தோஷமு மிதுககிலலாமை (ஸ்வரூபத்துக் குசிதம்) என்றதிலே ஸிததமா

மிறே. காமஸாத்யதயா வரும் துஷ்கரத்வமில்லை யென்னுமிடம், (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரம்) என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால, ஸ்வரூபௌசித்ய ஸுகரத்வங்களாகிற விவையிரண்டு மிதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் பரகாசிதமாயத்து.

136. அவ—இப்படி உபாயமவனென் றத்யவஸித்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தனாயிருந்துவிட வமையுமோ, தத்ஸந்தோஷார்த்தமாக விவன் சில பச்சையிடவேண்டாவோவென்ன வருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—136 பூர்ணவிஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிடவொண்ணாது.

வ்யா:—(பூர்ணவிஷயம்) என்று துடங்கி. அதாவது - லோகத்தில் பச்சையிடுவார் அவ்வோவிஷயங்களின் தரதம்யத்துக்கீடாகவிறேயிடுவது, இங்கும் பச்சையிடப்பார்க்கி லப்படியிடவேணுமிறே; அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனாயிருக்குமவனாகையாலே, அவனுடைய வைபவத்துக் கநுகுணமாக விவனொரு பச்சையிடப்போகா தென்கை.

137. அவ.—ஆனால் அவனுக்கிவனளவில் ஸந்தோஷம் விளையும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—137 ஆபிமுக்ய ஸூசக மாத்திரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

வ்யா:—(ஆபிமுக்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது - அநாதிகாலம் [25] "யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு தன்பக்கல் விமுகனாய்ப்போந்த விவன், அநநிலைவு குலைந்து தன்பக்க லபிமுகனானமைக்கு ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம்பெற்றவளவிலே, "இத்தனை காலம் விமுகனாய்ப்போந்தவன் இன்றபிமுகனாகப் பெறுவதே!" என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவுமுகக்குமென்றபடி.

138. அவ:—இவனப்படி யிருந்தாலும், அவன் பூர்த்தியானது, அகிஞ்சநரான நம்மாலவனை யுகப்பித் தனுகப்போகாது என்று இவன் கைவாங்கும்படி பண்ணாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—138 பூர்த்தி, கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை.

வ்யா·—(பூர்த்தி) என்று தொடங்கி. அதாவது - அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம், ஆஸ்ரயணோந்முகனானவிவன் "நம் மாலவனை யொருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிக்கப்போகாது" என்று ததாஸ்ரயணத்தினின்றும் மீளுகையன்றிக்கே, நாமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாத பரிபூர்ணனாகையாலே, நம்பக்கல்பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்குமென்று மபிநிவேஸித்துப் பற்றுகைக்கு உடலாமித்தனை யென்கை.

அன்றிக்கே, அவன் பூர்த்தி அவனை யிப்படி ஸந்தோஷிக்க வொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணாதோவென்ன; (பூர்த்தி) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அதாவது - அவனுடைய பூர்த்தியானது, "இவன் பச்சையிட்டிலன்" என்று நாதரித்து அங்கீகாரத்தினின்றும் கைவாங்காதே, "ஆபிமுக்ய ஸூசகமாத்ரத்துக்கு மேற்பட நமக்கிவன் சில செய்யவேண்டுவ துண்டோ" என்று விரும்பிக் கைக்கொள்ளுகைக் குடலாமித்தனை யென்கை.

139. அவ·—இப்படியவன் அல்பஸந்துஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூலம்·—139 "பத்ரம் புஷ்பம்" "அந்யத்பூர்ணாத்" "புரிவதுவும் புகைபூவே."

வ்யா.—(பத்ரம் புஷ்பம்) என்று தொடங்கி. 393 "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி - ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருத மஸ்நாமி ப்ரயதாத்மந:" என்று - பத்ரத்தையாகவுமாம், பலத்தையாகவுமாம், ஜலத்தையாகவுமாம், யாவனொருவனெனக்கு பக்தியாலே தருகிறான், அநந்யப்ரயோஜநனையாகிற ஸுத்தியோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனானவனுடைய வப்படிப்பட்ட பக்தியோடே தரப்பட்டவத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலே கலங்கித் தருமாப்போலே, வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி, யடைவுகெட விநியோகங்கொள்ளுவன் என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே.

394 "அநபத பூர்ணதபாம் குமபா நயத பாதாவசே ஜநாத்-அநயத குஶல ஸமபரஶநாந நசேசசதி ஜநாா்தநஃ" அதாவது-ஸ்ரீ தூதெழுநதருளுகிறபோது, தருதராஷடரன், "பாணடவ பக்ஷபாதியா யிருக்கிற கருஷ்ணன் வாராநின்றான், அவனுககுச சில நாட்டையுங் கொடுததுப பொனனையுங கொடுத்து நமககாககிக கொள்ளுகிறோம" என்றுபபோலே சிலவறறைச சொலல; நினைவுஞ சொலவு மொததிராத வஞசகனை வவன கருததை யறிநத ஸஞஜயன, "வருகிறவ னஙஙனெ ததவ னலலகாண, அவனுககு வேணடுவ திவவளவு" என்கிறான், அதாவது - தான குடிககுந தணணீரை யொரு குடததிலே நிறைததுக குளிரவைககக கடவனே, அததை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைககவமையும, அதுககுமே லொன்றும வேணடா; தன் கருஹததிலே அதிதி வநது புகுநதால காலைக கழுவுவதாக ஸாமாநய ஶாஸதரம விதிதது வைததததிறே, அவவோபாதி அவன் றிருவடிகளை விளககவமையும, அவனை வாசிகது விஶேஷித தொன்றும செயயவேண்டா; நெடுநதூரம் வநதவனை குஶலபரஶநம் பண்ணககடவதிறே, அவவோபாதி யோரினசொல சொலலவமையும, ஏற்றமாக வொன்றும வேணடா, இவவளவுகளையொழிய மறறொனறை இசசியான்காணவ னென்கை. இததால - நீ கொடுகக நினைககிற நாடடையும பொனனையு மவ னொரு சரககாக நினைத்திருககுமோ, வலலையாகில உன் ஆபிமுகய ஸூசகமாக விவவளவுகளைச செயயபபா ரென்றபடி.

395 "பரிவதிலீசனை" என்று துடங்கி "புரிவதுவும் புகை பூவே" என்று - [ஹேய பரதயநீகனை ஸர்வேஶவரனை ஸம்ஸாராநமுகதரா யநுபவிதது, அவவநுபவஜநித பரீதியாலே 396 "ஏதத ஸாமகாயந நாஸதே" என்கிறபடியே பாடி, விஸ்தருதராகையைப பெறவேணடியிருபபீர, உபகரணஙகளில குறைவுபாாத தகனுகை தவிர்நது, அஸமஸ்கருதமான ஜலததை யேதேனு மொருபடி பரயோகிதது, பின்னை யவனுககு * அருள்கொடையாகக் கொடுபப துவு மேதேனுமொரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவவளவு மமையுங் கிடிகோ ளவனுககு] † என்று அவனுடைய ஸ்வாராதந ததையை ஸுஸ்பஷடமாக ஆழ்வா ரருளிச்செயதாரிறே.

* அருள்கொடை - தயாதாநம். † இது ஒன்பதினாயிரப்படியின் வாகயம்.

140. அவ.—(பூர்ண விஷயம) என்று துடங்கி இவ்வளவும - பரஸக்தாநுபரஸகதமாக வநதவிக்தனையிறே, பரபக்தி வைல க்ஷண்யமிறே கீழச சொல்லபபட்டது, ஆகையாலே அதுக இன்னமுமொரு வைலக்ஷண்யம சொல்லுகைககாக ஸிததோபாயததுக்கும் பலத்துககு முண்டான ஐகயததை முநதற வருளிசசெய்கிறார.

மூலம் —140 புல்லைக்காட்டி யழைத்துப் புல்லை யிடு வாரைப்போலே, பல ஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை.

வ்யா —(புலலைக காட்டி) என்று துடஙகி. அதாவது-கோவை வரவழைத்தப பின்னையதுககு தாரகாதிகளை யிட்டு நோக்க நினைப பார, தத்போகயமான புலலுதன்னையே தத்வரீகார ஸாதநமாக முன்னிட்டழைததுககொண்டு, அது தன்னையே மேலுமிடுமளவில் பலஸாதநங்களுககு பேதமிலலாதாபபோலே, விலக்ஷணகுண விக ரஹ விஶிஷ்டனை தானே முநதறவிவனைச சேர்ததுககொள்ளுகைக்குபாயமாய, பின்னை யென்றுமொககக விவனுக குபேயமா யிருககையாலே, பலஸாதநஙகளிரண்டும ஏகவஸ்துவா யிருக்குமெனகை.

141. அவ —இததால் பரபததிகக வைலக்ஷண்யம் பலித்த படியை யருளிசசெய்கிறார.

மூலம்:—141 ஆகையாலே, ஸ்வரூபமாயிருக்கும்.

வ்யா —(ஆகையாலே) என்று துடஙகி. அதாவது - ஸாதய வஸ்துதானே ஸாதநமாகையாலே, தத வரணரூபமான விது தேவையாயிராதே ஸ்வரூபமாயிருககு மென்றபடி.

அன்றிககே, இன்னமும பரபததிக் கொரு வைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார்.

(புலலை) இத்யாதியாலே. அதாவது - புல்லைக்காட்டி தேநுவை அழைத்துக்கொண்டு பின்னை அபபுலலையே யிடுமளவில பலஸாத நங்களுககு பேதமில்லாதாபபோலே, 397 "ஸகருத கருதோஞ்ஜலி:" 217 "நமஶ சகரா ஜநாா்தநம்" இத்யாதிகளிற சொலலுகிறபடியே அஞ்ஜலயாதி ரூபையான பரபத்தியை முன்னிட்டு ஈஶ்வரனை ஸ்வீ கரிததால பின்னை யவனுக குகபபாகச்செய்யு மடிமையும், 398 "பத்தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந:" 399 "கைகளா

லாரத தொழுது தொழுதன்னை" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற படியே தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜலயாதி வ்ருத்தி விஶேஷங்களாகையாலே, பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை. இப்படி பலமானதுதானே ஸாதநமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதான் தேவையாயிராதே, இவனுக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்யுபாயத்துக்கு) [134] என்று துடங்கி, இவ்வளவாக - ப்ரபத்தியினுடைய தோஷ ராஹித்யமும் குண ஸாஹித்யமும் சொல்லப்பட்டது.

ஸித்தோபாய நிஷ்டர் வைபவம்

142. அவ—இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய வநுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடியான ப்ரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், (இதுதன்னைப் பார்த்தால்) [54] இத்யாதியாலும், (ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு) [66] இத்யாதியாலும் கீழருளிச்செய்தபடி யன்றியே, ப்ரகாரந்தரேண வருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில், இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான வித்தை ஸாதநமாக்கிக் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனான வவனை யிவன் பெறப்பார்க்குமன்று, அவன் நினைவு கூடாதாகில் இது விபலிக்குமென்கிறார்.

மூலம்:—142 இவனவனைப் பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று.

வ்யா.—(இவனவனை) என்று துடங்கி. அதாவது - உடைமையை உடையவன்சென்று கைக்கொள்ளுமாப்போலே, ஸ்வாமியான வவன்றானே வந்து அங்கீகரிக்கக்கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரனான விசேதநன், தான் பலியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனான வவனைப் பெற நினைக்குமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில், இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப ஸாதநமாகாதென்றபடி.

143. அவ:—இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில உள்ள வாசி சொல்லுகிறார்.

மூலம்:—143 அவனிவனைப் பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

வ்யா —(அவனிவனை) என்று துடங்கி. அதாவது ஸ்வாமியாய ஸ்வதந்த்ரனான வவன், ஸ்வமமாய பாதந்த்ரனா யிருக்கிற விவனை ஸ்வேச்சையாலே பெறநினைக்குமளவில, பாபங்களில பாதாநமாக வெண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதிபந்தக மாகமாட்டா தென்கை. இவை யிரண்டாலும் ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும, பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும காட்டப்பட்டது. 400 "சிந்தஃ பரமசிலலாபே பரபத்திரபி நோபதிஃ - விபர்யயேது நைவாஸ்ய பரதிஷேதாய பாதகம" என்னக்கடவதிறே.

. 144. அவ—இப்படி யிவை யிரண்டும காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —144 இவை யிரண்டும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் பக்கலிலும், ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம்.

வ்யா—(இவை) என்று துடங்கி.

145. அவ —அவர்கள் தங்கள் பக்கல் விவைகண்டபடி என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —145 ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, நன்மைதானே தீமையாய்த்து ; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு, தீமைதானே நன்மையாய்த்து

வ்யா:—(ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. அதாவது - பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம பண்ணுவித்து தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைப்பெற்று வாழுகைக்காக, 401 "ஏபிஶ்ச ஸசிவைஸ ஸார்தம" இத்யாதிப்படியே - வழியேபிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டு சென்று பெரியவாத்தியோடே யவர் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, அப்படி பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, ஶரண்யரான பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு அநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது. 402 "ஏழை யேதலன்" இத்யாதிப்படியே பெருமாள் தாமேவந்து அங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே * பச்சையாக வங்கீகரிக்கையாலே, பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்ட

* பச்சை - உபஹாரம்,

தென்கை. 403 "யதந்த் பரியம ததிஹ புண்யம புண்ய மநயத" என்றிறே புண்யபாப லக்ஷணம; ஆகையா லிவாகள் பககலிலே காணலாமெனகை.

146. அவ—இவன் பணணும் பரபததம ஸரண்ய ஹருத யாநுஸாரி யலலாதபோது அபராதகோடி கடிதமாமென்னுமிட மருளிசசெய்தார் கிழ; இதுதா னிவனுடைய பூாவவருததததைப பாாத்தாலும் அபராதகோடியிலேயா யிருககுமென்னு மிடததை பரகாஸிபபிக்கைககாக பாஷயகாரருடைய வநுஷ்டாந பரகாரத்தை யருளிசசெயகிறா மேல.

மூலம்—146 ஸாவாபராதங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமான ப்ரபத்திதானும் அபராத கோடியிலேயாய் க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும் படி நில்லா நின்றதிறே.

வ்யா—(ஸர்வாபராதஙகளுக்கும) என்று துடங்கி. அதாவது-404"அஹமஸம யபராதாநா மாலய" என்கிறபடியே-அபராதங்களுக் கெலலாம். † கொள்கலமா யிருககிற விசேதநன் பரபத்தி பண ணவே, 157 "ஸாவ பாபேபயோ மோக்ஷயிஷயாமி" என்னும்படி இவ னளவில் ஸாவேஶவரன் றிருவுள்ளம பரஸநநமாய் விடுகையாலே, ஸாவாபராதஙகளுககும் பராயஶ்சித்தமாயிறே பரபததிதா னிருப பது; இபபடி யிருநதுள்ள பரபததியை, 405 "த்வத் பாதாரவிநத யுகளம் ஶரணமஹம் பரபத்யே" என்று பண்ணியருளின பாஷ்ய காரர்க்கு, ஸவபூர்வவருத்தத்தை யநுஸநதிததவாறே அதுதானும அபராதகோடியிலேயாய் 406 "த்வமேவ மாதாச" என்று துடங்கி இத தலையிலபராதத்தைப் பொறுக்கைக் குறுப்பான பந்தவிஶேஷஙகளை யெலலாம் விண்ணபபஞ் செய்துகொண்டு, 407 "தஸமாத் பரணம்ய" இதயாதியாலே இபபடி திருமுன்பே கூசாமல் வநதுநின்று பரபத்தி பண்ணின விவ்வபராததததைப பொறுத்தருளவேணுமென்று க்ஷாமணம் பண்ணவேணடும்படி நிலலாநின்றதிறே யென்கை: ஆகை யால, இவ்வழியாலுமிது அபராதகோடி கடிதமாயிருககு மென்கை. அநாதிகால மபராததத்தைப்பண்ணிப் பின்பொருநாளிலே ஆபிமுக யம பண்ணினேனாகிலும், 408 "நிபூணமபி வத்ஸல," 409 "யதிவா

† கொள்கலம - இட்டுவைக்கும் பாத்ரம.

ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்றிருக்கு மீஸ்வரர் ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்தால், அவனைக் கைக்கொள்ள ஒரு குறையில்லை. அவனப்படி யிருந்தானே யாகிலும், தன் பூர்வவ்ருத்தத்தை யெண்ணாந்தால் இவனித்தை யப ராதமாகவே நினைத்து க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது.

147 அவ —இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி, ஸ்வபூர்வ வ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தால் அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந தாஸிப்பிக்கிறார் மேல.

மூலம்:—147 நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப்போந்த பார்யை, லஜ்ஜா பயங்களின்றிக்கே பர்த்ரு ஸகாஶத்திலே நின்று "என்னை யங்கீ கரிக்கவேணும்" என்றபேக்ஷிக்குமாப் போலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

வயா —(நெடுநாள்) என்று துடங்கி. அதாவது - நெடுங்காலம் பர்த்தாவோடு * ஒட்டற்று பரபுருஷ காமிநியாய் தந்நிகரஹ பாத்ர மாயப்போந்தா ளொருபார்யை, "இப்படிப்பட்டநா மவன் ஸந்நிதி யிலே கூசாமல்சென்று நிற்கும்படியென்!" என்கிற லஜ்ஜையும், "இத்தனை காலமும் நாம செய்துதிரிந்ததெல்லாம கண்டிருக்கிறவன், இப்போது நம்மைவந் திப்படி யபேக்ஷிப்பதே! என்று தண்டிக்கில செய்வதென்!" என்னும் பயமுமின்றிக்கே, அவன் முன்னே சென்று நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணும் என்றபேக்ஷிக்குமளவில் எத்தனை யபராதமுண்டு; அப்படியே யிருப்பதொன்றிறே, பகவதநந்யார்ஹ ஞயைத்து அநாதிகாலம் அவனுடன் † பற்றின்றிக்கே யந்யபர ஞய போந்த விவன், ஸ்வபூர்வவ்ருத்தாநு தாநுஸந்தாநத்தால வரும லஜ்ஜையும் ஸ்வதந்த்ரனை வவன் தண்டிக்கில செய்வதென் என்னும் பயமுமின்றிக்கே, தத்ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற ஶரண வரண மென்கை. ஆக இவ்வளவும், ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோ பாயத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

* ஓட்டு - ஸம்பந்தம். † பற்று - ஸம்பந்தம்.

148 அவ—இனி, இவன் ஸ்வீகாரங்கண்டிராங்கி யவனிவனுக்கு பாரதந்த்ரனுவதிலும், தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலவந்து பாரதந்த்ரனுவதே ப்ரபலமெனகிறார்.

மூலம்:—148 க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யத்திற் காட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரபலம்.

வ்யா—(க்ருபையாலே) என்று துடங்கி. அதாவது - ஆர்த்தராய அநந்ய ஶரணராய தன் திருவடிகளிலே வந்து ஶரணம் புகுந்தவர்களளவில தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பாரதந்த்ரனுகையும், பட்டத்துக்குரியவானையு மரசும போலே தனநிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை யங்கீகரித்துத் தன்னை யவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும், இரண்டு மீஸ்வரனுக் குள்ளதொன்று; இதில் முற்பட்டது, ஓரோ தஶைகளிலே ஸ்வாதந்த்ரய நிருத்தமாய விபலிக்கவுங் கூடும்; பிறபட்டது, அபராதிஹதமாகையாலே ஒருக்காலும கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே, அதிலுங்காட்டி லிது ப்ரபலமெனகை.

149. அவ.—இவ்வர்த்தந்தான் வேதாபிமதமென்கிறார் மேல்.

மூலம்:—149 இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷ னபேக்ஷித்தான்.

வ்யா.—(இவ்வர்த்ததை) என்று துடங்கி. (இவவர்த்தம்) என்கிறது - கீழ்ப்ரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரகதஸ்வீகாரத்தை. (வேதபுருஷனித்தை யபேக்ஷித்தான்) என்றது-410 "நாயமாத்மா ப்ரவசநே லப்யஃ நமேதயா நபஹுநா ஶ்ருதேந-யமேவைஷ வருணுதே தேந லப்யஃ தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோபநிஷத்திலும சொல்லுகையாலே யாதரித்தானென்கை. அனுக்ருத் தீர்த்தந மபேக்ஷா கார்யமிறே.

150. அவ.—இத்தலையி லபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க இவவிஷயீகாரம் வஸித்திக்கப்பெற்றவராக ளுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறா.

மூலம்—150 அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு மிதுண்டாய்த்து.

வயா:—(அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக) என்று தொடங்கி. அதாவது - தந்தாம்பக்கல் அபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, பம்பாதீரத்திலும் கங்காகூலத்திலும் பெருமாள் தாமேசென்று அங்கீகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இந்த பரகதஸ்வீகார முண்டாயத்தென்கை.

151. அவ.—இப்படி ஸ்வதந்த்ரனு யிவர்களை யங்கீகரிக்கிற விடத்திலும், 411 "தமப்யபாஷ்ய ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவ ஸசிவம் கபிம்" 412 "மாழைமான மடநோக்கி யுன்தோழி யுமபி யெம்பி" என்று இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீகரித்தவிடம் காணலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—151 இவன் முன்னிடுமவர்களை யவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபயப்ரதாநத்திலுங் காணலாம்.

வயா—(இவன்) என்று தொடங்கி. அதாவது - இச்சேதநன் தான் ஆஸ்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனு மங்கீகரிக்கும்போதும் முன்னிடு மென்னுமிடம், திருவடியையும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளையும் அங்கீகரித்த ஸ்தலங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்த ஸ்தலத்திலும் காணலாமென்கை. எங்ஙனே யென்னில்? 222 "ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச் சாவமாநிதஃ - த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச ராகவம் ஸரணம் கதஃ" என்று ஸரணம் புகுந்து, 413 "ஸர்வலோக ஸரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே - நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம்" என்று நின்ற விபீஷணாழ்வானை அபயப்ரதாநபூர்வகமாக அங்கீகரிக்கிறவிடத்தில, 409 "ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா - விபீஷணோவா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்று முதலிகளுக்கெல்லாம் மூலபூதரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீகரித்தது. திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானையு மங்கீகரிக்கிற விடத்தில பிராட்டி ஸந்நிஹிதையல்லாமையாலே யவளை முன்னிட்டமை தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், பிராட்டி லங்கைக்கெழுந்தருளுகிறபோது மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிறவிடத்திலே திருவாபரணங்களையும் பொகட்டு கடாக்ஷித்து வைத்துப் போகையாலும், லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்

வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி பிராட்டி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும், பெருமாளிருவரையு மங்கீகரிக்குமிடத்தில் பிராட்டியை முன்னிட்டே யங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேணும். பரதந்த்ரையான வவளுக்கு இத்தலையில் நினைவொழியத் தனித்தொரு ப்ரவ்ருத்தி கூடாதிறே; ஆகையாலேயிறே, பரகத ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்தத்தையு மிவர் ஸஹபடித்தது.

152. அவ.—இவன் நிருபாதிக சேஷபூதனாய் அவன் நிருபாதிகசேஷியா யிருக்கையாலே அவ்யவதாநேந ஆஶ்ரயிக்கவும் அங்கீகரிக்கவு மமைந்திருக்க, இப்படி யிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிற ஹேதுக்காகவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —152 இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாங் குற்றங்களை ஶமிப்பிக்கைக்காக.

வ்யா —(இருவர்) என்று துடங்கி. சேதநனுக்குக் குற்றமாவது- அநாதிகால மவன்பக்கல் விமுகனாய் அந்யவிஷயப்ரவணனாய் ததாஜ்ஞாதிலங்கநமே பண்ணி கூடுபூரித்து வைத்த வபராதம்; ஈஶ்வரனுக்குக் குற்றமாவது - அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க அபராதத்தையே கணக்கிட்டு அநாதிகாலமிவனை யகலவடித்திருந்தவிது. இவன்றன் குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கையாவது - இத்தைப்பார்த்து ஈஶ்வரன் சீறாதபடி பண்ணுகை, அவன்றன் குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கையாவது - இத்தை நினைத்து சேதநன் வெருவாதபடி பண்ணுகை.

153. அவ.—இவ்வளவேயன்று, இன்னமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார்.

மூலம் —153 ஸ்வரூபஸித்தியு மத்தாலே

வ்யா —(ஸ்வரூப) இத்யாதியாலே. ஸ்வரூபமாவது - இவனுக்கு ததீய பாரதந்த்ர்யம்; அவனுக்கு ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம், 412 "தேவுந் தன்னையும்" என்று ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தையிறே யவனுக்கு தானான தன்மையாக வாழ்வாரருளிச்செய்தது. இவையிரண்டு மிருவர்க்கும் ஸித்திப்பது புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலேயென்கை.

154. அவ.—கீழ் "ஸ்வரூபம்" என்று சொன்னத்தை உபபாதிக்கிறார்.

[illegible]

மூலம் —154 ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்த்ர்யம் இருவர்க்கு முண்டிறே.

வ்யா.—(ஔபாதிகமுமாய்) என்று தொடங்கி. அதாவது - சேதநனுக்கு இவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ததீயத்வப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய், அவ்வுபாதிதான் நித்யமாகையாலே நிருபாதிக பகவத்பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும்; ஈஶ்வரனுக்கு இவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ஆஶ்ரிதத்வ ப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய் அவ்வுபாதி நித்யமாகையாலே அதுதானும் நித்யமாயிருக்குமென்கை. (இருவர்க்கு முண்டு) என்னாதே, (உண்டிறே) என்றது - இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தியைத் தோற்றுவிக்கைக்காக.

155. அவ—இவ்வளவன்று, இன்னமுமித்துக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார்.

மூலம் —155 அநித்யமான விருவர் பாரதந்த்ர்யமும் குலைவது மத்தாலே.

வ்யா.—(அநித்யமான) என்று தொடங்கி. அநித்யமான பாரதந்த்ர்யமாவது - கர்மபாரதந்த்ர்யம். அதில் சேதநனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது - அவஶ்ய மநுபோக்தவ்யங்களான புண்யபாப கர்மங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு ஸம்ஸரிக்கை; ஈஶ்வரனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது - தான் செய்த கர்மம் தானநுபவிக்கிறானாகில் நாம் செய்வதென், என்று இவன் செய்த கர்மத்தையே பரதந்த்ரனாக்கி அதுக்கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது [157] "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது - இவன் முன்னிடுமளவில் அத்தலையைத் திருத்தியும், அவன் முன்னிடுமளவில் இத்தலையைத் திருத்தியும், இரண்டு தலையும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவேந சேரும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை.

156. அவ:—அநாதிகாலம் ஸ்வதந்த்ரனாய் [25] யாதானும் பற்றி நீங்கித் திரிந்தவிவன் இன்றிறே ஆபிமுக்யம் பண்ணிற்று; ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே துர்வாஸனை மேலிட்டு ஆஶ்ரயணாங்கீகாரங்களாலே உத்பூதமான விந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக பந்தத்தை யில்லைசெய்து

பழையபடியே போகப்பார்க்குதல், 'நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாய் காமாநு குணமாக இவனை லீலையிலே யந்த்ரிக்கலாம் விநியோகங்கொண்டு போந்த லீலாவரன்று ஸம்பந்தத்தை யில்லை செய்து முன்பு போலே இவனை காமாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பார்க்குதல் செய்யிலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —156 ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலு மில்லைசெய்யப் போகாது.

வயா.—(ஸஸாக்ஷிகம) என்று துடங்கி. அதாவது - இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்த மிரண்டு தலையுமறிந்ததாக வந்ததன்றிக்கே புருஷகாரரூப ஸாக்ஷி ஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவராலு மழியமாற்றப் போகா தென்கை.

157. அவ.—இதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல.

மூலம் —157 "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" "கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய"

வயா —(என்னை) என்று துடங்கி. நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்ய ஸூரிகள் நடுவே யென்னை யங்கீகரித்த பின்பு ஸர்வஶக்தியான *தானும் கைவிடமாட்டா னென்கையாலே, 413 "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" என்கிற பாட்டு அவனாலே யிப்பந்தத்தை யில்லைசெய்யப் போகாமைக்கு ப்ரமாணம். பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிகரஹமான வென் பக்கலிலே அதிஸ்நேஹியாய, அரியன செய்துவந்து என்னோடே கலந்த வுன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி நழுவவிடுவனோ வென்கையாலே, 414 "கோலமலர்ப்பாவைக்கு" என்கிற பாட்டு புருஷகாரம முன்னாக வந்த விப்பந்தத்தை சேதநனாலு மில்லைசெய்யப் போகா தென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம.

158. அவ —(ஸஸாக்ஷிகமான விப்பந்தத்தை யில்லை செய்யப் போகாது) என்றது-ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தி லிருவர்க்கு முண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்ற வாகையாலே, இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண்டான நித்ய.பாரதந்த்ர்யத்தில ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல.

மூலம் —158 கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற கர்த்ரு ஸங்கோச ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

வ்யா—(கர்மணி) என்று தொடங்கி. (கர்மணி வ்யுத்பத்தி) யாவது - 84 "ஶ்ரிங் ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவில், 85 "ஶ்ரீயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தி. இதுக்கர்த்தம் - ஸேவிக்கப்படாநின்றாளென்றிறே. இவ்வ்யுத்பத்தியில், (ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோச ராஹித்யமாவது) - ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் பாரம்யத்வமாகிற குணத்தாலும், வருகிற சேதந பரமசேதநர்களாகிற ஸேவாகர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை. அதாவது - இரண்டு தலைக்கு மிவள் விஷயத்தி லுண்டான ஸேவை அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுகை. இத்தை (நினைப்பது) என்றது - இவ்விஷயத்தி லிரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி.

159. அவ:—இப்படி யிருக்கையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்த்யதிகாரிக ளெல்லார்க்கும் அவஶ்யாபேக்ஷிதமென்கிறார் மேல்.

மூலம் —159 அதிகாரி த்ரயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீயம்.

வ்யா—(அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரி த்ரயமாவது) - அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி விவஶர் என்கிற மூன்றதிகாரிகளும். இவர்களுக்கு (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது - குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாரமாக வயம் வேண்டுகையாலே, ஸர்வதா கைவிடவொண்ணா தென்கை. அதவா, இப்புருஷகாரந்தான் அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிறது - ஐஶ்வர்ய கைவல்ய பகவச் சரணார்த்திகளை. இவர்கள் மூவர்க்கும் (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது - ஸ்வஸ்வாபிலஷித ஸித்திக்கு ஈஶ்வரனை யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்களபராதங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகார மவஶ்யாபேக்ஷித மென்கை. ["பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகார பூர்வகமான உபாய வரணம் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வ வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதந விஶேஷம் பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில் இவ்வதிகாரிக்கு அபிலஷிதமான பல விஶேஷ

மின்னமென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யம்"] என்று பரந்தபடியிலும்; ["கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநம பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமா யிருக்கையாலே இவனுக்கபேக்ஷிதமான பல விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது"] என்று ஸ்ரீயப்பதிப்படியிலும்; ["உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக் கன்றென்கை."] [160 - 161] இத்யாதியாலே முமுக்ஷுப்படியிலும் இவ்வர்த்தமே யருளிச்செய்தாரிறே. 416 "திருமாலைக் கைதொழுவர்" 417 "அடியாரைச் சோதல் தீர்க்கும் திருமாலை" என்கிறபடியே, புருஷகாரம் முன்னாகப்பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டகலாதே அவற்றை யொழிந்து [418 "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் மவனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப் பேறென்று கீழ்ச்சொன்ன வுபாய பலத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறு"] என்றிறே, இவ்வர்த்தம் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தி லருளிச்செய்தது. ஆக, (இவனவனை) [142] என்று தொடங்கி இவ்வளவாக - ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ராபல்யமும், அவனை ஸ்வீகரிக்குமளவிலும புருஷகாரம முன்னாகவே ஸ்வீகரிக்கும்படியையும், இருவருமிப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறது தனக்கு ப்ரயோஜந மின்னமென்னுமிடமும், ப்ரபத்யதிகாரிகளெல்லார்க்கும் புருஷகார மவர்ஜநீய மென்னுமதும் சொல்லப்பட்டது.

ப்ரதம ப்ரகரணத்திலே, புருஷகார வைபவகதநமுகேந ஸ்ரீமத் பதார்த்தத்தையும உபாயவைபவகதநமுகேந "நாராயண சரணௌ சரணம்" என்கிற பதங்களி லர்த்தங்களையும ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம், (ப்ரபத்திக்கு தேச நியமமும்) [23] என்று தொடங்கி "ப்ரபத்யே" என்கிற பதத்தால சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தேசாதி நியமாபாவத்தையும், அதுக்கு விஷய நியமம் சொல்லுகைக்காக (குணபூர்த்தி யுள்ளவிடமே விஷயமாகை) [34] என்று தொடங்கி முக்தகண்டமாக மீளவும் நாராயண பதார்த்தத்தையும, (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்) [41] என்று உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தனான வதிகாரியையும், ப்ரபத்தியில் ஸாதநத்வமில்லாமையையும், ப்ரபத்யதிகாராபேக்ஷிதமான சக்தி லஜ்ஜாயத்ந நிவ்ருத்தி சமதமாதிசயம் முதலானவற்றையும, ப்ரபத்யங்கதயா த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்தினுடைய தோஷ பூயஸ்த்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடிதயா ப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும், ப்ரபத்தி ப்ரஸங்கத்தாலே முகபேதேந ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வத்

தையும, பரகத ஸவீகாரோபாயதவததையும, ததப்ராபலயததை யும், அவனே ஸவீகரிககுமளவிலும புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே ஸ்வீகரிககு மென்னுமிடததையும, உபயரும புருஷகாரததை முன் னிடுமதுககுணடான பரயோஜந விஶேஷஙகளையும, அதிகாரி தர யததுககும் புருஷகார மவாஜநீய மென்னுமததையும் பரதிபாதிக கையாலே, இவவளவும் பூரவகணடாரததததை யருளிசசெயதா ராயதது.

160. அவ.—1 இபபரகரணததிலே (உபாயததுககு) [80-85] எனறு துடஙகி உபேயாதிகாரமும் சில சொலலிற்றேயாகிலும அது பராஸஙகிக மிததனை, இனி உபேயாதிகாரபரமான பரகரண ஶேஷ த்தாலும் உததரகணடாரத்த ததை யருளிசசெயகிறார். 2 அது செய கிற விடத்தில, பாஷயகாரர கத்யத்ரயததில உததரகண்டாரத்த மநுஸநதிததருளின க்ரமததிலே, நமஶஶபதாரத்தம முன்னுக வருளிச்செய்கிறார். 3 அதில இநத நமஸ்ஸ¬தான பராபயவிரோதி நிவருத்தி பரதிபாதகமாகையாலே, பராபய விரோதிகளானவற்றை தாஶிபபிபபதாகத திருவுள்ளம்பறறி பரதமம் அவறறிலே யொன்றை யருளிசசெயகிறார்.

மூலம்—160 தனக்குத் தான்தேடும் நன்மை தீமையோ பாதி விலக்காயிருக்கும்.

வயா:—(தனக்குததான்) என்று துடஙகி. கீழே (ஸ்ரீ பரதாழவா னுக்கு நன்மைதானே தீமையாயதது) [145] என்று - ஸ்வகத பர பததி ஶரணய ஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது தீமையாயத் தலைக கட்டும்படிசொன்ன வித்தாலே, உபாய தஶையில தனககுததான் தேடும நன்மை தீமையா மென்னுமிட மருளிசசெயதாராய், இப பரஸங்கத்திலே உபேய தஶையிலும் தான் தனககுத்தேடும நன்மை தீமையாய விடுமென்னுமிட மருளிசசெயகிறாரென் று கீழோடிதுக்கு ஸங்கதி (தனககு) இத்யாதி. அதாவது - ஶேஷியானவன் போக தஶையில் தன் வ்யாமோஹததாலே 419 "ஆருயிர்பட்ட தெனதுயிர படடது" என்னும்படி தன்திறததில மிகவும் தாழநின்று ட'ரிமாறு மளவில, "நாம் ஶேஷபூதரன்றோ, நமஶேஷதவத்தை நோக்கவேண் டாவோ" என்று ஸ்வஙைசயாநுஸநதாநததாலே * பிற்காலிதது,

* பிற்காலிதது - பின்வாங்கி.

தனக்குத்தான் தேடுகிற ஶேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதிகாலம் 420 "ஸ்வதந்தரோஹம்" என்றிருந்த தீமையோபாதி அவன் போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா யிருக்குமென்கை. (தீமை) என்று - அகருத்ய கரணாதிகளைச் சொல்லவுமாம்.

161. அவ —ஶேஷியுடைய விருப்பத்துக்குடலாய ஆத்மாவுக்கு அலங்காரமா யிருக்கிற ஶேஷத்வம், போக விரோதியாகிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —161 அழுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாப்போலே.

வயா—(அழுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸ்திரீக்கு அழுக்கிட்டசட்டை நாயகனுக்குப்புக்கு விஷயமுமாய அவளுக்கு அலங்காரமுமா யிருந்ததேயாகிலும், போக தஶையில ஆலிங்கந விரோதியாமாப்போலே, இதுவும் போக விரோதியா மென்றபடி.

162. அவ.—அழுக்குக்குடலானது அநுபவ விரோதியா மென்னுமிடம் ஶேஷி வசநத்தாலே தாபிப்பிக்கிறார் மேல.

மூலம் —162 "ஹாரோபி."

வயா.—(ஹாரோபி) என்று. 421 "ஹாரோபி நாப்பித: கண்டே ஸ்பர்ஶஸம்ரோத பீருணா - ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ் ஸரிதோ த்ருமா:" என்று ஸம்ஶ்லேஷ தஶையில ஸ்பர்ஶ விரோதியா மென்னுமச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்தி லொரு முத்துவட முட்டப்பட பூணப்திலலை என்றாரிறே பெருமாள். "பீருணா" என்கிறலிங்க வ்யத்யயம் * ஆர்ஷம். அன்றிக்கே, அழுக்கிட்ட தணைக்கைக்கு விரோதியாமென்னுமிட மறிவிக்கையே ப்ரயோஜநமாக்கி, லிங்காநுகுணமாக பெருமாள் தம்மளவிலே யோஜிக்கவுமாம்.

163. அவ—ஆனால் பின்னை பாரதந்த்ர்யமேயோ நல்லதென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூலம்—163 புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பாராநுபவத்துக்கு விலக்கு.

* ஆர்ஷம் - ருஷி; [illegible] ருஷி ப்ரோக்தமானது]

வ்யா—(புண்யம்போலே) என்று தொடங்கி. (புண்யம்) என்கிறது - கீழ (நன்மை) [145-160] என்கிற சொல்லாலே சொன்ன ஶேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வ நைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே பிறுய்க்கைக் குறுப்பாய்க்கொண்டு யாதொருபடி போக விரோதியாகா நிற்கும் அப்படியே, போக தஶையில் அவனுக்கு எதிர் விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடக்கைக் குறுப்பான கேவல பாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழி ஸாபேக்ஷனான வீஶ்வரனுடைய போகத்துக்கு மிடறுபிடியா மென்றபடி.

அன்றிக்கே, (புண்யம்) என்கிறது - ஸ்தகாமதம்யதயாய, அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாகா நிற்கும், அப்படியே, இறுய்க்கைக் குறுப்பான ஶேஷத்வத்திற்காட்டில் அசித்துப்போலே எதிர்த்தலை யிட்டது வழக்காயிருக்கைக் குறுப்பாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமான பாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழிகொடுக்கைக் குறுப்பில்லாமையாலே பரனுடைய வநுபவத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா மென்னவுமாம். இதத்தால - கேவல ஶேஷத்வமும் கேவல பாரதந்த்ர்யமும் ஓரோ ராகாரங்களாலே போக விரோதியாகா நிற்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தோடே கூடின ஶேஷத்வமே உத்தேஶ்ய மென்கை.

164. அவ.—இப்படி உபய தஶையில் ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்கள பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்து அநந்தரம் ப்ராப்தி தஶையில இவனுடைய நிபந்தமூலமாக வுண்டான தோஷ நிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—164 குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி.

வ்யா.—(குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி) என்று. (குணம்) என்கிறது - கீழ விரோதியாகச் சொன்ன ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களிரண்டையும். இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க குணமாயிறே யிருப்பது. இதுபோலே (தோஷ நிவ்ருத்தி) என்றது - இவ்வாத்ம குண த்வயமும் கீழ்ச்சொன்னபடியே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விலக்காகிறது. அப்படியே, இவன் நிபந்தித்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தினுடைய நிவ்ருத்தியும், சரமஶரீரமாகையாலே இத்தோடே சிறிதுநாள் வைத்

இறுய்க்கை - பின்வாங்குகை.

203 28

த்துபவிக்க விச்சிக்கிற வனுடைய வநுபவத்துக்கு விலக்கா மென்கை. (குணம்போலே) என்று - பாரதந்த்ர்யமொன்றையும த்ருஷ்டாந்திக்கிற தாகவுமாம.

165. அவ.—தோஷநிவ்ருத்தியி லாத்மஸ்வரூபம் அத்யந்தபரி பூர்த்தமாய் போகயமா யிருக்குமத்தனை யன்றோ, ஆனபின்பு தோஷநிவ்ருத்தி அநபிமதமாய தோஷமபிமதமா யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —165 ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபி மதமா யிரா நின்றதிறே.

வயா:—(ஆபரணம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - லோகத்தில் விஷய பரவணரா யிருப்பார்க்கு, அபிமத விஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான வாபரண மநபிமதமாய, அநௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான வழுக்க பிமதமா யிராநின்றதிறே என்கை.

166. அவ.—இதுதான் லௌகிகத்தி லன்றிக்கே பிராட்டி திறத்தில் அவன்றனக்கு மிப்படி யிருந்தமைக்கு ஸூசகமான வார்த்தையை ஸமரிப்பிக்கிறா மேல.

மூலம் —166 "ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநகம்" என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வயா:—(ஸ்நாநம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - பிராட்டி திரு மஞ்ஜநம செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜநகம என்னு மத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற 422 "தீபோ நேத்ராது ரஸ்யேவ ப்ரதி கூலாஸி மே த்ருவம" என்கிற வார்த்தையை இவ்வார்த்தைக்கு உடலாக ஸ்மரிப்பதென்கை. 423 "ஸ்பங்கா மலங்காராம" இத்யாதிப படியே - பத்து மாஸம திருமஞ்ஜநம் பண்ணும அழுக்கடைந்திருந்த வடிவைக்காண வாசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள் திருமஞ்ஜநம் பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. ஆனால், 424 "தீர்கமுஷ்ணம் விநிஶ்வஸ்ய மேதிநீமவலோகயந உவாசமேக ஸங்காஶம் விபீஷண முபஸ்திதம் - திவ்யாங்கராகாம வைதேஹீம் திவ்யாபரண பூஷிதாம் - இஹஸீதாம ஶிரஸ்ஸ்நாதா முபஸ்தாபய மாசிரம" என்று இவர்தாமேயன்றோ திருமஞ்ஜநம்பண்ணி யலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பார்த்தருளிச்செய்தவர், இப்படி யிருக்கச்செய்தே பின்னை ரோஷம்

ஜநிப்பா னென்னென்னில்; நாம நல்லவார்த்தை சொல்லிவிடக் கடவோம், தானே யறியாளோ என்று சொல்லிவிட்டாரித்தனை போக்கி, அது ஸஹ்ருதயமாகச்சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாத போது ருஷ்டராகக்கூடாதிறே அவள்தான், 425 "அஸ்நாதா த்ரஷ்டு மிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப" என்றிருக்கச் செய்தே, 426 "யதாஹ ராமோ பர்த்தா தே ததா தத்கர்த்து மர்ஹஸி" என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நிர்ப்பந்தித்துச் சொன்னபின்பன்றோ திருமஞ்ஜநம் பண்ணிற்றென்னில்? அவன், பெருமாள் திருவுள்ளக் கருத்தை யறியாதே, அருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கொண்டு சொன்னானித்தனையிறே. எல்லாஞ் செய்தாலும், பத்துமாஸம் ராவண பவநத்திலே யிருந்த விவள் சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்ஜனம் பண்ணேன் என்றிருக்க வேணுமிறே; அது செய்யாதே, சடக்கென திருமஞ்ஜநம் பண்ணி வந்தாளிறே; அது, அவ விருப்புக்காண வாசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷ ஹேதுவாயத்து. ஆகையாலே, (ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநகம்) என்னக் குறையில்லை.

அன்றிக்கே, (ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநக மென்கிற வார்த்தை யாவது)-ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளச் சொன்ன போது, பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யறியும்மவ ளாகையாலே, "அவர்க்கிது அநபிமத மாகையாலே ரோஷ ஜநகமாய் வந்துமுடியும்" என்று நினைத்து, 425 "அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப" என்று பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையாகவுமாம். ரோஷ ஜநக மென்னுமதை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வார்த்தை யென்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயமிங்கு மொக்கும்.

167. அவ —இப்படி யபிமத விஷயத்தி லழுக்குக்கருமாப் போலே, ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்த விவன் 427 "அழுக்குடம்பு" என்று கழிக்கிற விதேஹத்தை ஈச்வரன் விரும்ப வேண்டுகேகண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —167 "வஞ்சக் கள்வன் - மங்கவொட்டு"

வ்யா:—(வஞ்சக் கள்வன்) இத்யாதியாலே. அதாவது - 428 "வஞ்சக் கள்வன்" என்று தொடங்கி 429 "மங்கவொட்டு" என்னுமளவாக - தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணி யவனநுபவித்தபடிகளையும், அவ்வளவன்றிக்கே, அதிசாபல்யத்

தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோவ தாக வவன அபிநிவிஷ்டனா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு, "பிரானே! இப்படி செய்தருளவொண்ணாது" என்று நிர்பந்தித்து, இதினுடைய தோஷத்தை யவனுக் குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமான வித்து மங்கும் படி யிசையவேணும் என்று காலகட்டி, அவனித்தை விடுவித்துக் கொண்டு போம்படி வருந்தி யிசைவித்துக்கொண்டபடியையு மரு ளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார்.

168. அவ — அபிமத விஷயத்தி லழுக்குப்போலே யாதரிக் கிறமாத்ர மன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமள மித்தேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும் இத்தை யாதரிக்கு மென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ் டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் — 168 வேர்ச் சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்று தாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத் தோடே ஆதரிக்கும்.

வ்யா.—(வே) இத்யாதியாலே. அதாவது - மணத்தின் வாசி யறிந்து வேர்சூடும் போகிகளானவர்கள், மண்ணையுதறில் மணங் குன்றும் என்று மண்பற்றாக கழற்றாதே சூடுமாப்போலே, பரம போகியான ஸர்வேஶ்வரன் ஜ்ஞாநியானவிவனை விரும்பி யநுபவிக்கு மிடத்தில, 430 "ஆஹ்லாத ஶீத நேத்ராம்புঃ" இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாந கார்யமான விகருதிகளுக்கெல்லா மாஶ்ரயமாய்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாந பரிமளமெல்லாந் தோற்றும்படி யிருக்கிற விக்ர ஹத்தோடேகூட விரும்பு மென்றபடி.

169. அவ — இன்னம் ப்ரகாந்தரத்தாலே இவன் தேஹத்தி லவன் விருப்பத்தை ஸ்தாபிப்பிக்கிறார்.

மூலம் — 169 பரமார்த்தனான விவனுடைய ஶரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது, கேவல பகவதிச்சை யிறே.

வ்யா:—(பரமார்த்தன்) என்று தொடங்கி. (பரமார்த்தனுகி றான்) - 427 "இன்னின்ற நீர்மை யினி யாமுறாமை" 431 "எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன்" 432 "எங்கினித் தலைப்பெய்வன்" 433 "உன்னை லகியேன்" 434 "தரியே னினி" 435 "கூவிக்கொள்ளுங்

கால மின்னங் குறுகாதோ" என்று ஸம்ஸாரத்தில் * அடிகொதிப பாலும், பகவதநுபவத்தில பெருவிடாயாலும, "இதுக்குமே யிலலை" என்னுமபடி யார்த்தி விளைந்தவன்; ஏவம் பூதனானவனுடைய ஶரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது ப்ராரப்தகர்ம மென்னவொண்ணாதிறே, 157 "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றதனோடு விரோதிக்கையாலே, 643 "ஆர்த்தாநா மாஶுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதாஹ்யஸௌ - த்ரு ப்தாநாமபி ஜந்தூநாம தேஹாந்தர நிவாரிணீ" என்றிறே ப்ரபத்தி ஸ்வபாவந்தா னிருப்பது. ஆகையால, இவனுடைய ஶரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது, "இன்னமும சிலநாளிவனை யிஶ்ஶரீரத்தோடே வைத்த நுபவிக்கவேணும" என்கிற ஈஶ்வரேச்சையொழிய வேறொன்றில்லா மையாலே, (கேவல பகவதிச்சையிறே) என்கிறார். ப்ராரப்த கர்ம மடியாக விருக்கிற த்ருப்த விஷயத்திலும் பகவதிச்சை யுண்டாகை யாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது கேவல ஶப்தத்தாலே.

170. அவ:—இப்படி தன் விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன ஶரீரத்தை அவன் விரும்பும ப்ரகார மருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூலம்—170 437 **"திருமாலிருஞ்சோலை மலையே" என் கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லா வற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை யிவ னுடைய ஶரீரைகதேஶத்திலேபண்ணும்.**

வ்யா:—(திருமாலிருஞ்சோலைமலை) என்று துடங்கி. அதாவது- தெற்குத் திருமலையையும் திருப்பாற்கடலையும என் னுத்தமாங்கத் தையுமொக்க விரும்பா நின்றான். ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும் வடக் குத்திருமலையையும என்னுடைய ஶரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின் றான் என்றாரிறே ஆழ்வார். இப்படி யோரோ ரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினா னென்றவிது, எல்லாத் திருப்பதிகளிலும பண்ணின விருப்பத்தை ஓரோ ரவயவங்களிலே பண்ணிநின்றா னென்னுமதுக்குபலக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே, தனக்கபிமதமான திவ்யதேஶங்க ளெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை ஜ்ஞாநி யான விவனுடைய ஶரீரைகதேஶத்திலே பண்ணுமென்கிறார்.

171. அவ.—உகந்தருளின நிலங்களி லெல்லாவற்றிலும் பண் ணும விருப்பத்தை விவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமென்றார்

* அடிக்கொதிப்பு - அடிசுடுதல்=பாதம் தபிக்கை.

கீழ்; இவவிஷயம ஸிததித்தால உகநதருளின நிலஙகளி லாதரம அவனுககு ஸஙகுசிதமா மெனனுமிட மருளிச்செயகைககாக, இரண டிடத்துககு முணடான வாசியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —171 அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்; இங் குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்.

வ்யா —(அஙகுத்தை) என்று தொடங்கி. உகநதருளின நிலங் களில விரும்பிவாததிககிறது உசிதோபாயங்களாலே சேதநரை யகபபடுததிககொளளுகைக காகையாலே, (அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம) என்கிறது. இசசேதநன் திருநதி இவன் ஹருதயதது ளுள்ளே தான வஸிககபபெற்றவிது அங்குநின்றும பணணின க்ருஷிபலமாகையாலே, (இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்) என்கிறது. 439 "நாகததணைக குடநதை" 440 "மலைமேல தான் நின்று" 441 "பணிககடலுட பள்ளிகோளை" இதயாதிகளிலே, இவறறினுடைய ஸாதநஸாதயஙகள் தோற்றுநின்றதிறே.

172. அவ —இநதஸாதந ஸாதயதவ பரயுக்தமான வாதர தாரதம்யத்தை யருளிச்செயகிறா.

மூலம் —172 438 "கல்லுங் கனைகடலும்" என்கிற படியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றி லாத ரம் மட்டமா யிருக்கும்.

வ்யா:—(கல்லும்) என்று தொடஙகி. அதாவது - தன் திருவுள் ளத்தில் புகுநதபின்பு, தனக்குப புறம்பொன்றிலு மாதரமிலலை என்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அதயாதரததைப பணணி நிதய வாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமலையும, தன் ஸநநிதாநத்தாலே கோஷிக்கிற திருபபாற்கடலும், ஒருததர்க்குமெட்டாத பரமபத மான தேஶமும் புலலியவாய்த்தினவோ என்றாரிறே யாழ்வார்; இப படியே, ஸாத்யமான விசசேதநஹ்ருதயம் ஸிததிததால, இதுககு ஸாதநமாக முன்பு விரும்பிபபோநத திவ்யதேஶங்களி லாதரம ஸங்குசிதமா யிருக்குமென்கை. ஸாதயம் கைபுகுருமளவுமிறே ஸாதநத்தி லாதரமயிக்கிருபபது.

173. அவ:—ஆதரம் மட்டமாம்படிககு அவதியை தர்ஶிப்பிக் கிறார்

மூலம் —173 442 "இளங்கோயில் கைவிடேல்" என்று இவன் ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும்.

வயா—(இளஙகோயில) இதயாதியாலே. அதாவது - ஸ்ரீபூதத தார, தமமைப பெறுகைக குறுபபாக முன்பு தானவிருமபின திவயதேஶஙகளில முன்புதனை யாதரமின்றிகமே தந் திருவுள்ளத திலே யதயாதரததைப்பணணிச செலலுகிறபடியைக கண்டு, அவவோ திவயதேஶங்களைக கைவிடபபுகுகிறுரோ எனறதிஶஙகை பண்ணி, என் ஹ்ருதயததிலே புகுநதிருககைக்கு பாலாலயமான திருபபாறகடலைக கைவிடாதொழிய வேணும் என்றாரிறே. ஆகை யால, இபபடி யிவன பராரததிகக வேணடுமபடியாய்தது அவனுக கவற்றி லாதரம மட்டமாமபடி என்கை.

174 அவ —இபபடி யிவனாததிததாலும், ஸாதயம ஸித்தித்த பின்பு அவனுககவை யபிமதஙகளா யிருக்குமோ வென்ன வருளிசசெயகிறா.

மூலம் —174 ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களா யிருக்கும்.

வயா —(பராபய) இதயாதியாலே. (பராபயபரீதி விஷயதவமாவது) - தனக்கு பராபயபூதனான விசசேதநனுடைய வுகபபுக்கு விஷயமா யிருககை. 443 "கண்டியூ ரரஙகம மெயயம் கசசி பேர மலலையெனறு மண்டியிறே யிவனிருபபது. (கருதஜஞதையாவது) - "இவவோதேஶவாஸததாலேயன்றே நாமிவனைப பெற்றது" எனறு அததேஶம் தனககுப பணணின வுபகாரததை யநுஸநதிககை. இவை யிரண்டாலும், ஸாதயமான விசசேதநன் கைபுகுநதிருக்கச செயதேயும அவனுககு அவவோ தேஶங்க ளபிமதஙகளா யிருககு மென்கை.

ஆக, (குணமபோலே தோஷநிவருததி) [164] என்று கீழ்சொன்ன ஶேஷத்வ பாரதநதயரூ பாரமகுணமபோலே தோஷ நிவருததியும, (பராநுபவததுககு விலககு) [163] என்று பரதிஜஞை பண்ணி தததுபபாதநாததமாக அபிமதவிஷயததில அழுககபிமதமா யிருக்குமபடியையும், இவன் 427 "அழுக்குடம்பு"

என்று கழிக்கிறவிதிலே யவனத்யாதரத்தைப் பண்ணும்படி யையும், ஜ்ஞாநியான இவனை ஸ்வீகாரமாக வாதரிக்கைக்கு ஹேதுவிஶேஷத்தையும், பரமார்த்தனான இவன் தேஹ ஸ்திதி கொண்டே இவன் தேஹத்தி லவன் விருப்பமறியலா மென்னு மத்தையும், அவனிவனுடைய தேஹத்தை விரும்பும் ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்யமானவிது ஸித்தித்தால ஸாதநாந்தரம மட்டமாம்படியையும, அதி னெல்லையையும், இவன் "அவ்வோ தேஶங்களைக கைவிடா தொழியவேணும்" என்று ஆதரித்தால ஸ்வஸாத்யம் ஸித்தித்திருக்கச்செய்தேயும ஹேது தவ்யத்தாலே அவனுக்கவை அபிமதங்களா யிருக்கும்படியையு மருளிச்செய்தார்.

175. அவ:—இப்படி தோஷநிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்கென்னுமிடம ஸுஸ்பஷ்டமாம்படியான ஹேதுக்கள் பலவற்றையு மருளிச்செய்கையாலே அத்தை ஸித்திப்பித்தாராய், அது தன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே கீழ்ச் சொன்ன ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபாத்மகுணத்தினுடைய பராநுபவ விரோதித்வத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார்.

மூலம்:—175 ஆகையாலே, தோஷ நிவ்ருத்திபோலே ஆந்தர குணமும் விரோதியா யிருக்கும்.

வயா.—(ஆகையாலே) என்று தொடங்கி. (ஆகையாலே) என்று கீழே ஸித்திப்பித்தவர்த்தத்தை யநுவதிக்கிறார். (தோஷ நிவ்ருத்திபோலே) என்றது - தோஷங் கழிகை ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக் குறுப்பா யிருக்கச்செய்தேயும தோஷத்தையே போக்யமாக விரும்புகிற பரணியான வவனுக்கநபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறது, அதுபோலே யென்றபடி. (ஆந்தர குணம்) என்கிறது - ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களை. இவற்றை (ஆந்தர குணம்) என்கிறது - ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலுங்காட்டில் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராநுபவ விரோதித்வப்ரகாரம் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்விடத்திலும், (ஆந்தர குணம்) என்கிறது - பாரதந்த்ர்ய மொன்றையுமாகவுமாம்.

176. அவ:—இப்படி சொல்லுகைக்கு தோஷ நிவ்ருத்தியில் வரும் தோஷமேதென்ன; வேறொரு தோஷமும் வேண்டா, இது தானே தோஷமா மென்கிறார்.

மூலம் —176 தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாயிறே.

வ்யா.—(தோஷ) இத்யாதியாலே. அதாவது - காமினியான வள் தன்னுடம்பி லழுக்குக் கழற்றி போகத்திலே யந்வயிக்க விசிக்குமாப்போலே, ஸ்வத: பரிஶுத்தமான வாத்மஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஶேஷிக்கு போக்யமாக விநியோகப்படவேணும் என்று ஸ்வநிர்பந்தத்தாலே இவன் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற தோஷநிவ்ருத்திதானே, காமினியுடைய வழுக்குக்கும் காமுகனைப்போலே தோஷத்தை யபிமதமாய இத்தோடே தன்னை புஜிக்க வாதரிக்கிற பரனுடைய போகத்துக்கு விலக்காகை யாலே தோஷமாயிறே யென்கை. அவனுக்கு அநிஷ்டமாமதிறே தோஷமாவது. (இறே) என்று பரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது கீழ்ப்பாதித்ததை யெல்லாம் நினைத்து.

177. அவ.—ஆக, (நன்மைதானே தீமையாயதது) [145] என்றும், (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்) [160] என்றும், (தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாயிறே) [176] என்றும் - தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயமென்னுமிடம் சொல்லுகையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே யுபாதேயமென்னுமிடம் பலித்ததிறே; இப்படி தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயம், அவன் தேடும் நன்மை யுபாதேயமென்னுமிடத்தை ஆப்த வசநத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல.

மூலம் —177 "தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, அவனால் வரும் நன்மை முலைப் பால்போலே" என்று பிள்ளான் வார்த்தை.

வ்யா.—(தன்னால்) என்று துடங்கி. (தன்னால வரும் நன்மையாவது) - ஸ்வயத்நத்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக்கொள்ளும் நன்மை. (விலைப்பால்போலே) என்றது - ஔபாதிகமுமாய், விரஸமுமாய, அபராபதமுமா யிருக்குமென்கை. (அவனால் வரும நன்மையாவது) - நிருபாதிக ஸ்வாமியான வவனாலே இவனுக்கு வேணும என்றுண்டாக்கும நன்மை. (முலைப்பால் போலே) என்றது - நிருபாதிகமுமாய், ஸரஸமுமாய், பாரபதமுமா யிருக்குமென்கை.

178. அவ—இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானை யொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேட விழிந்தால், ஸ்வ விநாசமே பலிக்கு மென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—178 அவனையொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது - ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை மாதா பிதாக்கள் கையில்நின்றும் வாங்கி காதுகனை ஆட்டுவாணியன் கையிலே காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே யிருப்ப தொன்று.

வ்யா.—(அவனை) என்று துடங்கி. அதாவது - பராபதனுமா யாபதனுமானவவ னிவனுக்கு நன்மை தேடுமதொழிய, அதுக் கெதிர்த்தட்டான தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது - ஸ்வரக்ஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநஶக்திக ளொன்றுமின்றிக்கே ஸ்வமாதராதிகளுணர்ந்து நோக்கவேண்டும் படியான ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாக்கள் கை யில் நின்றும் வலிய வாங்கி, கொலைக்குக் கூசாதே உயிர்க்கொலை யாகக் கொன்று மாம்ஸங்களோடே கலசி விற்றுவிடும் காதுகனை ஆட்டு* வாணியன் கையிலே இத்தை நோக்கிக்கொள் என்று காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே யிருப்பதொன் றென்கை. இத்தால் - ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகன், தான்தனக்கு நாஶகன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

179. அவ.—இப்படி இவன் தனனைத்தானே முடித்துக் கொள்ளுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—179 தன்னைத் தானேயிறே முடிப்பான்.

வ்யா.—(தன்னைத் தானே) என்று துடங்கி. அதாவது - ஸர் வேஶ்வர னிவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருமவனாகையாலே இவனுடைய விநாஶத்துக்கு ஒருநாளு மவன் ஹேதுவன்று, இனி 444 "அஸந்நேவ" என்னும்படி தன்னை நசிப் பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே யென்கை. 371 "யானே என்னை" என்கிறபாட்டிலே, "யானே" என்று - என்னிழவு பகவத்

* வாணியன் - வாத்தகம் செய்யுமவன்.

கருதமலல, அவன் 445 எதிா சூழலபுக்குத திரியாநிற்க நானே கிடீா விநாஸததைச சூழததுககொணடேன் என்றாரிறே யாழவாா. 14-2-84 ... 14-3-84

180. அவ — இவன தன்னைத தானே முடிககையாவதே தென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிசசெயகிறா.

மூலம் — 180 தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது - அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

வயா — (தன்னைத தானே) என்று துடங்கி. (அஹஙகார மாவது) - தேஹாதமாபிமாநமும, ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமும ; (விஷயங்களாவன) - விஹிதநிஷிதத விஷயஙகள், இவற்றை (விரும் புகையாவது) - இவற்றிலே மிகவும் பரவணனாகை. ஆத்ம ஸ்வரூபந தான் பகவதநயாாஹஸேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப பது ; தாதருஸ ஸ்வரூபத்தை நஸிபபிககையிறே - இவறறிலே இவன் பரவணனாகையாவது. உத்தரவாகய நமஸஸபதார்த்தஞ் சொல்லுகிறாாகில இவை எலலா மென்னென்னில் ; உததர வாக யததில நமஸ்ஸிலே - புருஷாாத்ததது க கிடைசசுவரான விரோதிக ளெலலாம தள்ளுண்ணுமென்னுமிடந தோற்றவிறே. 446- "மநோ வாக காயை:" என்று துடஙகி மூன்று சூாணையாலே ஸகல விரோதி நிவருத்தியையும பாஷ்பகார ாருளிசசெய்தது. இவாதாமும முமுக்ஷுபபடியிலே இநத நமஸஸபதார்த்தம் சொலலுகிறவளவில, "இதிலே யவிதயாதிகளும்கழியுண்ணும்"[180]என்றாரிறே. ஆகையா லே இவவிடததிலும, தேஹாதமாபிமாநாதிரூபமான அஹஙகாரம், தத் காாயமான விஷயபராவணயம், ததுபயகாாயமான பாகவதாப சாரம முதலான விரோதிகளை யெலலாம், பாஸக்தாநு பாஸகத மாக வருளிசசெய்கிறாா் ; ஆகையாலே விரோதமிலலை.

181. அவ — இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸத ரேணபபாதிப்பதாகத திருவுள்ளம்பற்றி, பரதமம் அஹஙகாரத் தின் கொடுமையை யருளிசசெய்கிறாா்.

மூலம் — 181 அஹங்கார மக்நி ஸ்பர்ஸம் போலே.

வ்யா — (அஹங்காரம்) என்று துடங்கி. (அகநி ஸ்பர்ஸம் போலே) என்றது - அகநி ஸ்பர்ஸமானது அநவயித்த விடமெங்

கும சுட்டுருவழிக்குமாபபோலே, இதுவும * ஆஶ்ரயாஶியாய ஸ்வ ரூபத்தை நேராக வுருவழித்துவிடு மென்கை.

182. அவ.—இவ்வஹங்காரத்தினுடைய கர்ஶ்யத்துக்கு ப்ர மாணங்கள் காட்டுகிறார் மேல.

மூலம்—182 "நகாம கலுஷம் சித்தம்" "நஹிமே ஜீவிதேநார்த்த" "ந தேஹம்" "எம்மா வீட்டுத் திறமும்."

வ்யா—அதில் ப்ரதமத்திலே, † ருகவேதகிலமான ஜிதந்தா வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார்; 447 "நகாமகலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோ ஸ்திதம் - காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம்" இதுக்கர்த்தம் - நிருபாதிக ஶேஷியாய் நிரதிஶய போக்ய ரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான என்னெஞ்சா னது, ஸ்ரீ வைகுண்டாதிகளாகிற வேறொன்றை ஸ்வயம் புருஷார்த் தமாக நினைத்துக கலங்கியிருக்கிற தன்று, ஸர்வ ஜந்மங்களிலும் தேவர்க்கே ரஸமாமபடியிருக்கிற தாஸ்யத்தையே யாசைப்பட்டா நின்ற தென்று. கேவலபதத்தால் - இத்தலைக்குமா யிருக்குமிருப் பைக கழிக்கிறது; துஶப்தம அவதாரணார்த்தம். இத்தால் - மோக்ஷபர்யந்தமாகத் தன்னுகப்பால வருமதெல்லாம் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந் தரம், பிராட்டி வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார். 448 "நஹிமே ஜீவி தேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் நச பூஷணை: - வஸந்த்யா ராக்ஷஸீ மத்யே விநா ராமம மஹாரதம்" இதுக்கர்த்தம் - மஹாரதரான பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகள் நடுவே வஸியா நிற்கிற வெனக்கு ப்ராணனாலொருப்ரயோஜந மில்லை, அர்த்தங்களாலு மொரு ப்ரயோஜநமில்லை, ஆபரணங்களாலு மொருப்ரயோஜந மில்லை என்று. இத்தால - ப்ராணாதிகளெல்லாம் அத்தலையில விநி யோகத்துக்காக வன்றிக்கே தனக்கானபோது அஹங்கார ஸ்பர்ஶி யாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம். பரமாசார்யரான ஆளவந்தார வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், 449 "நதேஹம் நப்ராணாந் நசஸுக மஶேஷாபிலஷிதம நசாத்மாநம்

* ஆஶ்ரயாஶி - [ஆஶ்ரயம் - அஶ்நாதி - ஆஶ்ரயாஶ:] தன்னு டைய ஆதாரத்தைத் தானே புஜிக்குமது.

† ருக்வேதகிலமான - ருக்வேத ஸகலமான.

.ாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத் - பஹிர்பூதம் நாத க்ஷண மபி ஸஹேயாது ஸததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மது மதந விஜ்ஞாபந மிதம்" இத்யுக்தத்தின்படி - எனக்கு வகுத்த சேஷியானவனே, உன்னுடைய சேஷத்வமாகிற வைபவத்துக்குப் புறம்பான தேஹத்தையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்குத் தாரகங்களான ப்ராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லாராலும் ஆசைப்பட்டப்பட்ட ஸுகத்தையும் ஸஹியேன், புத்ர மித்ர களத்ராதிகளான மற்றொன்றும் ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் போக்தாவான ஆத்மா தன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லா முருக்காணவொண்ணாதபடி ஸததாவாக நசித்துப்போகவேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றாகில் தேவர்க்குப் பொய்யனென மதுப்பட்டது படுகிறேன் என்று. இத்தால் - அத்தலையில் சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானதெல்லாம் அஹங்கார துஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

அநந்தரம், [27] மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்களில் தலையானவர் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார். 450 (எம்மாவீட்டுத் திறமும்) என்று. அதாவது - "ஆழ்வீர், மோக்ஷத்தைக் கொள்ளும்" என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிற மோக்ஷம் எப்ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமாயிருந்ததேயாகிலும், அதின்† இடையாட்டமும் ப்ரஸங்கிக்கக்கடவோ மல்லோமென்கை. இத்தால் - தன்னுகப்பால் வரும் மோக்ஷமும் அஹங்கார காப்யமாகையாலே, ஐஸ்வர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

183. அவ —ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்தரம், விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூலம்—183 ப்ரதிகூலவிஷய ஸ்பர்சம் விஷ ஸ்பர்சம் போலே ; அநுகூலவிஷய ஸ்பர்சம் விஷ மிச்ர போஜனம் போலே

வ்யா.—(ப்ரதிகூலவிஷய ஸ்பர்சம்) என்று தொடங்கி. (ப்ரதிகூல விஷயமாவது) - லோகவிருத்தமுமாய் நரகஹேதுவுமாயிருந்துள்ள நிஷித்த விஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை (விஷஸ்பர்சம்போலே

† இடையாட்டம் - வ்யாபாரம், விஷயம்.

என்றது - பராணபாதகத்வேந பரவஸித்தமாகையாலே ப்ராதிகூல்யந் தோற்றநின்று பராணனை முடிக்கும் விஷஸபாஸம்போலே, ஸாஸ்த்ர நிஷித்தத்தயா பரவஸித்தமாகையாலே ப்ரதிகூலமென்றே தோற்றியிருந்து ஸ்வரூப நாஸத்தைப் பண்ணுகையாலே. (அநுகூல விஷயமாவது) - லோகவிருத்தமும் மன்றிக்கே நரகஹேதுவுமன்றிக்கே விஸிஷ்ட வேஷாநுகூலமாயிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; த்ததஸம்பர்ஸத்தை (விஷமிஸ்ர போஜநம் போலே) என்றது - விஷமிஸ்ராந்ந போஜநம் அதறியாதவனுக்கு அநுகூலமென்றே தோற்றியிருந்து அவன் பராணனை முடித்துவிடுமாபோலே, ஸாஸ்த்ரவிஹிதத்தயா பரவஸித்தமாகையாலே அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நஸிப்பிக்கையாலே. 451 "விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம் - உபபுக்தம் விஷம்ஹந்தி விஷயாஸ் ஸ்மரணாதபி" என்று-புஜிக்கவும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷத்திற்காட்டில் விஷய மதிக்ரூரமென்னுநின்றதிறே.

184. அவ —இப்படி விநாஸகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸுகிக்கநினைக்குமது விபரீதஜ்ஞாந கார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாண ப்ரவஸித்த த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—184 அக்நி ஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய்கெட நினைக்குமாப்போலேயும், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாப் போலேயும், விஷயப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்கை.

வ்யா.—(அக்நி ஜ்வாலையை) என்று தொடங்கி. அதாவது - 452 "ஆஸ்வாத்ய தஹந ஜ்வாலா முதந்யா ஸமநம் யதா - ததா விஷய ஸம்ஸர்காத ஸுகஸிந்தா ஸரீரிண:" என்றும் 453 "விஷயாணாந்து ஸம்ஸர்காதி யோ பிபர்த்தி ஸுகம் நர: - க்ருத்யத: பணிநச்சாயாம ஸிஸ்ரமா யாஸ்ரயேத ஸ:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞாநத்தாலே தாபஹேதுவான அக்நி ஜ்வாலையை விழுங்கித் தன்விடாய் தீர நினைக்குமாப்போலேயும்; ஆதித்ய கிரணங்களாலே அதிமாத்ர தப்தனானவன் அந்த தாபத்தை யாற்றுகைக்காக, நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு,

* ஆகாமயநாததத்தை நிரூபியாதே, அதயநத ருபிதமாயபபடத்தை விரித்து நின்றுடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுஙக நினைக்குமாப போலேயும இருபபதொன்று, பாதகமான விஷயஙகளை ஸுகாவஹ மாக பாமித்து அவற்றிலே பாவணாய அவறறை யநுபவித்து ஸுகிகக நினைக்குமதென்றபடி.

185. அவ—விஷய ஸ்பாமம் ஸவரூப நாஸகம, விஷய பா வணாய ஸுகிக்க நினைக்குமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ய மென்றிறே கீழசசொலலி நின்றது; இவவிஷய ஸ்பாமம வேண்டா, பகவத குணஙகளிலே நைநதிருக்குமவன் இவறறைக காணவே முடியு மென்கிறா மேல.

மூலம்—185 அசுணமா முடியுமாப்போலே, பகவத நுபவைகபராய் ம்ருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் விஷய தர்மநத்தாலே முடி யும்படி.

வயா.—(அசுணமா) என்று துடங்கி. அதாவது - அசுணமா வெனகிற பக்ஷி அதிமதுரமான காந ஸ்ரவணத்தாலே நெஞ்சு நீாப பணடமா யிளகின தசையிலே அதிகடிநமான பறையை யடிக்கக கேட்டுப படுக்கிடக்குமாபபோலேயாய்த்து, பகவதநுபவமொன் றிலுமே தத்பராய ததகுண ரஸத்திலே நைநது இதர விஷயங களின் போ கேடகிலும் † மாநதுமபடி மருது பாகருதியா யிருக்கு மவன் பகவதேகபோகதவரூப ஸ்வரூபநாமகஙகளான விஷயங களைக கண்ட மாத்ரத்திலே யேஙகி முடியும்படி யென்கை..

186. அவ.—இவவாததததை யாப்தவசநததாலே யிசை விக்கிறார்.

மூலம்:—186 454 "காட்டிப் படுப்பாயோ" என்னக்கட வதிறே.

வயா:—(காட்டி) என்று துடஙகி அதாவது - அல்ப ரஸஙக ளாய அநேக விதஙகளாயிருநதுள்ள துர்விஷயங்களைக் காட்டி, அவற்றோடு பொருநதாதபடியாய் அவறறுக்குப் பாஙகான நிலத்

* ஆகாமி - (பவிஷயத) இனி வருமது.

† மாநதுகை - க்லேமிக்கை = துக்கிக்கை.

திலே யிருக்கைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின வென்னை முடிக்கப் பார்க்கிறாயோ வென்றபடி.

187. அவ—ஏவம்பூதவிஷய தோஷத்தை யறியாமையாலே யிதிலே ப்ரவணனாமவனுக்கும், இத்தை யறிந்துவைத்தே ப்ரவணனாமவனுக்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூலம்:—187 அஜ்ஞாந விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸ்திகனைப்போலே ; ஜ்ஞாநவாநாந விஷய ப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே.

வ்யா:—(அஜ்ஞாந) என்று தொடங்கி (அஜ்ஞாந விஷய ப்ரவணனாகிறான) - விஷயங்களினுடைய தோஷ பூயஸ்த்வத்தையும் ஸ்வரூப விருத்தத்தையையும் அறியாதே, அவற்றை யாசைப்பட்டு மேல்விழுகிறவன். (கேவல நாஸ்திகனாகிறான்) - தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேஶ்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியொன்று மின்றிக்கே ஸ்வைர ஸஞ்சாரபரனாய்த் திரிகிற ஶுத்த நாஸ்திகன். (ஜ்ஞாநவாநாந விஷய ப்ரவணனாகிறான்) - விஷயங்களினுடைய தோஷதுஷ்டத்தையையும ஸ்வரூப விருத்தத்தையையு மறிந்துவைத்தே, அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன். (ஆஸ்திகநாஸ்திகனாகிறான்) - தர்மாதர்மாதி ஸகல ப்ரதிபாதகமான ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்றிசைகையாலே யாஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி யிருப்பானாய், அந்த ஶாஸ்த்ர மர்யாதையி லடங்காதே தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகையாலே நாஸ்திக ஸமனா யிருக்குமவன்.

188. அவ:—த்ருஷ்டாந்தபூதரான விவர்க ளிருவர்க்கும விஶேஷமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—188 கேவல நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம் ; ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும் திருத்தவொண்ணாது.

வ்யா:—(கேவல)' இத்யாதியாலே. அதாவது - ஶாஸ்த்ரத்தை யில்லை யென்று, தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகிறவனை, ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக் குறுப்பான உபதேஶங்களைப் பண்ணி விதி நிஷேத வஶ்யனாம்படி திருத்தலாம் ; ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனாய்

ததபாதிபாதய ப்ரமேயங்களையும அறிநதுவைதது, பாப பய மின்றியே, நாஸதிகவத ஸவைரம ஸஞ்சரிககிறவனைச சொலலி யறி விககததகக தொனறிலலாமையாலே உபதேஶ முகததா லொரு நாளும திருததவொணணா தென்கை. இததால - அஜ்ஞனை விஷய பரவணனை, விஷயதோஷாதயுபதேஶ முகததாலே விரகதனாம்படி திருததலாம ; ஜ்ஞாநவானை விஷயபரவணனை, விஷயதோஷாதி களை வயக்தமாக வறிநதுவைததே பரவாத்திககிறவ னாகையாலே ததுபதேஶததா லொருநாளும திருதத வரிதென்றதாயதது. 455
"அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராதயஸ் ஸுகதர மாராதயதே விஶேஷஜ்ஞ - ஜ்ஞாநலவ துர்விதக்நம பரஹமாபி நரம நரஞ்ஜயதி" எனனக்கட வதிறே. ஆகையால, அவனிலு மிவன் நிகருஷடதமனென்று கருத்து.

189. அவ—(தன்னை ததானே) [179] என்கிற வாகயத்தில் ஸ்வரூப நாஶகஙகளாகசசொன்ன அஹஙகாரத்தினுடையவும விஷ யஙகளினுடையவும் கரௌர்யததைத தனிததனியே யருளிசசெய தார் கீழ ; உபயத்துககு முள்ளதொரு கரௌராய விஶேஷததை தநதரேண வருளிசசெயகிறார் மேல.

மூலம்:—189 இவை யிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்கு மளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

வயா—(இவை) என்று துடஙகி. அதாவது - உகத தோஷ யுகதமான விவவஹஙகாரமும் விஷயபராவணயமுமாகிற விரண் டும, தானவாகாரத்தாலேநின்று நஶிபபிக்குமளவன்றிக்கே, பாகவதாபசாரமாகிய மஹாநாத்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூப நாஶததையும பண்ணுமென்கை. (ஸ்வரூபேண) என்றது-ஸ்வஸ்வ ரூபேண வென்றபடி. அஹங்காராதிகளிலே பரவணனானவுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினலுள்ள பகவநநிகரஹம்.

190. அவ—ஆனால பாகவத விரோதம் விளைநதபோதே ஸ்வ ரூப நாஶம் பிறககுமாகில, பாகவத விரோதததைப் பண்ணிப போராநிற்கச்செயதே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாமரூபங்களையுடைய ராய்கொண் டிருக்கிறபடி யெஙஙனேயென்ன வருளிசசெயகிறார்.

மூலம்—190 நாமரூபங்களை யுடையராய் பாகவத விரோதம் பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்தபடம்போலே.

வ்யா:—(நாமரூபங்களை) என்று தொடங்கி. அதாவது - வைஷ்ணவத்வ சிஹ்நமான தாஸ்ய நாமத்தையும் தத்நுகுணமான ரூபத்தையுமுடையராய்க்கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதி வஶ்யராய பாகவதர்கள் திறத்திலே விரோதத்தைப்பண்ணிப்போருமவர்கள், உருக்குலைய வெந்திருக்கச்செய்தே உருவுடைத்துப்போலே தோற்றியிருக்கும் தத்தபடத்தோடு ஸதருஶரென்கை.

191. அவ.—தத்தபடத்தின்படி தன்னை தர்ஶிப்பிக்கிறார்மேல.

மூலம்—191 மடிப்புடவை வெந்தாலுண்டையும் பாவு மொத்துக்கிடக்கும்; காற்றடித்த வாறே பறந்துபோம்.

வ்யா:—(மடி) என்று தொடங்கி. அதாவது - தட்டிமடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவ வெங்கும் வெந்திருக்கச்செய்தே ஊண்டையும் பாவும் முன்புபோலே யொத்திருக்கும், ஒருகாற்று வந்து சிதறவடித்தவாறே யுருக்காணவொண்ணாதபடி பாறிப் பறந்துபோமென்கை. அப்படியே, அபசாராக்நி தக்தராயவைத்து நாமரூபங்களோடே யிருக்கிறவர்களும் பகவந் நிக்ரஹ விஶேஷத்தாலே பாறவடியுண்டு உருமாய்ந்து போவாரகளென்று கருத்து.

192. அவ:—பாகவதாபசாரம் பண்ணினால் ஈஶ்வரன் அஸஹமானனாய் உசித தண்டம் பண்ணுமென்னுமத்தை ஆப்தவசநத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—192 "ஈஶ்வர னவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்க ளெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமை" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.

வ்யா:—(ஈஶ்வரன்) என்று தொடங்கி அதாவது - ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரன் தன்னையழியமாறி இதர ஸஜாதீயனாயவதரித்துக் * கைதொட்டனாய்நின்று செய்த ஹிரண்ய ராவணாதி நிரஸநரூபாதயதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களெல்லாம், ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோ பாகவத விஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின

* கைதொட்டனாய் - கையாலே தொட்டுச்செய்கிற ஸஹாயபூதனாய். கைவிடாதே யென்றபடி.

வபசாரம ஸஹியாமையாலே யென்று ஆபததமரான நஞ்ஜீய ரருளிசசெயவரென்கை.

193. அவ —இந்த பாகவதாபசாரத்திலுடைய க்ரௌர்யத்தில பகவ துகதியை தர்ஸிபபிக்கிறார.

மூலம் —193 "அவமாந க்ரியா."

வயா—(அவமாநகரியா) என்று. 456 'யா ப்ரீதிர் மயி ஸம வ்ருதரா மதபகதேஷு ஸதா ஸதுதே - அவமாந கரியா தேஷாம ஸம் ஹரத யகிலம ஜகத" என்றுளிறே.

194. அவ —இபபடிபபட்ட பாகவதாபசாரத்திலுடைய வைவிதயத்தை யருளிசசெயகிறார.

மூலம்:—194 பாகவதாபசாரந்தான் அநேக விதம்.

வயா —(பாகவதாபசாரநதான்) என்று துடங்கி. (அநேக விதம) என்றது - ஜநம நிரூபணம, ஜ்ஞாந நிரூபணம், வருதத நிரூபணம, ஆகார நிரூபணம, பநது நிரூபணம், வாஸ நிரூபணம், இத்யாதிகளாலே பலபடிபபட்டிருக்கு மெனறபடி.

195. அவ —அவற்றில வைததுககொணடு, ஜநமநிரூபணத்திலுடைய க்ரௌர்யததை யருளிசசெய்வதாக, அத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார.

மூலம் —195 அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்ம நிரூபணம்.

வயா—(அதிலே யொன்று அவர்கள்பக்கல ஜநம நிரூபணம்) என்று. (ஜநம நிரூபணமாவது) - நிக்ருஷட குலங்களிலே யவதீர்ணரான பாகவதாகளை, பகவதீயதவ பரயுக்தமான மாஹாத்மயத்தைப பாராதே நிகரஷ புத்யா தததஜ ஜநமஙகளை நிரூபிக்கை.

196. அவ—இதினுடைய க்ரௌர்யநதன்னை யருளிசசெய்கிறார்.

மூலம்:—196 இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியிலுங் காட்டில் க்ரூரம்.

வயா—(இதுதான்) என்று துடங்கி. (இதுதான்) என்று - பாகவதஜநம நிரூபணத்தை பராமர்ஸிக்கிறது.

(அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாந ஸ்ம்ருதியாவது) - ஆஸ்ரிதருகந்த தேதேனு மொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே நிகர்ஷ புத்திபண்ணி விக்ரஹோபாதாந த்ரவ்யமின்ன தன்றோவென்று சிந்திக்கை, அதிலும் காட்டில் க்ரூரமாகையாவது- அத்தைப்பற்றவும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அத்யந்த நிகர்ஷ ஹேது வாகை.

197. அவ —அது தன்னினுடைய க்ரௌர்யந்தா னெவ்வள வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—197 அத்தை மாத்ருயோநி பரீக்ஷையோ டொக்கும் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

வ்யா —(அத்தை) இத்யாதியாலே. 457 "அர்ச்சாவதாரோபாதானம் வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தனம் - மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண:" என்னாநின்றதிறே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷா ஸாம்யமாக ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றே யாகிலும், அது அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாந ஸ்ம்ருதிக்கு நிதர்ஶநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தன மதிலும் க்ரூரமென்றிவாக்குக் கருத்து. (மாத்ருயோநி பரீக்ஷையாவது) - அந்ய ஸ்த்ரீ யோநி வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்ய நிரூபண வாஸனையாலே யித்தையும்படி நிரூபிக்கை. (அத்தோடொக்கும்) என்றது - இப்படி நிரூபித்தால் அதுக்கு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விக்ரஹோபாதாந சிந்தநத்திலு மத்தனைபாப முண்டென்றபடி.

198. அவ —இவ்வபசாரத்துக்கு பலம் - தத்தபடம்போலே நஷ்ட கல்பனாயிருந்து தேஹாவஸாநத்திலே புருமாய்ந்து போமள வேயல்ல, இவ்வபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாளனாய் விடு மென்கிறார்.

மூலம்:—198 த்ரிஶங்குவைப் போலே கர்மசண்டாள னாய், மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

வ்யா —(த்ரிஶங்குவைப்போலே) என்று தொடங்கி. அதாவது- இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யனாயிருக்கிற த்ரிஶங்குவாகிற ராஜா, தன் குல

குருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட மஹர்ஷியை, "ஸஶரீர ஸ்வர்காவாபத்யர்த்தமாக வென்னையஜிப்பிக்கவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி, "அது நமக்கஶக்யம்" என்ன; அங்கு நின்றும் தத்புத்ராகள் தபஸ்ஸு பண்ணுகிற விடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி அவர்களை மிகவு மநுவர்த்தித்து, "நீங்களென்னை யிப்படி யஜிப்பிக்கவேணும்" என்று நிர்பந்திக்க; "நீ துர்புத்தியா யிருந்தாய், மஹர்ஷி 'போகாது' என்றதனை எங்களாலே செய்யப்போமோ" என்ன, 458 "தேஷாம தத்வசநம் ஶ்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாக்ஷரம் - ஸராஜா புநரேவைதா நிதம வசந மப்ரவீத் - ப்ரத்யாக்யாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ் ததைவச - அந்யாம்கதிம் கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்தி வோஸ்து தபோதநா:" என்று - அவன் கருத்தனுடைய, "குருவானவவரும் தத்புத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோ மென்றிகோளாகில நான் மற்றோரிடத்திலே போகிறேன், நீங்கள் ஸுகமேயிருங்கோள்" என்ன; 459 "ருஷிபுத்ராஸ்து தச்சருத்வா வாக்யம கோராபி ஸம்ஹிதம் - ஶேபு: பரம ஸங்க்ருத்தாஶ சண்டாளத்வம கமிஷ்யஸி" என்று ஸ்வாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களான தங்களையுமிவன் அவமதிபண்ணிச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் மிகவும க்ருத்தராய, "நீ சண்டாளனாகக் கடவை" என்று ஶபிக்க; 460 "அதராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டாளதாங் கத: - நீலவஸ்த்ர தரோ நீல: பருஷோத்வஸ்தமூர்தஜ: - சித்ரமால்யாங்கராகஶ்ச ஆயஸாபரணோபவத்" என்கிறபடியே அநந்தரம் அவன் கர்மசண்டாளனாய்விட்டானிறே. அப்படியே, பாகவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாளனாய், ப்ரஹ்ம வர்சஸத்வத்துக்குறுப்பாக மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தான் சண்டாளவேஷத்துக்கடைத்த வாராயவிடு மென்கை. அங்கு ஶாப ஸித்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த்து; இங்கு ஶாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி விஷயமாக விருக்கும். 461 "அநாசாராந் துராசாராந் ஜ்ஞாத்ரூந் ஹீநஜந்மந: - மத்பக்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யஸ் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்" என்னக்கடவதிறே.

199 - 200. அவ.—சண்டாளனேயாதியாகிலும் இவனுமொரு காலத்திலே பேறுமென்று நினைக்கைக் கவகாஶமில்லாதபடி, ஜாதிசண்டாளனில் கர்மசண்டாளனுக்குள்ள தண்மையை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —199 ஜாதிசண்டாளனுக்கு காலாந்தரத்திலே பாகவதனாகைக்கு யோக்யதை யுண்டு; அதுவுமில்லை யிவனுக்கு.

வயா.—(ஜாதி சண்டாளனுககு) எனறு துடஙகி. அதாவது - ஜாதயா சண்டாளனானவனுககு தஜஜநமததிலேயாதல ஜநமாநதாத திலேயாதல பகவத கடாக்ஷமுள்ளதொரு காலவிஶேஷததிலே நாம ரூபஙகளையுடையனாய பகவத ஸம்பநத நிரூபிதனாகைககு யோக யதை யுண்டு, அநத யோகயதையுமிலலை பாகவதாபசாரரூப காமத தாலே சணடாளனான விபபாபிஷடனுககு.

மூலம் —200 ஆருட பதிதனாகையாலே.

200. வயா —அதுககடி - பாகவததவமாகிற உயர்நத நிலத திலே யேறி 73 "பதமகோடி ஶதேநாபி நக்ஷமாமி" எனனுமபடி அதி க்ரூரமான பகவந நிகரஹததுககு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத் தாலே பாறவடியுணடு அதঃபதிததவனாகையாலே யென்கை.

201. அவ —இதுதான் ஜநமாதிகளாலும் ஜஞாநாதிகளாலும் அபகருஷடரானவாகள் உத்க்ருஷட விஷயததில பண்ணுமளவிலேயோ, அவறறு ளுதக்ருஷ்டரானவாகள் அபக்ருஷட விஷயத தில பண்ணுமளவிலு மொக்குமோவென்ன வருளிசசெயகிறார்.

மூலம்:—201 இதுதனக்கு அதிகாரி நியமமில்லை.

வயா—(இதுதனககு) இதயாதியாலே. அதாவது - பாகவ தாபசாரததுககு அபபடியிருபபதோ ரதிகாரிநியதி யிலலை யென்கை.

202. அவ —இதுதனக்கு பரமாணமுண்டோ வென்னு மாகா ஙகைக்ஷயிலே யருளிசசெய்கிறார்.

மூலம் —202 213 "தமர்களில் தலைவராய சாதி யந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

வயா —(தமர்களில்) என்று துடஙகி. அதாவது - ஸாஙக மாக ஸகல வேதஙகளையும் அதயயநம பணணி ததிய ஶ்ரேஷ்ட்டரு மாய் உத்க்ருஷ்ட ஜநமாக்களுமா யிருநதார்களேயாகிலும், தேவா

---

* ஆருட - (பாகவதத்வமாகிற) மேன்மையிலிருநது, பதிதঃ - மிகவும் தாழ்நதவன்.

திருவடிகளில் ஸம்பந்தைக நிரூபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிந்திப்பார்களாகில், காலாந்தரே தேஹாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே யவ்விடந்தன்னிலே யவர்கள்தாங்கள், சண்டாளரும், இவர்களுக்கொரு போலிமாத்ரமென்னும்படி யவர்களிற் காட்டி லத்யந்த நீசராவரென்று, தத்வயாதாத்ம்ய தர்ஶிகளான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலே யென்கை.

203. அவ.—இவ்வர்த்தவிஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.

மூலம்—203 இவ்விடத்திலே, வைநதேய வ்ருத்தாந்தத்தையும், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

வ்யா—(இவ்விடத்திலே) என்று தொடங்கி. (வைநதேய வ்ருத்தாந்தமாவது) - விஶ்வாமித்ரன்பக்கலிலே வித்யைகளெல்லா மதிகரித்த காலவனென்கிற ப்ராஹ்மணன், குருதக்ஷிணை கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இவ்வித்யைகள் நிலைநில்லாது என்று பார்த்து, "நானிங்குத்தைக்கு தக்ஷிணையாகத் தரத்தக்க தேது" என்று கேட்க; "நீ நமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நாமுன்னுடைய ஶுஶ்ரூஷையாலும் பக்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதரானோம், இனியுன்னுடைய இஷ்டத்திலேபோ யிரு" என்று பலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனதுசெய்யாதே, ஸர்வதா, "என்பக்கலிலே தக்ஷிணை வாங்கிக்கொள்ளவேணும்" என்று அதிநிர்பந்தம் பண்ணுகையாலே, 462 "கிஞ்சித்ாகத ஸமரம்போ விஶ்வாமித்ரோபரவீ த்ிதம் - ஏகதஶ்ஶ்யாம கர்ணாநாம் ஶதாநி யஷ்டௌ து தேஹி மே - ஹயாநாம் சந்த்ர ஶுப்ராணாம் கச்ச காலவ மாசிரம்" என்று - அவன் குபிதனாய், இவனைப்பார்த்து, "உடம்பெங்கும் சந்த்ரமண்டலம்போலே வெளுத்து ஒருசெவி பசசையாயிருக்கும் எண்ணூறு குதிரை நமக்குக் கொண்டுவந்து தா" என்ன; இத்தைக் கேட்டு மஹா வ்யாகுலனாய், "இதுக்கினிச் செய்வதென்" என்று பஹுமுகமாக விசாரித்து, ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனான ஸர்வேஶ்வரனை யுபாஸிப்போம் என்று உத்யோகிக்கிறவளவிலே, முன்பே யிவனுக்கு ஸகாவா யிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனார் இவ்

னுக்கு வநது முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோதரம் பண்ணி, "இதுக குச்செய்ய வடுபபதென" என்று கேடக ; அவா, "உன்னை நானிப் பூமி எஙகும் கொணடு போகிறேன் இருவருஙகூட ஆராயவோம வா" என்று, இவனை இடுககிககொணடு திரிகிறவளவிலே, இளைப பானவாறே, "இஙகே யிளைப்பாறிப போககடவோம" என்று, மேல் ஸமுதரததிலே ருஷபம் என்கிற பாவததின்மேலே வஸியா நிற்பாளாய ஜ்ஞாநாதிகையா யிருககிற ஶாணடிலி என்கிற பாக வதையைச சென்றுகண்டு அபிவாதநாதிகள் பண்ண ; அவள் அதயாதரததோடே மிகவும் ஸதகரிகக ; அநநதரம, விஶராநதராய ஶயிககிறவளவிலே ; "இபபடி விலக்ஷணையா யிருககிற விவள் ஒரு விலக்ஷண தேஶஙகளிலே வஸிககபபெற்றதில்லை" என்று பெரிய திருவடிநாயனூா விசாரித்து, "இவளை யிங்குநின்றும நாமொரு திவ்யதேஶஙகளிலே கொணடுபோய் வைகககடவோம்" என று நினைததுக்கொண்டு கிடககசசெய்தே ; அநத பாகவதை யிருநத தேஶத்தைக குறையநினைதத வபசாரததாலே சிறகுகளு முதிாநது நிஶ்சேஷ்டராயவிட ; இததைகூடபபோன பராஹமணன் கண்டு, 463 "கிநநு தே மநஸா தயாத மஶுபம பததாம்வர - நஹ்யயம பவதஸ் ஸ்வலபோ வயபிசாரோ பவிஷ்யதி" என்று "ஏதேனுமும் முடைய திருவுள்ளத்தாலே தீஙகு நினைதத துணடோ, தேவரீருககு அலபமும வ்யபிசாரம் வருகைக்கு யோக்யதையிலலையே என்ன ; "உண்டாய்ததுககாண" என்று, தாமநத பாகவதை விஷயததில நினைத்த பரகாரத்தை யவனுககருளிசசெய்து ; அநநதரம், "இத தைப் பொறுககவேணும்' என்று அவளைச சென்றநுவர்ததித்து, அவளநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம நீங்கி முன்புபோலேயானு ரென்கிறது. இதுதான், க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீதூதெழுநதருளினபோது நாரதாதி மஹர்ஷிகள் பலரும் வநதிருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப பின்செல்லுகைக் குறுபபாக த்ருதராஷ்ட ரனைக் குறித்துப பலகதைகளும சொல்லிவருகிற ப்ரகரணததிலே, ஸ்ரீநாரதபகவா னநுக்ரஹிததுதாக உத்யோகபர்வததிலே உகத மாகையாலே, வேதாநதோபப்ருமஹண ஸித்தமிறே. பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்த வார்த்தையாவது) - பிள் ளைப்பிள்ளையாழ்வானை யங்கீகரித்தநாளிலே, இவா ஆபிஜாத்யாதிக ளாலே யுத்க்ருஷ்டராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக கண்டு, "இவர்க்கு இப

பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களெல்லா
வற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித்தானே மேலாய்விநாஸபர்யந்தமாக்கிவிடும்;
அதுக்கு வெளியிட்டுவைக்கவேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி,
ஓரயநத்தின்னன்று நீராடியேறினவளவிலே, இவரைப்பார்த்து, "எல்லா
ரும் தாநம்பண்ணுகிறகாலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம்பண்ண
மாட்டீரோ" என்ன; "அடியேனைத்தை தாநம் பண்ணுவது,
எல்லாமங்குத்தையதாயிருந்ததே!" என்ன; "ஆத்தஸத்தியன்றோ
வது, அவ்வளவு போராது, 'கரணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம்
பண்ணாமல் வர்த்திக்கக்கடவேன்' என்று நங்கையிலே உதகம்
பண்ணித்தரவேணும்" என்ன; அப்படியேயிவரும் உதகம்பண்ணிக்
கொடுத்த வநந்தரம், ஒரு பாகவததோஷத்தை பூர்வவாஸநையாலே
நினைத்து, "நாமினிமுடிந்தோம்" என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு
தன் திருமாளிகையிலே கண்வளர; இவர் முன்புவருகிறகாலத்தில்
வரக்காணாமையாலே, ஆழ்வா னிவர்திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி,
"ஏன்தான், * முசிப்பென" என்று வினவியருள; தாம் மநஸ்
ஸால நினைத்ததை விண்ணப்பஞ்செய்து, "கரண த்ரயத்தாலும்அப
சாரம் புகுராதபடி யித்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை யரிதாயிரா
நின்றது, என்செய்யக்கடவேன்" என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்
கொண்டு கிடந்து கலேஶிக்க; "இத்தனையநுதாபமிவர்க்குண்டா
கப்பெற்றோமே!" என்றுகந்தருளி, "மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு
அநுதாபமுண்டாகவே ஈஶ்வரன்க்ஷமித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷ தண்ட
பயத்தாலே காயிகமாக வொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆனபின்பு
அவையிரண்டும் நமக்குக் கழித்துத் தந்தோம், இனி வாக்கொன்றை
யும் நன்றாகக்குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப்போரும்" என்றருளிச்
செய்தது.

204. அவ'—பகவல்லாப ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க
ளிரண்டும் பரிபூர்ணமாகவுடையா னொருவனுக்கு பாகவதாபசார
முண்டாயத்ததாகிலும், பகவான் அதுக்கு லகுவானதொரு தண்
டங்களைப்பண்ணி கூட்டிக்கொண்டுவிடானோ, அவையிரண்டு மஸத்
ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய் எம்பெருமானை யிழந்தேபோய்
விடுமென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

* முசிப்பு - சோம்பல்.

மூலம்:—204 ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறாப்போலே, அவையுண்டானாலும் இழவுக்கு அவர்கள்பக்க லபசாரமே போரும்.

வ்யா:—(ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள்) என்று துடங்கி. அதாவது - 464 "உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யா மாகாஸே பக்ஷிணாம்கதி: - ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே பகவாந ஹரி:" என்றும், 465 "வீசுஞ் சிறகால் பறத்தீர் விண்ணாடு நுங்கட் கெளிது" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பகவல்லாப ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபாநுஷ்டாநமு மின்றிக்கே யொழிநதாலும், பகவல்லாபத்துக்கு, 466 "பஸூர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ஸ்ரயா: - தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யநதி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்றும், 467"யம்யம் ஸ்ப்ருஸதி பாணிப்யாம் யம்யம் பஸ்யதி சக்ஷுஷா-ஸ்தாவராண்யபி முச்யநதே கிம் புநர் பாநதவா ஜநா:'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பாகவத ஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகிறாப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டும் குறைவற வுண்டாய்த்தாகிலும் பகவத்விஷயத்தை யிழநதுபோகைக்கு பகவதபிமதரான அநத பாகவத விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகப் போருமென்றபடி.

205. அவ:—இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—205 இதில் ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

வ்யா:—(இதில்) என்று துடங்கி. (இதில்) என்றது - "பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே யமையும், இழவுக்கு அவர்கள்பக்க லபசாரமே போரும்" என்று சொன்ன விவையிரண்டிலு மென்றபடி. (ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்றது - ஜநம வ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாவது, அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பநதம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணுமபசாரமே யிழவுக்குடலாவது, அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்கள்திறத்தில்

பண்ணும் அபசாரம அபபடி யிழவுக குடகாலாமெதன்கிற நியம மிலலை யென்றபடி.

206. அவ—இவவர்ததங் காணலாமிட முணடோவென்ன வருளிச்செயகிறா.

மூலம்:—206 இவ்வர்த்தம், கைஶிக வ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

வ்யா—(இவவாததம்) என்று துடங்கி. அதாவது - சாக குலோத்பவரான ஸோமஶாமாவாகிற பராஹமணன், யாகத்தைச செய்வதாக வுபகரமித்து யதாகரம மநுஷ்டியாமல அது ஸமாபிப் பதுக்கு முன்னே மரிபபதும செயகையாலே பரஹமராக்ஷஸனுய்ப பிறநது திரியாநிற்க 73 "மதபகதம் ஶவபசம வாபி" என்கிறபடியே- ஜநமவஷிததமான நைசயததை யுடையராய் பகவத பக்தியே நிரூபக மாம்படி யிருப்பாரொரு பாகவதா, * உததாந ஏகாதஶியினன்று ராத்ரி வஷிததாஶரமமான திருககுறுஙகுடியிலே நமபியைப் பாடிப பறைகொள்வதாக வீணைப்பாணியாய்க்கொண்டு போகாநிற்கச் செய்தே, அவரை பக்ஷிப்பதாக வந † தடர்க்க, அவா மீண்டு வருகைககுறுப்பான ஸஙகேத ஶபதங்களைப பணணிககொடுத்து ததநு மதிகொண்டுபோய் யதாமநோரதம் ஸேவித்து ஹருஷ்ட்டராய, அநத ப்ரஹமராக்ஷஸன் நிற்கிறவிடததிலே மீளவும விரைநது வநது, "யதேஷ்ட்டம், இனி யென்ஶரீரத்தை நீ புஜி" என்ன; அவன், இவருடைய் ஸதயவாதிதவாதி வைபவத்தைக் கணடு, "நீ இன்று பாடினபாட்டின் பலததைததா நானுன்னை பராணனோடே போகவிடும்படி" என்ன, அவர துக் கிசையாதொழிய; ஆதராதர்த்தில் பலம், ஏகயாமததில் பலம் என்றுபபோலே சொல்லிக்கொண்டு வநதவளவிலும், "நானது செய்வதிலலை, முன்பு நீ சொன்னபடியே என்னை பக்ஷிக்குமததனை" என்று ஒரு நிலைநின்றபடியாலே, 468 "த்வம்வை கீத ப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிது மாஹஸி - ஏவமுகதவாத சண்டாளம் ராக்ஷஸஶ ஶரணம் கதஃ" எனகிறபடியே - "நீ யுன்னுடைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னை யிப்பாபத்தினின்றும் கரையேறறவேணும்" என்று ஶரணம் புகுர; அநத பாகவதர், 469 "யந

† அடர்தல் - நெருங்கல். * உத்தாந ஏகாதசி - கைசிக ஏகாதசி.

மயா பஶ்சிமம்கீதம் ஸ்வரம் கைஶிகமுத்தமம்" இத்யாதிப்படியே - தாம் பின்புபாடின கைஶிகமாகிற பண்ணின் பலத்தைக்கொடுத்து, கர்மதோஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸ வேஷத்தைக் கழித்து, முன்பு போலே ப்ராஹ்மணனாய் அதுக்குமேலே பாகவதனுமா யுஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்கிற கைஶிக வ்ருத்தாந்தத்திலே - ஜந்மாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோட்டை ஸம்பந்தமேயுஜ்ஜீவந ஹேதுவாவது, அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்த முஜ்ஜீவந ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாம்.

ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பக்கலிலே தர்மஸந்தேஹம் கேட்கும்படி வித்யாதிகனுமாய், ஸ்வ வர்ணாநுரூப வ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே * ஸாத்வத தந்த்ர நிஷ்ணாதனாய், பகவதாராதந தத்பரனாய்க்கொண்டு போருகையாலேவந்த வ்ருத்தாதிகனுமாய், ஸ்வ தபோ பலத்தாலே ஸவாஹந பரிவாரனாய்க்கொண்டு † அந்தரிக்ஷசரனாய்த் திரியும் உபரிசரவஸு என்கிற மஹாராஜாவானவன்; யாகார்த்தமான பஶு நிமித்தமாக ருஷிகளும் தேவர்களும் தங்களிலே விவாதம் பண்ணுகிறவளவிலே, 470 "மார்கா கதோ ந்ருப ஶ்ரேஷ்டஸ் தம் தேஶம் ப்ராப்தவாந் வஸு: - அந்தரிக்ஷ சரஶ் ஶ்ரீமாந் ஸமக்ர பலவாஹந: - தம்த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தேத்வந்தரிக்ஷகம் - ஊசுர் த்விஜாதயோ தேவா ஏஷஶ்சேத்ஸ்யதி ஸம்ஶயம்" என்று - ஆகாஶத்திலே போகாநின்ற விவனைக்கண்டு, இவன் நம்முடைய ஸம்ஶயத்தை யறுக்க வல்லன் என்றறுதியிட்டு, இவனைச் சென்றுகிட்டி, "செய்ய வடுப்பதேது" என்று கேட்க, அவன் "உந்தாமுடைய மதங்களைச் சொல்லுங்கோள்" என்ன, 471 "தாந்யைர் யஷ்டவ்யமித்யேஷ பக்ஷோ ஸ்மாகம் நராதிப - தேவதாநாம்ஹி பஶுபி: பக்ஷோ ராஜந் வத ஸ்வந:" என்று - "தாநயங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்று எங்களுக்கு பக்ஷம், பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்களுக்கு பக்ஷம், நாங்கள் செய்யுமதென், சொல்" என்று ருஷிகள் சொல்ல, 472 "தேவாநாந்து மதம் ஶ்ருத்வா வஸுநா பக்ஷ ஸம்ஶ்ரயாத் - சாகேநாஜேந யஷ்டவ்யமேவ முக்தம்வசஸ் ததா" என்கிறபடியே - அவன் தேவர்களளவில் பக்ஷபாதத்தால் ‡ "சாகத்தாலே யஜிக்கவேணும்" என்ன, 473 "குபி

* ஸாத்வத தந்த்ரம்-ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தில் ஓர்பாகம். † அந்தரிக்ஷசரன்-ஆகாயத்தில்செல்லுபவன். ‡ சாகத்தாலே-பசுக்களாலே.

தாஸ் தே ததா ஸர்வேமுநயஸ் ஸம்ர்யவாசஸ: - ஊசுர்வஸும், விமாநஸ்ததம் தேவ பக்ஷாாத்த வாதிநம - ஸுரபக்ஷோ கருஹீ தஸ தே யஸ்மாத் தஸ்மாத திவ: பத - அத்யபரபருதிதே ராஜந நாகாமே விஹதா கதி: - அஸமசசாபாபிகாதேந மஹீம்பித்வா பர வேக்ஷ்யஸி - விருத்தம் வேதஸம்தாாணு முகதம யதிப்ரேவந நருப - வயம விருத்த வசநா யதிததரபதாமஹே" என்று - ருஷிகளெல்லா ரும குபிதராய, தேவ பக்ஷாாதத வாதியாய விமாநஸ்த்தனுயிருக கிற இவனைபபாாதது, "நீ சொன்னது வேதஸம்தரங்களுககு விரு ததமாகில, தேவபக்ஷபாதியாய வாாததை சொன்ன நீ * த்யௌ விலநின்றும † அத:பதியாய, இபபோது துடஙகி யுன்னுடைய, வாக்காய கமநமும மாறி பாதாளததிலே விழககடவை, நாஙகள் தான் விருத்தவசநம சொன்னோமாகில அபபடியே பாதாளததிலே விழககடவோம" என்று சொலலி யபிகக; 474 "ததஸ் தஸ்மிந முஹூர்த்தது ராஜோ பரிசரய ததா - அதோவை ஸமபூவாயு பூமோ விவரகோ நருப:" என்கிறபடியே அபபோதே பாதாளத் திலே விழுநதானென்கிற உபரிசரவஸு வ்ருததாநதத்தில், ருஷி களும் தர்மஸநதேஹங்கள் தன்னைக கேட்குமபடி விதயாதிகளா லவர்களி லுத்க்ருஷ்டனானவன் அவாகள்திறததி லபசாரத்தாலே யத:பதித்தமை காண்கையாலே, ஜநமவருததாதிகளா லுதக்ருஷ்டா திறத்தில அபக்ருஷ்டர்பணணு மபசாரமே யிழவுக்குடலாவது, அவற்று லுத்க்ருஷ்டரானவாகள் அபகருஷ்டர்திறததில பணணு மபசார மிழவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமிலலை யென்னுமது காணலாமென்கை. ஜநமாதிகயம ருஷிகளுக்குண்டானாலும ஜஞா நாதயாதிகய மிவனுக குண்டாகையாலே அவர்களி லிவனுககேற்றம் சொலலக குறையில்லை. ஜநமமும் ஜ்ஞாநாதிகளு மொருதலையானால ஜஞாநாதிகள் பரபலஙகளாயிறே யிருபபது.

கைஶிகவ்ருத்தாநதம் ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவராஹநாயனு ரருளிச்செய்ததாகையாலும் உபரி சரவஸு வ்ருததாநதம் பஞசம வேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷ தர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்கது ஸ்ரீபீஷ்மராலே சொலலபபட்ட தாகையாலும், இவைதான் ‡ ஆபத பரமாண வசிஷ்தமிறே.

* த்யௌ - ஆகாசம். † அத:பதியாய் - கீழே விழக்கடவாய். ‡ ஆபத பரமாணம் - நம்பத்தகுநத பரமாணம்.

207. அவ'—இப்படி ஜநமாதிகளாலவரு முதகர்ஷத்தில பசையிலலையென்று சொலலலாமோ ஶாஸ்தரஙகளெலலாம ப்ராஹ மணயத்தை யதயாதரமபணணிச் சொலலாநிறகசசெயதேயென்ன வருளிசசெயகிறா மேல.

மூலம்:—207 ப்ராஹ்மண்யம் விலைச் செல்லுகிறது, வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவென்று; அதுதானே யிழவுக் குறுப்பாகில், த்யாஜ்யமாமிறே.

வயா —(ப்ராஹ்மணயம) என்று துடங்கி. (விலைச செலலு கையாவது) - விருப்பததுககு விஷயமாயசசெலலுகை. (வேதாத்ய யநாதிமுகததாலே பகவலலாப ஹேதுவாகையாவது) - 475 "ஸாவே வேதா யத்பத மாமநநதி" என்றும, 137 "வேதைஶச ஸாவை ரஹ மேவ வேதய:" என்றும சொலலுகிறபடியே - ஆராதந ஸ்வரூபத் தையும் ஆராதய ஸவரூபத்தையும பூர்வோத்தர பாகஙகளாலே பரதிபாதியாநின்றுகொண்டு, பகவத்தேகபரமா யிருககிற வேதத்தை, 476 "ஸ்வாதயாயோதயேதவய: என்கிறபடியே விதிபாரதநதாணுய் அத்யயநமபணணி, மீமாமஸாதிகளாலே ததாதத நிாணயம்செயது, பகவ துபாஸநாதிகளிலே யிழிநது பகவதவிஷயத்தைப பெறுகைக குறுபபாகை. (அதுதானே யிழவுக் குறுபபாகில) என்றது - அநத ப்ராஹமண்யநதானே அஹஙகார ஹேதுவாயகொணடு, 477 "மதபக்தாந ஶ்ரோதரியோ நிநதந ஸ்தயஶ சணடாளதாம் வர ஜேத" என்கிறபடியே - பகவததயநத நிகரஹஹேதுவான பாகவ தாபசாரததைபபணணி பகவத விஷயததுக கசலாய்பபோகைக் குறுபபாகி லென்றபடி.

(த்யாஜயமாமிறே) என்று பரஸிததிதோறற வருளிசசெய்தது - யாதொன்று பகவலலாபததுக் குறுபபு அது உபாதேயம யாதொன்று ததலாபததுக் குறுபபு அது தயாஜயமாய்ததபின்பு, இது வு மிழவுக குறுபபானபோதே அபபடியாகக குறையிலலை என் கிற நிஶசயத்தாலே.

208. அவ'—இப்படி உத்கருஷ்ட ஜநமாதிக ளிழவுக குறுப பாமாகில் அபக்ருஷட ஜநமாதிகள்தான் பேற்றுக குடலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறா்.

மூலம் —208 ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய வுத்கர்ஷ மும் அபகர்ஷமும், பேற்றுக்கு மிழவுக் கும் அப்ரயோஜகம்.

வ்யா.—(ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக் கும் ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய வபகர்ஷமு மிவையிரண்டுக் கும் ப்ரயோஜக மன்றென்கை.

அன்றிக்கே, (இதில் ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்பது (இழவுக் குறுப்பாமாகில் த்யாஜ்யமாமிறே) என்பதாகா நின்றீர் இங்ஙனே சொல்லலாமோ, வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பக வல்லாப ஹேதுவாகையாலே ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய வபகர்ஷம் அத்யயநாதிகளுக் கநார்ஹமாகையாலே இழவுக் குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

(ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜக மன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன - பகவல்லாப தத்லாபங்கள். (ப்ரயோஜகமாவது) பலிப்பிக்குமது. உத்க்ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களுடையவர்களிலே சிலரிழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காணகையாலும், அப க்ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே யிரண்டு வகையு முண்டாகக் காண்கையாலும், இவையிரண்டு மிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே.

209. அவ —ஆனால் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவ தேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —209 ப்ரயோஜகம் பகவத் ஸம்பந்தமும் அஸம்பந்தமும்.

வ்யா.—(ப்ரயோஜகம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - பகவல் லாபமாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம் - நாம் பகவத்தநயார்ஹ ஶேஷ பூதரென்றிருக்கையாகிற பகவத் ஸம்பந்தம்; தத்லாபமாகிற விழ வுக்கு ப்ரயோஜகம் - தத்தநயார்ஹ ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்தாபாவ மென்றபடி.

210. அவ'—உத்கருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜநமாககளிருவர்க்கும பகவத் ஸம்பந்தமுண்டாஞல பாகவதத்வ ஸாமயமன்றோ வுள்ளது, அதோடே ஜநமோத்கர்ஷ முடையவன் மற்றையவனைப பற்ற விஶிஷ்டனன்றோவென்று நினைததுப பண்ணுகிற பரஶநததை யநுவதிக்கிறார.

மூலம்.—210 பகவத் ஸம்பந்தமுண்டாஞல் இரண்டு மொக்குமோ வென்னில்?

வ்யா —(பகவத ஸம்பந்தமுணடாஞல் இரணடுமொக்குமோ வென்னில்) என்று. (இரண்டும்) என்று உதகருஷ்டாபகருஷ்ட ஜநமங்களைச் சொல்லுகிறது.

211. அவ.—ப்ரஶ்நவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை யபக்ருஷ்டமாகவும, அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தததை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளமபற்றி, அதுககுததர மருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்.—211 ஒவ்வாது.

வயா.—(ஒவவாது) என்று.

212. அவ —அததை உபபாதிககிறார்.

மூலம்—212 உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜந்மம் ப்ரம்ஶ ஸம்பாவனையாலே "ஶரீரேச" என்கிற படியே பயஜநகம்.

வ்யா:—(உதகருஷ்டமாக) என்று துடங்கி. ஆபிஜாத்யாதிகளாலே அஹங்க்ரிதது ஶரிககைக குறுபபாகையாலே அபக்ருஷ்டமாயிருககிறவிததை உதகருஷ்டமாக நினைத்து பரஶநம் பண்ணிற்று, * அதஸ்மிநஸ்ததபுத்தியாலே என்னுமிடநதோற்ற, (உத்க்ருஷ்டமாக பரமிதத ஜநமம) என்கிறார். (பரம்ஶ ஸமபாவனையாவது) - உபாயாநதரஙகளி லநவயத்தாலே அநநயோபாயத்வமாகிற வதிகாரததினின்றும் நழுவுதல வருகைக்கு யோகயமா யிருக்கை. (ஶரீரேச என்கிறபடியே பய ஜநகம) என்றது. 366 "காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு" என்று துடஙகி, உபாயாநதராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யங்

* அதஸ்மிநஸ்தத்புத்தியாவது - ஶரேஷ்டமல்லாததிலே ஶரேஷ்ட புத்தி பண்ணுகை.

களாகையாலே பயஹேதுககளானவற்றைச சொலலிவருகிற வடை விலே அவை யெலலாவறறிலும பரதாநமாக, 366 "ஶரீரேச வாததஹே மே மஹதபயம" என்று சொலலுகிறபடியே ஸவரூப யாதாதமய விததுககளாய உபாயாநதரகநதாஸஹரா யிருககு மதி காரிகளுக்கும இது இருககவிருகக என்செயயத தேடுகிறது என னும் பயததை விளைககுமதா யிருககு மெனபடி.

213. அவ — இன்னமு மிதுக கொருதோஷ மருளிசசெய் கிறா.

மூலம் — 213 அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்.

வ்யா — (அதுககு) என்று துடங்கி. (அதுககு) என்று - கீழச் சொன்ன ஜநமததை பராமரஶிககிறது. (ஸவரூப பராப்தமான நைசயம பாவிககவேணும) என்றது - பாகவதாநுவர்ததநாதிகளில வநதால ஶேஷதவமாகிற ஸவரூபத்துககுத தகுதியான தாழ்சசி, பிறர்செய்கிறது கண்டநுகரித்துக கறகவேணு மென்றபடி.

214. அவ — எததபராதிகோடியான ஜநமததினுடைய தோஷா பாவததை யருளிசசெய்கிறா.

மூலம் — 214 அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜநமத்துக் கிரண்டு தோஷமு மில்லை.

வயா — (அபக்ருஷ்டமாக) என்று துடங்கி. ஆபிஜாத்யாதிக ளாலவரு மஹஙகார யோகயதை யின்றிக்கே ஶேஷதவா நுகூலமா யிருககையாலே, உதகருஷ்டமாயிருக்கிற விததை யபகருஷடமாக நினைததததும அதஸமிநஸதத் புத்தியென்னுமிடந தோறற. (அபக ருஷ்டமாக பரமிதத உதகருஷட ஜநமம) என்கிறா. (இரண்டு தோஷமு மிலலை) எனறது * பரம்ஶஸமபாவனையாலே வரும் பய ஜநகத்வமும ஸவரூப பராபதமான நைசயம் பாவிககவேண்டுகையு மாகிற தோஷ தவயமுமிலலை யென்றபடி.

215. அவ. — பரம்ஶஸம்பாவனையன்றே இல்லாதது, நைசய பாவனை யிலலையோவென்ன வருளிசசெய்கிறார்.

---

* பரம்ஶஸம்பாவனையாலே - பரம ஹேதுவினாலே [நழுவு தலுக்கு ஹேதுவானது.]

மூலம்—215 நைச்யம் ஜந்ம ஸித்தம்.

வ்யா:—(நைசயம் ஜநம ஸித்தம) என்று. அதாவது - பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளுக குறைபபான தாழசசி பிறநதுடைமையாயிருக்கையாலே பாவிககவேண்டாதே பள்ளமடையா யிருககுமென்றபடி.

216. அவ—இவவர்தததனை நிகமிககிறார.

மூலம்:—216 ஆகையால், உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமே ஶ்ரேஷ்டம்.

வ்யா—(ஆகையால) என்று துடங்கி. (ஆகையால்) என்றது-இபபடி அது ஸதோஷமும இது நிர்தோஷமுமாகையா லென்றபடி. (உத்கருஷ்டஜநமமே ஶ்ரேஷடம) என்றது - ஶேஷத்வோசிதமாய்க்கொணடு உதகருஷடமாயிருக்கிற விநத ஜநமமே ததநுசித ஜநமத்தைபபற்ற ஶ்ரேஷடமென்றபடி.

217. அவ—இவவாததததுக்கு பரமாணங காடடுகிறார.

மூலம்—217 "ஶ்வபசோபி மஹீபால."

வ்யா:—(ஶ்வபசோபி மஹீபால) என்று. 211 "ஶ்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பக்தோ தவிஜாதிக: - விஷ்ணு பகதி விஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாதம:" - எததனையேனும நிகருஷட ஜநமாவா யிருநதானேயாகிலும், பகவத பகதனானவன தவிஜனிற்காட்டில் அதிகன்; உதகருஷட ஜநமாவானவனவன்றிககே உத்தமாஶ்ரமியுமா யிருநதானேயாகிலும், பகவதபகதி ஹீநனானவன் ஶ்வபசனிற காட்டில அதமனென்று, வர்ணாஶ்ரமங்களில சரககறுதது பகவதஸமபநதமே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச சொலலுகையாலே, பரம்ஶஸமபாவநாதிகளாலே ததஸம்பநத விரோதியான ஜநமததிற்காட்டில ததநுரூபமான ஜநமமே ஶ்ரேஷடமென்று கருதது. இங்ஙனனறாகில, கீழச சொன்ன வர்தததததுக்கு இது பரமாணமாக மாட்டாதிறே.

218. அவ:—ஆக, நிகருஷடோத்க்ருஷ்ட ஜநமங்களின்னதென்று நிஶசயிககபபட்டது கீழ்; அதிலநிகருஷ்ட ஜநமத்தால்வந்த தோஷம் ஶமிப்ப தெததாலேயென்ன வருளிசசெயகிறார் மேல்.

மூலம்:—218 நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் ஶமிப்பது விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தாலே.

வயா —(நிக்ருஷ்ட) இத்யாதியாலே. அதாவது - அஹங்கார ஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமடியாகவந்த நைச்யம் பாவிக்க வேண்டுகை முதலான தோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்ம வித்தமான நைச்யத்தையுடையராய் உபாயாந்தராந்வயயோக்யதா கந்த ரஹிதரா யிருக்கும் விலக்ஷணாதிகாரிகளோ டுண்டான சேஷ த்வரூப ஸம்பந்தத்தாலே யென்கை.

219. அவ —த்தஸம்பந்தயோக்யதை ஸம்பவிக்கும்படி யென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —219 ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம் போது ஜந்மக்கொத்தை போகவேணும்.

வயா.—(ஸம்பந்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது-அந்த விலக்ஷணரோடடை ஸம்பந்தத்துக்கு அர்ஹதை யிவனுக்கு குண் டாம்போது, தனனுடைய ஜந்மகதமான கொத்தை கழியவேணு மென்றபடி.

220. அவ —ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையேது, தத்பரிஹாரமே தென்னு மாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார.

மூலம் —220 ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையும் அதுக்கு பரி ஹாரமும், "பழுதிலாவொழுகல்" என் கிறபாட்டிலே யருளிச்செய்தார்.

வயா—(ஜந்மத்துக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - 27 மயர் வற மதிநல மருளப்பெற்று தத்வவித்க்ரேஸராராய் ததீயசேஷத்வ வீமாபூமியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், 478 "பழுதிலா வொழுகல்" இத்யாதியாலே - ப்ரஹ்மா தொடங்கி தங்களளவும வர நெடுகப்போருகிற வம்ஸ ப்ரவாஹத்தி லொருதோஷமின் றிக்கே யிருக்குமவர்களாய் பலராயிருக்கிற சதுர்வேதிகாள், இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லை யென்னும் நிஹீந குலத்திலே பிறந்தார்களே யாகிலும், என்னோடுண்டான வஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையறிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்வாசாரத்தையுடையாரகில், நீங்க ளவர்கள் காலிலே விழுந்து ஆராதியுங்கோள், அவர்க ளுங்கள் பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷ பண்ணில் நீங்க ளாதரித்துச சொல் லுங்கோள், அவர்கள் பகவத் ஜ்ஞாநத்தை யுங்களுக்கு ப்ர ஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள், எனக்கு மேல் பூஜ்ய

ரில்லாமையாலே என்மாதரமாகிலு மவாகளையாராதிதது நலவழி போகுங்கோள் என்று இநத பரமரஹஸயததை 479 "பகதி ரஷட விதாஹ யேஷா யஸ்மிந மலேசசேபி வாததேதே - தஸமை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம ஸசபூஜயோ யதாஹயஹம்" என்று - பரமாபதரான தேவ ரருளிசசெயதபினபு இதிலொரு ஸமஶய முணடோ, இபபடி யுபதேஶிதத மாதரமாய்ப போகாதே கோயிலிலே வநதருளி லோகஸாரஙகமஹாமுநிகள் தலையிலே திருபபாணாழவாரை வைதது இவவாததததை வயாபரிபபிததுக் காட்டிறறிலீரோ வென்ன ; இபபாட்டிலே அபிஜநாத்யபிமாந ஜநமக்கொததை அநத துரபிமாநமிலலாத விலக்ஷணரான ததீயாகளள வில பண்ணுமநுவாததந விஶேஷ மதுககுப பரிஹாரமென்று ஸூவயகதமாக வருளிசசெய்தாரெனகை.

221. அவ—ஏவமபூதமான ஜநமகொததை கழிநது விலக்ஷணரோட்டை ஸமபநதமுண்டாகவே யிவனும விலக்ஷணனாய் விடுமோவென்ன வருளிசசெயகிறா.

மூலம் —221 வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸப்பந்தம்.

வயா.—(வேதகபபொன்) என்று துடஙகி. வேதகமென்கிற வித்தை - வேதகமென்று, தராவிடோகதியாலே யருளிச்செய்கிறார். (வேதகபபொன்னுவது) - அநேக ஸித்தௌஷதஙகளையிட்டுப பலகா லுருக்கி குளிகையாகப பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்ஶவேதியான பொன். அது ஸ்பாஶ மாத்ரததாலே இரும்பைப பொன்னுககுமாபபோலேயாய்த்து, ஜநமஸிததமான நைசயாதிகளையுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோடடை ஸம்பநதம் நிகருஷட ஜநமததால வநத தோஷததைபபோக்கி இவனையும் விலக்ஷணனுககி விடும்படி.

222. அவ.—இபபடி ஸ்வஸம்பநதத்தாலே யித்தலையில தோஷத்தைக் கழிதது ஸ்வஸாம்யாபததியைத் தரும் விலக்ஷணரானவாகளை எஙஙனே ப்ரதிபததி பணணியிருக்கவேணு மென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—222 இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிக்ய புத்தியும் நடக்கவேணும்.

வ்யா:—(இவர்கள்பககல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிகய புத்தியும் நடக்கவேணும்) என்றி.

223. அவ.—இத்தை விவரிக்கிருர்.

மூலம் —223 அதாவது - ஆசார்ய துல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீமவரனிலு மதிகரென்றும் நினைக்கை.

வ்யா·—(அதாவது) என்று தடஙகி. (ஆசார்ய துல்யரென்று நினைகையாவது) - 480 "குருரேவ பரம்பரஹ்ம" இத்யாதிபபடியே தனக்கு ஸர்வபகாரோத்தேஸ்யனுன வாசார்யனேடு இவர்களே ஸமராக ப்ரதிபததி பண்ணுகை.

(ஸமஸாரிகளி லதிகராக நினைககையாவது) - ஜாத்யாதிகளே யிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடு ஸமபுததி பண்ணுதே, ஜ்ஞாநாதிகளால வநத வயாவ்ருத்தியாலே ததிகரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (தன்னி லதிகரென்று நினைககையாவது) - ஸமஸாரிகளில வ்யாவ்ருத்தி தனககு முண்டாகையாலே அத்தையிட்டுத் தன்னேடொக்க நினைத்திருககையன்றிககே, தனக்கு ஶேஷிகளான வாகாரத்தாலே தன்னிலதிகரென்று பரதிபததி பண்ணுகை. (ஈமவரனிலதிகரென்று நினைககையாவது) - ஶேஷித்வத்தை யிட்டு நமக்கவனு மிவர்களு மொககுமென்றிராதே காமாநுகுணமாக ஶீலியினும விநியோகங் கொள்ளககடவனுய் ஸ்வசரணகமல ஸமாஶ்ரயணததையில புருஷகாரம் வேண்டுமபடியாய் உகநதருளின நிலங்களிலே ஸநநிஹிதனு யிருககசசெய்தேயும் அர்சசாவதார ஸமாதியாலே வாய்திறந தொருவாரததை சொல்லககடவனுமன்றிககே யிருககுமவனைபபோலனறியே, ஸ்வரூபாநுகுணமாகவே விநியோகங் கொள்ளுமவாகளாய, ஸ்வாஶ்ரயணததில் புருஷகார நிரபேக்ஷராய், வாய்திறநது த்யாஜயோபாதேயஙகளே யுபதேஶிதது நோக்கிக்கொண்டு போருமவாகளாகையாலே, ததிகரென்று பரதிபததி பணணுகை.

224. அவ.—ஆசார்யனே டொருவிஷயத்தையும் ஸமபுததி பண்ணுகை யயுகதமாயிருகக, ஆசாாய ஸாமயபுத்திக்கடியேதென்னுமாகாங்க்ஷயிலே யருளிசசெய்கிறுா.

மூலம்:—224 ஆசார்ய ஸாம்யத்துக்கடி - ஆசார்ய வசநம்.

வ்யா'—(ஆசாரய) இதயாதியாலே. அதாவது - ஆசார்ய ஸாமய பரதிபத்திககு மூலம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைககண்டால நம்மைககண்டாபபோலே காணென்று உபதேஸ ஸமயததிலே ஆசாரயனருளிசசெய்த வசநமென்கை.

225. அவ:—இபபடி நினையாதபோது வருமநாத்த முண்டோவென்ன வருளிசசெய்கிறார.

மூலம்:—225 இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

வ்யா'—(இபப்டி) என்று துடங்கி. அதாவது - ஜநமாதிகளையிட்டு நிகர்ஷபுததி பண்ணுகை யபசாரமானாபபோலே, இபபடி கௌரவிதது நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டு மென்றபடி.

226. அவ:—இபபடி யிநத பாகவதவைபவம் ஆபதவசநங்களிலே விஸதமாகக காணலாமிடங்க ளுணடோவென்ன வருளிச செயகிறார்.

மூலம்—226 இவ்வர்த்தம், இதிஹாஸ புராணங்களிலும் பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையிலும், கண்சோர வெங்குருதியிலும், நண்ணுதவாளவுணரிலும், தேட்டருந்திறத்தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலிற் பாட்டுக்களிலும், விஸதமாகக் காணலாம்

வ்யா.—(இவவர்தத மிதிஹாஸ புராணங்களிலும) என்று துடஙகி. (இவவர்ததம்) என்று - கீழ விஸ்தரேணோகதமான பாகவத வைபவத்தை பராமர்ஸிக்கிறது. மஹாபாரததததிலே, 481 "மதபக்தம் ஸ்ரோத்ர ஸாமாநயா தவமநயநதி யே நராஃ - நரகேஷ்வவதிஷடந்தி வாஷகோடிர் நராதமாஃ - சண்டாளமபி மத்பக்தம் நாவமநயேத புத்திமாந் - அவமாநாத் பததயேவ ரௌரவே நரகேச ஸஃ" இத்யாதியாலும், 482 "நஸ்ரோத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதாஃ - ஸர்வ வர்ணேஷு தே ஸ்ரோத்ராயேஹ்ய யபக்தா ஜநார்

தநே" இத்யாதியாலும், 483 "மத்பக்த ஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ் சாநுமோதநம் - ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம்- மத் கதா ஸ்ரவணே பக்திஸ் ஸ்வர நேத்ராங்க விக்ரியா - மமாநுஸ் மரணம் நித்யம் யச்சமாம் நோபஜீவதி - பக்தி ரஷ்டவிதாஹ் யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே - ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிஸ் ஸ்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித꞉ - தஸ்மை தேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்" இத்யாதியாலும் - பலவிடங்களிலும் பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம்; இதிஹாஸோத்தமத்திலே, 484 "ஸ்ரூத்ரம்வா பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ஸ்வபசம் ததா - வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாத் ஸயாதி நரகம்நர꞉" இத்யாதியாலே - பாகவத ப்ரபாவம் ப்ரகீர்த்திதம்; இன்னமு மிதிஹாஸத்திலே பலவிடங்களிலே - பாகவத மாஹாத்ம்ய ப்ரதிபாதநம் வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது; ஸ்ரீ வராஹ புராணத்திலே, 73 "மத்பக்தம் ஸ்வபசம்வாபி நிந்தாம்குர்வந்தி யே நரா꞉ - பத்மகோடி ஸதேநாபி நக்ஷமாமி வஸுந்தரே" இத்யாதி யாலே - பாகவத வைபவம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீபாகவதத்திலே, 211 "ஸ்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக꞉ - விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்து யதிஸ்ச ஸ்வபசாதம꞉ - 485 "விப்ராத் த்விஷட் குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம்வரிஷ்டம் - மந்யே ததர்ப்பித மநோ வசநே ஹிதார்த்த ப்ராண꞉ புநாதி ஸகுலம் நது பூரிமாந꞉" இத்யாதிகளாலே - பாகவத வைபவம் பலவிடங்களி லும் அபிஹிதம்; லைங்கத்திலும், 485 "வைஷ்ணவாநாம் விஸே ஷோஸ்தி விஷ்ணோ ராயதநம் மஹத்-ஜங்கமம் ஸ்ரீ விமாநாநி ஹ்ருத யாநி மநீஷிணாம் - ய꞉ பஸ்யதி ஸ்வபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல் மஷம் - யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலேஜாதம் ப்ரணமேத் தண்டவத்புவி" இத்யாதியாலே - பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம்; இப்படி பாக வத மாஹாத்ம்ய ப்ரதிபாதநம் பலபுராணங்களிலு முண்டாகை யாலே, அந்தவந்த ஸ்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸாதி களிலுபாத்த வசநங்களிலே - பாகவதர்களை ஜந்மநிரூபணோ நாவ மதிசெய்தாலவரு மநர்த்த விஸேஷமும், பாகவதரானபோதே யவர் களபக்ருஷ்ட ஜாதீயரல்லர் உத்க்ருஷ்டஜாதீயதுல்ய ரென்னுமிட மும் உத்க்ருஷ்டஜாதீயரிலும் ஸ்ரேஷ்டராய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதாத்ருதயா குருக்களுமாய் பரமபேஷியான ஈஸ்வரனோபாதி

பூஜயருமாவாகளென்னுமிடமும, அவாகள் திறததில அபசாரம் காலதத்வமுள்ளதனையு மீஸவரன் பொறுனென்றும, காணதரய வயாபாரதநோடு அாததததோடு பராஞுதிகளோடு வாசியற பக வத விஷயததிலே ஸமாபபிதது நிரபிமாநரா யிருககுமவாகள் ஸபாஸபாவநரெனனுமிடமும, அவர்களுடைய ஹருதய மீஸ்வர னுககு ஜஙகமவிமாநமென்னுமிடமும, அவாகளைககணடால தணட வத பரஞுமம செய்வானென்னுமிடமும சொலலப்பட்டதிறே; இபபடி இதிஹாஸ புராணஙகளிலும; நமமாழவாா, 487 "பாறகடல சேர்நத பரமனைப் பயிலுந திருவுடையார் பயிலுமபிறபபிடைதோ றெம்மையாளுமை பரமா" என்று துடஙகி - பகவத் குணசேஷ்டி தாதிகளிலே ப்ரவணரான பாகவதாகளே தமககு ஶேஷிகளெனனு மிடததை பரதிபாதிததருளுகிறவிடததில, 488 "யவரேலு மவர் கண்டீா" 489 "குமபி நரகாக ளேததுவரேலு மவர்கணடீா" 490 "எத் தனை நலநதானிலாத சண்டாள சணடாளாகளாகிலும" என்று ஜநமாதிகளா லெத்தனையேனும் தணணியரேயாகிலும் ஶேஷத்வ விரோதியான ஜநமாத் யபிமாநமிலலாதவாகள்கிடீா நமககு மிகவு முததேஸயரென் றருளிசசெய்த பயிலுஞ் சுடரொளியிலும, 491 "கொடு மாவினையே னவனடியாரடியே கூடு மிதுவலலால - வியன் மூவுலகு பெறினும - விடுமா றெனபதென் னநதோ" என்று துடங்கி - பாகவதர்களே தமககு பரமபராபய ரென்னுமிடததை பரதிபாதிககிறவளவில, ஜநம வருத்தாதி விபாகமன்றிககே, 492 "சயமே யடிமை தலைநின்றா" 493 "அவனடியாா" 494 "மணிமலை போல கிடநதான தமர்கள்" 495 "கோதிலடியாா" 496 "நீக்கமிலலா வடியார்" எனறு - பகவத ஸௌநதர்யாதிகளிலே தோற்றிருககு மாகாரமே யவர்களுககு நிரூபகமாக வருளிசசெய்த 497 "நெடுமாற் கடிமையிலும; திருமஙகையாழ்வாா, 498 "தணசேறை யெம்பெரு மான் றாள் தொழுவார் காணமினென் தலைமேலாா" என்று துடஙகி- ஆசசாவதார பரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள் எனககு ஸ்ரீஸா வாஹ்யர், ஸதாத்யேயர், ஸூரிகளிலும் கைங்கர்ய ஸம்ருததியுடைய வர்கள், அவர்களை யொருக்ஷண காலமும பிரிய க்ஷமனலலேன், அவர்களுக கென் ஹருதயம் 499 தேனூறி யெபபொழுது மினிய தாகா நின்றது, அவர்களைக் கண்டமாதரததிலே கணடி கேளே யென்னுடைய மநோ தருஷ்டிகள் களிககிறபடி, அவர்க ளள் விலே யர்காநின்றது என்னன்பானது, அவர்களை நெஞசாலே

நினைக்கவே மருதயுவக்கும பாபததுக்கு மஞசவேண்டா, என்
னுடைய ஹருதயமவாகள விஷயததிலே யிழ்கிறபடி கண்டி
கோளே என்று இபபடி யருளிசசெயகிற விடததில, ஜநமாதி
பாஸஙகமற வருளிசசெயத 500 கணசோா வெங்குருதியிலும;
501 "கடன்மலலைத தலசயன மாரெணணும் நெஞசுடையா
ரவரெமமை யாள்வாரே" என்று - ஏதேனும் ஜநம வருத
தாதிகளை யுடையராகவுமாம், திருககடலமலலைத தலசயனததை
யநுஸநதிககுமவாகள் நின்றநிலைகளிலே பாமாணம காடடாதே
நமமைக காரியஙகொள்ள வுரியாரென்று துடஙகி, 502 "ஞானததி
ஞெளியுருவை நினைவா ரென்னுயகா" 503 "அவரெஙகள் குல
தெய்வமே" என்று - உகநதருளின நிலததிலே பாவணாா யிருககு
மவர்களே நமககு ஶேஷிகள என்றருளிசசெய்த 504 நணணுத
வாளவுணரிலும்; ஸ்ரீகுலஶேகரப பெருமாள, 505 "மெயயடியாா
கள் தம் மீடடங கணடிடக கூடுமே லதுகாணுமெ கண்பயனாவது"
506 "தொணடரடிபபொடியாட நாம் பெறில கஙகை நீா குடைந
தாடுமெ வேடகை யென்னாவது" இதயாதிகளாலே - தம்முடைய
பாகவத பரேம பாகாஷ்டதை பரதிபாதிககிறவளவில, ஜநமாத
யுதகாஷாபகாஷ பரஸஙகமினறியே பகவத பகதி பாரவஶயமே
யவாகளுககு நிருபகமாக வருளிசசெய்த 507 தேட்டருந திறலதே
னிலுமெ; ஸ்ரீதொணடரடிபபொடியாழவாா தவயநிஷ்டாபகக ஸீஶ
வாணுககுண்டான வுகபபையருளிசசெயத 508 "மேம்பொருள்"
என்கிறபாட்டுககு மேலில - எததனையேனும் தண்ணிய ஜநமங்
களிலே பிறநதாாகளேயாகிலுமெ மேமபொருளில சொன்ன ஜஞாநத
திலே நிஷ்டையுடையராகில திருததுழாயோபாதி ஈஶ்வரனுக்கு
ஶிரஸாவாஹய ரென்றும், ஜநமததால வநத தணமையே யன்
றிககே எததனையேனுமெ தணணிய வருததமுடையாரு மிநத ஜஞாந
நிஷ்டராகில் அநத துஷகருத பலமநுபவியா ரென்றும, தங்களுககு
ஜநம வருததாதிகளால வருமெ குறை யிலலாமையே யன்று, தங்க
ளோடு ஸம்பநதிதத ஸம்ஸாரிகளும் தஙகள் பாஸாத ஸ்வீகாரத்
தால பரிஶுத்தராம்படியான உதகாஷமுடையாரென்றும், ஜந்ம
வருததாதிகளால் குறையின்றே யிநத ஜஞாநமுடையவர்கள் இநத
ஜஞாந விதுராாய் ஜநம வருத்தாதிகளா லுயாநதவர்களுக்கு ஸர்
வேஶ்வரனோபாதி பூஜயராய் ஜஞாந தாந பரதிக்ரஹஙகளுக்கு
அர்ஹராவரென்றும, ஜநம வருததாதிகளுககு மேலே ஜஞாநாதி

கருமானவர்கள் ஜநம வருத்தாதி வைலக்ஷணயமினறிக்கே இநத ஜ்ஞாநமுடையரானவாகளே பகவத் பரபாவகதால வநத வைல க்ஷண்யததை புதறி பண்ணுதே காம நிபநதநமான ஜநமாத யபகர்ஷததையே புதறி பண்ணித தாழநினைததாாகளாகில அநத க்ஷணத்திலே யவர்கள் காமசண்டாளாரரவ ரென்றும், இபபடி பாதி பாதித்த வர்ததஙகள ஸமபவிககுமென்னுமிடம பாஹமாதிகளுக கும துாலபமான பேறறை திாயக ஜாதியிலே பிறநதாஞெருவன் பெற்றபினபு சொலலவேணுமோ வென்று அருளிசசெயத ஆறு பாட்டுககளிலும. (விஶதமாக்க காணலாம்) என்றது - ஸமஶய விபா யயமற தாஶிக்கலா மெனறபடி.

227. அவ —இபபடி இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம சொல்லபபட்டதேயாகிலும, 482 "நஶூதரா பகவதபகதா விபரா பாகவதாஸ் ஸ்மருதாঃ - ஸவிபரேநதரோ முநிஶ்ஶ்ரீமாந ஸயதிஸ் ஸசபண்டிதঃ" எனறு சொனன விபரதவாதிகள் ஆத்தவாதமா மிததனையல்லது, அபகருஷ்ட ஜநமாவானவன் அநத ஶரீரநதனனி லுதகருஷ்டனுககககூடுமோ வென்ன ; கூடுமென்னுமிடததுககு உதாஹரணதயா வருளிச்செயகிறார்.

மூலம் —227 க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷி யானான்.

வயா.—(க்ஷத்ரியனான) என்று துடங்கி. அதாவது - க்ஷதரிய குலோத்பவனான விஶவாமித்ரன், தஜ்ஜநமததிலே தான்பண்ணின தபோ விஶேஷமடியாக, வஸிஷ்ட வாகயத்தாலே க்ஷதரியத்வம பின்னாடாதபடி பரஹ்மாஷியாய விட்டானிறே ; ஆகையாலே, அத்யநதாபகருஷ்ட குலோத்பவராலும் அநத ஶரீரதன்னோடே அநவதிகஶகதிக பகவத ஸம்பநதரூப ஸம்ஸ்கார விஶேஷத்தாலே, அதயநதோதக்ருஷ்ட குலஜாநுவாத்தநீயாாம்படி உத்க்ருஷ்டதம ராகக் குறையிலலை யென்கை. அல்ப ஶகதிக வஸிஷ்டவாகயம செய்தபடி கண்டால, ஸாவஶக்தி ஸம்பநத விஶேஷ மென்செயய மாட்டாது.

228. அவ.—இதிஹாஸாதி ப்ரமாண முகத்தாலே பாகவத வைபவத்தை தர்ஶிபபித்தார் கீழ் ; ஶிஷ்டர்களுடைய வாசார முகத்தாலும பாகவத வைபவததை தர்ஶிப்பிககிறார் மேல. 509

---

* பின்னாட்டுகை — அநுஸரிக்கை.

"தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணம் வேதாஶ்ச" என்று - ஆப்த ப்ரமாண மான வேதத்துக்கு முன்னே எடுக்கும்படியிறே ஶிஷ்டாசாரத் தினுடைய ப்ராமாண்ய மிருப்பது; அதில் பாதமத்திலே, அபகருஷ்ட ஜாதீயரானவர்கள் அந்த ஶரீரத்தோடே ஸஜாதீய வ்யாவ்ருத்தராய் உத்க்ருஷ்டதமரானவர்களென்று கீழ்ச்சொன்ன வார்த்தத்தை ஸ்திரீ கரிக்கைக்காக, ராவணாநுஜனைக் குறித்துப் பெருமா ளருளிச்செய்த வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—228 விபீஷணனை ராவணன் "குலபாம்ஸ நம்" என்றான்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யராக நினைத்து வார்த்தை யருளிச் செய்தார்.

வ்யா·—(விபீஷணனை) என்று துடங்கி. அதாவது - 510 "பரதீயதாம் தாஶரதாய மைதிலீ" என்று தனக்கு ஹிதத்தைச் சொன்ன தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை பாபிஷ்டனான ராவணன் குபிதனாய், 511 "த்வாந்து திக்குலபாம்ஸநம்" என்று - இக்குலத்துக்கு இழுக்காகப் பிறந்த வுன்னை வேண்டேன் என்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான்; இக்ஷ்வாகுகுல நாதரான பெரு மாள் இவனை யாதரபூர்வகமாக வங்கீகரித்தவநந்தரம், 512 "ஆக யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்" என்று - "ராக்ஷஸ ருடைய பலாபலமிருக்கும்படி நமக்குச் சொல்லும்" என்கை யாலே, இவனை ராக்ஷஸ ஜாதீயனாக நினையாதே, திருத்தம்பி மாரோபாதியாக வபிமாநித்து வார்த்தை யருளிச்செய்தா ரென்கை. இவ்வாக்யத்திலே ராவணன் பரித்யஜித்ததையும் பெரு மாள் பரிக்ரஹித்ததையும் சொல்லுகையாலே, பகவதாநுகூல்ய முண்டாகவே ப்ராக்ருதர் "இவன் நமக்குடலல்லன்" என்று கைவிடுவர்களென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல் விழுந்து பரிக்ரஹிக்குமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது.

229. அவ.—இப்படி உக்திமாத்ரத்தாலன்றிக்கே, பாகவத வைபவத்தை வ்ருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யரு ளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—229 பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்ம மேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

வயா:—(பெரியவுடையாககு) என்று துடங்கி. 356 "மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய காததா காரயிதாசஸ:" என்கிறபடியே - லோகமாயாதாஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்து, பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளாலே ஸாமாந்ய தர்மஸ்தாபந ஶீலரா யிருப்பா ரொருவரிறே பெருமாள்; ஏவம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல தம்மை யழியமாறின பெரியவுடையார்க்கு, ஜந்மவருத்தாதிகளா லுத்கருஷ்டரானவர்களுக்கு தத்புத்ர ஶிஷ்யாகள் பண்ணும ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதிக்யமே ஹேதுவாக, திருத்தம்பியார் கூடநிற்கச்செய்தே தாமே ஸாதரமாகப் பண்ணியருளிறுரிறே. இததால - ஜந்மாத யுத்க்ருஷ்டரானவாகள், அவற்றால குறைந்திருக்கும் விலக்ஷண பாகவத விஷயத்தில் புத்ரக்ருத்ய மநுஷ்டிக்கலாமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

230. அவ—இவ்வாததத்தை தர்மபுத்ர ரநுஷ்டாநத்தாலும் தெளிவிக்கிறுர்.

மூலம்—230 தர்மபுத்ரர், அஶரீரி வாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுங் கொண்டு ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

வயா:—(தர்மபுத்ரர்) என்று துடங்கி. பெருமாள் பரார்த்தமாக ஸாமாந்ய தர்மத்தைப்பண்ணிப் போந்தாரேயாகிலும், விஶேஷ தர்மத்திலே திருவுள்ளம் * ஊற்றிருக்கையாலே யவர்க் கதுசெய்யலாம்; இவர் செய்ததிறே யரிது. ஸ்வவர்ணதர்மத்தையே யுத்தேஶ்யமாக நினைத்து ஸர்வாவஸ்தையிலும அதுக்கொரு கழுவுதல வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திக்கொண்டு போருமவரிறேயிவர்; இப்படி யிருக்கிறவர், ஸ்ரீவிதுரரை ஸம்ஸ்கரிக்கிற தஶையில், அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது, ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப் பார்ப்பதாய், "என் செய்யக்கடவோம்" என்று வ்யாகுலப்படாநிற்கச் செய்தே, 512-1 "தர்மராஜஸ்துதத்ரைநம ஸஞ்சஸ்காரயிஷுஸ் ததா-தக்து காமோபவத வித்வா நதாகாஶே வசோபரவீத் - போபோ ராஜந நதக்தவ்யமேதத் விதுர ஸம்ஜ்ஞிகம்-களேபரமிஹை தத்ததே நைஷதர்மஸ ஸநாதந: - லோக வைலக்ஷண்யே நாம பவிஷ்யத் யஸ்ய பார்த்திவ - யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந ஶோச பரதாஷப" என்று - இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொன்ன

* ஊற்றிருக்கை - ஊன்றிக்கொண்டிருக்கை.

அஶரீரி வாக்யத்தாலும ஸம்பாதிபாநமான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும, ஸந்தேஹமற்று, வைதிகாக்ரேஸரர்க்குச் செய்யக்கடவ ப்ராஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே.

231. அவ — அநந்தரம், ஜந்மாத யுத்க்ருஷ்டரான ருஷிகள் தத்பக்ருஷ்டன் பக்கலிலே தர்மஶ்ரவணம் பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் — 231 ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களை ஶமிப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

வ்யா:—(ருஷிகள) என்று துடங்கி. சதுர்வேததரராய ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிக ளிருப்பது; ஏவம்பூதரானவர்கள், வேத ஶ்ரவண யோக்யதையில்லாத குலத்திலே பிறந்துள்ளவனுய், ஜாதி ஶ்ம்ருதியோடே ஜாதனுகையாலே பூர்வஜந்மஸித்தமான ஜ்ஞாநத்தில ப்ரம்ஶ மில்லாமையாலும் மாதாபித்ருஶுஶ்ரூஷா விஶேஷத்தாலும ஸகல தர்மஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநனுயிருக்கும் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே சென்று, மாதாபித்ருஶுஶ்ரூஷைகபரனு யிருக்கிறவவ னவஸரம பார்த்துத துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களான தர்மங்களில தங்களுக்கு * ஸந்திக்தங்களானவை யெல்லா மவன்பக்கலிலே கேட்டு, அதில ஸந்தேஹங்களைப போக்கிக்கொண்டார்க ளென்கை.

513 "கஶ்சித்த்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயீ தபோதநஃ - தபஸ்வீ தர்ம ஶீலஶ்ச கௌஶிகோநாம பாரத ஸாங்கோபநிஷதாந வேதாநதீதே த்விஜஸத்தமஃ - ஸவ்ருக்ஷமூலே கஸ்மிம்ஶ்சித் வேதாநுசசாரயந ஸ்திதஃ - உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய வலாகா ஸந்யலீயத- தயாபுரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோபரி" என்று துடங்கி - கௌஶிகனென்று பேரையுடையனுய் அதீதஸாங்க ஸஶிரஸ்க ஸகல வேதத்தையுடையனு யிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணோத்தமன், ஒரு வ்ருக்ஷ மூலத்திலே வேதங்களையு முச்சரித்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே யிருந்ததொரு கொக்கு எச்சமிட்டது. தன் மார்பிலே வந்து பட்டவாறே க்ருத்தனுய், பார்த்த பார்வையிலே யது படடுவிழ, அத்தைக்கண்டு, தபதசித்தனுய்க் கனக்க ஶோகித்து, "ராகத்வேஷ பலாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அக்ருத்யத்தைச் செய்தோம்" என்று பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டு, ஆஸந்ந

* ஸந்திக்தங்கள் - சந்தேகங்கள்.

மானதொரு க்ராமத்திலே பிக்ஷார்த்தமாகப்போய், ப்ரதமமொரு க்ருஹத்திலே சென்று, "பிக்ஷாம்தேஹி" என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்ருஹிணியானவள், "நில்லும், வருகிறேன்" என்று சொல்லி, கார்யாந்தராதிகளைப் பண்ணி பிக்ஷைகொண்டு வருவதாக உத்யோகியா நிற்கச்செய்தே, பர்த்தாவானவன அதீவக்ஷுதார்த்தனாய் வந்துபுகுர, அவள் பதிவ்ரதையாகையாலே பிக்ஷை கொண்டுவருகிறத்தை விட்டு பாத்யாசமநீயாஸந ப்ரதாநாதிகளாலே அவனை ஶுஶ்ரூஷிக்கிற ப்ரகாரத்திலே ப்ராஹ்மணன் நிற்கிறத்தை மறந்து, நெடும்போது நின்று, பின்னை யவன் நிற்கிறத்தைக் கண்டு நடுங்கி, பிக்ஷை கொண்டுவந்தவளவிலே, "என்னை நிற்கச்சொல்லி இத்தனை போது நீ புறப்படாதிருப்பானென்" என்று அவன் குபிதனானாறே; அவளவனை ஸாந்த்வநம் பண்ணி, "இத்தைப் பொறுக்க வேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டு, "நான் 'பர்த்தாவே தெய்வம்' என்றிருப்பா ளொருத்தி, அவனிப்போதுவருகையாலே தச்சுஶ்ரூஷை பண்ணிநின்றேனித்தனை" என்ன; "உனக்கு பர்த்தாவையன்றோ ஸத்கரிக்க வேண்டுவது, ப்ராஹ்மணரளவில கௌரவ ப்ரதிபத்தி யில்லையே!" என்று வ்யங்க்யமாகச் சொல்லி, "க்ருஹ தர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்ராஹ்மணரை யிப்படி யவமதி பண்ணலாகாது காண்" என்ன; "நானொருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை யவமதி பண்ணேன், ப்ராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்றாக வறிவன்" என்று பரக்கச் சொல்லிக்காட்டி, "இவ்வபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும், 'பர்த்தாவே தெய்வம்' என்றிருக்கையாலே தச்சுஶ்ரூஷையிலே ப்ரவணையாய்நின்றே னித்தனை, என்னுடைய பதிஶுஶ்ரூஷையினுடைய பலத்தைப் பாரீர், உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக் கொக்கு யாதொருபடி தக்தமாய்த்து அதுவு மெனக்கு விதிதங் காணும்" என்று சொல்லி, 514 "க்ரோதஶ்ச ஶத்ருஶ் ஶரீரஸ்த்தோ மநுஷ்யாணாம் த்விஜோத்தம - ய: க்ரோத மோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது:" என்று துடங்கி - "காமக்ரோதாதிகள் ப்ராஹ்மணனுக் காகாது, ஸத்யார்ஜவாதிக ளுண்டாக வேணும்" என்று விஸ்தரேண தான் ப்ரதிபாதித்து, 515 "பவாநபிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதஶ்ஶுசி: - ந து தத்வேந பகவந் தர்மாந் வேத்ஸீதி மே மதி: - மாதாபித்ருப்யாம் ஶுஶ்ரூஷுஸ் ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய: - மிதிலாயாம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி - தத்ர கச்சஸ்வ பத்ரந்தே யதா காமம் த்விஜோத்தம - வ்யாத: பரமதர்மாத்மா ஸந்தேஹச்சேத்ஸ்யதி ஸம்ஶயாந்" என்று-

"நீரும தாமஜஞர், வேதாதயயந நிரதர், ஶாநதர், ஆயிருககசசெய
தேயும, தாமஙகளை யுள்ளபடி யறியீா என்றெனககு நினைவு, மாதா
பிதருஶுஶ்ரூஷாவாய ஸதயவாதியாய ஜிதேநதரியனையக்கொண்டு
மிதிலையிலே யிருககிற வயாதன உமககு தாமஙகளைச சொலலககட
வன் அஙகே போம, உமககு நனமை யுணடாவதாக, பரமதாமாத்
மாவா யிருககிற அநத வயாதன வேணடினபடி யுமமுடைய ஸம்
ஶயஙகளை யெலலாம போககககசடவன்" என்ன ; அவன பரீதனாய்
இவளைக் கனகக ஸ்தோதரம பணணி, அஙகுநின்றும மிதிலையிலே
சென்று, 516 "பஞசகாநி பவித்ராணி ஶிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா -
ஏதந மஹாமதே வயாத பரப்ரவீஹி யதா ததம்" என்று - "ஶிஷ்
டாசாரஙகளிலே 'யெபபோதுமுளவாயிருககிற பவிதரஙகளஞ்
மெவை,' மஹாமதியானவனே இதனைச சொலலவேணும" என்ன ;
517 "யஜ்ஞோ தாநம தபோ வேதாஸ ஸதயஞச தவிஜஸத்தம -
பஞசைதாநி பவிதராணி ஶிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா" என்று -
யஜஞமும் தாநமும தபஸ்ஸும் வேதஙகளும் ஸத்யமுமாகிற பவித்
ரஙகளானவிவை யைநதும் ஶிஷ்டாசாரங்களிலே யெபபோது
முளவாயிருக்கும" என்று இதயாதியாலே அவனித்தை யுபதேஶிகக,
இபபடி மேன்மேலும தனககு ஸமஶயமானவை யெல்லா மிவன
கேடககேடக, உபதேஶமுகததாலே ஸகலதாம ஸம்ஶயங்களையும்
தர்மவயாத னறுதத பரகாரததை தாமபுத்ரர்ககு மாாக்கண்டேய
னநுக்ரஹிததாக ஆரணய பர்வததிலே இருநூறு மதயாயந
துடஙகி பதின்மூன் றதயாயததாலே பரககச் சொல்லபபட்டதிறே.
இன்னமு மிபபடி பலரு மிவன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸநதே
ஹஙகள் ஶமிபபிததுக கொண்டமை பலவிடங்களிலு முண்டு.

இத்தால - ஜநமாத்புதக்ருஷ்டரானவர்களுக்கு ததபக்ருஷ்ட
ரானவாகள் ஜஞாநாதிகராயிருக்கில அவாகள் வாசலிலே துவண்டு
ஜஞாதவயாாததஙகள் கேடககுறைவிலலை யென்னுமிடம் காட்டப
படடது.

232. அவ:—அநநதரம், 518 "யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஃ" என்று
கருஷ்ண ஞசரிததபடியை யருளிச்செயகிறார்.

**மூலம்:—232 க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதி க்ருஹங்
களை விட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே
யமுதுசெய்தான்.**

வ்யா —(க்ருஷ்ணன்) என்று துடங்கி. தாம ஸமஸ்தாபநார்த்த மாக வவதரித்தருளி, 519 "லோக ஸங்கர ஹமேவாபி ஸம்பஶ்யந் கர்த்து மாஹஸி" என்று - "ஜ்ஞாநியானாலும் லோக ஸங்க்ரஹத் தைப் பார்த்து வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை நன்றாக வநுஷ்டிக்கவேணும்" என்று உபதேஶித்ததும், 520 "யதி ஹ்யஹம் நவர்த்தேயம் ஜாது கர் மண்யதந்த்ரித꞉ - மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா꞉ பார்த்த ஸர் வஶ꞉" என்று - "ஒருக்கால் கர்மத்தில் சோம்பாதே நான் பர்வாத தியேனாகில் மநுஷ்யரெல்லா மென்வழியைப் பின்செல்லும்" என்ற படியே பரார்த்தமாகத் தான் குறிக்கொண் டநுஷ்டித்தும் போரும் ஸ்வபாவனிறே க்ருஷ்ணன், ஏவம்பூதனானவன் ஸ்ரீதூதெழுந் தருளினபோது, 521 "பீஷ்மத்ரோணா வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மது ஸூதந - கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம் வ்ருஷள போஜநம்" என்னும்படி - உத்க்ருஷ்ட வர்ண வருத்தராய இங்கே யெழுந்தரு ளுவரென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த பீஷ்மாதிகளுடைய க்ருஹங் களை யுபேக்ஷித்து, வர்ணத் யுத்கர்ஷ ரஹிதராய அத்தாலே இங்கே யெழுந்தருளுவரெனனும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகை யிலே ஸாதரமாகச் சென்று புக்கு, 522 "ஸம்ப்ரமைஸ் துஷ்ய கோவிந்த ஏதந் ந꞉ பரமம் தநம்" என்று - பக்திபரவஶரான வவர் பண்ணின ஸம்ப்ரமங்களை யெல்லாங் கண்டுகந்து, 523 "விதுராந் நாநி புபுஜே ஶுசீநி குணவந்தி ச" என்கிறபடியே - அஹங்காரோப ஹத மல்லாமையாலே பரமபாவநமாய், பக்த்யுபஹ்ருத மாகை யாலே பரமபோக்யமாயிருக்கிற அந்நத்தை, அந்த பாவநத்வ போக்ய த்வங்க ளடியாக அத்யாதரம் பண்ணி யமுதுசெய்தானிறே.

233. அவ—ஏதத்பூர்வாவதாரத்திலும் இப்படி யநுஷ்டித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—233 பெருமாள் ஸ்ரீஶபரி கையாலே யமுது செய்தருளினார்.

வ்யா:—(பெருமாள்) என்று துடங்கி. அதாவது - ரகுகுல திலகராய் ஆசார பரதந்த்ரரான பெருமாள், 524 "ஶபர்யா பூஜித꞉ ஸம்யக் ராமோ தஶரதாத்மஜ꞉" என்னும்படி - வேடுவிச்சியாய் வைத்தே குருஶுஶ்ரூஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய், தன் னுவுக் கினியதாயிருந்த பல மூலாதிக ளெல்லா மிங்குத்தைக்கு என்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீஶபரி, தன் னுதாரநுகுணமாகத் தன் கையாலே யமுதுசெய்யப்பண்ண, அதி

ஸந்துஷ்டரா யமுதுசெய்தா ரெனகை. இத்தால - அபிஜநாதிக ளாலவரு மபிமாநகநதமற்ற ஜ்ஞாந ப்ரேமாதிகருடைய வபிமாந ஸ்பாஸமுள்ளவை ஆதமகுணக தாஸிகளான விஶேஷஜ்ஞாகரு அதீவபாவந பேர்க்யுங்களா யிருக்கு மெனனுமிடம காட்டப்பட்டது.

234. அவ:—இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத ஸித்தமான ஶிஷ்டாசாரங்களாலே பாகவத வைபவத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தார் கீழ்; இன்னமு மிவவாத்தவிஷயமாக பூர்வாசார்ய வசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிருர்.

மூலம் —234 மாறனேரிநம்பி விஷயமாக பெரியநம்பி உடையவர்க் கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா.—(மாறனேரி நம்பி) என்று துடங்கி. அதாவது - அபிமாந ஹேதுவான ஜந்ம வ்ருத்தாதிக ளின்றிக்கே ஆளவந்தார ஸ்ரீ பாதத்தையுடையராய அத்யாத்மஜ்ஞாந பரிபூர்ணரா யிருக்கிற மாறனேரி நம்பி, தம்முடைய வந்திம தஶையிலே, "ஆளவந்தா ரபிமாநித்தருளின வித்தேஹத்தை ப்ராக்ருதிபந்துக்கள் ஸ்பர்ஶிக்கில செய்வதென்!" என்று அதிஶங்கை பண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப் பார்த்து, "புரோடாஶத்தை நாய்க்கிடாதேகிடீர்" என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; பெரிய நம்பியும், அப்படியே பிறர்கையில் காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளி படுத்துவந் தெழுந்தருளியிருக்க; இத்தை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, "ஜீயா, மர்யாதை கிடக்கக் காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருள வேண்டிற்றே", என்ன; * "ஆளிட்டந்தி தொழுவோ நான் பெருமாளிற்காட்டி லுத்கருஷ்ட்டரே, இவர் பெரியவுடையாரிற்காட்டி லபக்ருஷ்ட்டரோ, பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ, ஆழ்வாரருளிச்செய்த வார்த்தத்தைச் சிறிது குறையவாகிலு மாசரிக்கவேண்டாவோ" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

235. அவ:—இனி, பாகவத ஜந்மாதி ஶோதகயதா கதநபூர்வகமாக, அபாகவதோத்கர்ஷ நிந்தயத்தையை ப்ரகாஶிப்பிக்கிருர்.

மூலம்—235 "ப்ராதுர் பாவைஃ" இத்யாதி.

---

* ஆளிட்டந்திதொழுகை - ஸந்த்யாவந்தநத்தை யொருத்தரைக்கொண்டு பண்ணுவிக்கை.

வ்யா:—("பாரதுர் பாவைः") இதயாதி என்று. 525 "பாராதுரபா வைஸ ஸ~ரநர ஸமோ தேவதேவஸ தீயா ஜாதயா வ்ருதஸைர பிச குணதஸ் தாதருபோராநாதர காஹா - கிநது ஸ்ரீமத புவநபவந தரா ணதோநயேஷு~ விதயா வருதத பராயோ பவதி விதவா கலபகலபः பரகாஷः" இததால - அயாவறு மமராக ளதிபதியானவன் பராதுர பாவஙகளாலே ஸ~ர நர ஸஜாதயஞகா நிறகும, ததீயரும ஜாதி யாலும் வ்ருததஙகளாலும குணததாலு மபபடி இதர ஸமரா யிருப பர்கள், இதில காரைஹயிலலே, ஶலாகைகயே யுள்ளது, உபயரு மிப படி நிறகிறது இநத லோகரக்ஷண நிமிததமாக, இனி அபாகவதா பக்க லுண்டான விதயா வருததபாஹு~ள்ய ரூபமான வுத்கர்ஷம் விதவாலஙகாரமபோலே நிநதயமாகா நினறதென்கிறது.

236. அவ —பாகவதாக ளன்றென்று அவாகளுக குண்டான வேதவித்யாதிகள் வயாததமாமோவென்ன ; அபபடி பரமாணம் சொலலாநின்றதிறே யென்கிறுா.

மூலம்:—236 "பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்த ஜ்ஞா நாதிகளை யுடையவன் குங்குமஞ் சுமந்த கழுதையோபாதி" என்று சொல்லா நின்றதிறே.

வயா.—(பாகவத னன்றிக்கே) என்று துடஙகி. அதாவது - 526 "சதுர்வேத தரோ விபரோ வாஸு~தேவம நவிநததி - வேத பார பராகராநதஸ் ஸவை பராஹமண காதபः" என்று - வேத தாதபர்ய மரன பகவத ஜ்ஞாநாதிக ளிலலாமையாலே. பாகவதனன்றிக்கே வேதாதயயநதோடே அதில ஸதூலார்தத ஜ்ஞாநாதிகளையுடை யனு யிருக்குமவன், போகிகளா யிருபபாா விரும்பும் பரிமள தரவ்ய மான குஙகுமததைச் சுமநது திரியாநிற்கசசெய்தே அதின் வாசி யறியாத கழுதைபோலே, பூர்வோததர பாகஙகளாலே ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதியாநின்று கொண்டு பகவதேகபரமா யிருககிற வேதமாகிற விலக்ஷண வஸ்து பாரததைக் * கினியச சுமநதுகொணடிருககசசெய்தே அதின் சுவடறியாத பராஹ்மணகழுதை யென்று வேதோபபருஂஹண மான பரமாணம சொல்லாநின்றதிறே யென்கை.

237. அவ:—பகவத் ஸம்பந்த ரஹிதமான ஜநமாதிகள் ஸத் கர்ஹிதமென்னுமத்தை தர்ஶிபபித்தார் கீழ் பகவத் ஸம்பநத ஸஹித

* கினிய - நெககிபோகும்படி.

மான திர்யகாதி ஜந்மமும ஸத்பாத்ரமென்னுமத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார் மேல.

மூலம் —237 ராஜாவான ஸ்ரீகுலஶேகரப்பெருமாள் திர்யகஸ்தாவர ஜந்மங்களை யாஶைப்பட்டார்.

வ்யா —(ராஜாவான) என்று துடங்கி. அதாவது - த்விதீய வர்ணரான வேற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலஶேகரப்பெருமாள், திர்யக ஸ்தாவர ஜந்மங்களானவை, 527 "வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம்" இத்யாதிகளாலே பாபயோநிகளாகச் சொல்லப்பட்டாநிற்கச்செய்தே, 528 "வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே" 529 "மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே னாவேனே" 530 "செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையே னாவேனே" 531 "தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையே னாவேனே" என்று - திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெறுப்பேறாக வாசைப்பட்டா ரென்றபடி.

238. அவ —இப்படி யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை யாஸ்த்தாநம் பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிறார்-

மூலம் :—238 ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், திருமகளாரும், கோப ஜந்மத்தை யாஸ்த்தாநம் பண்ணினார்கள்.

வ்யா —(ப்ராஹ்மணோத்தமரான) என்று துடங்கி. அதாவது- "இனி இதுக்குமேலில்லை" என்னும்படியான வர்ணத்திலே யவதரித்து வித்யா மாஹாத்ம்யாதிகளாலே தஜ்ஜாதீய ஸகலோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல வவர்தம்மைப்போலே பேதைப் பருவத்திலே வேத ஸாரார்த்தவித்தமையா யிருக்கும் அவர் திருமகளான வாண்டாளும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாராநுபவத்திலபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே, 532 "மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்" 533 "என் மகன் கோவிந்தன்" 534 "பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால்" இத்யாதியாலும், 535 "ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்" 536 "நாமும் நம் பாவைக்கு" 537 ஆய்க்குலத்து துன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்" இத்யாதியாலும் தானவளாகப் பேசும்படி, தாங்கள் வதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றாம் வர்ணமாகையாலே * தண்ணிதா யிருந்த

* தணணிது - நிக்ருஷ்டம் = தாழ்ந்தது.

துள்ள அறிவொன்றுமில்லாத கோபஜநமத்தைப் புரையறவேறிட்டுக்கொண்டார்களென்கை.

239. அவ:—இப்படி யாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாநம்பண்ணுகையுமொழிய, கந்தல் கழிந்தால் ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார். (கந்தல்கழிந்தால்) என்று துடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விஶிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ்தைகளின்றிக்கே கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வருமவஸ்தைதானேதென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

மூலம்:—239 கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணாமுத்தமையுடைய வவஸ்த்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்.

வ்யா:—(கந்தல் கழிந்தால்) இத்யாதி. அதாவது - ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி ப்ரகாஶியாதபடி அநாதிகால மபிபவித்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்யாதி தோஷம் பகவத் ப்ரஸாத விஶேஷத்தாலே பின்னுட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனால், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், 538 "ஸர்வ லக்ஷண ஸம்பந்நா நாரீணாமுத்தமா வதூ:" என்கிறபடியே - ஸ்த்ரீத்வ லக்ஷணங்களெல்லாவற்றாலும் குறைவற்று ஸ்வேதர ஸகல ஸ்த்ரீணாமுத்தமையாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வரக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

240. அவ:—அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷயிலே யத்தையுபபாதிக்கிறார்.

மூலம்:—240 ஆறு ப்ரகாரத்தாலே பரிஶுத்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும்.

வ்யா:—(ஆறு ப்ரகாரத்தாலே) என்று துடங்கி. அதாவது - அநந்யார்ஹஶேஷத்வம், அநந்யஶரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் தரிக்கை, விஶ்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிஶ்ஶேஷநிவ்ருத்தாவித்யாதிதோஷதயா பரிஶுத்தமான வாத்மஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாரஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்கிகமாக வுண்டாயிருக்குமென்கை. இந்த ஸாம்ய ஷட்கத்தை நினைத்திறே, 539

"கடிமாமலாபபாவை யொபபாள்" என்னுமாழ்வா ரருளிசசெய் தது. ஆக, இவவிரண்டு வாகயமும பராஸங்கிகம்.

241. அவ·—இனி, அவாக ளுதகருஷ்ட்டமான ஜநமங்களை யுபேக்ஷிதது நிகருஷ்ட்டமான ஜநமஙகளை விருமபுவா னென் னென்ன வருளிசசெயகிறுா.

மூலம்·—241 த்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷ மஹங்காரத் தாலே ; அத்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷ மஹங் கார ராஹித்யத்தாலே.

வயா·—(தருஷ்டத்தில) என்று துடங்கி. அதாவது - ஆபிஜாத் யாதிகளும் ஐஶ்வர்யமுமாகிற த்ருஷ்டபுருஷாரத்ததி லொரு வனுக குண்டா முயாததி, விஶ்வாமிதராதிகளைபபோலே தான்நின்ற நிலைக்குமேலே உதகாஷம் தேடப்பண்ணு மஹங்காரததாலே யுண டாம் ; மோக்ஷதவாதிகளும் கைஙகாய ஸம்பததுமாகிற அதருஷட புருஷாரததத்தில் ஒருவனுக்குண்டா முயர்ததி, இவற்றினுடைய வபிவருத்தியி லாஸையாலே நிலைகருநிலை தாழப போம்படியான வஹங்கார ராஹித்யததாலே யுண்டாமென்கை.

242. அவ—இவ்வஹஙகார ததராஹிதயஙக ளிழவுபேறு களுககுடலாம்படியை யருளிசசெய்கிறுர்.

மூலம்·—242 ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சி யாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியா யிருக்கும்.

வயா:—(ப்ரஹமாவாய்) என்று துடஙகி. அதாவது - தருஷ் டோத்காஷாதிஶயததுககுத் தக்க வஹங்காராதிகனை பரஹமா வாய், 540 "த்விபராரததாவஸாநே மாம் ப்ராப்து மாஹவஸி பத்மஜ" என்றும் 541 "கடிக்கமலததுள் ளிருநதும் காண்கிலான் கண்ண னடிக கமலநதன்னை யயன்" என்றும சொல்லுகிறபடியே இழநது போதல, அஹஙகார ஹேதுககளொன்று மில்லாமையாலே தத ராஹிதையாய் இடகைை வலகைை யறியாத விடைசசியான சிநதயநதி யாய், 316 "முக்திம் கதாநயா கோப கநயகா" என்னும்படி அவன திருவடிகளைப் பெற்று விடுதல்செயயும்படியா யிருக்கும் இவ்வஹங் கார தத் ராஹித்யங்களின் ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத் ராஹிதயங்கள் அவனை யிழக்கைககும் பெறுகைக்கு முட

லாகையாலே, ஸ்ரீகுலஶேகரபெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்கார ஹேதுவான ஜந்மங்களை யநாதரித்து தத்ரஹித ஜந்மங்களை யாதரித்தார்களென்று கருத்து.

243. அவ—(தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது) [180] என்று துடங்கி இவ்வளவாக, அஹங்காராதிகளின் தோஷ முபபாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மவனேயென்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதிகாரியுடைய திநசர்யா விஶேஷம் சொல்லப்படுகிறது.

மூலம்—243 இப்படி ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாஶ ஹேதுவான வஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே, தன்னைக் கண்டால் ஶத்ருவைக் கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாப்போலேயும்; ஈஶ்வரனைக்கண்டால் பிதாவைக் கண்டாப்போலேயும்; ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாப்போலேயும்; ஶிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலேயும் நினைத்து; *அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும், அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தையும் ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்கல் அபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கும் என்றஞ்சி; ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்

* "அர்த்தகாமாபிமாநங்கள் மூன்றும்" என்றும் பாடாந்தரம், வ்யாக்யாநத்தில் ஸுஸ்பஷ்டம்.

பித்துக்கொள்ள வொண்ணுது, ஸதா சார்ய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனையென்று துணிந்து ; தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷை யும், ஆத்மயாத்ரையி லபேக்ஷையும், ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதாபுத்தி நிவ்ருத்தியும், தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸமாராதந ஸமாப்தி ப்ரஸாத ப்ரதி பத்தி யென்கிற புத்தி விஶேஷமும், தனக் கொரு க்லேஶ முண்டானுல் கர்மபல மென்றுதல் க்ருபா பலமென்றுதல் பிறக் கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியும், வில க்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையும், உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிஶயமும், மங்களாஶாஸநமும், இதரவிஷயங்களி லருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹார நியதி யும், அநுகூல ஸஹவாஸமும், ப்ரதி கூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும், ஸதா சார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யா.—(இப்படி ஸாவப்ரகாரத்தாலும) என்று துடங்கி, (ஸதாசாாய பரஸாதத்தாலே வாததிககுமபடி பண்ணிக்கொண்டு போரககடவன்) எனனுமளவாக. (இபபடி) என்று - கீழுகதமான பரகாரத்தை பராமர்ஸிககிறது. (ஸர்வ பரகாரத்தாலும் நாஶ ஹேதுவாகையாவது) - ஸ்வரூபேண முடித்தும, பாகவத விரோ தத்தைவிளைதது முடிததும், பக்வலலாப விரோதியாயும, எலலாப படியாலும, 444 "அஸந்நேவ" எனகிறபடியே - அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபததை யுருவழியபபண்ணுமதா யிருக்கை. அஹங்காரந

தான், தேஹாத்மாபிமாந ரூபமாயும், தேஹாதிரிக்தாத்மவிஷயத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாந ரூபமாயும், இரண்டு வகைப்பட்டிறே யிருப்பது ; இவ்விடத்தில், அவை யிரண்டும் சேரச்சொல்லப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே, விஷயப்ராவண்யத்தை அஹங்கார கார்யமென்கிறது. விஷய ஶப்தத்தாலே - கீழ் அநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹித நிஷித்தரூபவிஷய த்வயத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (விளைநிலம் தானுகையாலே) என்றது - இவை யிரண்டுக்கும் ஜந்மபூமி பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணக்கடவ குணத்ரயாத்மக ப்ரக்ருதி பரிணாமரூபமாய் ஸ்வகர்மவிஶேஷாரப்தமா யிருக்கிற ஶரீரவிஶிஷ்டனான தானுகையாலே யென்றபடி. கர்மாநுகுணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் ஶரீரவிஶிஷ்டனையாலே மதிமயங்கித் தானல்லாத தேஹத்தைத் தானுகவும் தனக்குரியனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனுகவு மபிமாநிப்பதும் தனக் கநர்த்தகரமான விஷயங்களிலே யத்யாதரத்தைப் பண்ணுவதா மவன்தானேயிறே. (தன்னைக்கண்டால்) இத்யாதி. இப்படி அநாதிகாலம் போநதவனுய் இப்போது மதுக்கு யோக்யமான ஶரீரவிஶிஷ்டனு யிருக்கிற தன்னை தர்ஶித்தால், "கொன்றல்லது விடேன்" என்று ஸாயுதனுய்ப் * பற்கவ்வித்திரியும் ஶத்ருவைக் கண்டாப்போலே குடல்கரித்து தனக்கு நாஶகனுக நினைத்தும் ; தங்களுடைய வுக்தி வ்ருத்திகளாலே துர்வாஸனையைக் கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேன்மேல் வளரும்படி பண்ணும் ததுபயவஶ்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரே கண்டால், அணுகில் மேல்விழுந்தள்ளிக்கொள்ளும் அதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலே யஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே நினைத்தும் ; தங்களுடைய உபதேஶாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷ தர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து தத்ப்ரஸங்கத்திலே பீதபீதனும்படிபண்ணி ஸவாஸநமாக வவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யமபத நிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய வநர்த் † தாப்யுதயங்க ளிரண்டும் தங்களதாய்

* பற்கவ்வுகை - கோபத்தாலே யுதட்டைக்கடிக்கை.

† அப்யுதயங்கள் - இஷ்ட ப்ராப்திகள், வ்ருத்தி.

தியதுவிலக்கி நல்லதில்மூட்டி ரக்ஷிக்கும ஆபதபந்துக்களாக கண் டாப்போலே யதயாதரம பணணி நமக்கு நற்றுணையானவாக ளென்று நினைததும, அடியிலே கரணகளேபரங்களைத தநதும அவ ற்றைக்கொண்டு வயபிசரியாமல நல்வழி நடக்கும்படி ஶாஸ்தரங்க ளைக காட்டி அகருத்யகரணாதிகளில ஶிக்ஷிதது ஸாவாவஸ்தையிலும் தன்னுடைய ஹிதமே பாாததுப்போரு மீஶ்வரனை அர்ச்சாஸ்தலங களிலே கண்களாரக கண்டால, உதபாதகனும் விதயாபரதனும் அபதேபரவ்ருததனுகாதபடி நியமிதது நடததிக்கொண்டுபோரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கணடாப்போலே ஸ்நேஹ * ஸாதவஸ விநயங்களை யுடையனாயக்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத் தும்; அநாதிகாலம 444 "அஸந்நேவ" என்னும்படிகிடந்த தன்னை பகவதஸமபநததை யறிவிதது ஸததாவானுக்கி மேன்மேலும தன் னுபதேஶததாலே ஜ்ஞாந வைராகய பக்திகளை விளைதது கையிற கனியென்ன பகவத்விஷயததைக காட்டித்தரும மஹோபகாரகனும் 542 "உன்சீரே யுயிர்க்குயிராய" என்றும், 543 "உன்றன் மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன" என்றும சொல்லுகிறபடியே குண விக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோகயனுமிருக்கு மாசாரியனைக கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால, கண்ணுஞ்சுழலை யிடும் பெரும் பசியன் தாரகமுமாய போகயமுமான சோற்றைக கணடாப்போலே அத்யபிநிவேஶத்தோடே யநுபவிதது நமக்கு தாரக போகய விஷய மென்றே நினைத்தும, ஸாதயாநதா நிவ்ருத்யாதி ஸமஸ்த ஸ்வ பாவஸம்பநநதயா ஸம்யக்ஜ்ஞாந பரேமவானு யிருக்கும் ஸச்சிஷ்ய னைக கண்டால, தனக காநநதாவஹமான அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே பகவத குணாநுஸநதாந தசையில நாம சொல்லு கிற பகவத் குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பது அநுபாஷிபபது வித்த னுவதா மாகாரங்களினாலே நமக காநநதாவஹனென்று நினைத்தும்; (அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும) இதயாதி. இவை மூன்றி லுமவைததுக்கொண்டு, அஹங்காரம் அநுகூலாபககல அநாதரத் தைப பிறப்பிக்கும்; அதாவது - ஶேஷத்வததை தன்ஸந்நிதியில ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிறே அஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது; அஹங்காரியானவன் 544 "நநமேயம" என்றிருக்குமதொழிய ஒரு விஷயத்திலும தலைதாழ்க்க விசையானே; ஆகையாலே அஹங் காரம மேலிடுமாகில், ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டு அநுகூலரா

* ஸாதவஸம் - பயம்.

யிருக்கும ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால "நம்முடைய ஶேஷிகள்" என்று துடைநடுங்கி யெழுந்திருந்து பரஹுமாதிபூர்வகமாக வந்து வார்த்தைகளைப் பண்ணவொட்டாதே, தன்னை அவர்களி லதிகனாக வாதல அவர்களைத் தன்னோடு ஸமராகவாதல புத்திபண்ணி யநா தரித்திருக்கும்படிபண்ணு மென்கை. அர்த்தம் ப்ரதிகூலர்பக்கல பராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும; அதாவது - ஆரையாகிலுமசென் றநுவர்த்தித்து ஒருகாசு பெறறதாயவிடவேணு மென்னும்படியிறே அர்த்தபராக மிருக்கும்படி; ஆகையால, அது ஸ்வரூபநாஶகதவேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால வெருவி யோடிப்போக வேண்டி யிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே யுறவு பண்ணி அவர்களிருந்த விடங்களிலே பலகாலும் செல்லுவது, அவர்களை யழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள் குணகீர்த்தநம பண்ணுவதாம் படி, அவர்கள் விஷயத்திலே பராவண்யத்தை யுண்டாக்குமென்கை. காமம் - உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்க லபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும; 545 "காம்யத இதி காமஃ" என்கிறபடியே - காம ஶப்தத்தாலே விஷய ஸம்போக ஸங்கத்தைச் சொல்லுகிறது, அது, 546 "ரகிபோமின்" இத்யாதிப்படியே - தாரித்ர்ய வார்த்தகாதிகளடியாக தன்னை முகம் பாராமல் தள்ளிக் கதவடைத்து உபேக்ஷாவாதம் பண்ணும ஸ்த்ரீ கள் பக்கலிலே, 547 "ஏழையார்தா மிழிப்பச செல்வர்" என்கிறபடியே- அவர்க ளுபேக்ஷாவாதம முதலானவைதன்னையே யுத்தேஶ்யமாகக் கொண்டு செல்லுமபடி, விலக்ஷணர் கேட்டால சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேக்ஷையை விளைக்கு மென்கை.

ஆக, இப்படி அஹங்காராதிகள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்தகரை யநாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூபநாஶகரை யாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப நாஶகரையோடே யுபேக்ஷகருமா யிருக்குமவர்களை யபேக்ஷிக்கும படியும பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமைகளை யநுஸந்தித்து என்செய்யத் தேடுகிறதோ வென றஞ்சி; (அர்த்தகாமாபிமாநங்கள் மூன்றும்) என்று பாடமாகிலும், 548 "காவோபிமாநோஹங் காரஃ" என்கிறபடியே - அபிமாந ஶப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே, (அநுகூலர் பக்கல) இத்யாதியை * நிரை நிரையாக்காதே யதாயோகங்கொண்டு கீழ்சசொன்ன ப்ரகாரத் திலே யோஜிக்கக்கடவது. (ஆத்ம குணங்கள்) இத்யாதி. ஶமதமாத யாத்மகுணங்கள், அநாதிகால மஹங்காராதிகளுக்கு விளைநிலமாய்

* நிரைநிரை - க்ரமத்திலே பூரிக்கை.

அநாத்மகுணங்களைக் கூடபூரித்துக்கொண்டு காம பரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்மகுணோதய விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வாதகராய் அநாத்மகுண பரிபூர்ணராய் காமவஶ்யரா யிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக் கொள்ள வொண்ணாது, ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கல மாய அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே நம்மை யங்கீகரித்தருளி நமக்காத்மகுணங்க ளுண்டாவ தெப்போதோ வென்று பலகாலும் கரைவது பகவானை யாதிப்பதாய்க்கொண்டு போரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற, நம்முடைய வாத்மகுணோதய விரோதி பாபக்ஷயம பிறக்கும்படி அமலங்களாக விழிக்கும் பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத் தனையென் றதயவஸிதது. (தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷையாவது) - தேஹ ரக்ஷணார்த்தமான வ்யாபாரத்தில விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆத்மயாத்ரையி லபேக்ஷையாவது) - ஶேஷத்வமே வடிவான வாத்மாவுக்கு தாரகாதிகளான குணாநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்தியில பெறறவளவால த்ருப்தனாயிராதே மேன்மேலு மாசைப்படுகை. (ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில போக்யதா புத்தி நிவ்ருத்தியாவது) - * அஶநாச்சாதநாதிகளுக்க குறிப்பான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில ஆதரத்துக் கடியான போக்யத்வபுத்தி தவிருகை.

(தேஹதாரணம்) இத்யாதி. அதாவது - அந்த ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில தேஹம தரிக்கைக்குத் தக்கவளவு புஜிக்கை, பரமாத்மாவான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸமாராதநத்தின ஸமாபதி ரூபையான ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியென்கிற புத்தி விஶேஷமு மெனகை. அன்றிக்கே, (பரமாத்ம ஸமாராதந ஸமாபதி) என்கிற புத்தி விஶேஷமும, தத்ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விஶேஷமும் என்னவுமாம். (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது - முமுக்ஷுவாய ப்ரபந்நனானாலும் ப்ராரப்த ஶரீர மிருக்குமளவும் தாபத்ரயம் வருகை தவிராதிறே; ஆகையாலே. இஶ்ஶரீரத்தோடே யிருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களி லேதேனுமொரு க்லேஶமுண்டானால், "இது அநுபவ விநாஶ்யமான ப்ராரப்தகர்மபலமன்றோ, ஏவம் பூதகர்மங்க ளுள்ளவை கழியுமளவன்றோ விஶ்ஶரீரத்தோடே நம்மை யெம்பெருமான் வைக்கிறது, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களிலே யொன்றாகிலுங் கழியப்பெறறோமே" என்கிற வநுஸந்தாநத்தாலே

* அசனம் - போஜனம். ஆச்சாதனம் - வஸ்த்ரம்.

யாதல், "துர்வாஸனையாலே யிவ்வுடம்பைவிட விசையாமல் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களையும் ஜீவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துக்க தர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து இதில் பற்றறுத்துக்கொண்டுபோக நினைக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ விது" என்கிற அநுஸந்தாநத்தாலேயாத லுண்டாகக்கடவ ப்ரீதியு மென்கை. பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமெல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு, வர்த்தமாந ஶரீரத்தி லநுபாவ்ய கர்ம மித்தனையும் கழிக்கை யரிதன்றிறே; கர்மபலமான துக்க பரம்பரைகளை யநுபவியாநின்றாலும் "இத்தேஹத்தைவிட" என்றால் இசையாத விவனை நிர்துக்கனுக்கி வைப்போமாகில், இஶ்ஶரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க விச்சித்தல் இன்னமொரு ஶரீரந்தன்னை யிச்சிக்குதல்செய்யு மாகையால் இஶ்ஶரீரத்துக்குள்ள கர்ம மநுபவித்தே யிருக்கக்கடவ னென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு, மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழித்தது ஸம்ஸாரத்தில்நின்று மிவனைக் கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையி லுண்டான க்ருபையாலேயானுப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே. அநாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த ஶரீரந்தோறு மநுபவித்த துக்கம் பகவந் நிக்ரஹபலம், இது அவனநுக்ரஹபலம்; 549 "யஸ்யாநுக்ரஹ மிச்சாமி தஸ்யவித்தம் ஹராம்யஹம்" என்றானிறே; ஆகையா லித்தை (க்ருபா பலம்) என்கிறது.

(ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியாவது) - ப்ரபந்நனை தன்னுடைய வதிகாராநுகுணமாக வநுஷ்டித்துக்கொண்டு போரும் நல்லொழுக்கங்களை பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி யிருக்கையாலே நிர்மல ஜ்ஞாந பக்திகரா யிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான வந்த ஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குமுண்டாகவேணுமென்னு மாசை. (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிஶயமாவது) 550 "தானுகந்த வூர்" என்கிறபடியே - ஸர்வேஶ்வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேஶங்களென்றால்,550-1 "கண்டியூ ரரங்கம் மெய்யங் கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டினார்" என்கிறபடியே - மநஸ்ஸு அங்கே மண்டி விழும்படி மேன்மேலும் பெருகுகிற வாதரம். (மங்களாஶாஸநமாவது) - அவ்வோ திவ்யதேஶங்களை விரும்பி வர்த்திக்கிற வவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும், வாசியறிந்து

நோக்கும் பரிவரில்லாமையையும், ப்ரதிகூல வர்க்கங்களி னதிஶயத்தையும நினைதது ஏங்கி, "என்செய்யத் தேடுகிறது!" என்று வயி றெரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது) - பகவத வ்யதிரிக்தங்களான ஹேய விஷயங்களில தோஷதர்ஶநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தி யாவது) - இதரவிஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான விவ்வுடம்போடே இருள்தரு மாஞாலததிலிருக்கிறவிதி லடிககொதிப்பாலும், ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய தாஶநததாலவந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஹத்வத் தாலும படும் க்லேஶம். (அநுவர்த்தந நியதியாவது) - பகவத் பாகவத விஷயங்களில ஸ்வஶேஷத்வாநுகுணமாக நீசோக்தி நீச வ்ருத்திகளாலே பண்ணு மநுவாத்தநத்தை ப்ராக்ருத விஷயங்களில மறந்தும் செய்யாதொழிகை. (ஆஹார நியதியாவது) - ஜாத்யாஶ்ரய நிமித்தாதுஷ்டங்களாய், ஸர்வேஶ்வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக கொள்ளும தொழிய, ததிதரங்களானவை கொள்ளக்கடவோமல்லோ மென் றிருக்கை.

(அநுகூல ஸஹவாஸமாவது)-ஸ்வஸமஸர்க்கததாலே ஜ்ஞாநா நுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும பிரியாதே கூடிவாத்திக்கை. (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது) - ஸ்வஸமஸாக்கததாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நஶிப்பியாநிறகும் ப்ரதிகூலரானவாகளுடன் க்ஷணகாலமும கூடி வர்த்தியாதொழிகை. இங்குச்சொன்ன வநுகூலரும ப்ரதிகூலரு மின்னாரென்னுமிடம் மேலே தாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிறே. (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதததாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன விவையித்தனையும, ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்தி யாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவ னென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதததாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது - தத்ப்ரஸாதங்களைச் செய்துகொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதங்களாவன-இதினுடைய வுபபாதக ஸ்தலத்தி லருளிச் செய்கிறவை. (போகக்கடவன) என்று விதிரூபேண வருளிச்செய்தது - இதினுடைய வவஶ்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப்ராபகாந்தர பரித்யாக ப்ரகரணமான

த்விதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

த்ருதீய ப்ரகரணம்

மங்களாஶாஸந ப்ரகரணம்

மங்களாஶாஸநத்தின் ஸ்வரூபௌசித்ய விசாரம்.

244. *அவ'—இந்த* *திரசாரயையிற் சொன்னவற்றில விவரிக்க வேண்டுமவற்றை விவரிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமத்தில் மங்களாஶாஸநத்தை விவரித்தருளுகிறார்.*

மூ:—244 மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூப விருத்தமன்றோ வென்னில்; ஜ்ஞாந தஶையில் ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமதஶை யில் 'தட்டுமாறிக் கிடக்கும்.

வயா:—(மஙகளாஶாஸநம) என்று துடங்கி. ஹேயப்ரத்யநீக னாய் கல்யாணைகதாநனாய் ஸ்வேதர ஸகல ரக்ஷகனாயிறே ஸர்வேஶ வரனிருப்பது; இப்படி யிருக்கிற வவனைக்கொண்டு தனக்குண் டான வமங்களங்களைப போக்கி இல்லாத மஙகளங்களை யுண்டாக கிக்கொள்ளக்கடவ தத ரக்ஷ்யபூதனான விவன், தனக்கு ரக்ஷகனான வவனுக்குத் தான் மஙகளஙகளை யாஶாஸிக்கை தத்தேக ரக்ஷ்யத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமன்றோ வென்கிற ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார். (மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ வென் னில்) என்று. அத்தைப பரிஹரிக்கிறார், (ஜ்ஞாந தஶையில்) என்று துடங்கி. (ஜ்ஞாந தஶையாவது) - ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகனாகவும் தானவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும பரணவததிற் சொல்லுகிறபடியே தெளியக்கண் டநுஸந்திக்கும் தஶை; அந்த தஶையில, 551 "களை வாய் துன்பம களையாதொழிவாய்" இத்யாதிப்படியே - தன்னுடைய வநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளுக்கு அவனே கடவனென் றிருக்கையாலே, ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் தனக்கடைத்த ஆஶ்ரயத்திலே கிடக்கும். (ப்ரேம தஶையாவது) - ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகு மார்யங்களை யநுஸந்தித்து "இவ்விஷயத்துக் கென்வருகிறதோ" என்று அஸ்தாநே பயஶங்கை பண்ணி அவன் ஸ்வரூபத்தை யநு ஸந்திக்க க்ஷமனன்றிக்கே நெஞ்சு மறுகும்படியான தஶை; அந்த தஶையில் ஈஶ்வரனை ரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே, ஈஶ வரன்பக்கலிலே ரக்ஷ்ய பாவமும் சேதநன்பக்கலிலே ரக்ஷக பாவமு

மாய்த் தனக்கடைத்த வாஸ்ரயத்தி லன்றிக்கே மாறுடிக்கிடக்கு மென்றபடி.

245. அவ:—உக்தார்த்தத்தை விஸதீகரிக்கிறார்.

மூ:—245 அவன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனைக் கடகாகக்கொண்டு தன்னைநோக்கும்; ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால், தன்னைக் கடகாகக்கொண்டு அவனை நோக்கும்.

வ்யா:—(அவன் ஸ்வரூபத்தை) என்று தொடங்கி. அதாவது - பரத்மாக்ஷரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஸக்தியாய ஸர்வரக்ஷகனுன வவனுடைய ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனைத் தனக் கநிஷ்டநிவாரகனாகக்கொண்டு, அஜ்ஞனும் அஸக்தனும் அபராபதனுன தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும்; * பேசப் பிசகும்படியான வவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனுடைய ஸர்வஸக்தித்வாதிகளை மறந்து † குழைச்சரக்காக நினைத்துத் தன்னை ரக்ஷகனாக்கொண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணி யவனை ரக்ஷிக்குமென்கை. இவ்விடத்தில ஸௌந்தர்யம் சொல்லிற்றிலலையேயாகிலும், அதுவும மங்களாஸாஸந ஹேதுவாகையாலும மேலே சொல்லுகையாலும், ஸௌகுமார்ய மிதுக்கு முபலக்ஷணம்.

246. அவ:—இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டு கலங்கி ரக்ஷகனுன வவனுடைய ஸக்தியைபவத்தை மறந்து தானவனை ரக்ஷிக்குமென்கிற விவர்த்த மெங்கே காணலாமென்னு மபேக்ஷயிலே, இது ஸிஷ்டாசார ஸித்தமென்னுமிடங் காட்டுகிறார் மேல.

மூ:—246 இவ்வர்த்தம், சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், விஸ்வாமித்ரன், ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள், திருவடி, மஹாராஜர், ஸ்ரீநந்தகோபர், ஸ்ரீவிதுரர், பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர், தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

---

* பேசப் பிசகுகை - வார்த்தை சொல்லில ஸௌகுமார்யத்தாலே அந்யதாவாகை. † குழைச்சரக்கு-கெட்டுப்போகிற சரக்கு. மநஸ்ஸை யிளக்கப்பண்ணும் சரக்கு. ரக்ஷ்யவஸ்து வென்றபடி.

வ்யா:—(இவ்வர்த்தம) என்று தொடங்கி. சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, பரசுராமன் வந்து தோற்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேய நிரஸநங்களாலே யிவருடைய மங்கிவைபவத்தை வயகதமாக வறிந்திருக்கச்செய்தேயும, இவருடைய பால்யத்தையும ஸௌகுமார்யத்தையுமே பார்த்து, "என்னாகப்புகுகிறதோ!" என்று பீதனாய், தான் முன்னே யோடிச்சென்று, 552 "க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரஸாந்தஸ் த்வம் ப்ராஹ்மணஸ்ச மஹாயஸா: - பாலாநாம் மமபுத்ராணாம் மபயம் தாது மாஹஸி" என்று ஸரணம் புக்கு, பின்னையுமவன் பெருமாள் மேலே யடர்ந்துசெல்லுகிறபடியைக்கண்டு நிஷ்ப்ராணனாய் நின்று, 553 "கதோராம இதி ஸ்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ ந்ருப: - புநர் ஜாதம் ததாமேநே ஸுதா நாத்மா நமேவச" என்கிறபடியே - அவன் தோற்று மீண்டுபோனானென்று கேட்டபின்பு, தானும பிள்ளைகளும மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே.

ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், தலைநீரபபாட்டிலே யிவருடைய வைபவமெல்லா மறியுமவளா யிருக்கச்செய்தேயும், திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக வலங்கருத திவய காத்ரராய்க்கொண்டு சக்ரவாத்தித திருமாளிகைக கெழுந்தருளுகிறபோது, இவர முகிலே தோறறு "இதுக கென்வருகிறதோ!" என்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி, 554 "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தார மஸிதேக்ஷணா-ஆதவார மநுவவ்ராஜ மங்களாந யபிதத்நுஷீ" என்று - திருவாசலளவும் தான் மங்களாஸாஸநம பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று, 555 "பூர்வாம் திஸம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணாம பாதுதே யம: - வருண: பஸ்சிமாமாஸாம் தநேஸஸ்தூ த்தராம் திஸம" என்று - திக்பாலர்களை யிவர்க்கு ரக்ஷகராக வபேக்ஷித்தாளிறே. (ஸ்ரீஜநகராஜன்) என்றும் (திருமகள்) என்றும் பிரித்துச சொல்லவுமாம. அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேஸ்வர தநுர்பங்கத்தாலே பெருமாளுடைய ஸக்திவைபவத்தைக கண்டிருக்கச்செய்தேயும், 556 "இயம்ஸீதா மமஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ-ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரந்தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா" என்று - "ஆபிஜாத்யாதிகளால் வீறுடையளான இவளைக் கைக்கொண்டருளும்" என்று காட்டிக்கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடைய வழகையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி, இச்சேர்த்திக் கொரு தீங்கு வாராதொழியவேணும் என்று "பத்ரந்தே" என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணினானென்கை.

விஸ்வாமித்ரன், தன்னுடைய * அத்வர த்ராணார்த்தமாகப் பெருமாளை யழைத்துக்கொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய † ஆர்ப்பரவத்தோடே ஆக்ரமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, 557 "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்கிறபடியே - பெருமாளுடைய ஶக்திவைபவத்தை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்த்துக் கலங்கி, 558 "விஶ்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுங்காரேணாபி பர்த்ஸ்யதாம் - ஸ்வஸ்தி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சை வாப்யபாஷத" என்கிறபடியே-தான் முன்னேநின்று அவளை ஹுங்கரித்து, பெருமாளுக்கும் திருத்தம்பியாருக்கும் ஒருதீங்கு வாராமைக்காக மங்களாஶாஸநமும் செய்தானிறே.

ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், 559 "தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரிண: - மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருட வ்ரதா:" என்று தங்களாபந்நிவ்ருத்தியையும் அபிமத ஸித்தியையும் பண்ணித்தருவா ரிவரேயென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுகிற தாங்கள், இவர ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு மங்களாஶாஸநம் பண்ணினார்களிறே.

திருவடி, ப்ரதம தர்ஶநத்திலே 560 "ஆயதாஶ்ச ஸுவ்ருத்தாஶ்ச பாஹவ: பரிகோபமா: - ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:" என்று ‡ கணையங்கள்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களில மிடுக்கைக்கண்டு, "நமக்கிவர் ரக்ஷகராகக் குறையில்லை" என்று புத்திபண்ணுகிறகச்செய்தே, அவற்றி னழகைக்கண் டீடுபட்டு, "பிறர் கண்ணெச்சில படில் செய்வதென்" என றதிஶங்கை பண்ணி, "திருவாபரணங்களாலே யிதனை மறைத்திட்டு வையாதே யிப்படி வெளியிடக் காரணமென்!" என்று வயிறுபிடித்து, பின்பும், பெருமாளுடைய ஶக்திவிஶேஷத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணுகிறகச்செய்தேயும், ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே "இவர்க்கென் வருகிறதோ" என்று துணுக்குத் துணுக்கென்று ஸர்வதஶையிலும் கூடநின்று நோக்கிக்கொண்டு திரிந்தானிறே.

மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமாளுடைய ஶக்தி கௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தையே

---

* அத்வர த்ராணார்த்தம் - யாக ரக்ஷணார்த்தம். † ஆர்ப்பரவம் - ஆரவாரம். ‡ கணையம் - ஆனைகட்டும் கம்பம்.

பார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நாலுபேரும் தானுமாய் வந்து தோற்றினபோது, 561 "ஏஷ ஸர்வாயுதோ பேதஸ சதுர்பிஸ் ஸஹ ராக்ஷஸை: - ராக்ஷஸோபயேதி பஸ்யதவம் அஸ்மாந ஹந்தும் நஸமஸய:" என்று - நமக்கெல்லாம ஒருயிரான பெருமாளை நலிகிற வழியாலே நம்மையெல்லாரையும் முடிப்பதாக வருகிறானிவன் என்றறுதியிட்டு, முதலிகளுக்குக காட்டி, 222 "ராகவம ஸரணம் கத:" 413 "நிவேதயத மாம க்ஷிபரம" என்ற உகதிகளைக் கேட்டுவைததும், 562 "வதயதாமேஷ தீவரேண தண்டேந ஸசிவைஸ் ஸஹ - ராவணஸ்ய நருஸமஸஸய பராதாஹயேஷ விபீஷண:" என்று - ராவண ஸம்பநதத்தையே பார்த்து இவனை சித்ரவதம் பண்ணவேணுமென்பது, 563 "ராவணோந பராணு ஹிதம் தமவைஹி நிஸாசரம - தஸயாஹம நிக்ரஹம மநயே க்ஷமம க்ஷமவதாமவர" என்று - ராவணன வரவிட வநதவனென்றே யவனைத திருவுள்ளம் பற்றவேணும, அவனை தண்டிக்கையே பராப்தமென்று புத்திபண்ணுநின்றேன் என்பதாய இப்புடைகளிலே பலவுறறையுஞ சொலலி, "இவனை ஸர்வதா கைக்கொள்ளவொண்ணாது" என்று ஒருநிலைநின்று, 564 "பிஸாசாந தாநவாந" இதயாதியாலே தம்முடைய பலததைக காட்டியும, கபோதோபாக்யாநம் கண்டுபாக்யாநம் இவை யருளிசசெயதும் தெளிவிதது பயததைக கெடுதது, 409 "ஆநயைநம் ஹரிஸரேஷட" என்னவேண்டும்படி பெருமாளைக குழைச்சரக்காக நினைததுக் காத்துககொண்டு போநதாரிறே.

(மஹாராஜர்) என்கிறது - ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜரை யென்றும் சொலலுவர்கள். அதாவது - ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர், பிராட்டிககாக ராவணனோடே பொருது குற்றுயிராய்க்கிடக்கிறதமமைப பெருமாள்வநது கண்டவளவிலே, ஜநஸ்தாநததிலிருநத பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும * தனிவீரஞ்செய்துநின்று கொன்ற தோள்வலியை யறிநதிருக்கச்செய்தேயும, 565 "யாமோஷதிமிவாயுஷமந நவேஷஸி மஹாவநே - ஸாதேவீ மமச பராணா ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம்" என்று - "அருமருநது தேடுவாரடவிதோறுந் தடுமாறுமாப்போலே யாவளொருத்தியை யிநதப் பரநதகாட்டிலே தேடிக்கொண்டு திரிகிறீர், உமக்கு நிதயபராணஸமயான் வளும் என்னுடைய பராணஙகளு மிரண்டும் ராவண

* தனிவீரம் - ஸஹாயமற்ற யுத்தம்.

ஞகிற * பையலாலே யபஹ்ருதமாய்த்துக்காணும்" என்று சொல்லா நிற்கச்செய்தே, இவருடைய விரஹக்லேஶத்தால வந்த தளர்த்தியை யும் ஸௌகுமார்யத்தையும் ராக்ஷஸரோட்டை வான் பகையையும் நினைத்து, "என்னுகத தேடுகிறதோ" என்றஞ்சி, "ஆயுஷ்மந்" என்று-ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாரிறே.

ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநா நிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய திவ்ய ஶக்தியோகத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், ஶைஶவ ப்ரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி வயிறெரிந்து, 566 "ரக்ஷது த்வா மஶேஷாணாம் பூதாநாம் ப்ரபவோ ஹரி: - யஸ்ய நாபி ஸமுத்பூத பங்கஜாத் அபவஜ் ஜகத்" என்று - "ஸர்வ ஜகத்காரண பூதனாய் ஸகல விரோதி நிரஸநஶீலனான ஸர்வேஶ்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக" என்று ரக்ஷை யிட்டாரிறே.

ஸ்ரீவிதுரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வாதி களை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், துர்யோதந கோஷ்டியில் எழுந்த ருளினபோது பொய்யாஸநமிட்டபடியைக் கண்டஞ்சி ப்ரேமாந்த தையாலே, 567 "ஸமஸ்ப்ருஶந் ஆஸநம் ஶௌரேர் விதுரஸ் ஸ மஹாமதி:" என்று - தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்ட வாஸ நத்தையு மதிஶங்கை பண்ணித் தன்கையாலே யமுக்கிப் பார்த் தாரிறே.

பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிக ளெல்லா மறிந்து, "பெருமாள் நமக்கு ரக்ஷகர்" என்றிரா நிற்கச் செய்தேயும், ப்ரேம பரவஶராகையாலே, "பெருமா ளுலாவி யரு ளும்போது எங்கேனு மொருசலநம் பிறக்கில நமப்ராணனை விடு மித்தனை" என்று † சொட்டையை யுருவிப் பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

(துடக்கமானவர்கள்) என்கிற வித்தால் - 568 "ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஸ் தருண்யஶ்ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா:-ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந:" என்கிற திருவயோத்யா வாஸி ஜநங்கள்; 569 "யந் மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா கல்பயத் புரா - அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம்" என்ற ஸ்ரீகௌஸல்யையார்; 570 "ஜாதோஸி தேவதேவேஶ ஶங்கசக்ர கதா தர: - திவ்ய ரூப மிதம் தேவ ப்ரஸாதே நோபஸம்ஹர" என்ற

* பையல் - க்ஷுத்ரன். † சொட்டை - ஓராயுதம்.

ஸ்ரீவஸுதேவர்;[571] "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம்- ஜாநாது மாவதாரந்தே கம்ஸோயம் திதி ஜந்மஜ:" என்கிற தேவகிப் பிராட்டி முதலானோரை யெல்லாம் நினைக்கிறது.

247. அவ:—இவ்விஷய வைலக்ஷண்ய மெல்லாரையும் மங்களாஸாஸநத்திலே மூட்டுமெனனுமிடத்துக் கின்னமொரு உதாஹரணம் காட்டுகிறார்.

மூ:—247 இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமா ளதிஸங்கை பண்ண, இருவரையு மதிஸங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே.

வ்யா:—(இளையபெருமாளை) என்று துடங்கி. அதாவது-ஸ்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளினவன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பாணஸய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளா நிற்க, பாலயாத்ப்ரவ்ருத்தி ஸுஸங்கதராகையாலே என்வருகிறதோ வென்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பறாத்தூணியும் கட்டினவிரற்சரடும் நாணியேறிட்டு நடுக்கொத்துப் பிடித்த விலலும் தாமுமாய் நடையாடும் மதிள்போலே வளையவருகிற விளையபெருமாளைக் கண்டு, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், ஒரு தம்பிதாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கி கட்டினகாபபோடே காட்டிலேதள்ளிவிட்டான், இவனுமவவோபாதி யொருதம்பியன்றோ, தனியிடத்திலே என்செய்ய நினைத்திப்படி யாயத்தமாய நின்றானென்று தெரியாது என்றதிஸங்கை பண்ணி, அப்படியேதேனுமொருதீங்குநினைக்கில இவன்றனனைத் தீரக்காண்க கடவோமென்று வில்லும் கோலுமாயக்கொண்டு இவரிட்டவடியிலே யடியிட்டுநிற்க ; ஸ்ரீகுஹபபெருமா ளேவறஞ்றேழிற்செய்து திரியும் பரிகரம், "அவன்ஜ்ஞாதி, இவனகுறும்பனவன்னியன், இவர்களிருவருமாக விவ்விஷயத்தை என்செய்யத்தேடுகிறார்களோ" என்று இருவரையுமதிஸங்கைபண்ணி, அப்படிசெய்யில் இவர்களையழியச் செய்தும் நாமத்தலையை நோக்கக்கடவோமென்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாயக்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்ததிறே என்கை.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு விஸேஷம் சொல்லுகிற விடத்திலே, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் [572] "நியம்ய ப்ருஷ்டேது தலாங்குளித்ரவாந்ஸரைஸ் ஸுபூர்ணாவிஷுதிம் பரந்தப: - மஹத்தநுஸ் ஸஜ்ய

மபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிஶாமதிஷ்ட்டதத வரிதோஸ்ய கேவலாம் - ததஸ் த்வஹஞ்சோததம சாபபாணபருத ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸயதாலக்ஷ்மணः - அநநதரிபிர் ஜனாதிபிராத்த கார்முகை மஹேந்த்ரகலபம் பரிபாலயம் ஸ்ததா" என்றதை ராதரியில வருததாந் தத்தைச சொனனுனிறே.

248. அவ.—ஸ்ரீகுஹபெருமாளுககும பரிகாரததுக்கு மன்று கண்டமாதரமொழிய பெருமாளுடன் முன்பு வாஸனையில்லையே; இபபடியிருக்கசசெய்தே, இவர்களுக கிவ்வாகாரம் கூடினபடியென் னென்ன வருளிசசெய்கிறா.

மூ —248 ஒருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும்பாடாய்த்திது.

வயா:—(ஒருநாள்) என்று துடஙகி. அதாவது - நெடுநாள் வாஸனைபண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள் முகதர்ஶநம் பண்ணின வர்களையும் அவன் விகரஹவைலக்ஷண்யம படுத்துமபடியாய்த் திதுவென்கை. ஸதாபஶ்யநதி பணணினுரோபாதி ஸக்ருத் தர்ஶநம் பண்ணினுரையும் பரேமாநதராய அஸ்தானே பயஶங்கையாலே அநுகூலரையு மதிஶங்கைபண்ணிப பரிநது நோககுமபடி பண்ண வற்றாயிறே பகவதவிகரஹ ஸௌநதர்ய மிருபபது. 31-1-43

249. அவ —இன்னமு மிவ்வர்தததத்துக்கு உதாஹரணமாக, கீழ்சசொன்னவாகளிற்காட்டில வயாவ்ருததரான ஆழ்வார்களு டைய மங்களாஶாஸந நிஷ்டடையை யருளிசசெய்கிறார்.

மூ —249 இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே யென்னும் படியாய்த்து ஆழ்வார்கள் நிலை.

வயா·—(இவர்கள்) என்று துடஙகி, (இவர்கள்) என்று - சக்ரவர்ததி முதலாகக் கீழ்சசொன்ன வதிகாரிகளைபடைய பராமர்ஶிக் கிறது. ஆனுல் பிராட்டியையுமொககச சொலலலாமோ வென்னில; ஆழ்வாாகளில தலைவரான நம்மாழ்வாரிலுங காட்டில் பெரியாழ் வார்க் கேற்றம் சொல்லுகிறவோபாதி, போக பரவஶையான வவளிற்காட்டில் மங்களாஶாஸநததி லூறறத்தாலே ஆழ்வார்களுக் கேற்றம் சொலலக குறையில்லை. ஆனுலும், (நம்முடைய கோடியிலே) என்னலாமோ வென்னில்; இவ்வர்த்தநிஷ்ட்டையி லவர்களுடைய வாதிக்யத்தை தர்ஶிப்பிக்கைக்காகச சொன்னதாகையாலே

விரோதமில்லை. ஆகையால இவ்விஷய வைலக்ஷண்ய கலுஷசித்தராய் இதுக் கென்வருகிறதோ வென்று பரிந்து நோககினவாகளாகக் கீழச்சொல்லபபட்டவர்க ளெலலாரு மென்றபடி. (நம்முடைய கோடியிலே என்னுமபடியாய்த்து) என்றது - இவ்விஷயத்திலே யநவிததிருககசசெய்தேயும பரேமாபாவததாலே மஙகளாஶாஸ நததி லூற்றமற்றிருககிற நமபோலவாராமாதரமென்று சொலலலாம படியாய்த் தென்றபடி. (ஆழவாாகள் நிலை) என்றது - 27 மயாவற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே நிரதிஶய பரேமயுகதரான வாழ வார்களுடைய மஙகளாஶாஸந நிஷ்ட்டை யென்றபடி.

250. அவ:—இவவாழ்வாாகள்தாஙகள்* மஙகளாஶாஸநததில் வநதால தஙகளி லொபபர்களோ வென்ன வருளிசசெயகிறா மேல.

மூ—250 ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

வ்யா·—(ஆழவாாகள்) என்று துடஙகி. அதாவது - மங்களாஶாஸநததில மற்றுள்ள வாழவாாகளுககும் பெரியாழ்வாருக்கும நெடுவாசி யுண்டென்கை.

251. அவ·—அவாகளைபபற்ற விவாககிதி லேற்றமேதென்ன வருளிசசெய்கிறா.

மூ:—251 அவர்களுக் கிது காதாசித்கம், இவர்க்கிது நித்யம்.

வ்யா·—(அவர்களுககிது) என்று துடஙகி. அதாவது - 27 மயர் வற மதிநலம் பெற்றமை யொத்திருககசசெய்தே, வயிரவுருககாய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுததும் பகவத விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால, உததரோத்தராநுபவ காமராகாநிறகும் மற்றை யாழவாாகளுக்கு, பாஸம்ருததியே பரயோஜநமான விநத மங்களாஶாஸநம் எபபோதாமொகக வின்றிககே எங்கேனு மொரு தஶையிலே தேடிபபிடிக்கவேண்டுமபடியா யிருக்கும் ; ததவைலக்ஷண்ய தாஶநாநநதரம் ததநுபவபராாகை யன்றிக்கே, அஸ்தாநே பயஶங்கை பண்ணித் திருப்பலலாண்டு பாடும் பரேம ஸ்வபாவரான விவர்க்கிநத மங்களாஶாஸநம ஸாவகாலவர்ததியாய்ச செல்லு மென்கை.

252. அவ:—அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன வருளிசசெய்கிறார்.

மூ—252 அவர்களுடைய வாழுங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

வயா—(அவர்களுடைய) என்று துடங்கி. அதாவது - அநுபவ பரரான அவர்களை த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரம பண்ணி ஆழுங்கால படுத்து மவனுடைய ஸௌந்தர்யந்தானே, அதுக கென்வருகிறதோ! என்றஞ்சி மேன்மேலும் காபபிடும்படி மங்களாஸாஸநபரரான இவர்க்கு தரித்துநின்று மங்களாஸாஸநம பண்ணுகைககிடான நிலமாயிருக்கு மென்கை.

253. அவ.—அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச செய்கிறார.

மூ—253 அவர்களுக்கு உபய ஶேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ் நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபய வ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

வயா—(அவர்களுக்கு உபய ஶேஷத்வத்தையும்) என்று துடங்கி. அதாவது - பகவதநுபவைகபரராய் ததலாபததி லாற்றாமை கரைபுரளும்படி யிருக்கும் மற்றை யாழ்வார்களுக்கு, 573 "கண்ண புரமொன்றுடையானுக கடியே னொருவாக குரியேனோ" என்றும் 574 "உற்றது முனனடியாாக கடிமை" என்றும் அநுஸந்திக்கும்படி பரதம மத்யமபத ஸித்தமான பகவச்சேஷத்வமும், தத்காஷ்டையான பாகவதஶேஷத்வமுமாகிற உபய ஶேஷத்வத்தையும், 575 "நமக்கே நலமாதலில்" என்னும்படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டியும், விளமபரோக்ஷததாலே 270 "போகுநமபீ" 271 "கழகமேறேல நமபீ" என்னும்படியாக்கியும, ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமளவில 576 உங்களோ டெங்க ளிடையிலலை" என்று உதறும்படி பண்ணியும, 577 "வெஞ்சிறைபபுள்" இதயாதியாலே வெறுதது வார்த்தை சொலலுவித்து மழித்து, பராதிஶயகரதவமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை மங்களாஸாஸநமென்பதொன் றறியாதபடி தன்பக்கலிலே மக்நமாகப பண்ணுமதான பகவத் ஸௌந்தர்யம்; அந்த ஸௌந்தர்ய தர்ஶநத்தில் அநுபவத்திலே நெஞ்சு செல்லாதே அதுக்கென் வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து காபபிடுமவரான இவர்க்கு, 578 "உன்சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு" 579 "மங்கையும் பல்லாண்டு" "சுடராழியும பல்லாண்டு" "பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று

தத்விஷயத்துக்கும் ததீயவிஷயத்துக்கும் மங்களாஸாஸநம் பண்ணு விக்கையாலே, உபய ஶேஷத்வவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைத் தன்பக்கல் மக்நமாகாதபடி நடத்துமென்றபடி. ஆக, அவர்களுக் கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுகிறவனுடைய ஸௌந்தர்யம் இவர்க்கிப்படி செய்கையாலே அவர்களுடைய வாழுங்கால்தானே யிவர்க்கு மேடாயிருக்கையால், அவர்களுக்குப் போலே காதாசித்கமாகையன்றிக்கே மங்களாஸாஸந மிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றதாய்த்து.

254. அவ:—மற்றை யாழ்வார்களுக்கு மங்களாஸாஸநம் காதாசித்கமாகச்செய்தே இவர்க்கு நித்யமாகைக்கு நிதாந மின்னதென்று தர்ஸிப்பித்தார் கீழ்; இதுதா னிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லும்படி தன்னை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—254 பய நிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது, ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக்கொள்வது, அதீத காலங்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது, ப்ராப்திபலமு மிதுவே யென்பது, அநிமிஷரைப் பார்த்து [580] "உறகலுறகல்" என்பதாய்க்கொண்டு இது தானே யாத்ரையாய் நடக்கும்.

வ்யா:—(பய நிவர்த்தகங்களுக்கு) என்று துடங்கி- அதாவது- தன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு கலங்கி இவ்விஷயத்துக்கென்வருகிறதோவென்று மறுகுகிற விவர் பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக மல்லவர்க்கத்தை யநாயாஸேந வழித்த தோள்வலியைக் காட்ட, இநதத் தோள்வலியை நினைத்து மதியாதே அஸுர ராக்ஷஸ யுத்தத்திலே புகுரில் என்னாகைக்கடவது என்று அது தனக்கு பயப்பட்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவது ; உண்டான வமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் தன்கடாக்ஷமே யமைந்திருக்கிற விவள் [581] "அகலகில்லேனிறையும்" என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதேயிருக்க நமக்கு வருவதொரு வமங்களங் ளுண்டோ! என்செய்யப் படுகிறீர்! என்று லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்ட, இச்சேர்த்திதனக் கொருதீங்குவரிற் செய்வதென் என்றஞ்சி, [579] "மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவது ; இந்த பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக இச்சேர்த்திக் கொருதீங்கு வாராத

படி கலமதிளிட்டாபபோலே யிருககிற விவாகளைப பாரீரென்று இரண்டிடததிலு மேநதின வாழ்வாாகளைககாட்ட, அவாகள் தஙக ளுக கொருதீஙகுவாிற செய்வதென் எனறஞசி, 579 "சுடராழியும் பலலாணடு" "பாஞசசன்னியமும பலலாணடு" என்று மஙகளாஸா ஸநம பண்ணுவது; அநநய பரயோஜநதயா அநுகூலரான பகவச் சரணர்ததிகளை மஙகளாஸாஸநததுககுத துணையாகக கூட்டிக் கொணடவளவாலே பாயாபதி பிறவாமையாலே, பரயோஜநாநதர பரதயா பரதிகூலரான கேவலரையும ஐஸவாயார்ததிகளையும் திரு ததி மஙகளாஸாஸநததுக் காளாமபடி யநுகூலராககிக கொள்வது; 582 "இலங்கை பாழாளாகப படை பொருதானுக்குப பல்லாண்டு கூறுதும" இதயாதியாலே - கிழ கழிநத காலததி லவன்செயத வபதாநஙகளுககுப . பிறகாலத்திலே ஸமகாலததிறபோலே வயி றெரிநது மஙகளாஸாஸநம பணணுவது; 583 "சூழநதிருநதேதது வா பலலாணடு" எனறு பகவத பராபதிககு பலமு மிநதமங்களா ஸாஸநமே யென்பது; 584 "ஸ்நேஹா தஸததா நரகூா வ்யஸநிபி ரபயம ஸார்ஙக சகராஸி முக்யை:" எனகிறபடியே - அஸ்தாநே ரகூா வயஸநிகளாகையாலே அநிமிஷரா யிருக்கிற திவயாயுதாழ் வாாகள் முதலானைப பாரதது குணவிததராய நஞசுண்டாரைப போலே உநதாமை யறியாதிருததல அநுபவததிலே யிழிநது கைங் காயபரரா யிருத்தல செயயாதே உணர்நது நோககுஙகோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாயகொண்டு இமமங்களாஸாஸநமே வ்ரு ததியாய்ச செலலுமென்கை.

255. அவ—இபபடி மஙகளாஸாஸநததுக காள்தேடி ப்ரதி கூலரை யநுக்கூலராககுகைக்குப பண்ணுகிற வுபதேஸம திருபபல் லாண் டொன்றிலுமன்றே வுளளது, மேலிவ ருபதேஸிதத விடங களில அலலாதா ருபதேஸத்திற்காட்டில வயாவருததி என்னென் கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செயகிறார்.

மூ—255 அல்லாதவர்களைப்போலே கேட்கிறவர்களு டையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனி மையைத் தவிர்க்கையன்றிககே, 585 "ஆளு மாளார்" என்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயத்து பாஷ்யகாரரு மிவருமுபதேஸிப்பது.

வ்யா:—(அல்லாதவர்களைப்போலே) என்று துடங்கி. அதாவது பரோபதேசத்தில் வந்தால், மற்றுள்ள ஆழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும்போலே உபதேசிக்கிறவர்த்தம் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய வநாத்யஜ்ஞாநத்தாலே நற்றுணையான பகவத்விஷயத்தை யகன்று திரிகையால் வந்த தனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய பகவத்குணாநுஸந்தாந தசையிலே போதயந்தஃ பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு உசாத்துணை யில்லாமையால் வந்த தனிமையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜநமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே வயிறுமறுகின ஆழ்வார் ராராய்ந்து பார்த்த விடத்திலுடைய அநந்யபரார்த்த தோற்றுகையாலே, உபய விபூதியிலும் பரிகைக்காளில்லை, தம் வாசியறிந்து பரிந்துநோக்குகைக்கும் ஓராளு மாளுகிறிலரே யென்று பேசும்படி யிருக்கிற நிரதிசய ஸௌகுமார்யயுக்தனான ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமைதீர மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளாகவேணுமென்னு மிதுவே ப்ரயோஜநமாக வாய்த்து, ப்ராமாணிகரான ஆசார்யர்களில் பாஷ்யகாரரும் [27] மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களி லிவ்வாழ்வாரு முபதேசித்தருளுவதென்கை. ஆகையால் இவ்வாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக்க உபதேசிக்குமிடமெல்லாம் மங்களாசாஸநார்த்தமாக வென்னக் குறையில்லை யென்று கருத்து. எம்பெருமானாரென்னாதே, பாஷ்யகாரரென்றது - ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்ய நிர்ணயம் பண்ணி யருளினவ ரென்னும் வைபவந் தோற்றுகைக்காக.

256. அவ.—[27] மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள் பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே யாக வன்றோ தோற்றுகிறது, அவ்வாகார மிவர்க்கு மொவ்வாதோ, அப்போதைக்கு மங்களாசாஸநமே யாத்ரையாக நடக்குமென்னு மிது கூடும்படி எனனென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—256 அல்லாதார்க்கு ஸத்தா ஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே.

வ்யா:—(அல்லாதார்க்கு) என்று துடங்கி. ஸத்தையாவது தாங்க ளுளராகை. இது பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யகாமரான மற்றை யாழ்வார்களுக் கவையை காணாதபோது தரிக்கமாட்டாதே, காணவாரா யென்றென்று கூப்பிடுகையாலே, தத்தர்சநத்தாலேயா

பிருக்கும்; 586 "அவராவி துவராமுன் - அவர் வீதியொருநாள் - அருளாழிப் புட்கடவீர்" என்று - எங்கள் ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஜாலக ரந்த்ரத்தாலேயாகிலு மொருக்கால் காணும்படி எங்கள் தெருவே யொருநாள் போகவமையுமென்று சொல்லலென்கையாலே, தர்ஶநமே ஸத்தாஹேது வென்னுமிடம் ஸித்தமிறே. ஸம்ருத்தியாவது) - உளராயிருக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே மேலுண்டாய்ச் செல்லுந் தழைப்பு. அது அவர்களுக்கு "அந்தாமத்தன்பு" "முடிச்சோதி" தொடக்கமான வற்றிற்போ லுண்டான வநுபவத்தாலும், "ஒழிவில்கால" த்திற்படியே செய்யும் கைங்கர்யத்தாலுமாயிருக்கும். அன்றிக்கே, தர்ஶநாநுபவங்க ளிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்தியுமாகச் சொல்லவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, (அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்) என்று இவர்தாமே கீழே யருளிச்செய்கையாலும், நாளை விநியோகங் கொள்ளுகிறோ மென்னில் * அழுகவுங்கூட ஸத்தையில்லை என்று கைங்கர்யம் ஸத்தாஹேதுவாக வநுஸந்தாநத்திலே சொல்லுகையாலும், 587 "கண்டு களிப்பன்" என்று தர்ஶநந்தான ஸம்ருத்தி ஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும் ஸம்ருத்திக்கும் மூன்றும் காரணமென்னவுமாம். 27 மயர்வற மதிநலம் பெற்ற வன்றுமுதல் பகவதௌஸுகுமார்யாதிகளைக் கண்டு இவற்றுக் கென்வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து மங்களாஶாஸநாபிநிவிஷ்டரான விவர்க்கு, மங்களாஶாஸந விச்சேதம் வரில் தாமுளராக மாட்டாமையாலும், அப்படி யவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுமதுதானே தழைப்புக் குடலா யிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்தியு மிரண்டும் மங்களாஶாஸநத்தாலேயா யிருக்கும்; ஆகையா லிவர்க்கு மங்களாஶாஸநம் நித்யமாய்ச் செல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து.

257. அவ — ஆக, மங்களாஶாஸநத்தில் பெரியாழ்வார்க்குண்டான அநவரத நிஷ்டையை தர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணுமென்று, (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிஶயமும் மங்களாஶாஸநமும்) [243] என்று முன்பு திநசர்யையி லுக்தமான மங்களாஶாஸநத்தினுடைய அவஶ்ய கர்த்தவ்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

* "அழியவுங்கூட" என்றும் பாடங்காண்கிறது.

மூ—257 உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணுமுறக்கமு மின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரை யாக வேணும்.

வ்யா—(உகந்தருளின நிலங்களை) என்று துடங்கி. அதாவது - அத்யந்த ஸுகுமாரனான ஸர்வேஶ்வரன் ஆஶ்ரித ஸுலபத்வார்த்த மாகத் தன்னை யமைத்துக்கொண்டு 588 "தானுகந்தவூர்" என்னும் படிதா னதயாதரத்தைபபண்ணி வர்த்திக்கும் கோயில் திருமலை முதலான திவ்யதேஶங்களை யநுஸந்தித்தால், அபாய பஹுளமான தேஶமாகையாலே இங்கெழுந்தருளிநிற்கிற நிலைக்கு ஏதேனுமொரு தீங்குகள்வரி லென்னுகைகடவது என்னும் வயிறெரிச்சலாலே, ஆஹார நித்ரைகளிலு மநவயமின்றிக்கே நிரதிஶய ப்ரேமயுக்தரான விவவாழ்வாருடைய நிரந்தர மங்களாஶாஸந யாத்ரையே ஶேஷபூத ரான நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணுமென்கை.

258. அவ.—உக்தார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார்.

மூ:—258 ஆகையாலே மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபாநுகுணம்.

வ்யா.—(ஆகையாலே) என்று துடங்கி. அதாவது - இப்படி ஶேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவஶ்ய கர்த்தவ்யமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே, மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரு மென்கை. ஶேஷ வஸ்துவாகில் ஶேஷிகதிஶயத்தை விளைத்தே தன் ஸ்வரூபஸித்தியாகையாலே, ஶேஷிகதிஶயத்தை யாஶாஸிக் கிற விது ஶேஷபூதனானிவனுடைய ஸ்வரூபத்துக் கநுகுணமிறே.

259. அவ—இப்படி திருச்சாயையி லுக்தமான மங்களாஶாஸ நத்தினுடைய ஸ்வரூப விருத்தத்வ ஶங்கையைப் பரிஹரித்த வநந் தரம், "அநுகூல ஸஹவாஸம்" என்றவிடத்திற் சொன்ன வநுகூல ருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—259 அநுகூலராகிறார் - ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாறிணுப்போலே வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்தர்.

வ்யா —(அநுகூலர்) என்று தொடங்கி. (அநுகூலராகிறார்) என்றது-ஜ்ஞாநாதி வாததகாரகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யராகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வநுகூலராகிறா ரென்றபடி. (ஜ்ஞாந பக்தி வைராகயங்களாவன) - ததவயாதாதம்ய ஜ்ஞாநமும, பகவதேக விஷயையான பக்தியும், ததுபய காரயமாய் வரும பகவத வயதிரிகதவிஷய விரகதியும, இவைதான் வைஷ்ணவாலங்காரங்களிறே. இவற்றையிட்டிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளுக கேற்றஞ சொல்லுவது. ஆகையிறே, நாதமுநிகளுடைய திவய வைபவத்தை யருளிசசெய்கிற ஆளவநதார், 589 "அசிநதயா த்புதாக்லிஷ்டட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராஸயே-அகாத பகவத் பகதி ஸிநதவே" என்றருளிசசெயதது.

(இட்டுமாறினுப்போலே) என்றது - ஒரு பதார்ததமிருநத பாதரத்திலே பதாரத்தாநதரத்தை யிட்டு முன்பிருநததை மாறறினு லதுவே யுள்ளதாயத தோறறுமாபபோலே, இநத ஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் ஏகாஸரயகதமா யிருக்கசசெய்தே. யிவறறிலேயொன்றையே பார்ககுமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவறறை மாற்றினுப் போலே இதுவே யிவவாஸரயததிலுள்ளதென்று தோற்றுமபடியிருககை. (வடிவிலேதொடைகொள்ளலாம்படி யிருககையாவது) - இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவறறோ டிவாகளுக் குண்டான ஸம்பநதம கரஹிககலாமபடி யிருககை. தயாஜயோபாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாறறததாலே, ஜ்ஞாநம வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்; 590 "ஆஹலாத ஸீத நேத்ராம்புః" 591 "காணுமெழா கண்ண நீரு நிலலாது" இதயாதிபபடியே யிருக்கையாலே, பகதி வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம; இதர விஷயங்களைக கடைக்கணியாம லிருககையாலே வைராகயம வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம் அன்றிககே, ஜ்ஞாநபகதி வைராக்யஙகள் மூன்றும் நவநவோநமேஷஸாலிகளாய் வருகையாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு பூர்வததி லவற்றை மாறறினுபபோலே, தங்கள் வடிவிலே யிவை காணலாமபடி யிருககும் பரமாாதத ரென்னவுமாம். (பரமார்ததர்) என்றது - ஸம்ஸாரததில பொருநதாமையாலும பகவதவிஷயத்தைக் கிடடப்பெறுமையாலும இனி யிதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியான வார்த்தியை யுடையவர்களென்கை.

260. அவ:—இவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால் ஸித்திக்குமதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல்.

மூ.—260 ஒருசெய்நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல்செய் பொசிந்து காட்டுமாப்போலே, இவை யில்லாதார்க்கு மிவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே யுருவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கும்.

வ்யா —(ஒருசெய) என்று துடஙகி. அதாவது - ஒரு வயலிலே நிறைய நீரநின்றால நீரற்றுருவிககிடககிற வசல வயல ததாஸத்தியால வநத பொசிவாலே வாட்டமற்றுக கிடககுமாபபோலே, ஜ்ஞாந பகதி வைராகயஙகளாகிற விவை யிலலாமையாலே ஸவரூபமுருவிக்கிடககிறவர்களுககும இவறறால பரிபூர்ணரான விவாகளோட்டை ஸஹவாஸரூப ஸமபநதத்தாலே இவற்றிலே சிறிதநவயமுணடாய் இவை நேராக வில்லாமையாலுணடான வுருவுதல தீரககடவதா யிருககுமென்கை.

261. அவ·—ஏதத் ஸஹவாஸத்தால இபபடி உருவுதல தீநதுகிடககுமள்வோ வென்னில; இவவளவு மன்று, இநத ஸ்வபாவ விஶேஷஙகள் பராபதிககுமுன்னே பூரணமாக விளைநதறுமென்கிறார்.

மூ —261 ஆறுநீர் வர வணித்தால் அதுக்கீடான வடையாளங்க ளுண்டாமாப்போலே, ப்ராப்தி யணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவ விஶேஷங்கள் தன்னடையே விளையக்கடவதா யிருக்கும்.

வ்யா:—(ஆறுநீ) என்று துடஙகி. அதாவது - வற்றிக்கிடக்கிற ஆறு நீ வரத்தாஸநநமானவாறே தத்ஸூசகமான மணல் பொசிகை முதலான வடையாளஙக ளுண்டாமாபபோலே, பகவத்ப்ராபதி யாஸநநையானவாறே தத்ஸூசகமான விநத ஜ்ஞாநாதி ஸ்வபாவ விஶேஷஙகள் ஸ்வயமேவ விளையககடவதா யிருக்குமென்கை.

262. அவ.—இவையிபபடி விளைநதுவரபபுக்கால் பராபதி யணிதமென்று தோறறியிருககுமோவென்ன வருளிசசெய்கிறார்.

மூ:—262 இவற்றைக்கொண்டு சரமஶரீரமென்று தனக்கே யறுதியிடலா யிருக்கும்.

வ்யா:—(இவற்றைக்கொண்டு) என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படி மேன்மேலும் * புதுக்கணித்து விளைந்துவருகிற ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களைக்கொண்டு, "இனி நமக்கொரு ஶரீரபரிக்ரஹ மில்லை, இது சரம ஶரீரம்" என்று தனமநஸ்ஸுக்கே நிஶ்சயித்துக் கொள்ளலாயிருக்கு மென்கை.

263. அவ—ஆக, இப்படி ஸஹவாஸ விஷயமாக திநசாயை யிற்சொன்ன வநுகூலருடைய லக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸ பலத்தையு மருளிச்செய்து, தத்நந்தரம ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷய மாகச்சொன்ன ப்ரதிகூல ரின்னாரென்னுமிட மருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ—263 ப்ரதிகூலராகிறார் - தேஹாத்மாபிமாநிகளும், ஸ்வதந்த்ரரும், அந்யஶேஷபூதரும், உபா யாந்தரநிஷ்ட்டரும், ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

வ்யா:—(ப்ரதிகூலராகிறார்) என்று தொடங்கி. (ப்ரதிகூலராகி றார்) என்றது - ஜ்ஞாநாதி நாஶகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்ய ரல்லராகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிறா ரென்றபடி. (தேஹாத் மாபிமாநிகள்) இத்யாதி. (தேஹாத்மாபிமாநிகளாகிறார்) - காண கிற தேஹத்துக்கவ்வருகே ஆத்மா வுண்டென்றறியாதே, தேஹ த்திலே அஹம் புத்தியைப்பண்ணி அத்தையே யாத்மாவாக வபி மாநித் திருக்குமவர்கள். (ஸ்வதந்த்ரராகிறார்) - தேஹாதிரிக்த மான வாத்மவஸ்துவை யறிந்திருக்கச்செய்தே அத்தைத் தனக் குரித்தாகவே நினைத்து ஒருவிஷயத்திலும் ஶேஷத்வத்துக் கிசை யாதவர்கள். (அந்யஶேஷபூதராகிறார்) - ஶேஷத்வத்தை யிசைந் திருக்கச்செய்தே அத்தை யப்ராப்த விஷயங்களிலே விநியோகித் திருக்குமவர்கள்.

(உபாயாந்தர நிஷ்ட்டராகிறார்)-ப்ராப்த ஶேஷிவிஷய ஶேஷத் வத்தை யுடையராயவைத்தே தத்ப்ராப்த்யுபாயம் தச்சரணாரவிந்த ஶரணாகதி என்றிருக்கை யன்றிக்கே, கர்மாத்யுபாயங்களைப் பற்றி நிற்கிறவர்கள். (ஸ்வப்ரயோஜநபரராகிறார்) - ப்ராப்தஶேஷிசரண கமலங்களை யுபாயமாகப் பற்றியிருக்கச்செய்தே தாங்கள் பற்றின பற்றை யுபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வ

* புதுக்கணிப்பு - நவீநகாந்தி [நூதநத்வம்.]

போக்யமாக நினைத்து மிருக்கிறவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிக்தத்தையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில சதுர்த்தியாலே - பகவச்சேஷத்வத்தையும, மத்யமாக்ஷரத்தாலே - தத்நயார்ஹத்வத்தையும், மத்யம பதத்தாலே அந்நய ஶரணத்வத்தையும், சரம பதத்தாலே - அந்நய போக்யத்வத்தையும் தாஸித்திருக்கு மதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலரிறே.

264. அவ:—இந்தப்ராதிகூல்யத்தை யுபபாதிக்கைக்காக விவர்களுடைய விப்ரதிபத்தி நிபந்தநமான வுத்தேஶ்யாதி பேதங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ:—264 இவர்களுக் குத்தேஶ்யரும் உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும்.

வ்யா.—(இவர்களுக்கு) என்று துடங்கி. (உத்தேஶ்யராகிறார்) - ஆதரணீயர். அவர்களாகிறார் - இவ்விடத்தில ஸ்வாபிமதப்ரதரான வர்கள். (உபாயங்களாவன) - ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதநங்கள். (உபேயங்களாவன) - ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தங்கள். இவை (பேதித்திருக்கையாவது) - தத்தத் விப்ரதிபத் யநுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை.

265. அவ:—அது தன்னை யடைவே யுபபாதிக்கிறார் மேல.

மூ.—265 தேஹாத்மாபிமாநிகளுக் குத்தேஶ்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயம் அர்த்தம், உபேயம் ஐஹிக போகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க் குத்தேஶ்யர் ஸ்வர்க்காதி போக ப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்ட்டாநம், உபேயம் ஸ்வர்க்காதி போகம்; அந்யஶேஷபூதர்க் குத்தேஶ்யர் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள், உபாயம் தத்ஸமாஶ்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம்; உபாயாந்தர நிஷ்ட்டர்க் குத்தேஶ்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேஶ்வரன், உபாயம் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம்; ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க் குத்தேஶ்யன் "நெஞ்சி

ஞல் நினைப்பான் யவன்" என்கிறவன், உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம்.

வயா.—(தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - தேஹத்தையே தானாக வபிமாநித்திருக்குமவர்களுக்கு உத்தேஸ்யர், தாரக போஷக போக்ய பதார்த்தங்களையிட்டு தேஹத்தை நன்றாக வளர்த்துக்கொண்டுபோரும் மநுஷ்யர்; அபிமதஸித்திக்குபாயம், ஸ்வார்ஜிதியான தநம்; அபிமதமான உபேயம், இஹலோகத்தி லுண்டான ஸ்த்ரீயந்நபாநாதி விஷயாநுபவம்; தேஹாதிரிக்தனை யிருப்பானொரு ஆத்மா உளன் அவனுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ யுக்தனை யிருக்கு மென்கிறமாத்ரத்தை ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறிந்து தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்கு மவர்களுக்கு உத்தேஶ்யர், அநுஷ்டித்த ஸாதநத்துக்கநுகுணமாக ஸ்வர்காத்யாமுஷ்மிக போகங்களைக்கொடுக்கு மக்நீந்த்ராதி தேவதைகள்; உபாயம் 592 "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்ககாமோ யஜேத" இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற பலாபிஸந்தி ஸஹிதமான யாகாதி காம்யாநுஷ்டாநம்; உபேயம், விஹித போகாத் விலக்ஷணமான ஸ்வர்காத்யநுபவம்; ஜகத்து தெய்வாதீந மென்னுமதை ஶாஸ்த்ரங்களிற் கேட்கையாலே ஶேஷத்வத்தை யிசைந்துவைத்தே பரதேவதாபர்யந்தமாகப்போக வறியாதே, * ஆபாதப்ரதீதி ஸித்தங்களிலே ஒன்றைப்பற்றி நிற்கு மந்யஶேஷபூதர்க் குத்தேஶ்யர் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்ருதயா ப்ரதிபந்நரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள்; உபாயம் தூராராத்யரானவர்கள்பக்கல் பண்ணும் துஷ்கர ஸமாஶ்ரயணம், உபேயம், அவர்களோடு ஸமாநபோகயுணையாகிற ஸாயுஜ்யம்; 593 "ஸாயுஜ்யமுபயோர்த்ர போகதவயஸ்யா விஶிஷ்டதா - ஸாரூப்யதா தத்ர போக்ஸ்ய தாரதம்ய விஹீநதா" என்னக்கடவதிறே. ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதநந்யார்ஹ ஶேஷமென்னுமிடத்தை வேதாந்தமுகேந வறிந்துவைத்தே அபிமதலாபத்துக் கவன்றன்னையே யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்க வறியாதே உபாயாந்தர நிஷ்டரானவர்களுக்கு உத்தேஶ்யன் அக்நீந்த்ராதி தேவதைகளுக் கந்தர்யாமியான ஸர்வேஶ்வரன். இது காம்யயோகத்துக்கு ஸ்வரஸம் ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களுக்கு அஸாதாரண விஷயத்வமுண்டேயாகிலும் கர்மாநுஷ்டாநம் ப்ரதாநமாக வெழுந்திருந்தவையாகையாலும், கர்மாராத்யனானவனே ஸ்வாஸாதாரண

* ஆபாத ப்ரதீதி - மேலெழத் தோற்றும் அர்த்த ஜ்ஞாநம்.

விக்ரஹவிஶிஷ்டவேஷத்தை நமக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தானென்னும் நினைவு நடக்கையாலும், தேவதாந்தராமியே யுத்தேஶ்யனுக்கச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். உபாயம், தனித்தனி மோக்ஷஸாதநதயா ஶாஸ்த்ரவிஹிதங்களான கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி யோகங்கள்; இவை தனித்தனி யுபாயமாமிடத்தில் ஒரொன்றுக்கு மற்றையவை யிரண்டு மங்கமா யிருக்கும். 594 "ஜ்ஞாந பக்த்யந் விதம் கர்ம ஜநகாதிஷு த்ருஶ்யதே - கர்ம பக்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண பரதாதிஷு - கர்ம ஜ்ஞாநாந்விதா பக்தி: ப்ரஹ்லாத ப்ரமுகாஶ்ரயே" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, (கர்மஜ்ஞாநபக்தி கள்) என்கிற விடத்திலே, வேதாந்தமர்யாதையாலே கர்மஜ்ஞாநாநு க்ருஹீதையான பக்தியே யுபாயமாய், தத்ங்கதயா கர்மஜ்ஞாநங்களை யுபாயமென் றுபசரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

உபேயம், 595 "ஸோ ஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" இத்யாதி ஶ்ருதிகளாலும், 596 "நிரஸ்தாதிஶ யாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணா - பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா இத்யாதி ஶ்ருத் யுபப்ருஹ்மணங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிஶயாநந்தரூப பகவதநுபவம். இந்த ஶ்லோ கத்தில் "பகவத்ப்ராப்தி:" என்கிறவிது பகவதநுபவமாகவிறே நம் மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே யருளிச்செய்தது. கர்மாத் யுபாயங்களில் துஷ்கரத்வபுத்தியாலே யவற்றை விட்டு ஸுகரத்வ புத்தியா ப்ரபத்தியிலே யிழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரராக குத்தேஶ்யன், 597 "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்" என்கிறபடியே - ஆஶ்ரிதர்கள் நெஞ்சாலே யாதொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத்திருமேனியாகக் கோலினார்கள், அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாக வபிமாநித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணு மாதரத்தைப் பண் ணிக்கொண்டு அத்யந்த ஸுலபனாயிருக்கிற வர்சாவதாரமான ஸர் வேஶ்வரன்; உபாயம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கு மிஷ்டப்ராப்திக்கு மவனை யுபாயமாக நினைத்து தான் பற்றினபற்று; உபேயம், தனக் குக்கப்பாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

266. அவ.—ஆக, உத்தேஶ்யாதிபேதத்தாலே யிவர்களுக்குண் டான அந்யோந்ய விஶேஷத்தை தர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டற்றின்ற மூவர்க்குமபகவத்விஷயத்தையே பற்றிநின்ற விருவருக்குண்டான விஶேஷத்தை தர்ஶிப்பிக் கிறார் மேல்.

மூ—266 முதல்சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக் கிலக்கு; மற்றை யிருவரும் அநுக்ரஹத்துக் கிலக்கு.

வயா—(முதலசொன்ன மூவரும) என்று துடஙகி. அதாவது-தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயமும் அநயஸேஷத்வமு மாகிற விவற்றுக கவவருகொன் றறியாமையாலே, பகவநநவயகந ரஹிதரான மூவரும, 72 "க்ஷிபாமி" எனகிற பகவந நிகரஹத குககு விஷயம; பரகருதே:பரமாய பகவதநயாரஹஸேஷமான ஸ்வரூபததை யறிநது பகவதநுபவ கைங்காயஙகளை புருஷாரத்த மாகக்கொள்ளுகையாலே அநநய பரயோஜநராய, கரமஜ்ஞாநாதிக ளான வுபாயாநதரஙகளிலும் பரபதநததிலும நிஷ்ட்டரான விரு வரும், 598 "ததாமி" 196 "மோக்ஷயிஷயாமி" எனகிற பகவத நுகரஹத்துக்கு விஷயமென்கை.

267. அவ—இவாகளுக்கு காமவிநாஸ ஹேதுபேதத்தால வநத விஸேஷஙகளை தர்ஸிபபிககிறார மேல.

மூ—267 மூவருடையவும் கர்ம மநுபவ விநாஶ்யம்; நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயஶ்சித்த விநாஶ்யம்; அஞ்சாமதிகாரிக்கு புருஷகார விநாஶ்யம்.

வ்யா.—(மூவருடையவும) என்று துடங்கி. அதாவது - நிக்ர ஹத்துக் கிலக்கான மூவருடையவும் அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸத ஸத் கர்மம், 599 "அவஶ்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் காம ஶுபா ஶுபம் - நாபுக்தம க்ஷீயதே காம கலபகோடி ஶதைரபி" என்கிற படியே - அவஶயம தத்பலமுள்ளது அநுபவிததாலன்றி நசியாமை யாலே, (அநுபவவிநாஶயம) என்கிறார். அநுகரஹத்துக கிலககாகச சொன்ன விருவரிலும வைத்துககொண்டு, உபாயாநதர நிஷ்ட்ட னான நாலாமதிகாரிககு, கர்மஜ்ஞாநபகதிகளாகிற வுபாயவிஸேஷங களி லொன்றை யநுஷ்டிததா லதநதை பராயஶசிதத ஸ்தாநீய மாககி ஈஶவரன் ஸாவகர்மங்களையும் கழிககையாலே,கர்மம் பராயஶ சித்த விநாஶ்ய மென்கிறார். பரபதந நிஷ்ட்டனான வஞ்சாமதி காரிக்கு, ஆஶரயணவேளையிலே யநாதிகால க்ருதாபராதபீதனைப் அவற்றையடைய ஈஶவரன் பொறுககைக குறுபபாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டாஶரயிக்கையாலே அவனுக்காக விவனு

டைய வபராதத்தை யெல்லா மவன்பொறுத் தங்கீகரித்து இவ னுடைய வகில கர்மங்களையும் தள்ளிப் பொகடுகையாலே புருஷகார விநாஶ்ய மென்கிறார்.

268. அவ:—இப்படி புருஷகார ஸாபேக்ஷமென்னில் உபா யத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்ய ஹாநிவாராதோ வென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—268 உபாயம், ஸ்வீகார காலத்தில் புருஷ ஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகார ஸாபேக்ஷ முமா யிருக்கும்; கார்யகாலத்தில் உபய நிர பேக்ஷமா யிருக்கும்.

வ்யா:—(உபாயம்) என்று துடங்கி. அதாவது - ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்காஸஹமான ஸித்தோபாயம், ஶரணவரணரூப ஸ்வீகார காலத்தில், ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும்; ஸ்வீக்ருதனான தான் இவனுக் கநிஷ்ட நிவ்ருத்திபூர்வ கேஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகை யாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வுபயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானேசெய்து தலைக்கட்டுமென்கை. கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகிலிறே யுபாயத்தினுடைய நைர பேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநிவருவதென்று கருத்து.

269. அவ:—ஸ்வப்ரயோஜநபரரை, (ப்ரதிகூலர்)[263] என்று அவிஶேஷேண வருளிச்செய்தாரிறே; இநத ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கை யாலே தந்நிபந்தநமான ப்ராதிகூல்ய மவர்கள்பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தத்விஷய ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார்.

மூ:—269 ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூல ராக நினைக்கலாமோ வென்னில்?

வ்யா:—(ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும்) என்று துடங்கி. 475 "நமக்கே நலமாதலில்" என்றும், 600 "நாம் கண்டுகந்து கூத் தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே" என்றும், 601 "கண்டு நானுன்னை யுகக்க" என்றும், இத்யாதி வசநங்களாலும், மடலெடுக்கை முத லான ப்ரவ்ருத்திகளாலும், ஆழ்வார்களுக்கு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜந

பாத்வ முண்டாகத் தோறறுநின்றதிறே ; ஆனபின்பு, ஸ்வப்ர யோஜநபர ரெலலாரையும் பரதிகூலரென்று சொலலபபார்க்கில் ஆழ்வாாகளேயு மபபடி நினைக்கவேண்டி வாராதோ வென்று ஶங கைக் கபிபராயம்.

270. அவ —அதனைப பரிஹரிககிறுா.

மூ·—270 இங்கு, ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது - ஆஶ்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை.

வ்யா·—(இஙகு) என்று துடஙகி. அதாவது - பரதிகூலர் வகை சொலலுகிற விடததில, ஸவபரயோஜநமென்கிறது - அநுபவகைங காயஙகளுக் காஶரயமான சேதநனுடைய அவிதயாதி தோஷத்தால் வநத ஸ்வபரயோஜநததை என்கை. இததை (ஆஶ்ரயதோஷஜநயம்) என்றெுதுக்குகையாலே, ஆழ்வாாகளுடைய ஸ்வபரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜநயமென்று கருத்து. இது தன்னை (விஷயதோஷத தாலே வருமவை [272] என்கிற வாக்யததிலே வ்யகதமாக வருளிச செயகிறுரிறே.

271. அவ·—இவ்வர்ததததை நிகமிககிறுர்.

மூ:—271 ஆகையாலே தோஷமில்லே.

வயா.—(ஆகையாலே தோஷமிலலே) என்று. அதாவது - ப்ராதி கூலய ஹேதுவாகச சொல்லபபட்ட ஸ்வபரயோஜநம் ஆஶ்ரயதோஷ ஜநயமாய், ஆழவாாகள் பககல ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜநயமா யிருககையாலே, அநத பராதிகூலய மிவாகள்பக்கலிலும் வருமென்கிற தோஷமிலலே யென்கை.

அன்றிககே, ஸ்வபரயோஜநபரரை ஸாமாநயேந ப்ரதிகூல ரென்று சொலலுமளவில, அநுகூலரான ஆழ்வார்கள்பககலிலு மிநத ஸ்வபரயோஜநபரதை தோறறுகையாலே அவர்களேயும் பரதி கூலரென்று நினைககவேண்டி வருகையால, ஸ்வபரயோஜநபரரை பரதிகூலரென்கை தோஷமன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற ஶஙகையை யநுவதிககிறுா. (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில) [269] என்று. அததைப் பரிஹரிக்கிறுர். (இங்கு) [270] என்று துடங்கி. அர்த்தம் பூர்வவத். நிகமிக்கிறுா, (ஆகையாலே தோஷமில்லே) என்று. (ஆகையாலே) என் கிறதுக் கர்த்தம் பூர்வவத். (தோஷமில்லே) என்றது - ஸ்வபரயோஜந

பரரை பரதிகூலரென்று சொன்னதில் தோஷமில்லையென்கை என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம.

272. அவ.—இப்படி ஆஸ்ரயதோஷ ஜநயமன்றிக்கே விஷய தோஷ ஜநயமானாலும் ஸ்வரூபவிருத்தமானது தயாஜ்யமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ—272 விஷயதோஷத்தாலே வருமவை யெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிறே யிருப்பது.

வ்யா:—(விஷய தோஷத்தாலே) என்று தொடங்கி. அதாவது - அநுபவ விஷயமான வனுடைய வயிரவுருக்காய் ஆணகளையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும்படியான விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸ்வபரயோஜநபரதை, தத்தேதுவான பரா வண்யம், தத்ஸித்யர்த்தமான வ்யாபாரங்களாகிற விவையெல்லாம ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட வரிதாயிறே யிருப்பதென்கை. (விஷய தோஷத்தாலே வருமது) என்று பாட மானபோது, ஸ்வபரயோஜநமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது.

273. அவ.—விஷயதோஷத்தால் வருமதின் துஸ்த்யஜத்வத்தில் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல.

மூ—273 "ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" "கத மந்ய திச்சதி."

வ்யா:—("ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை," "கதமந்யதிச் சதி") என்று, 602 "மற்றிருந்தீர்கட்கு" என்று தொடங்கி, "அத்தலை யாலே பேறென் றறுதியிட்டா லவன் வருமளவும க்ரமப்ராப்தி பார்த்தா றியிருக்க வேணுங்காண், நீ இங்ஙன் பதறலாகாதுகாண்" என்ற தாய்மாரைக் குறித்து, "இவ்விஷயத்தில பராவண்ய மின் றிக்கே என்னுடைய நிலைக்கு வேறாயிருந்த வுங்களுக்கு எனக் கோடு கிற தசை யறியப்போகாது, அவனவன் என்று வாய்புலற்றும்படி ஸ்ரீய:பதி விஷயமான பராவண்யத்தை மறுபாடுருவ வுடையேனாய், இப்படி யவனை யொழியச் செல்லாமையுண்டானா லவனிருந்த விடத்தே சென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமா யிருக்க, அதுக்குக் கால நடைதாராதபடி யிருக்கிற வெனக்கு, நானவனோடே சென்று சேராமைக் குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை யெல்லாம், கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாத செவிடரோடே சொல்லுகைக்குப

பரிகரமில்லாத ஊமைகள் வார்த்தை சொன்னபோலே யிருப்ப தொன்று" என்று ஆண்டா ளருளிச்செய்கையாலும் ; 60[3] "த்வாமருதஸ்யந்திநி" என்று தொடங்கி - "வருத்த ஶேஷியான தேவருடைய தேனே மலரும் திருவடித்தாமரைகளில் போக்யதை யிலே யழுந்தின நெஞ்சு மற்றொரு க்ஷுத்ர விஷயத்தை விரும்பும் படி யெங்ஙனே', மதுவே ஜீவநமான வண்டு மது பரிபூர்ணமான தாமரைப்பூவானது நில்லாநிற்கச்செய்தே, அதின் சுவடறிந்த தான் கிட்டுகை யரிதாய கிட்டினாலும் நாக்கு நனைக்கப்போராததா யிருக் கிற முள்ளிப்பூவிற் சென்று படியாதமாதாமன்றிக்கே அத்தைக் கடாக்ஷிப்பதும் செய்யாதிறே" என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்கை யாலும் ; விக்ரஹ வைலக்ஷண்யங்கண்டு பகவத் விஷயத்தில் ப்ர வணரானவர்களை மீட்க வரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷய தோஷத்தால வரும் அது துஸ்த்யஜ மென்னுமிடம் ஸித்தமிறே.

274. அவ—ஆக, - நிசர்யோகத மங்களாஶாஸ நாநுகூல ஸஹவாஸ ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்திகளை விவரித்தார் கீழ் ; (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) [243] என்றத்தை விவரிக்கிறார் மேல்.

மூ—274 இப்படி யிவையித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ர ஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு, வஸ் தவ்யம், ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத்ஸந் நிதியும் ; வக்தவ்யம், ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும் ; ஜப்தவ்யம், குருபரம்பரை யும் த்வயமும்; பரிக்ராஹ்யம், பூர்வாசார்யர்க ளுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும் ; பரி த்யாஜ்யம், அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அபிமாநமும் ; கர்த்தவ்யம், ஆசார்ய கைங் கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்.

வ்யா—(இப்படி) என்று தொடங்கி. (இப்படி யிவை யித்தனை யும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு) என் றது - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இந்த ஸ்வபாவ விஶேஷங்க ளெல்லாம் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுந்துவிட்டு

* "நிசர்யோபாத்த" என்றும் பாடங்காண்கிறது.

வளர்ந்துவரும்போதைக் கென்றபடி. (வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத ஸந்நிதியும) அதாவது - இவனுக்கு வாஸஸ்தலம், ஹிதைஷியாய் உபதேஶாதிகளாலே யிவறறுக குத்பாதகனான ஸ்வாசார்யனுடைய ஸந்நிதியும, அவன் காட்டிக்கொடுக்கக கைக்கொண்டு அவனுகந்த விஷயமாய் தன்பக்கலிலே விஶேஷ கடாக்ஷாதிகளைப பண்ணிக்கொண்டுபோரும், அர்ச்சாவதாரமான பகவான் ஸந்நிதியுமென்கை. இது ஸமுச்சயமு மன்று ஸம விகல்பமுமன்று, ஆசார்ய ஸந்நிதியே ப்ரதாநம, ததலாபததில அர்ச்சாவதார ஸந்நிதி என்றபடி. ஆகவிறே ஆசார்ய ஸந்நிதியை முறபட வருளிச்செய்தது. 604 "மத்பக்தைஸ் ஸஹஸம வாஸஸ்தத வஸிதவ்யம யாபிவா" என்றிறே பகவ துக்தியும். இனி வகதவ்யம் துடங்கி மேலுடைய ஸமுச்சயம். (வகதவ்யம ஆசார்ய வைபவமும் ஸவநிகர்ஷமும்) அதாவது - இவனுக்கு ஸாவகாலமும வாக்கால சொல்லப்படுமது, துர்கதியே பற்றுசாகத தன்னை யங்கீகரிததருளின வாசார்யனுடைய தயா க்ஷாநத்யாதி வைபவமும, எததனையேனும தயாதி குணபரிபூர்ணரு மேறிட்டுப் பார்க்க வருவருகக்கும்படிநின்ற வநாதமகுண பூர்த்தியாகிற தன்னுடைய நிகாஷமுமாகிற விவையுமென்கை. ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், 605 "நன்மையால" என்கிற பாட்டுத் துடங்கி இவை யிரண்டையும விஶதமாக வருளிச்செய்தாரிறே. (ஜப்தவ்யம குருபரம்பரையும த்வயமும்) அதாவது - இவனுக்கு காலக்ஷேபத்துக்கும போகத்துக்கு முறுப்பாக ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமது, 606 "ராமாநுஜாங்க்ரி ஶரணோஸ்மி" இத்யாதிபபடியே ஸர்வேஶ்வரன் குளிரநோக்குகைக்குடலாய், 607 "ஸதாசார்ய வம்ஶோ ஜ்ஞேயஃ - ஆசார்யாணு மஸாவஸாவிதயா பகவததஃ" என்கிறபடியே - ஸ்வாசார்யாதி பரமாசார்ய பகவதபர்யந்தையான குருபரமபரையும், அந்த குருபரம்பரா ப்ராப்தமாய் ஸ்வாசார்யன் தனக்குத் தஞ்சமாக வுபதேஶித்த த்வயமுமென்கை. இததால - குருபரம்பரா பூர்வகமான த்வயமே யிவனுக்கு ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டுபோரப்படும தென்றபடி. பாஷ்யகாரர்க்கு காலக்ஷேப ப்ரகார மருளிச்செய்கிறவிடத்தில், 608 "த்வய மாத்ராநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா" என்றிறே பெரியபெருமா ளருளிச்செய்தது. (பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) அதாவது - தனக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்கள் ஊற்றிருக்கைக் குறுப்பாக்க கண்டகண்டவிடம்

களிலே யிவனால் பரிக்ரஹிக்கப்படுமது, நாதமுநிகள்முதலாக இவ்வருகுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாநவ்யாபாரத்தை பரகாஶகமான திவ்யவசநங்களும், அநந்தவசநாநுரூபமான மறுவற்ற அநுஷ்டாநங்களு மென்கை. 609 "ஸம்வ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம ஸம்க்ருதாநி ததஸ்ததஃ - ஸஞ்சிநவந்தீர ஆவஹீத ஶிலஹாரீ ஶிலமயதா" என்னக்கடவதிறே. (பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அபிமாநமும்) அதாவது - ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந நாஶகமென்னும் பயத்தாலே யிவனுக்கு ஸ்வாஸநமாக விடப்படுமது, வைஷ்ணவ லக்ஷணமில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸமும், அவர்கள் இவன் நம்முடையவன் என்றிரங்கவயங்களாலே தன்திறத்திலபண்ணு மபிமாநமு மென்கை.

(கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) அதாவது - இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுகூலமாகவே யெப்போதும் செய்யப்படுமது, மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யன விஷயத்தில ப்ரேமபூர்வகமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும், தந்நியோக பரதந்த்ரனாய்ப்பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யமுமெனகை. ஆக, திநசர்யை யிற்சொன்ன ஸ்வபாவ விஶேஷங்க ளெல்லாம் (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வாத்திக்குமபடி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது)- இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்துவை வக்தவ்ய ஜபதவ்ய பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்ய கர்த்தவ்யங்களை யறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டனாய்ப் போருகை யென்றதாய்த்து.

275. அவ—இப்படி கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யங்களிரண்டு மறிவ தெம்முகத்தாலே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறா மேல.

மூ —275 கீழ்ச்சொன்ன பகவத் கைங்கர்யமறிவது, ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே ; ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது, ஶாஸ்த்ர முகத்தாலும் ஆசார்ய வசநத்தாலும்.

வ்யா.—(கீழ்ச்சொன்ன) என்று தொடங்கி. (கீழ்) என்றது - வஸ்துவ்யாதிகளைச்சொன்ன விடத்தனைநயிலென்றபடி. (பகவத் கைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே) என்றது - பகவா னிவனுக்கு இப்போது வாய்திறந்தொன்றை யருளிச்செய்யாமையாலே, தத்பரதிபாதகமான ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியவேணு

மென்கை. (ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்ய வசநத்தாலும்) என்றது-ஆசார்ய விஷயத்தில் ஶுஶ்ரூஷா ப்ரகாரங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலும், தனக்கு இஷ்டா நிஷ்டங்க ளின்னதென்னுமிடத்தை யவனருளிச்செய்த வசநத்தாலு மென்கை.

மூ—276 கைங்கர்யந்தா னிரண்டு.

276. வ்யா—இனிமேல் கைங்கர்யவேஷந்தனை யறிவிக்கைக் காக, (கைங்கர்யந்தா னிரண்டு) என்கிறார்.

மூ.—277 அதாவது - இஷ்டஞ் செய்கையும், அநிஷ்டந் தவிருகையும்.

277. வ்யா—அதாவதேதென்ன, (அதாவது இஷ்டஞ்செய்கை யும் அநிஷ்டம் தவிருகையும்) என்கிறார்.

278. அவ—இவைதானிரண்டு மெத்தை யவலம்பித்திருக்கு மென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ.—278 இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாஶ்ரமங்களையும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையு மவலம்பித்திருக்கும்.

வ்யா—(இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) என்று தொடங்கி. அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திக ளிருவருடையவு மிஷ்டா நிஷ்டங்கள், இவ்வதிகாரியுடைய வர்ணாஶ்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வ ரூபத்தையும்பற்றி யிருக்குமென்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர் ணாஶ்ரமங்களைப் பற்றியிருக்கையாவது) - ஸ்வவர்ணாஶ்ரம மோசிதமான கர்மங்களை பரார்த்தபுத்யாவநுஷ்டிக்கை இஷ்டமாய், ஸ்வார்த்தபுத்யாவநுஷ்டிக்கை யநிஷ்டமாயிருக்கை. பரார்த்தபுத்யா வநுஷ்டிக்கையாவது - லோகஸங்க்ரஹத்யாவாகவும் ஶிஷ்யபுத்ரர் களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாகவும் ஆநுஶம்ஸ்யத்தாலே யநுஷ் டிக்கை. இவ்வர்த்தத்தை "இனி இவற்றில் நம்மாசார்யர்க ளநுஷ் டிக்கிறவை ஶிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆநுஶம் ஸ்யத்தாலே யநுஷ்டிக்கிறார்களித்தனை ; இப்படி யநுஷ்டியாதபோது பகவத்விபூதிபூதரான சேதநர்க்கு நாஶஹேதுவாகையாலே ஈஶ்வர னுக் கப்பிமதபூதனவன் ; ஆகையால், யாதோராளவாலே லோகஸங்க்ர ஹம் பிறக்கும், யாதோராளவாலே ஶிஷ்யபுத்ரர்களுக் குஜ்ஜீவநமுண் டாம், அவ்வளவு மநுஷ்டேயமென்றதாய்த்து ; ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்

தானே அபிஸந்திபேதத்தாலே நிவ்ருத்தி தர்மமான வோபாதி, இந்த நிவ்ருத்தி தர்மமும் பாரப்யமாகக் கடவது, இவ்விடத்தில் அகாரணேபாரதந்தர்யம், எம்பெருமானுடைய வசப்ரமத்தவமும் தன்னுடைய புருஷார்த்தஹாநியுமாகக் கடவது" என்று தனிஸ்லோகத்திலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.] இனி. ஸ்வார்த்த புத்யா வநுஷ்டிக்கையாவது - ஸ்வவர்ண ஸ்வாஸ்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கிவையநுஷ்டியாதொழியில் க்ருத்யாகரணரூப பாபம் வருமென்று நினைத்தநுஷ்டிக்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாவது) 610"இச்சைஸ்வரூபம்" என்கிறபடியே - விநியோக தசையில் ஸேஷியுடைய விசசாநுகுணமாக ஸ்வரூபத்தை விநியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோகங்கொள்ளுமளவில் தன்னுடைய ஸேஷத்வத்தையிட்டிருய்த்தல் பாரதந்த்ரயத்தையிட் டெதிர்விழி கொடாதொழிதல் செய்கை யநிஷ்டமாயிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) இத்யாதிக்கு - ஸ்வவர்ண ஸ்வாஸ்ரமோசிதங்களைச் செய்கை யிஷ்டம் தத்விருத்தங்களைச் செய்கை யநிஷ்டமென்றும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக் குசிதமானவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம் தத்விருத்தங்களைச் செய்கை யநிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, ஔபாதிகமுமாய அநித்யமுமான வர்ணாஸ்ரமங்களிலே ஊற்றிருக்கை யநிஷ்டம் நிருபாதிக நித்யஸேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருக்கை யிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். இங்ஙனூற்றத்தையிட்டுச்சொல்லுகை யன்றிக்கே, அநிஷ்டம் வர்ணாஸ்ரமத்தை யவலம்பித்திருக்கும் இஷ்டம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருக்கும் என்றிங்ஙனே விபஜித்தது, வர்ணாஸ்ரமாசாரத்தை யநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கில், 163 "ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே-ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ:" என்றும், 611 "அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்யச - ஸங்க்ரஹாயச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாயச - ப்ரியாய மமவிஷ்ணோஸ்ச தேவதேவஸ்ய ஸார்ங்கிண: - மநீஷீவைதிகாசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத - யதாஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம-லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்யவிவர்த்திநீம் - லங்கயந் ஸூலமாரோஹேத் நபேக்ஷாபிதாமபதி - ஏவம் விலங்கயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம்-ப்ரியோபி நப்ரியோஸௌமே மதாஜ்ஞா வ்யதிவர்த்தநாத் - உபாயத்வ க்ரஹம்

தத்ர வர்ஜயேந் மநஸா ஸுதீ:” என்றும் ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டியு மருளிச்செய்த வசநங்களோடும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநா நுஷ்டாநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே; ஆனபின்பு, கீழ்ச்சொன்ன படியே இவ்வாக்யத்துக்குப் பொருளாகக்கடவது.

279. அவ—இம்மூன்று யோஜனைக்கும் மேலில் வாக்யத்தோடு ஸங்கதி யென்னென்னில்; ப்ரதமயோஜனையில், இப்படி வர்ணாஶ்ரமாநுஷ்டாநத்தில் ப்ரதிபத்தி விஶேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய விநியோக தஶையிலானுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களிலுமாக இஷ்டாநிஷ்டங்களுக்கு விஷய விபாகம் பண்ணவேணுமோ, வர்ணாஶ்ரமாநுரூபமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயு முள்ளவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், தத்விருத்தங்களான வற்றைச் செய்கை யநிஷ்டமென்றாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல். (புண்யத்துக்கு) என்று துடங்கி. த்விதீயயோஜனையில், இப்படி வர்ணாஶ்ரம விருத்தங்களையும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களையுஞ் செய்கை யநிஷ்டமென் றிவனுக்குச் சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான் வேணுமோ, (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறார். த்ருதீய யோஜனையில், இப்படி வர்ணாஶ்ரமங்களி லூற்றமற்றதால் அக்ருத்யகரணம் வந்து புகுராதோவென்ன, (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—279 புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப்பண்ணுனிறே.

வ்யா—(புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணுனிறே) என்றது - பகவந்நிக்ரஹஹேதுவாக ஶாஸ்த்ரஸித்தமா யிருக்கச் செய்தேயும் மோக்ஷவிரோதி யென்னுமதாலே புண்யம் செய்கைக் குட்பட வஞ்சுகிற விவ்வதிகாரி, பகவந்நிக்ரஹஹேதுவாக ஶாஸ்த்ரஸித்தமாய் நரகாவஹமென்று ஸாமாந்யருமுட்படச் செய்யாத பாபத்தை யொருக்காலும் செய்யானிறே என்கை.

280. அவ:—இவன் புண்யத்துக் கஞ்சும்படியையும், வத்ஸலனை ஸர்வேஶ்வரனுக்கு மிட்டமற்றும்படி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்றிருக்கும்படியையும் தர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல்.

மூ—280 இவன், புண்யத்தை பாபமென்றிருக்கும்; அவன், பாபத்தை புண்யமென்றிருக்கும்;

அவனுக் கது கிடையாது ; இவனது செய்யான்.

வ்யா:—(இவன் புண்யத்தை) இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. அதாவது - 612 "ததா வித்வாந புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்கையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷ விரோதி என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரி, நாட்டார் ஸுகஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தை பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகதயா வநிஷ்டாவஹமாகையாலே, துக்கஹேதுவான பாபமென்று நினைத்து வெருவியிருக்கும் ; ஆஸ்ரிதர் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளு மதிமாத்ரவத்ஸலனான வீஸ்வரன், இவ்வதிகாரி யேதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணிலும் அத்தைக்குற்றமாக நினையாதே நற்றமாக நினைத்துகந்திருக்கும் ; அவனப்படி யிருந்தானேயாகிலும், இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியி லநவயமற்று நியதனாய் வர்த்திக்கையாலே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வத்ஸலனானவனுக்கு, அதாசைப் பட்டுப்போமித்தனையொழிய கிடையாதென்கை. ஆக, கீழ் கர்த்தவ்யமாகச்சொன்ன கைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலே என்றும், கைங்கர்யந்தான் த்விவிதமென்றும், அதுதானின்னதென்றும் தத்பயமுமின்னத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்றுஞ் சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிக ஸங்காபரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது.

281. அவ—தாத்ருஸ கைங்கர்ய மிவனுக் கேதேனுமொரு வழியாலேயாகிலு முண்டாகவேணுமென்னு மிதினுடைய வவஸ்யகர்ணீயத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ—281 கைங்கர்யந்தான் பக்திமூல மல்லாதபோது ப்ரீதிமூலமாய் வரவேணும்.

வ்யா:—(கைங்கர்யந்தான்) என்று துடங்கி. (பக்திமூலமாய் வருகையாவது) - ஸேஷியுடைய முகமலர்த்திக் குறுப்பானவையே செய்துகொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான தத்விஷய ப்ரேமமடியாக வருகை.

(அல்லாதபோது ப்ரீதிமூலமாய வருகையாவது) - அதின்றிக்கே யொழிந்தால், 613 "அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி:" என்கிறபடியே - ஸேஷவ்ருத்தியில்லாதபோது ஸேஷத்வஹாநி பிறக்குமென்னும் ப்ரீதியடியாக வருகை. இதில் பக்தி மூலமானதுவே முக்யம், தத்அலாபத்தில் ப்ரீதிமூலந்தானாகிலும் வேணுமென்றபடி.

282. அவ — அது தானு மில்லாவிடில செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ — 282 அதுவுமில்லாதபோது, அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலு மந்வயமின்றிக்கே யொழியும்.

வயா — (அதுவுமில்லாதபோது) என்று துடங்கி. அதாவது - அமுக்யமான பீதிமூல கைஙகர்யந்தானு மிலலாதபோது, கிஞ்சித்காராபாவத்தாலே ஶேஷத்வரூபமான வதிகாரததிலும், அதிகாரிஸாபேக்ஷமாயிருநதுள்ள ஶேஷியுடைய க்ருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூலவ்ருத்தி ஸாபேக்ஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மநவய மற்றுவிடு மென்கை.

283. அவ — ஆக, கீழிரண்டு வாகயததாலும் - கைங்காயாவஶ்ய கர்ததவயதவமும், கைஙகர்யாபாவததில்வரு மநர்த்த விஶேஷங்களுங் காட்டப்பட்டது ; ஏவமவித கைங்கர்யத்தில ஸாதநபுததியைத் தவிர்ககிறார மேல்.

மூ — 283 கைங்கர்யந்தன்னை பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்கவேணும்.

வ்யா — (கைஙகர்யநதன்னை) என்று துடங்கி. அதாவது - இப்படி யவஶ்ய கரணீயமாகக, கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யநதன்னைப் பண்ணுமளவில், தருஷ்டா தருஷ்டபலங்களி லேதேமொன்றுககு ஸாதநமாக பரதிபத்திபண்ணுதே, ஸ்வயம பரயோஜநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமென்கை.

284. அவ: — இத்தை விஶதீகரிககிறார் மேல்.

மூ: — 284 அதாவது - தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

வ்யா: — (அதாவது) என்று துடங்கி. (அதாவது) என்றது - இததை ஸாதநமாக்காதே பலமாக்குகையாவ தென்றபடி. (தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது) - கைங்கர்யம் பண்ணுகிறதான் அதுக்கு பலமாக வவன்பக்கலிலே யொன்றை யர்த்தியாதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகச செய்யாநின்றுகொண்டு கைங்கர்யங் கொள்ளுகிறவவனை 614 "தாஸ்ஸர்வாஶ ப்ரிஸாதேவ:

பாதிகருஹறுதிவை ஸ்வயம்" என்கிறபடியே தன்பூர்த்தி பாராதே ஸாபேக்ஷனுய விரும்பிக கொள்ளுமபடி பணணுகை.

285. அவ:—இவவளவும போராது, தான்கொடுததத்தை அவன் கொணடதுககு பரதயுபகாரம் பண்ணவும் வேணுமெனகிறா மேல.

மூ—285 கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டதுக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

வ்யா.—(கொடுதது) என்று துடஙகி. அதாவது - 615 "தேஹி மே ததாமிதே" என்கிறபடியே-தானவனுக கொன்றை ஸமாபபிதது அவன பககலிலேயொரு பரயோஜநம் கொள்ளாதே, 616 "இன்று வநதித்தனையு மமுது செய்திடபபெறில - நானொன்று நூறுயிர மாகக கொடுததுப பின்னு மாளுஞ்செயவன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளைபபோலே, தான ஸமாபபித்த த்ரவ்யததை யவனஙகீகரிதத வுபகாரததுககாக, அபபடி யிருநதுள்ளவற்றைத் தன்னபிநிவேஶாநுகுணமாக நிறையககொண்டுவநது ஸமாபபியாநின்று கொண்டு பின்னையு மடிமைசெயகையாகிற கைககூலி கொடுகக வேணுமென்கை.

286. அவ.—இபபடி யநயபரயோஜநனுய கிஞசித்கரித்தாலாய்த்து ஸ்வரூப முஜஜவலமாவ தென்னுமததை ஸத்ருஷ்டாநதமாக வருளிச செயகிறா மேல்.

மூ—286 ஸ்ரீவிதுரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவது.

வயா.—(ஸ்ரீ விதுரரையும) என்று துடஙகி.

287. அவ.—தருஷ்டாநதபூதரான வவாகள் கிஞசித்கரிதத பரகாரநதன்னை யருளிசசெயகிறா.

மூ—287 மடிதடவாத சோறும், சுருள்நாறுத பூவும், சுண்ணும்புபடாத சாந்துமிறே யிவர்கள் கொடுத்தது.

வயா:—(மடிதடவாத) என்று துடங்கி. (மடிதடவாத சோறுவது) - முநதற வாதாத்தோடே யிட்டு பின்னை இதுக்குக் காசுதராகாதோ என்று மடிசசீலை சோதிக்கைக்காக 'மடியைப்' பிடிதனுத்

தடவி உண்டவன்னென்று சுளையும்படி பண்ணும ப்ரயோஜநாந்தர பரிதுரு சோறுபோலன்றிக்கே, உண்டவனென்று சுகிக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜநமான சோறு, இப்படியிருந்துள்ள சோறிறே, 523 "புக்தவந்தஸ்து தவிஜாக்ரேஷு நிஷண்ணா: பரமாஸநே - விதுராந்நாநி புபுஜே ஶுசீநி குணவந்தி ச" என்று பாவநத்வ போக்யத்வ பரஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுரரவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது. (சுருள்நாறுத பூவாவது) - அகநி ஸ்பர்ஶமுண்டானால சுருள் நாறும்படியிறே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது, அப்படியே, ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்ஶமாகிற சுருள்நாற்றமில்லாதபடி அநந்யப்ரயோஜநத்வ பரிமளயுக்தமாகவிடும் புஷ்பம்; இப்படியிருந்துள்ள பூவிறே, 617 "ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மமகேஹமுபாகதௌ - தந்யோஹ மர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவந:" என்று விஶேஷஜ்ஞராலாகிக்கும்படி அத்யாதரபூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகாரரவனுக்குக் கொடுத்தது.

(சுண்ணம்புபடாத சாந்தாவது) - ஆயிரம்பொன்னைப்பூரியக் கூட்டியும் சுண்ணம்பு திவலைபடக் கெடும்படியிறே சாந்தின் ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்ஶமாகிற தோஷமின்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநமான சாந்து; இப்படியிருந்துள்ள சாந்திறே, 618 "ஸுகந்த மேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே - ஆவயோர் காத்ர ஸத்ருஶம் தீயதா மநுலேபநம்" என்று அவனர்த்தித்த வநந்தரம் பூசுஞ்சாந்தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி யநந்யப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரித்ததாலாயத்து கைங்கர்யாஶ்ரயமான ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவதென்கை.

ஆக, இவ்வளவும் - வஸ்த்வயாதி கரணையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூப கைங்கர்யத்தை ஶோதித்து தாத்ருஶ கைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாமென்னுமிடத்தையு மருளிச்செய்தாராய்த்து.

288. அவ:—இப்படி யநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு கைங்கர்யஞ்செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்றுசொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்தையில கைங்கர்ய தஶையில ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யமும் ஆத்ததுக்கமென்று நினைத்து, இப்படி கைங்கர்யதஶையில ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏதத்பூர்வ தஶாவிஶேஷங்களிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென்றருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ—288 கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசை களிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணும்.

வ்யா:—(கைங்கர்ய தசைபோலே) என்று தொடங்கி. (முன்புள்ள தசைகளிலும்) என்றது - கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வதசைகளிலு மென்றபடி.

289. அவ—முன்பே யெத்தனை தசை யுண்டென்னு மாகாங் க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—289 முன்பே நாலுதசை யுண்டு.

வ்யா—(முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று.

290. அவ—அந்த நாலுதசையுந்தா னேதென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—290 அதாவது - ஜ்ஞாநதசையும், வரணதசை யும், ப்ராப்திதசையும், ப்ராப்யாநுபவதசை யும்.

வ்யா—(அதாவது) என்று தொடங்கி. (ஜ்ஞாநதசையாவது) - ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்து செல்லுகிற தசை. (வரணதசையாவது) - ஸித்தோபாயபூதனை ஸர்வேச்வரனைத் தனக்குபாயமாக வரிக்கிற தசை (ப்ராப்திதசையாவது) - ஸாமஸாரிகஸகலதுரிதநிவ்ருத்திபூர்வகமாக வவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கிற தசை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையாவது) - ப்ராப்யபூதனை வவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிற தசை. இவ்வநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமிறே பரமபுருஷார்த்தம். ப்ரதமாபேக்ஷிதமான தத்வ ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநபலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநுபவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதி காரித கைங்கர்யமுமாயிறே க்ரமமிருப்பது, ஆகையாலே, கைங்கர்ய தசை சரமதசையாய பூர்வ தசைகள் நாலு மிதிலே வந்தேறுகைக் கிட்டபடி யொழுங்காயிருக்கும்.

291. அவ—இவ்வோ தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வல மாக்கும்படியை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல.

மூ—291 ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும்; வரணதசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும்;

ப்ராப்தி தசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்யாநுபவ தசையில் அபிநிவேசத்தை முன்னிடும்.

வ்யா.—(ஜ்ஞாந தசையில) என்று துடங்கி. (ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது) - ஆசாரியன மேன்மேல தனக் கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமபண்ணுமபடி தத்வஹித புருஷார்த்தங களில தன்னுடைய வஜ்ஞாநத்தைப பலகாலுமம விஜ்ஞாபிக்கை. (வரண தசையில அபூர்த்தியை முன்னிடுகையாவது) - 619 "நோற்ற நோன்பிலேன்" 620 "நதர்ம நிஷ்டோஸமி" 621 "ஸதகாமனைவகில கிஞ்சநஸஞ்சிநோமி" இத்யாதியிறபடியே - பேறறுககு ஹேதுவாகக கொள்ளலாவதொரு ஸுகருதாதிகளொன்றும தனக்கில்லாமை யாகிற வாகிஞ்சந்யததை ப்ரகாசிக்கை. (ப்ராப்தி தசையிலார்த்தியை முன்னிடுகையாவது) - பெறறபோது பெறுகிறோம் என்றிராதே, 622 "வானுலகந் தெளிந்தே யென்றெய்துவது" 272 "தரியேனினி" 623 "கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ" இத்யாதிப் படியே - விளம்பாஸஹத்வ நிப்நநமான தன்னுடைய கலேசாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையிலபிநிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது) - பெருவிடாயனுக்குக குடிதத தண்ணீர் ராராதாபபோலே அநுபூதாம்சத்தால தருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும தனககு விளைந்து செல்லுகிற வநுபவாபிநிவேசத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கை. ஆக, ஜ்ஞாந தசை முதலான நாலுதசையிலும் (ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜவலமாக்குகையாவது) [288] இவ்வோவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்று கருத்து.

292. அவ.—இப்படி இவனிவற்றை முன்னிட்டா லிவனுக்கிவை ஸமிபப தெதாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—292 அஜ்ஞாநம் போவது ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தாலே; அபூர்த்தி போவது ஈச்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்திபோவது அருளாலே; அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே.

வ்யா.—(அஜ்ஞாநம் போவது) என்று துடங்கி. அதாவது - தத்வஹிதாதிகளி லிவனுக்குள்ள வஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமாவது, அவற்றை யலகலகாக ப்ரகாசிப்பித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்கீடான வாசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தாலே; பேற்

றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்கர்மாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற வபூர்த்தி ஸம்பந்து, இத்தலையிலுள்ள தொன்றையு மபேக்ஷியாமல் கார்யஞ்செய்யு முபாய பூதனான வீச்வரனுடைய ஸஹகாரி நைரபேக்ஷ்யமாகிற பூர்த்தியாலே; அவிளம்பேந திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெறுமையாலுண்டான வார்த்தி தீருவது, ஆர்த்திகண்டா லாற்றமாட்டாதே அப்போதே காரியஞ்செய்து தலைக் கட்டுகைக்குறுப்பான பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற வவனுடைய கருணையாலே; அநுபவதசையி லநுக்ஷணம் பிறக்கு மபிநிவேச மடங்குவது, அவ்விஷயத்தை மேன்மேலு மநுபவிக்கையாலே யென்கை.

293. அவ—இவ்வஜ்ஞாநாதி சதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேது வேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—293 அஜ்ஞாநத்துக்கடி அபராதம்; அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ஆர்த்திக்கடி அலாபம்; அபிநிவேசத்துக்கடி அழகு.

வ்யா—(அஜ்ஞாநத்துக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது-ஜ்ஞாந தசையில் முன்னிடுகிற வஜ்ஞாநத்துக்கு மூலம், அநாதிகாலக்ருத அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணாதி ரூபமான வபராதம்; வரணதசையில் முன்னிடுகிற வபூர்த்திக்கு நிதாநம், பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்க லாவதொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்சிப்பிக்கைக் குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்தி தசையில் முன்னிடுகிறவார்த்திக்கு ஹேது, ப்ராப்ய வஸ்துவை ஸ்வீகாரமாகக் கிட்டப்பெறுமையாகிற வலாபம; ப்ராப்யாநுபவ தசையில் முன்னிடுகிற வபிநிவேசத்துக்குக் காரணம், அநுபவித்தவளவால த்ருப்தி பிறவாதே மேன் மேலு மாசைப்படப்பண்ணு மவன் வடிவழகென்கை.

294. அவ:—ஆர்த்யபிநிவேச வேஷ மிருக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—294 ஆர்த்தியும் அபிநிவேசமு மிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்.

வ்யா.—(ஆர்த்தியுமபி நிவேசமுமிருக்கும்படி அர்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்) என்று 624 ["இநநின்ற நீர்மையினியா முறாமை" என்று தொடங்கி 625 "திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்" என்று தடுத்

தும் வளர்க்கும் பெறவேண்டும்படி பரமபக்தி தலையெடுத்தல் *] என்னுமளவாக - ஆர்த்தியிருக்கும்படியையும், 626 ["செய்ய வுடையும் திருமுகமும் செங்கனிவாயும் குழலுங்கண்டு" என்கிறபடியே முன்புதத்தையழகை யநுபவித்து என்று தொடங்கி, தன்னைப் பெற்ற பரீதியால் வந்த செவ்வியை யநுபவித்தது †] என்னுமளவாக - அபிநிவேசமிருக்கும்படியையும், அந்த பாபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

ஆக, கைங்கர்ய தசைக்குமுன்னே நாலு தசையுண்டென்றும், அவை தானின்னதென்றும், அவ்வவ தசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிட்டே அவ்வவ தசைகளில் ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளைப் போக்குமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுக்கு நிதாநங்களுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

295. அவ.—இந்த தசாசதுஷ்டய ப்ரஸங்கத்திலே, இவனுடைய குணசதுஷ்டயத்தையு மருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ—295 இவன்றனக்கு நாலுதசைபோலே நாலு குணமுண்டு.

வ்யா.—(இவன் றனக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு குடலாகக் கீழ்ச்சொன்ன தசாசதுஷ்டயம்போலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான குண சதுஷ்டயமு முண்டென்கை.

296 அவ.—அவைதானவை யென்னு மாகாங்க்ஷயிலே.

மூ—296 அதாவது - ஜ்ஞாநமும், அஜ்ஞாநமும், சக்தியும், அசக்தியும்.

வ்யா.—(அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும்) என்று அந்த குணங்கள் தன்னை யருளிச்செய்கிறார்.

297. அவ.—இவனுடைய குணசதுஷ்டயஞ் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே, ஈச்வரனுக்கு மிவையுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—297 இந்நா லவனுக்குமுண்டு.

வ்யா:—(இந்நா லவனுக்குமுண்டு) என்று. (அவன்) என்று - கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஈச்வரனை பராமர்சிக்கிறது.

* முதல் ப்ரகரணம். † நாலாவது ப்ரகரணம்.

298. அவ·—இப்படி இருந்துள்ள இருவருடைய குணங்களுக்கு விஷயங்களவையென்று அவற்றை விபஜித்தருளிச்செய்கிறார்.

மூ—298 **அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்; ஶக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்; அஶக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்.**

வயா:—(அவனுடைய) என்று தொடங்கி. கீழெடுத்தவிடையிலன்றிக்கே ஈஶ்வர குணவிஷயங்களை முந்துறவருளிச் செய்தது, சேதநகுண விஷயங்கள் சொல்லி முடித்தால் அதின்மேலே ப்ராஸங்கிகமாக நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கைக்காக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்) என்றது-627"யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:" என்றும் 628"ஸஹஸ்ராம்ஶு:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனான வவனுடைய திவ்யஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், அத்வேஷாபிமுக்யந் தொடங்கி யிச்சேதநன்பக்க லுண்டான ஆத்மகுண மென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்) என்றது - 628 "அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்ஶு:" என்றும், 629 "அவிஜ்ஞாதா ஹி பக்தாநாமாகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:-ஸதா ஜகத்ஸமஸ்தஞ்ச பஶ்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்தித:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே-ஸர்வஜ்ஞனு யிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ப்ரக்ருதிவஶ்யனான விவன் பண்ணும் க்ருத்யகரணாதி தோஷமென்கை. (ஶக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்) என்றது - 630"பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே" என்கிறபடியே ஸர்வஶக்தியான வவனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்யமாகிற ஶக்திக்கு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாநிஷ்டங்களையும் போக்கி ஸ்வரூபாநுகுணமான ஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணமென்கை. (அஶக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது - அப்படி ஸர்வஶக்தியான வவனுடைய வஶக்திக்கு விஷயம், துஸ்ஸஹமாக விவன்செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக் கைவிடுகை யென்கை.

299. அவ·—இப்படி ஈஶ்வர குண விஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல சேதநகுண விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—299 **இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய குணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய**

தோஷம்; ஶக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம் ; அஶக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்.

வ்யா:—(இவனுடைய) என்று தொடங்கி. (இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய குணம்) என்றது - இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனுடைய ஸத்குண ஸமூஹமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய தோஷம்) என்றது - இவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ஆசார்யன் திருமேனி ஸ்வபாவஜமாய் ஆகந்துகமாயுள்ள தோஷமென்கை. (ஶக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்) என்றது-இவன் ப்ரவ்ருத்தி ஶக்திக்கு விஷயம்,ஸ்வாசார்யனுக்குகப்பாகச்செய்யும் கைங்கர்யமென்கை. (அஶக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்றது - இவனுடைய அஶக்திக்கு விஷயம், ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளான ஶாஸ்த்ர நிஷித்தங்களினுடைய அநுஷ்டாநமென்கை.

300. அவ.—இப்படி யிருந்துள்ள நிஷித்தத்தினுடையபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஸூ —300 நிஷித்தந்தானும் நாலுபடியா யிருக்கும்.

வ்யா.—(நிஷித்தந்தானும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - உபாதேயமான குணசதுஷ்டயம்போலே ஹேயமான நிஷித்தந்தானும் சதுர்விதமா யிருக்கு மென்கை.

301. அவ:—அந்நாலுபடியாவதுதா னேதெனனுமபேக்ஷையிலே.

ஸூ—301 அதாவது அக்ருத்யகரணமும், பகவதபசாரமும், பாகவதாபசாரமும், அஸஹ்யாபசாரமும்.

வ்யா:—(அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும) என்று. அவைதன்னை யுத்தேஶிக்கிறார்.

302. அவ:—இவற்றினுடைய வேஷந்தா னேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யிவற்றை யடைவே விவரிக்கிறார்.

ஸூ—302 அக்ருத்யகரணமாவது - பரஹிம்ஸை, பரஸ்தோத்ரம், பரதாரபரிக்ரஹம், பரத்ரவ்யாப

ஹாரம், அஸத்யகதநம், அபக்ஷ்யபக்ஷணம் துடக்கமானவை.

வ்யா:—(அக்ருத்யகரணமாவது) என்று துடங்கி. (பரஹிம்ஸையாவது)-631"நஹிம்ஸ்யாத ஸர்வபூதாநி" என்கிற விதியை யதிக்ரமித்து பண்ணும் பராணிபீடை. (பரஸ்தோத்ரமாவது) - பராபத விஷய ஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக்கொண்டு அபராப்த விஷயங்களை ஸ்துதிக்கை. (பரதார பரிக்ரஹமாவது) - பிறர்க் கநர்ஹமான ஸ்த்ரீ விஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீகரிக்கை. (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது) - பிறருடைமையானவற்றை, அவர்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரகாசமாகவாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் க்ரஹிக்கை. (அஸத்யகதநமாவது) - யதாத்ருஷ்டார்த்த விஷயமும் பூதஹிதமு மன்றிக்கே யிருக்கும் வசநத்தைச் சொல்லுகை. (அபக்ஷ்யபக்ஷணமாவது) - ஜாதயாச்ரயநிமித்த துஷ்டங்களாய்க்கொண்டு தனக்கு பக்ஷ்யமன்றிக்கே யிருக்குமவற்றை பக்ஷிக்கை. (துடக்கமானவை) என்றது-632 "பரத்ரவ்யேஷ்வபித்யாநம் மநஸாநிஷ்ட சிந்தநம் - விததாபி நிவேசச்ச த்ரிவிதம் காம மாநஸம் - பாருஷ்ய மந்ருதஞ்சைவ பைசுநஞ்சைவ ஸர்வச: - அநிபத்வ ப்ரலாபச்ச வாங்மயம ஸ்யாச் சதுர்விதம் - அதத்தாநா முபாதாநம் ஹிம்ஸாசை வாவிதாநத: - பரதாரோப ஸேவாச சாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம்" இத்யாதிகளாலே மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்படுகிறவை யநேக மாகையாலே.

303. அவ:—அநந்தரம் பகவதபசாரத்தை விவரிக்கிறார்.

மூ:—303 **பகவதபசாரமாவது - தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும், ராம க்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும், வர்ணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிரூபணமும், ஆத்மாபஹாரமும், பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் துடக்கமானவை.**

வ்யா:—(பகவதபசாரமாவது) என்று துடங்கி. (தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையாவது)- 633"யே துஸாமாந்ய பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம் - தேவைபரஷண்டி ஜோஜ்ஞேயா:

ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா: ; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யே நாபிமந்யதே - ஸயாதி நரகம் கோரம் யாவச் சந்த்ர திவாகரம்" என்று - தேவதாந்தரங்களோடு ஈஶ்வரனை ஸமபுத்தி பண்ணலாகா தென்று ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லாநிற்க, 634"அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ் ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா, 635 "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்; நதத் ஸமஸ் சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" என்கிறபடியே-ஸ்வேதரஸகல நியாமகனாய் ஸமாநாதிக ரஹிதனான வீஶ்வரனை, 36"அங்காந்யந்யா தேவதா:" என்று - தச்சரீரதயாபிஹிதரான ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணுகை. (ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியாவது) - 636 "அஜோபிஸந் நவ்யயாத்மா பூதாநா மீஶ்வரோபிஸந் - ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம் யாத்ம மாயயா" என்கிறபடியே-அஜஹத் ஸ்வபாவனாய் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை யிதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு துயரில்மலியும் மனிசர்பிறவியிற்றோன்றி நிற்கிற நிலையறியாதே, அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக வவன்செய்து காட்டின கர்பவாஸ ஜநந ஶோக மோஹாதிகளையிட்டு கர்மவஶ்யரான மநுஷ்யரோடு ஸஜாதீயனாக நினைக்கை. (வர்ணாஶ்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது) - ததாராதந தஶையில் த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிகமந்த்ரங்களாலே சதுர்த்த வர்ணரானவர்க ளாராதித்தல், உத்தமாஶ்ரமிகள் முதலானார் க்ருஹஸ்தவத் தாம்பூல நிவேதநாதிகளைப் பண்ணுதல் துடக்கமானவை. (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிரூபணமாவது)-637 "தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம்" இத்யாதிப்படியே - ஆஶ்ரிதர்க் கபிமதமான தேதேனுமொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக வங்கீகரித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில்பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வேற்றத்தை யறியாதெ, மாத்ருயோநி பரீக்ஷகரைப்போலே இதின்ன த்ரவ்யமன்றோவென்று விக்ரஹோபாதாநத்தை நிரூபிக்கை.

(ஆத்மாபஹாரமாவது-638 "யோநயதா ஸந்தமாத்மாந மந்யதா ப்ரதிபத்யதே-கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்று ஸகலபாப மூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதேக ஶேஷபூதமான வாத்ம வஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தி. (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது) - அமுதுபடி சாத்துப்படிக் கர்ஹமானவற்றை ப்ரகாஶமாகவாதல் அப்ரகாஶமாகவாதல் தனக்காக்குகை. (துடக்கமானவை) என்றது - இன்னமிப்படி க்ரூரமாக ஶாஸ்த்ரங்களில்

சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையாலே. தவாத்ரிம்ஶ தபசாராதி களு முண்டிறே.

304. அவ—கீழ்ச்சொன்னவற்றோபாதி பகவத் த்ரவ்யாப ஹாரமும் பகவதநிஷ்டமா யிருக்குமோ வென்கிற ஶங்கையிலே, தானபஹரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு ஸஹகரிக்கை முதலானவையும் அவனுக்கநிஷ்டமா யிருக்கு மென்கிறார்.

மூ—304 பகவத் த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும், அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும், அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும், பகவானுக் கநிஷ்டமா யிருக்கும்.

வ்யா.—(பகவத் த்ரவ்யத்தை) என்று துடங்கி. (தானபஹரிக்கையாவது) - நேரே தானே யிதுக்கு கர்த்தாவாய்ச் செய்கை. (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது) - நாமபஹரிக்கிறோ மில்லையிறே என்று நினைத்து, அபஹருத்தார்களுக்கு அநுமத்யாதிகளாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை. (அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது) - நாமிவ்வபஹாரத்துக்குக் கூட்டன்றே யென்று நினைத்து தானவர்கள் பக்கலிலே சிலவற்றை யபேக்ஷித்து வாங்கிக்கொள்ளுகை. (அயாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது) - நாமபேக்ஷித்திலோமே என்று நினைத்து அவர்கள் தாங்களே தருமவற்றை வாங்குகை. (பகவானுக்கநிஷ்டமாயிருக்கும்) என்றது - இவை யித்தனையும் இவனுடைய வுஜ்ஜீவநபரனாய் கருஷிபண்ணிப் போரும் ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளத்துக் கநபிமதமா யிருக்கு மென்கை.

305. அவ—அநந்தரம், பாகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார்.

மூ—305 பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும் விரோதம்.

வ்யா:—(பாகவதாபசாரம்) என்று துடங்கி. அதாவது பரோத்கர்ஷங்கண்டு ஸஹியாமைக்கும் ஸ்வோத்கர்ஷ புத்திக்கு முடலான வஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள் வைஷ்ணவாகாரத்தை புத்திபண்ணி யிவர்க ளாசைப்பட்ட தொன்றுகில் இவற்றைவிட்டுப

பற்றுவோமென்றிருக்கமாட்டாமல் அர்த்தகாமங்களடியாகவும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும் விரோதமென்கை.

306. அவ:—அநந்தரம், அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிக்கிறார்.

மூ:—306 அஸஹ்யாபசாரமாவது - நிர்நிபந்தநமாக பகவத்பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனாயிருக்கையும், ஆசார்யாபசாரமும், தத்பக்தாபசாரமும்.

வ்யா:—(அஸஹ்யாபசாரம்) என்று துடங்கி. அல்லாத வபசாரங்களிலுங் காட்டில் ஈஶ்வரனுக்கிது அத்யந்தாஸஹ்யமா யிருக்கையாலே, (அஸஹ்யாபசாரம்) என்கிறது; [175] "பகவதஸஹ நீயாகஸிரதः" என்றிறே பட்டரருளிச்செய்தது. (நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனா யிருக்கையாவது) - கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதி நிபந்தநமாக வன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப்போலேபகவத்விஷயம்பாகவதவிஷயமென்றால்காணக் கேட்கப்பொறாதபடி யிருக்கை. (ஆசார்யாபசாரமாவது) - அவனருளிச்செய்தவர்த்தத்தின்படி யநுஷ்டியாமையும், அவனுபதேஶித்தமந்த்ர ததர்த்தங்களை அல்பப்ரயோஜநங்களை நச்சி அநதிகாரிகளுக் குபதேஶிக்கையுந் துடக்கமானவை. (தத்பக்தாபசாரமாவது)-ஆசார்ய பக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, அவர்கள் திறத்தில் பண்ணு மஸூயையும் அவஜ்ஞையுந் துடக்கமானவை.

307. அவ:—இப்படி அக்ருத்யகரணாதி சதுஷ்டயத்தையு மடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விஶேஷங்களையும் இவைதானின்னத்துக்கு விரோதியாயிருக்கு மென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—307 இவையொன்றுக் கொன்று க்ரூரங்களுமாய், உபாய விரோதிகளுமாய், உபேய விரோதிகளுமா யிருக்கும்.

வ்யா:—(இவை) என்று துடங்கி. (ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களாகையாவது) - அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாரம் க்ரூரமாய், அதிலும் பாகவதாபசாரம் க்ரூரமாய், அது தன்னிலும் அஸஹ்யாபசாரம் க்ரூரமாயிருக்கை. இதுக்கடி - பூர்வ பூர்வங்களிற்

காட்டி ஓுததரோததரஙகளில பகவநநிகரஹ மதிஶயித்திருக்கை. அகருதயகரணத்தில, ஸ்வாஜ்ஞாதிலஙகநமடியான சீற்றமிறே; அவ வளவன்றிறே இவவாதமாவுககு ஆத்மாவாய அதின் ஸத்தையே பிடிதது நோககிககொணடு போரும் தனறிறததி லபசாரததால வரும் சீற்றம; அவவளவுமன்றிறே 639 "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ" என்கிற படியே தனககுயிராக நினைததிருக்கும் பாகவத விஷயஙகளில் அஹங்காராதிக ளடியாகப பண்ணுமபசாரததால வருமசீறறம; அது தன்னளவுமன்றிறே நிரநிபநதநமாகத தனபககலிலும் தன்னுடையார பககலிலுமாதல உபயவைபவ ஜ்ஞாபகனுய உபயாபி மதனுன வாசாரயன் பககலிலேயாதல மூவாககு மபிமதரான ததபக்தர் பக்கலிலேயாதல செயயு மபசாரத்தால வரும் சீற்றம்; ஆகையா லொன்றுககொன்று க்ரூரமாயிருககும. அகருத்யகரணத தில பகவ தபசாராதிகளு மநதாபவிக்குமாயிருகக தனிததனி யிப படி பிரிததுசசொலலுகிறது, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விஶேஷங களைப பற்றவிறே. (உபாய விரோதிகளுமாய உபேய விரோதி களுமா யிருக்கையாவது) - இவவாதமாவினுடைய வுஜ்ஜீவநததி லொருப்பட்டு மேன்மேலும் க்ருஷி பணணுகைக் குறுபபான வெம் பெருமானுடைய க்ருபைககும், எபபோது மிவனுககு ப்ராப்யமா யிருநதுள்ள வவனுடைய முகோலலாஸததுககும விலககாயிருககை. "இரக்க முபாயம் இனிமையுபேயம" என்னக கடவதிறே. ஆகை யால் இவ்வக்ருத்யகரணாதிகள் நீரிலே நெருபபெழுமாபபோலே அவன் றிருவுள்ளததிலே நிகரஹததைக கிளப்பி அவனுடைய க்ரு பையு முகபபு மிவன்பகக லறும்படி பண்ணுகையாலே, இவற்றை யுபாயோபேய விரோதிகளென்னத தட்டிலலை. (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை) [160] என்று துடங்கி, நமஶ ஶபதார்த்தததை விஸ்தரேண பரதிபாதிககையாலும், (உகநதருளின நிலஙகளிலாத ராதிஶயமும) [243] என்று உகநதருளின நில ப்ரஸங்கத்தாலும, மேலே (பகவத கைஙகாயம்) [310] என்கிறவிடததில் பகவசசபதத் தாலும், கைஙகாய பரதிஸமபநதி பரதிபாதகமான ஸ்ரீமதபத நாரா யண பதார்த்தஙகளை ஸஂசிபபிககையாலும்; மஙகளாஶாஸந பரகர ணத்தாலும, (கர்த்தவய மாசாரய கைஙகாயமும் பகவத் கைங்கர்ய மும) [274] என்று துடங்கி, (கிருசிதகரிததால் ஸ்வரூபம நிறம பெறுவது) [286] என்னுமளவாகவும், சதுர்தயர்த்தத்தை யருளிச் செய்கையாலும்; நிஷித்த சாதுர்விதய பரதிபாதநமுமேக ப்ராஸங்

கிகமாக மீளவும் நமஸ்ஸப்தார்த்தத்தைப் பேசுகையாலும், இவ்வள வும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயத்து. *

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் - ஸித்தோபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப்பெறும் சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேக்ஷிதங்களையும், பராபகாநதர பரித்யாக ஹேதுவான ஸ்வரூப நாஸகத்வாதியையும், பரபத்தியின் ஸ்வரூபாநுகூலத்வாதியையும், ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத் வத்தையும், ததபராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமிடத்தி லும் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்படியையும், உபயரும் முன்னிடு மதுக்கு ப்ரயோஜந விஸேஷங்களையும், உபேய தசையிலும் ப்ராப்தி தசையிலு மிவன் ஸேஷத்வபாரதந்த்ரயங்களும் ஸ்வதோஷ நிவ்ருத்தியும் ப்ராப்தவ விரோதியாமபடியையும், தன்னாலவரும் நன்மையி லவனாலவரும் நன்மைகளுள்ள வாசியையும், ஈஸ்வரனே ரக்ஷகன் தான் தனக்கு நாஸகனென்னுமதையும், தன்னைத்தான் நஸிப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், அஹங்காரமும் விஷயங்களும் ஸ்வ ருபேணவும் பாகவத விரோதத்தை விளைத்து மிவன் ஸ்வரூபத்தை நஸிப்பிக்கும்படியையும், பாகவதாபசார க்ரௌர்யத்தையும், தத் ப்ரஸங்கத்திலே பாகவத மாஹாத்ம்யத்தையும், இவன் திநசர்யை யும், திநசர்யோக்தங்களுடைய ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த் திக்கும்போதைக்கு அபேக்ஷிதமான வஸ்துவயாதியையும், ததசர மோகத கர்த்தவ்யரூபகைங்கர்ய வேஷத்தையும், கைங்கர்ய தத் பூர்வ தசைகளில ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியையும், இவ னுக்குண்டான குணசதுஷ்டயத்தையும், தத்விஷய விபாகத்தையும், அதில அஸக்தி விஷய நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தையும் சொல்லுகை யாலே, அதிகாரி நிஷ்டாகரமம் சொல்லப்பட்டது.

---

* ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரம் உபாயத்தை யும், அநந்தரம் ஏதத்துபாயாதிகாரி நிஷ்டையையுஞ் சொல்லுகை யாலே [307-வது வாக்யமளவாக] பூர்வகண்டார்த்தத்தையும், அவ்வதிகாரி நிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷி தங்களைச் சொல்லுகிறவிதுக்குள்ளே [160-வது வாக்யந்துடங்கி] உத்தரகண்டார்த்தத்தையும் சொல்லிற்றாய்த்து. [8-வது பக்கம் - 28-வது வரியையும், 11-வது பக்கம் 7-வது வரிதுடங்கி 16-வது வரியளவாகவும் நோக்குக.]

ஸதாசார்ய லக்ஷண ப்ரகரணம்

308. அவ—அநந்தரம், (தான் ஹிதோபதேஶம் பண்ணும் போது) என்று துடங்கி, (உகப்பு முபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்க வேணும்) [365] என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்குக் கீழ்ச்சொன்ன வாத்த விஶேஷங்களுக்கெல்லா முபதேஷ்டாவான வாசார்ய விஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்யநுவ்ருத்தி ப்ரகாரங்களை தர்ஶிப்பிக்கைக்காக, ஸதாசார்ய லக்ஷணமும், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணமும், தது பயருடைய பரிமாற்றம், இவை யிருக்கும்படியை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு அஶக்தி விஷயமான நிஷித்தங்கள் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே, அவையெல்லாவற்றிலும் க்ரூரநிஷித்தமபரோபதேஶ ஸமயத்தில விப்ரதிபத்தியென் றருளிச் செய்கிறார்.

மூ—308 தான் ஹிதோபதேஶம் பண்ணும் போது தன்னையும் ஶிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம்.

வ்யா:—(தான ஹிதோபதேஶம பண்ணும்போது) இத்யாதிவாக்யத்தாலே. அதாவது-* கீழ்ப்ரகரணத்தில சொல்லப்பட்ட வதிகாரி லக்ஷணங்க ளெல்லாவற்றாலும குறைவற்றிருந்துள்ளதான, உஜ்ஜீவிஷுக்களாய வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக் குஜ்ஜீவநஹேதுவான மந்த்ரரூப ஹிதத்தை யுபதேஶிக்கும் காலத்தில், உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேஶபாத்ரனான ஶிஷ்யனையும், உபதேஶ பலத்தையும விபரீத ப்ரதிபத்திபண்ணுகை, பூர்வோக்த நிஷித்தங்களிற்காட்டில க்ரூரநிஷித்த மென்கை. அவ்வோ நிஷித்தங்கள் இவன் றனக்கு நாஶகமித்தனையிறே; அவ்வளவன் றிக்கே, இவனுக்கும் உபதேஶங் கேட்டவனுக்கும கேடாகையாலே இத்தை அவற்றிலுங் காட்டில க்ரூரநிஷித்த மென்கிறது. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை) [312] என் றிறே மேலசொல்லத் தேடுகிறது.

309. அவ—தன்னையும் ஶிஷ்யனையும பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கையாவதேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே, அவற்றை யுபபாதிக்கிறார்.

* "கீழ் ப்ரபந்தத்தில்" என்றும பாடங்காண்கிறது.

ஸூ:—309 தன்னைமாறுடி நினைக்கையாவது - தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; ஶிஷ்யனை மாறுடி நினைக்கையாவது - தனக்கு ஶிஷ்ய னென்று நினைக்கை; பலத்தை மாறுடி நினைக்கையாவது - த்ருஷ்டப்ரயோஜநத்தை யும், ஶிஷ்யனுடைய வுஜ்ஜீவநத்தையும், பக வத் கைங்கர்யத்தையும், ஸஹவாஸத்தை யும், பலமாக நினைக்கை.

வ்யா:—(தன்னை மாறுடி நினைக்கையாவது) என்று துடங்கி. அதாவது - உபதேஷ்டாவான தன்னை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாறுடி நினைக்கையாவது) - உபதேஶ ஸமயத்தில் தன்னுடைய வாசார்யனையே யிவனுக் குபதேஷ்டாவாகவும் தானங்குத்தைக்குக் காரணபூதனுகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டு உபதேஶிக்க வேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாதே, ஆசார்ய பரதந்த்ரனு யிருக் கிற தன்னை இவனுக்காசார்யனென்று நினைக்கை. உபதேஶ பாத்ர னுன ஶிஷ்யனை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாறுடி நினைக்கையாவது) - தன்னைபோதி இவனையும் தன்னுடைய வாசார்யனுக்கு ஶிஷ்யனுக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேஶிக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, இவனைத் தனக்கு ஶிஷ்யனென்று நினைக்கை. உபதேஶ பலத்தை யுள்ளபடி நினையாதே (மாறுடி நினைக்கையாவது) - பரோபதேஶம் பண்ணுமளவில், இவ்வாத்மா திருநதி 640 "ஆளுமாளார்" என்கிற விஷயத்துக்கு மங்களாஶாஸநத்துக் காளாகவேணும் என்னுமிதுவே பலமாக உபதேஶியாதே, இவனால் வருமர்த்த ஶுஶ்ருஷாரூபமான த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையாதல், ஶிஷ்யனுனவிவன் ஸம்ஸார துத் தீர்ணனுய் வாழுகையாகிற உஜ்ஜீவநத்தையாதல், திருநந்தவனுதி களைச் செய்கிறதிலுங்காட்டி லோராத்மாவைத் திருத்தினுல் எம் பெருமான் றிருவுள்ள முகக்கையாலே இப்படி யிருந்துள்ள பகவத் கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கும்நாள் தன் தனிமை தீரக் கூடிவர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல், உபதேஶத் துக்கு பலமாக நினைக்கை யென்றபடி.

310. அவ:—இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடிதானென் னென்கிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸா ப்ரஶ்நத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவை ஸித்திக்கும் வழி யருளிசெய்கிருர்

மூ—310 நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்? ஶேஷபூதனான ஶிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்; ஈஶ்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்; ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்; உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்.

வ்யா—(நினையாதிருக்க) என்று தொடங்கி. (ஶேஷபூதனான ஶிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்) என்றது - ஶிஷ்யனானவன் தனக்கு ஶேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்றநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையாலே, கிஞ்சித்கார மில்லாதபோது ஶேஷத்வம் கூடாதென்று தன ஸ்வரூப லாபத்துக்காகத் தன்னாலான கிஞ்சித்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, ஆர்த்த ஶுஶ்ரூஷைகளாகிற த்ருஷ்ட பலம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (ஈஶ்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்) என்றது - எதிர்சூழல் புக்குத் திரிந்து தன் விஶேஷ கடாக்ஷங்களாலே அத்வேஷாதிகளை யுண்டாக்கி ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயணத்திலே மூட்டி இவ்வாசார்யனுடைய உபதேஶாநவயத்தை யுண்டாக்கி அதடியாக இவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று * மக்கரைப்படுத்தவேணுமென்கிற வெம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே ஶிஷ்யனானவனுடைய வுஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கு மென்றபடி. (ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) என்றது - இவன் ஹிதோபதேஶம் பண்ணி மங்களாஶாஸநத்துக் காளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ! என்றநுஸந்தித்திருக்கும் தன்னுடைய வாசார்யன் நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) என்றது - அநாதிகால மஹங்கார மமகாரங்களாலே நஷ்டப்ராயனாய்க் கிடந்தவென்னை அஹேதுகமாக வங்கீகரித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே யவற்றில் ருசியைமாற்றி மங்களாஶாஸநத்துக் காளாம்படி பண்ணின † மஹோபகாரகனன்றோ என்கிற உப

* "அக்கரைப்படுத்த வெண்ணுகிற" என்றும் பாடங்காண்கிறது. † "மஹாநுபாவனன்றோ" என்றும் பாடம்.

கார ஸ்ம்ருதியாலே, ஶிஷ்யனானவன் க்ஷணகாலமும் பிரியக்ஷமனன்றிக்கே கூடிநடக்கையா லவனோடுண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்கு மென்றபடி.

311. அவ:—இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இப்பலசதுஷ்டயமும் ஶிஷ்யேஶ்வரஸ்வாசார்யர்கள் நினைவாலே ஸித்திக்குமென்னுமிட மருளிச்செய்து, உபதேஶத்துக்கு ஸாக்ஷாத் பலமாயுள்ளதும் உபதேஷ்டாவான வாசார்யபாரதந்த்ரனுக் குபதேஶபாத்ரமான விவனைக்குறித்துண்டா மாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும்படியை ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—311 ஸாக்ஷாத்பலமு மாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்? தன் நினைவாலும் ஈஶ்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும்.

வ்யா:—(ஸாக்ஷாத்பலமும்) என்று துடங்கி. (ஸாக்ஷாத்பலமாவது) - உபதேஶபாத்ரமான விவன் திருநதி மங்களாஶாஸநத்துக்காளாகை; இது (தன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது) - உபதேஷ்டாவான தான் விபரதிபத்திக ளொன்றுமின்றி இதுவே பலமாக நினைத்து உபதேஶிக்கவே அவனப்படி திருந்தி மங்களாஶாஸநாதிகாரியாகை. (ஆசார்யத்வமாவது) - தன்னை யாசார்யபாரதந்த்ரனாகவே யநுஸநதித்திருக்கிற விவன் தன்பக்க லுபதேஶங்கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யனாகை; இது (ஈஶ்வரன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது) - இப்படி தன்னையும் ஶிஷ்யனையும் பலத்தையும் விப்ரதிபத்திபண்ணாதே உள்ளபடியநுஸந்தித்து உபதேஶிக்கும் பரிபாகமுடையனானவிவ னிவனுக்காசார்யனென்று நினைப்பிட்டருளுகையாலே இவனுக்காசார்யத்வமுண்டாகை.

312. அவ:—இங்ஙனன்றி க்ரூரநிஷித்தமாக வடியில்சொன்ன விப்ரதிபத்தியோடே யுபதேஶிக்கி லுபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாதென்கிறார்.

மூ:—312 இப்படியொழிய வுபதேஶிக்கி லிருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை.

வ்யா:—(இப்படியொழிய) என்று துடங்கி. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை) என்கிறது - கீழ்ச்சொன்னபடியே யதாப்ரதிபத்தியோடே யுபதேஶிக்கிலொழிய ஈஶ்வரனிவனை யாசார்யனாக

நினைப்பிடாமையாலே, உபதேஷ்டாவுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூப ஸித்தி யில்லை; இப்படி யதாப்ரதிபத்தியோடே இவனுபதேஸியாத வளவில் உபதேஸஸித்தி யில்லாமையாலே, உபதேஸ பாத்ரமான வவனுக்கு ஸிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லையென்கை

313. அவ'—ஆசார்யனுக் கிரண்டு குண மவஸ்யம் வேணு மென்கிறார்.

மூ—313 ஆசார்யனுக்கு ஸிஷ்யன் பக்கல் க்ருபையும், ஸ்வாசார்யன்பக்கல் பாரதந்த்ர்யமும் வேணும்.

வ்யா'—(ஆசார்யனுக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது - உபதேஷ்டாவான வாசார்யனுக்கு, உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய்வந்து உபஸந்நனான ஸிஷ்யன்பக்கல், ஐயோ! என்றிரங்கி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப்பான உபதேஸாதிகளைப் பண்ணுகைக்கீடான க்ருபையும், தன்னைக் கர்த்தாவாக நினையாதே அத்தலைக்குக் காரணபூதனுக வநுஸந்திக்கைக்கீடான ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யமும், அவஸ்ய முண்டாக வேணுமென்கை.

314. அவ —இவற்றால் பலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—314 க்ருபையாலே ஸிஷ்யன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

வ்யா.—(க்ருபையாலே) என்று துடங்கி. அதாவது - அப்படியவன் ஸ்வரூபம் திருந்துமளவும் உபதேஸாதிகளைப்பண்ணிப் போரு மிவன் க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையாலே ஸிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்; ஸ்வகர்த்ருத்வ புத்தியற்று ஸ்வாசார்ய காரணபூதனுகத் தன்னை யநுஸந்திக்கைக்கும் மற்றும் ஸர்வகார்யத்திலும் தததீநனாய வர்த்திக்கைக்கு முடலான பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஆசார்யனான தன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கு மென்கை.

ஆக, கீழ்ச்செய்யப்பட்டது - ஹிதோபதேஸ ஸமயத்தில் ஸ்வவிஷயத்திலும் ஸிஷ்ய விஷயத்திலும் பலவிஷயத்திலு முண்டாம் விப்ரதிபத்திகள் கரூரநிஷித்தமென்றும், அந்த விப்ரதிபத்திகள்தா னின்னதென்றும், இவன் நினையாதிருக்க திருஷ்டப்ரயோஜ

நாதிகள் வநது ஸித்திககும வழியும், ஸாக்ஷாத பலாசார்யத்வங்கள் ஸித்திககும் வழியும், இபபடியன்றியே விபரதிபத்யா உபதேஶிககி லுபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாமையும், ஆசாரயனுனவனுக கவஶ யாபேக்ஷித குணத்வயமும், ததுபய பலமும் சொலலிற்றாய்த்து.

315. அவ:—இபபடி உபதேஶாநுகுண நியமங்களை தாஶிப் பித்த வநநதரம, உபதேஶிககுமளவில இன்னமந்த்ரத்தை யுபதே ஶித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசாரயனென்ப தென்கிறார்.

மூ—315 நேரே ஆசார்யனென்பது - ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை யுப தேஶித்தவனை.

வ்யா—(நேரே) என்று துடஙகி. (நேரே ஆசாரயனென்பது) என்கிறது - ஆசார்யத்வம் குறைவற வின்றியிருககசசெய்தே பர தீதிமாதரங்கொண்டு சொலலுமளவன்றிககே ஸாக்ஷா தாசாரய னென்று சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமநத்ர ததை யுபதேஶிதத வனை) என்றது - 641 "ஐஹலௌகிக மைஶவாயம்" இதயாதிப படியே அகில பலபரதமா யிருநததேயாகிலும் அநயபலங்களில தாதபாயமின்றிககே மோக்ஷபலத்திலே நோக்காயிருக்கையாலே, 642 "ஸாவ வேதாநத ஸாரார்ததஸ் ஸம்ஸாரார்ணவ தாரகஃ - கதி ரஷ்டாக்ஷரோ நருணா மபுநர்பவ காங்க்ஷிணும்" என்கிறபடியே ஶம ஸார நிவாததகமாய, அதஏவ 643 "மநதராணும் பரமோ மநத்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுததமம் - பவித்ரஞ்ச பவிதராணும் மூல மநதரஸ் ஸநாதநஃ" என்கிறபடியே ஸர்வமநதராநத ரோதக்ருஷ்ட மான் பெருமையையுடைத்தான திருமநதர ததை, ஸம்ஸாரநிவர்தத கத்வ ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேஶிததவனை யென்கை. த்வயம பூர்வோத்தரவாகயங்களாலே இதில மத்யம சரமபத விவரணமாய், சரமஶ்லோகம் பூர்வோத்தராரததங்களாலே அதில பூர்வோததர வாக்ய விவரணமா யிருககையாலே, மற்ற ரஹஸ்யதவயமும் பரதம ரஹஸ்யமான விததோடே அநயமா யிருககையாலே, இத்தைச் சொலலவே அவற்றினுடைய வுபதேஶமும தன்னடையே சொல லிற்றாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, (பெரிய திருமநத்ரத்தை யுப தேஶித்தவனை) என்கிறார். ஆகையால், இது ரஹஸ்யத்ரயோப தேஶாத்துக்கு முபலக்ஷணம்.

316. அவ:—பகவந் மந்த்ரங்களி லேதேனுமொன்றை யுப தேஶித்தவர்களுக்கு மாசார்யத்வமில்லையோவென்ன வருளிச்செய கிறார்.

மூ—316 ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரங்களு மான பகவந்மந்த்ரங்களை யுபதேஶித்தவர் களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை.

வ்யா:—(ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய) என்று துடங்கி. அதா வது - ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே வளாக்கு மவையாய, பெருமையின்றிக்கே க்ஷுத்ரங்களுமா யிருந்துள்ள தத் தத் பகவந்மந்த்ரங்களை யுபதேஶித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்ட்ருத்வப்ர யுக்தமான வாசார்யத்வ ப்ரதீதிமாத்ரமொழிய தத்பூர்த்தி யில்லை யென்கை.

317. அவ·—க்ஷுத்ரங்களென்பது க்ஷுத்ரதேவதா மந்த்ரங் களையன்றோ? பகவந்மந்த்ரங்களை யிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—317 பகவந்மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்கிறது பலத்வாரா.

வ்யா:—(பகவந்மந்த்ரங்களை) என்று துடங்கி. அதாவது - பர தேவதையான பகவத் விஷயமாகையாலே வந்த பெருமையை யுடைய மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்று சொல்லுகிறது, அர்த்த காம புத்ர வித்யாதி க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கிற வழியாலே யென்கை.

318. அவ:—ஸம்ஸார வர்த்தகங்களென்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—318 ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களென்கிறது மத்தாலே.

வ்யா:—(ஸம்ஸார) இத்யாதியாலே. (அத்தாலே) என்றது - ழ்சசொன்ன பந்தகமான க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கையாலே யன்கை.

319. அவ·—ஆனால் இவற்றுக் கிது ஸ்வாபாவிகமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—319 இதுதான் ஔபாதிகம்.

வ்யா—(இதுதான்) என்று துடங்கி. (இதுதான்) என்று - க்ஷுத்ர பலபரத்தவத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. (ஔபாதிகம) என்றது - உபாதி ப்ரயுக்தமாய் வந்தத்தென்கை யென்கை.

320. அவ—அத்தை யுபபாதிக்கிறார்.

மூ—320 சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

வ்யா—(சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்று. அதாவது - பகவந் மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷபரத்தவ ஶக்தியு முண்டாயிருக்கச்செய்தே, இவற்றினுடைய க்ஷுத்ரபலபரத்தவம், ப்ரக்ருதி வஶ்யனான சேதநனுடைய க்ஷுத்ரபல ருசியாலே வருகை யாலே யென்கை. ஐஶ்வர்யகாமர்க்கு கோபால மந்த்ராதிகளும், புத்ரகாமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும், வித்யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவமந்த் ராதிகளும், விஜயகாமர்க்கு ஸுதர்ஶந நாரஸிம்ஹ மந்த்ராதிகளு மாய், இப்படி நியமேந க்ஷுத்ரபலங்களையே கொடுத்துப் போரு கிறவிது, 'சேதநருடைய ருசயநுகுணமாக விவவோமந்த்ரங்க ளிவவோபலங்களைக் கொடுக்கக் கடவதென்று ஶாஸ்த்ரம் நியமேந கல் பித்து வைக்கையிறே. அதுதான் சேதநருடைய ருசயநுகுண மாக கல்பித்ததாகையாலே, அவற்றுக்கவை ஸ்வாபாவிகமன்று, ஔபாதிக மென்னலாமிறே.

ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண ப்ரகரணம்

221. அவ.—ஆக, (தான் ஹிதோபதேஶம பண்ணும்போது) [308] என்று துடங்கி, (ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை) [316] என்னு மளவும - ஆசார்ய ஸ்வரூப ஶோதநம்பண்ணி, அநந்தரம், அதின் மேல் வந்த ப்ராஸங்கிக ஶங்கைகளையும பரிஹரித்தார் கீழ் ; மேல் ஶிஷ்ய ஸ்வரூப ஶோதநம் பண்ணுகிறார்.

மூ—321 ஶிஷ்யனென்பது - ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தி யும், பலஸாதந ஶுஶ்ரூஷையும், ஆர்த்தி யும், ஆதரமும், அநஸூயையு முடைய வனை.

வ்யா.—(ஶிஷ்யனென்பது) என்று துடங்கி. (ஶிஷ்யனென் பது) என்றது - உபதேஶ ஶ்ரவணமாத்ரங்கொண்டு மேலெழுந்த வாரியாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, ஶிஷ்யனென்று முக்யமாகச் சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸாதயாநதர நிவருததியாவது) - ஸவரூப விரோதியான வைஶவாய கைவல்யஙகளாகிற பராபயாநதரததில மறநது மநவய மறறிருககை. அன்றிககே, இவவாசாாயன்றனனையொழிய வேறெரு பராபயவஸது வறியேனெனறிருக்கையாகவுமாம. (பலஸாதந ஶுஶ்ரூஷையாவது) - 644 "குரு ஶுஶ்ரூஷயா வித்யா" என்கிற படியே ஆசாரியனைத தாங்பண்ணுகிற ஶுஶ்ரூஷையாலே ஸநதோஷிபபித்து ஜ்ஞாநோபஜீவநமபண்ணுகை பராபதமாகையாலே, ஆசாாயன் தனககுபகரிககிற தததவஜ்ஞாநமாகிற பலததினுடைய ஸிததிககு ஸாதநமாயிருநதுள்ள வாசாாயபரிசாயை. அன்றிககே, ஸ்வரூபாநுரூபமான பலததிலும ஸாதநததிலு முண்டான ஶ்ரோதுமிசசை யாகவுமாம் அதவா, ஆசாாயமுகோலலாஸமாகிற பலததுககு ஸாதநமான ததபரிசாயை யென்னவுமாம். (ஆாததி யாவது) - 645 "இருள் தருமாஞாலம்" என்கிறபடியே பிறநதஜ்ஞாநத் துக்கு விரோதியான விவவிபூதியினின்றும கடுகப போகபபெறுமை யாலேயுள்ள கலேஶம, அன்றிக்கே, ஆசாாய விகாஹாநுபவாலா பததில க்லேஶமாகவுமாம. (ஆதரமாவது) - உததரோத்தர மநு புபூஷை விளையுமபடி ஆசாாயனருளிசசெயகிற பகவத்குணநுபவத் தில மேன்மேலு முண்டாகாநிறகிற விருபபம. அன்றிககே, (ஆசார் யனைக்கண்டால பசியன் சோற்றைககணடாபபோலே) [243] ததநு பவ கைஙகர்யங்களிலே மண்டி விழுமபடியான விருபபமாகவுமாம். (அநஸூயையாவது) - ஆசார்யன் பகவத பாகவத வைபவங்களைப் பரக்க உபபாதியா நின்றால, 646 "ப்ரவக்ஷ்யாம யநஸூயவே" என் னும்படியதி லஸூயையற்றிருககை. அனறிககே, ஆசாாயனுடைய உதகாஷத்தையும ஸபரஹமசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையுங் கணடால அதிலஸூயை யறறிருககை யென்னவுமாம். 173 "அஸூயா பரஸவஃ" எனகிற விதுக்கு, "ஹிதம சொன்னவனுடைய உத் காஷமேயாயததுப பொறுதது" என்றிறே பூர்வர்க ளருளிச்செய் தது. பகவதவிஷயததிலுட்பட வஸூயைபண்ணுநினறால ததீய விஷயததில் சொலலவேணுமோ. 647 "இதநது தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம யநஸூயவே" என்றுணிறே. ஆக, இபபடியிருநதுள்ள ஸத்குண ஸம்பநநனையாய்தது நேரே ஶிஷயனென்பது.

322. அவ:—இபபடி உக்தலக்ஷணயுக்தனான ஶிஷயனுக்கு ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தி விஶேஷததை விதிககிறார் மேல.

34

ஸூ —322 மந்த்ரமும், தேவதையும், பலமும், பலாநுபந்திகளும், பலஸாதநமும், ஐஹிகபோகமுமெல்லா மாசார்யனே யென்று நினைக்கக் கடவன்.

வ்யா—(மந்த்ரம) என்று தொடங்கி. அதாவது 648 "மந்தாரம த்ராயத இதி மந்த்ரः" என்கிறபடியே அநுஸந்தாதரு ரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும, தத்பரதிபாத்ய பரதேவதையும், தத்ப்ராப்த்ய லப்யமான கைங்கர்யரூப மஹாபலமும, தத்நுபந்திகளான அவித்யாதி நிவ்ருத்திபூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்பாவமும் ஸாலோக்யாதிகளுமாகிற விவையும், ததாவித பலப்ரதமான ஸாதநமும், புத்ர தார க்ருஹ க்ஷேத்ர பஶ்வந்நாத்யநுபவரூபமான விஹ லோகத்தில் போக்யமாகிற விவையெல்லாம் நமக்கு நம்முடைய வாசார்யனேயென்று ப்ரதிபத்திபண்ணக்கடவ னென்கை. 649 "குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி: - குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம - குருரேவ பர:காமோ குருரேவ பரந்தநம் - யஸ்மாத் தது பதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத குருதரோ குரு:" என்றும் 650 "ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம ஸசாஷ்டாக்ஷரதோ குரு: - இத்யேவம யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ் தே மநீஷிபி:" என்றும, இப்படி ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகையாலே, (நினைக்கக்கடவன்) என்று விதிரூபேண வருளிச்செய்கிறார்.

323. அவ:—இப்படி தாமருளிச்செய்த விவ்வர்த்தத்தி லாப்திக்குடலாக விது பரமாசார்ய வசந ஸித்தமுமென் றருளிச்செய்கிறார்.

ஸூ —323 "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ஶ்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தை பரமாசார்யருமருளிச்செய்தார்.

வ்யா:—(மாதா) என்று தொடங்கி. அதாவது 4 "மாதாபிதாயுவதயஸ் தநயா விபூதி:" என்று - ஐஹிகபோகங்களையும, "ஸர்வம்" என்று - அநுக்த ஸகலத்தாலே மந்த்ர தேவதா பலாதிகளையுமெடுத்து, இத்தனையு மாழ்வார் திருவடிகளேயென் றருளிச்செய்கையாலே, அந்த ஶ்லோகத்திலே யிவ்வர்த்தத்தை பரமாசார்யரான வாளவந்தாரு மருளிச்செய்தா ரென்கை.

324. இப்படி யெல்லாமிவனே யென்றநுஸந்திக்கைக்கடி யேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—324 இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி.

வ்யா.—(இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி) என்று. அதாவது - இப்படி ஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமும் என்றநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க்கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்ய ஸூரிகளுடைய வநுபவத்துக்கு கர்ஹனுமபடிபண்ணின உபகாரா நுஸந்தாந மென்கை.

325. அவ—இவ்வுபகாரஸ்ம்ருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதம சரமாவதிகளை தர்ஶிப்பிக்கிறார்.

மூ—325 உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி, ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்தநிலம், ஈஶ்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

வ்யா:—(உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு) என்று துடங்கி. இச்சேதநன் முந்தற வநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே தனக்கிலத்தையு மறிவித்து பகவத்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தின வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே, (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. க்ருதஜ்ஞதையு முபகாரஸ்ம்ருதியும் பர்யாயம். ஆசார்ய கௌரவம் நெஞ்சில் பட்டபட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக்கொண்டுவந்து சேர்த்த வீஶ்வரன் பண்ணின க்ருஷிபரம்பரையைப் பின்னை யநுஸந்திக்கையாலே (முடிந்தநில மீஶ்வரன்பக்கல க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவு மீஶ்வரன்பக்க லுபகாரஸ்ம்ருதி யென்றபடி. இத்தால - பகவத் விஷயத்தை யுபகரித்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்க விழிந்தால, அவனுடைய வைபவம் நெஞ்சிலே யூறிருந்தவாறே, இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை நாமபெறற தெம்பெருமானாலேயன்றோ வென்று தத்க்ருதோபகாராநுஸந்தாநத்திலே சென்று தலைக்கட்டு மென்றதாயத்து.

326. அவ:—இனி, இந்த ஸதாசார்ய ஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ.—326 ஶிஷ்யனு மாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக்கடவர்கள்.

வ்யா:—(ஶிஷ்யனுமாசார்யனும்) என்று தொடங்கி. (அநயோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகையாவது) - ஶிஷ்யனாசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும், ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும். (நடத்தக் கடவர்கள்) என்றது - இதினுடைய வஶ்யகரணீயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

327. அவ.—இருவருமிரண்டையும் அநயோந்யம் நடத்தும் க்ரமமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

ஸூ —327 ஶிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்; ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறுடி நடத்தக்கடவன்.

வ்யா:—(ஶிஷ்யன்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யனாசார்யனுக்கிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில், தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக் வாசார்ய முகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னுடைய கிஞ்சித்காராதிகளாலே தானாசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப் போரக்கடவன்; மங்களாஶாஸநபரனாகையாலே இவ்விபூதிஸ்வபாவத்தால் திருவுள்ளத்திலொருகலக்கம் வாராதொழியவேணுமென்றும், அப்படியேதேனுமொன்று வந்தகாலத்தில் இத்தைப் போக்கித்தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்து, ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவனென்கை. (ஆசார்யன் மாறுடி நடத்துகையாவது) - ஹிதைகபரனாகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹானி வாராதபடி ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹாநோபாதாநங்களில் ஸ்காலித்யம் பிறவாமல் நியமித்து, ஸர்வகாலமும் நல்வழி நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான்நடத்தி, த்ருஷ்டத்தில் ஸங்கோசத்தால் இவன் மிகவும் நலங்குமளவில் இருந்த நாளைக்கு இவன் நலங்காமல் இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணுமென ப்ரார்த்தித்து, ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை.

328. அவ:—இப்படி செய்து போருமிடத்தி லிருவர்க்குமிரண்டும் ஸம்ப்ரதாகமா யிருக்குமோவென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார்.

மூ—328 ஶிஷ்யன் உகப்பிலே யூன்றிப்போரும்; ஆசார்யன் உஜ்ஜீவநத்திலே யூன்றிப் போரும்.

வ்யா—(ஶிஷ்யனுகப்பிலே) என்று துடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யன் சேஷபூதனாகையாலே ஶேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே யூன்றிப்போரும்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானாகையாலே தன்னுடைய ஶிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸாரோத்தீர்ணனாய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே யூன்றிப் போருமென்கை. ஆகையால், ஶிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே பரதாநமென்று கருத்து.

329. அவ—கீழ்ச்சொன்னவற்றால் பலிக்குமதனை யருளிச் செய்கிறார்.

மூ—329 ஆகையால், ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹ்ருத்தோஷத்துக் கிலக்காகையொழிய ரோஷத்துக் கிலக்காகைக் கவகாஶமில்லை.

வ்யா.—(ஆகையால்) என்று துடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யனாசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும் ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும் பரதாநமாக நடத்திப்போருகையாலே, ஶிஷ்யனானவிவனாசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாய்ப் போருகையொழிய அநிஷ்டகரணாதிகளாலே நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலே யில்லையென்கை. (ஆகையால்) என்று - உகப்பிலே யூன்றிப் போருமென்று சொன்ன தொன்றையும் அநுவதிக்கிறதாகவுமாம்.

330. அவ—ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக்குமோ, காலுஷ்யங்களுண்டாகாதோ, அதடியாக நிக்ரஹபாத்ரமாம்போது அந்த நிக்ரஹமிரண்டு தலைக்கு மெங்ஙனேயாகக்கடவதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—330 நிக்ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம்போது அது ஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.

வ்யா.—(நிக்ரஹத்துக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது-அநிஷ்டகரணாதிகளடியாக வாசார்ய நிக்ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம் தசையில் அந்த நிக்ரஹம் ஶிஷ்யனானவிவனை யபதேப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி

நியமித்து நல்வழி நடத்துகைக் குறுப்பாயக்கொண்டு ஹிதரூபமா யிருப்பதொன்றுகையாலே, இப்படி நம்மை நிக்ரஹிப்பதே என்று இவன் நெஞ்சுளேதல், இவனை யிப்படி நிகாஹிக்கவேண்டுகிறதே யென்று ஆசாரியன் நெஞ்சுளேதல செய்கை யன்றிக்கே, நிகாஹ விஷயமான விவனுக்கும நிகாஹாஶ்ரயமான வாசார்யனுக்கும் அநங்கீகார்ய மென்கை.

331. அவ —நிகாஹ முபாதேயமாகில நிகாஹகாரணமு முபாதேயமாகாதோவென்ன ?

மூ —331 ஶிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்.

வ்யா—(ஶிஷயனுக்கு நிகாஹ காரணம் தயாஜயம்) என்கிறுர் அதாவது - நிகாஹ முபாதேயமெனறு நினைத்து மீளவும் ததகாரணத்தைச செயயவொணணுது, யாதொரு காரணததாலே நீரிலே நெருப்பெழுமாபபோலே தன் விஷயததில குளிாநது தெளிநதிருக கிற வாசார்ய ஹருதயததிலே நிக்ரஹமெழுநதிருநதது, அநத காரணததை மறுவலிடாதபடி விடவேணு மென்கை.

332. அவ.—கீழசசொன்ன வாசாாய நிகாஹம் ஹிதரூப மென்று வைதமாக உபாதேயமாமளவன்றிக்கே, இவனுக்கு பாாபய கோடி கடிதமாயிருக்கு மென்னுமதை ஸதருஷ்டாநதமாக வருளிச செய்கிறுர்.

மூ—332 நிக்ரஹந்தான் பகவந் நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்கதம்.

வ்யா:—(நிகாஹநதான்) என்று துடங்கி. அதாவது - ஸவாசார்யன் ஸ்வஶிஷயததில ஹிதரூபேணபண்ணுகிற நிகாஹநதான், ஸ்வவிரோதி நிவருததிக் குறுபபாகையாலே, 651 "கொண்ட சீற்ற மொன்றுண்டு" 652 "செய்யேல தீவினை" இத்யாதிகளிற் சொலலு கிற பகவந நிகாஹம்போலே புருஷாாததகோடியிலே அநதர்பூத மென்கை. "ஆசார்ய னாத்தகாமங்களில் நசையற்றவனுகையாலே அவை ஹேதுவாகப பொறுக்கவும் வெறுககவும ப்ராபதியிலலை, இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுததாணுகில் அதுவும் பாாபயாநதர்கதமாககடவது" என்று இது தன்னை மாணிக்கமாலையிலே ஜீயர்சான் பிள்ளை யருளிசசெய்தாரிறே.

333. அவ:—கீழிருவர்க்கும் ப்ராதாந்ய கருத்யங்களாகச் சொன்ன ஹிதகரண பரியகரணங்களின் வேஷத்தை விசதமாக வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—333 ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன்; ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

வ்யா:—(ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி. அதாவது - உஜ்ஜீவந பரனான வாசார்யன், உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸத்தி பண்ணி உகப்பிலே யூன்றிப்போருகிற ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை பராமாதிகமாகவும் ஒரு பழுது வாராதபடி யேகாகரசித்தனாய்க்கொண்டுபதேசாதிகளாலே நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவன்; பரியபரனான ஶிஷ்யன், தன்னுடைய உஜ்ஜீவநபரனாய் தன் ஸ்வரூப ரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டுபோருகிற வாசார்யனுடைய திருமேனியை யுசித கைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமும் மேகாகரசித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவனென்கை.

334. அவ:—இப்படி யிருவருமிரண்டையும் பேணினால் இரண்டுக்கும் பலிக்குமதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—334 இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய், பகவத் கைங்கர்யமுமா யிருக்கும்.

வ்யா:—(இரண்டும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆசார்யனாலே ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும், ஶிஷ்யனாலே ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணுகையும் ஸ்வாஸாதாரணாகாரங்களாகையாலே, இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய்; 653 "அஹமந்நம்" என்கிறபடியே அவனுக்கு போக்யமாகைக்கு யோக்யமாயவைத்து அநாதிகால மப்படி விநியோகப்படப்பெறாமல் கிடந்த விவன் ஸ்வரூபம் தாத்ருஶ விநியோகார்ஹமாகத் திருந்தும்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும், 654 "நன்கென்னுடலங் கைவிடான்" என்கிறபடியே - அவனுக்கு விட்டுப்பிடிக்க ஸஹியாதபடி போக்யமாயிருக்கிற வாசார்ய விக்ரஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையும், பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இவைதான் வஸ்துகத்யா பகவத் கைங்கர்யமுமா யிருக்குமென்கை.

335. அவ:—இப்படி வ்யவஸ்திதமாகவேணுமோ, ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணத்திலும் ஶிஷ்யனுக்குத் தன்னு

னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திலு மநவயமுண்டானால் வருமதென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—335 ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூப ஹாநி ; ஶிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வ ரூபஹாநி.

வ்யா—(ஆசார்யனுக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது - தன்னு டைய தேஹயாத்ரையில் தானுபேக்ஷகனாயிருக்க ஶிஷ்யனானவன் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையொழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தான் ரக்ஷிக்கையாகிற விது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி ; தானாசார்யன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான பின்பு தன் ஸ்வரூபத்தை யவன் பேணிக்கொண்டுபோரக் கண்டிரு க்கையொழிய தான் தன்னாத்மரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிற விது, ஶிஷ்யனுக்கு ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநியென்கை. ஆகையால், மற்றும், ஶிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷண மும், ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணமும் கர்த்தவ்ய மன்றென்றதாய்த்து.

336. அவ—இனி, ஆசார்யனும் ஶிஷ்யனு மிப்படி தந்தா முக்கு வ்யவஸ்திதங்களான வாத்மரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில், அவஶ்யம் பரிஹரணீயங்களான விரோதிகளை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—336 ஆசார்யனாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் அஹங்காரம் விரோதி ; ஶிஷ்யன் தேஹ ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோதி.

வ்யா:—(ஆசார்யனாத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில்) என்று துடங்கி. அதாவது - ஹிதபரனான வாசார்யன் ஸ்வோபதேஶாதி களாலே ஶிஷ்யாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், நான் ரக்ஷித்துக் கொண்டு போருகிறேன் என்கிற வஹங்காரம், ஆசார்ய பாரதந்த்ர மாகிற தன்னதிகார விரோதி ; ப்ரியபரனான ஶிஷ்யன் த்ரவ்யாதிக ளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய த்ரவ்யங்களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு

போருகிறேன் என்கிற மமகாரம், ஶரீரார்த்த ப்ராணாதிகளெல்லா மாசார்யஶேஷமென்றிருக்கக்கடவ தன்னதிகார விரோதி யெனகை.

337. அவ.—ஆசார்யனுக்கும் ஶிஷ்யனுக்கும் தந்தாமுடைய தேஹரக்ஷண தசையில பரதிபததி விஶேஷங்களை வகுத்தருளிச் செய்கிறார் மேல.

மூ—337 ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்; ஶிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

வ்யா:—(ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி. (ஆசார்யன தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது - 655 "ஶரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்" என்கிறபடியே-ஶிஷ்யன் ஸர்வஸ்வமும் அடியிலே ஸமர்ப்பித்தமாகையாலே ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக் குறுப்பாக வவன் காலோசிதமாக நிருபித்தரிக்குமவற்றை, அவனதெனனும் நினைவின்றிக்கே தன்னதென்று வாங்கி விநியோகங் கொள்ளக்கடவ னென்கை.

(ஶிஷ்யன ஸ்வதேஹரக்ஷண மாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது-தனக்கோருடைமை யின்றிக்கே ஸகலமுமாசார்ய ஶேஷமாகையாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக குறுப்பாக விநியோகங் கொள்ளுமவற்றை ஆசார்யனுடைமை யென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி விநியோகங் கொள்ளக்கடவ னென்கை.

338. அவ.—ஆசார்ய தேஹரக்ஷணத்தில வந்தால, ஶிஷ்யன் தனக்குள்ளதெல்லா மங்குத்தை யுடைமையென்னும் நினைவாலே கொடுக்கையும், ஆசார்யனும் தாத்ருஶ வஸ்துவை வாங்குகையுமொழிய, ஶிஷ்யனுடைய மமதா தூஷிதமான வஸ்துவை யிருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவர்களல்ல ரென்கிறார்.

மூ—338 ஆசார்யன் ஶிஷ்யன்வஸ்துவைக் கொள்ளக் கடவனல்லன்; ஶிஷ்யன் தன்வஸ்துவைக் கொடுக்கக்கடவனல்லன்.

வ்யா:—(ஆசார்யன் ஶிஷ்யன் வஸ்துவை) என்று தொடங்கி. (ஶிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவ னல்லன்) என்றது - இவன்

மதீயம என் றபிமாநித்திருக்கும வஸ்துவை மறநதும் அங்கீகரிககக் கடவனல்ல னென்கை. (ஶிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக கொடுககக் கடவனலலன்) என்றது - ஸவகீயம் எனறபிமாநிததிருககும் வஸ் துவை, அஹங்கார மமகார ஸபாஶமுள்ளவை விஷம என்று வெருவியிருக்கும மருது பரக்ருதியான வாசார்யனுககு, விஷததை யிடுமாபபோலே ஸமாபபிககக்கடவனலல னென்கை.

339. அவ.—அபபடி கொள்ளுதல கொடுததல செய்தால வருவதென்னென்ன வருளிசசெயகிறார.

மூ—339 கொள்ளில் மிடியனும்; கொடுக்கில் கள்ளனும்.

வயா.—(கொள்ளில) என்று துடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யன் என்னது என்றிருககும் வஸ்துவை சாபலத்தாலே ஸ்வீகரிககில், ஈஶ வரனே அகிலபர நிரவாஹகனாய்ப போருகையாலே நமககென்ன குறையுண்டு என்றிருககும் பரிபூரணனான தான் தேஹ யாத்ரைக் குங்கூட முதலற்ற தரிதரனாயவிடும்; என்னது என்று புததிபண்ணி ஒன்றை யாசார்யனுககுக் கொடுக்கில, 655 "ஶரீரமாத்தம" இதயா திபபடியே அடியிலே ஸமாபபிதமாகையாலே ததீயமா யிருககிற வதிலே மதீயதவ புததி பணணுகையாலே ஆசாரய * ஸவாபஹாரி யாய் விடுமென்கை.

340. அவ —இவ்வளவேயன்று, ஸம்பநத ஹாநியும் வருமென் கிறார்.

மூ:—340 கொள் கொடை யுண்டானல் ஸம்பந்தங்குலே யும்.

வ்யா:—(கொள் கொடை) என்று துடஙகி. அதாவது - ஶிஷ யாசாரயத்வமாகிற ஸம்பநதமுண்டானல், ஶேஷபூதனான ஶிஷ்யன் 655 "ஶரீரமர்த்தம்" இதயாதிபபடியே ஸாவமு மங்குத்தைய தென னும் நினைவாலே ஸமாபபிககையும், அபபடி ஸமர்பபித்தவற்றை ஶேஷியான வாசார்ய னங்கீகரிககையும் முறையாயிருகக, இவன் தன்னது என்றபிமாநித்தவற்றை ஆசாரயன் ஸ்வீகரிக்கையும், இவன் என்னது என்றபிமாநிதத தொன்றை ஆசார்யனுக்கு ஸமர் ப்பிக்கையுமாகிற முன்றுகேடான கொள்கொடை யுண்டானபோது, ஶிஷ்யாசார்யத்வரூப ஸம்பநதம் குலைநதேவிடு மென்கை.

---

* ஸ்வாபஹாரி - சொத்தை யபஹரிததவன்.

341. அவ:—இப்படி தாரித்ர்யபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்பந்தங் குலைவதும் கொள்கொடைதானுண்டாகிலிறே; அது தானிவர்கள் செய்யார்களென்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக வருளிச் செய்கிறார்.

மூ.—341 இவன் மிடியனாகையாலே கொடான்; அவன் பூர்ணனாகையாலே கொள்ளான்.

வ்யா.—(இவன்) என்று தொடங்கி. அதாவது ஶிஷ்யனானவிவன், "ஸகலமு மாசார்ய ஸ்வம், நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவதொன்றுமில்லை" என்றிருக்கும் * மிடியனாகையாலே, நாமங்குத்தைக் கொன்றைக் கொடுக்கிறோம் என்று கொடான்; ஆசார்யனானவன், "ஈஶ்வரன் ஸகலபர நிர்வாஹகனாய் நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினியென்ன குறையுண்டு" என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே, இவனபிமாநத்துஷ்டமானவை யொன்றையு மங்கீகரியானென்கை.

342. அவ.—இந்த பூர்த்தி தாரித்ர்யங்களா லிருவர்க்கும் பலித்தவற்றை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—342 அவனுக்கு பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

வ்யா.—(அவனுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆசார்யனுக்கு, இவனபிமாநதுஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக் குடலான பூர்த்தியாலே, ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம ஜீவித்தது; ஶிஷ்யனானவிவனுக்கு, ஸ்வகீயத்வ புத்யா ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகல ததீயத்வ பாதிபத்தி ஸித்த தாரித்ர்யத்தாலே ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை.

343. அவ.—இனி, ஶிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமின்னதென் றருளிச்செய்வதாக, தத்விஷய ப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார்.

மூ.—343 ஆனால் ஶிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோ வென்னில்?

* மிடியன் - தரித்திரன். (வறியவன்)

வ்யா.—(ஆனால் சிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மொன்றுமில்லையோ வென்னில்) என்று. அதாவது - இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை யில்லையாகிலும், உபகார ஸ்ம்ருதி யுடைய சிஷ்யன் மஹோபகாரகனான வாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமொன்று மில்லையோவென்னி லென்கை.

344. அவ:—அதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

மூ—344 ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டு

வ்யா—(ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டு) என்று. அதாவது - ஸ்வரூபஜ்ஞனான சிஷ்யன் நினைவா லொருக்காலு மொன்றுமில்லை; ஸ்வக்ருஷிபல ஸந்துஷ்டனான வாசார்யன் நினைவாலே யுண டென்கை.

345. அவ:—அதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—345 அதாவது - ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்.

வ்யா—(அதாவது) என்று தொடங்கி. (ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன)-ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும், தததநுரூபங்களான உபாய வ்யவஸாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவை மூன்றுக்கு மநுரூபமான ஸம்யகநுஷ்டாநமும். இத்தால் - திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில் ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேமங்களையும், தததநுரூபாநுஷ்டாநங்களையுஞ் சொல்லுகிறது.

346. அவ:—ஆசார்யனுக்கு உகப்பாக இவன் பண்ணும் கைங்கர்யந்தான் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமாயிருக்கையாலே, ப்ரவ்ருத்தி ரூபமானவற்றை யருளிச்செய்த வநந்தரம், நிவ்ருத்திரூபமான வற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ—346 ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது-பகவத் த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும், பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையும், குரு மந்த்ர தேவதா பரிபவமும்.

வ்யா:—(ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது) என்று தொடங்கி. (பகவத் த்ரவ்யத்தை) இத்யாதியாலே - அவைதன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

347. அவ—இப்படி உபதேசித்தவற்றின் ப்ரகாரங்களை யடைவே விஶதீகரிக்கிறார் மேல.

மூ—347 பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது-ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யஶேஷத்வமும்; பகவத்போஜநத்தை விலக்குகையாவது - அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை.

வ்யா—(பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது) என்று துடங்கி (பகவத் த்ரவ்யம்) என்கிறது - 656 "பிறர் நன்பொருள்" என்னும்படி - ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்பருஹணீயமான ஆத்ம த்ரவ்யத்தை (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) - ஶேஷத்வைக நிரூபணீயமான வற்றைத் தனக்குரித்தாக நினைத்திருக்கை. (அந்யஶேஷத்வமாவது)* - பகவதேக ஶேஷமானவற்றை தத்இதரஶேஷமாக நினைத்திருக்கை. இதுதான் மாதா பித்ராதி தேவதாந்தர பர்யந்தமா யிருக்கும். இவையிரண்டும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலும் மத்யமாக்ஷரத்தாலும், கழிக்கப்படுகிறவையிறே. இதுதன்னை 638 "கிநதேந ந்கருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்று - ஸகல பாபமூலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே. (பகவத்போஜநம்) இத்யாதி. ரக்ஷணத்தை பகவத் போஜநமென்கிறது - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் அவனுக்கு பசித்தவனுக்கு உணவுபோலே தாரகமாயிருக்கையாலே, 657 "மண்ணும் விண்ணுமெல்லாமுடனுண்ட" என்கிற விடத்தில - [ரக்ஷணம் அவனுக்கு தாரகமாகையாலே 'உண்ட' என்கிறது, இல்லையாகில் காக்கும் என்னவமையும்] என்றிறே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தது. ஏவம்பூதமான அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகையாவது-"அவ ரக்ஷணே" என்கிற தாதுவாலே நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கு ரக்ஷிக்க இடமறும்படி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவருத்தனாகை. இதுதான், பகவதேகரக்ஷ்யத்வ ப்ரதிபாதகமான நமஸ்ஸாலே கழிக்கப்படுகிறதிறே.

348. அவ—அவன் ரக்ஷித்தருளும் க்ரமந்தான் என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—348 அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம். குருபரிபவ

---

* இது நடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில் வாக்யம்.

மாவது-கேட்டவர்த்தத்தின்படி யநுஷ்டியா தொழிகையும், அநதிகாரிகளுக் குபதேசிக் கையும் ; மந்த்ர பரிபவமாவது-அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியும், விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியும் ; தேவதா பரிபவமாவது - கரண த்ரயத்தையு மப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகை யும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழி கையும்.

வ்யா.—(அவனுடைய) என்று துடங்கி. அதாவது-ஸர்வரக்ஷக னான வவனுடைய ரக்ஷகத்வ கரமம், பரபந்நபரித்ராண மென்கிற ப்ரபந்தத்திலே விஸ்தமாகச்சொன்னோம், அங்கே கண்டுகொள்வ தென்கை. அதிலே, அவனையொழிந்தா ரடங்கலும அரக்ஷக ரென னுமத்தை பரதிபாதிதத வநந்தரம், [ஸர்வரன் மாதாபிதாககள் கைவிட்ட வவஸ்தையிலும் 658 "பின்னுநின் றடியேனுக குற்றனுய வளர்த்து" என்கிறபடியே தன்னுருககெடுதது வேற்றுருககொண்டு தாய்முகங்காட்டி யினசொல்சொலலியும" என்று துடங்கி "இவனே யெல்லாக்கும ரக்ஷகன்] என்கிறதளவாக, அவனுடைய ரக்ஷகத்வ கரமத்தை ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

(குருபரிபவம்) இத்யாதி. (கேட்டவர்த்தததின்படி யநுஷ்டியா தொழிகையாவது) - ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக வவனருளிச்செய யக்கேட்ட தயாஜ்யோபாதேய ரூபமான வர்த்தவிசேஷங்களுக்குத் தகுதியா யிருநதுள்ள தயாகஸ்வீகார ரூபமான வநுஷ்டாநததைப பண்ணுதொழிகை. (அநதிகாரிகளுக் குபதேசிக்கையாவது) - தனக்குத் தஞ்சமாக வவனுபதேசித்த ஸாராரததங்களை, நாஸ்தி க்யாதிகளாலே யிதுககதிகாரிக ளல்லாதவர்களுககு க்யாதிலாபாதி களை நச்சி யுபதேசிககை. (மநதரபரிபவம்) இத்யாதி. (அர்த்தததில விஸ்ம்ருதியாவது) - ஆசார்யன் அநத மநத்ரத்துக் கருளிச்செய்த யதார்த்தங்களைப பலகாலு மநுஸநதித்து நோக்கிக்கொண்டு போருகை யன்றிக்கே, ஒளதாஸீநயத்தாலே மறநதுவிடுகை. (விபரீ தார்த்த ப்ரதிபத்தியாவது) - ஆசார்ய னருளிச்செய்த ப்ரகார மன றிக்கே, மந்த்ரத்துக்கு விபரீதமாயிருககு மாததங்களை யிதுககர்தத மென்று ப்ராநதியாலே ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருககை. (தேவதா பரி பவம்) இத்யாதி கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே

ப்ரவணமாக்குகையாவது) - 372 "விசிதரா தேஹ ஸம்பததி ரீமவ ராய நிவேதிதும்" 659 "மாயவன்றன்னை வணஙகவைத்த கரண மிவை" என்கிறபடியே - பகவத பரிசர்யார்த்தஙகளாக ஸ்ருஷ்டங்க ளாய், 660 "உன்சின்னமுந திருமூர்த்தியுஞ சிநதித்தேததிக் கை தொழவே" என்கிறபடியே - அவனை நினைக்கைக்கும ஸ்துதிக்கைக் கும் வணஙகுகைககு முறுபபான மநோவாககாயஙகளை, ஸ்வரூப பராபதமலலாத ஹேயவிஷயஙகளிலே, மேட்டில நீர் பள்ளததிலே விழுமாபபோலே பரவணமாமபடி பண்ணுகை. (தத்விஷயத்தில பரவணமாக்கா தொழிகையாவது) - 661 "மாலகொண்ட சிநதைய ராய்" 662 "நாததழும்பெழ நாரணவென் றழைதது மெய்தழும் பததொழுது" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - ஸவரூபபராபத மான வவ்விஷயததில மண்டிவிழும்படி பண்ணுவியாதொழிகை. ஆக, 663 "மநத்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மநத்ர பரதே குரௌ - தரிஷு பகதிஸ் ஸதாகார்யா" என்றும - 664 "மநத்ரநாதம் குரும் மநத்ரம் ஸமத்வே நாநுபாவயேத்" என்றும - பூஜ்யமாகச் சொல் லபபடுகிற விம்மூன்று விஷயததையும் பரிபவிககையாவ திவை யாயதது

349. அவ·—ஆக, இபபடி ஆசார்ய பரீதயாக்தமாகச் செய்ய வேண்டுமவையும் தவிரவேண்டுமவையு மருளிசசெய்தாராய் நின் றார் கீழ்; இன்னமு மிவனுக கபேக்ஷிதமா யிருபபதொன்றை யரு ளிச்செய்கிறா மேல.

மூ:—349 **இவனுக்கு ஶரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் 665 "என்னைத் தீமனங் கெடுத் தாய்" 666 "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று உபகார ஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும்.**

வயா·—(இவனுககு) என்று துடஙகி. அதாவது - இவ்வதி காரிக்கு, ஶரீரததோடிருககுங் காலமித்தனையும், மஹோபகாரகனான வாசார்யன் பக்கலில, என்னுடைய தீயமனஸ்ஸைப போக்கினாய், அநநய பரயோஜநமாக வநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணும மநஸ் ஸைத் தநதாய் என்று உபகார ஸ்ம்ருதி யநுவர்த்திககவேணு மென்கை.

350. அவ:—மநஸ்ஸுக்குத தீமையாவ தேதென்னு மாகாங் க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ—350 மநஸ்ஸுக்கு தீமையாவது - ஸ்வகுணத்தை யும், பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினை க்கை

வ்யா—(மநஸ்ஸுக்கு) என்று தொடங்கி. (ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது) - ஸமஸ்தமான ஆத்ம குணங்கள் தனக்குண்டாகிலும், 667 "நிறை யொன்றுமிலேன்" 608 "நலந்தா னொன்றுமிலேன்" என்கிறபடியே - நமக்கோ ராத்மகுணமுமில்லை என்று தன் வெறுமையை யநுஸந்திக்க வேண்டியிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கிப்போ துண்டென்று தனக்குண்டான ஸத்குணங்களை [7] போரப்பொலிய நினைக்கை. (பகவானுடைய தோஷத்தை நினைக்கையாவது) - தனக்கு பரதந்த்ரமான விலவாத்ம வஸ்துவைத் தன்னுபேக்ஷையாலே அநாதிகாலம் காமத்தை வ்யாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவு மன்றிக்கே நிர்தயரைப்போலே யதாகர்ம பலதாயியாய நிரயங்களிலே தள்ளி யறுத்தறுத்துத் தீர்த்துமவன் கைக்கொண்டாலும் நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்னபோதின்னபடி செய்யும் என்று விஶ்வஸிக்க வொண்ணாதவன், என்றுப்போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரங்களையிட்டு தாம் ஸமஸ்தாப நம் பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு இங்ஙன் செய்கை முறைமையா யிருந்ததில்லையீ என்றுப்போலவும் நினைக்கை. அல்லது, ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான விஷயத்தில் நினைக்கலாவதொரு தோஷ மில்லையிறே. இனி, (பாகவத தோஷத்தை நினைக்கையாவது) - திருமேனியோடே யிருக்கையாலே மேலெழத் தோற்றுகிற வாகாரங்களையிட்டு, ப்ராக்ருதிவஶ்யர், அஹங்காராதிபரர் என்றுப்போலே நினைக்கை. ஆக, இது (ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கையாவது).

351. அவ—ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகா தென்கிறப்போலே, அத்தலைக்கும் சில தோஷமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகா தென்கிறதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார்.

மூ.—351 தோஷம் நினையாதொழிகிறது குணம்போலே யுண்டாயிருக்க வன்று; இல்லாமையாலே.

---

[7] போரப்பொலிய - மிகவும் பூர்ணமாக.

வயா—(தோஷம நினையா தொழிகிறது) என்று துடங்கி. அதாவது - பகவத பாகவத விஷயஙகளில தோஷம் நினையா தொழிகிறது, தனககு குணமுண்டாயிருகக வது நினையாதொழிகிறுப போலே உண்டாயிருகக நினையாதொழிகிறதனறு; முதலிலே யிவ விஷயங்களில அதிலலாமையாலே யெனகை. எஙஙனே யென்னில்? ஸாவமுகதி பரஸஙகம வாராதபடி தானிட்ட கட்டளையிலே அஙகீகரிககைககாக, 669 "ஒன்றி யொன்றி யுலகம படைததான்" என்றும், 445 "எதிர சூழலபுககு" என்றும சொலலுகிறபடியே - ஸகலாதமாக்களுடைய உஜஜீவநததுககு ஸருஷ்டயவதாராதிகளாலே கருஷி பணணிக்கொணடு போருகையாலே, அநாதிகால முபேக்ஷகளுக்கு கைவிட்டிருநதா னென்னவொண்ணாது; நிதயரைபபோலே காமாநுகுணமாக தண்டிககிறதும், மண் தின்ற பாளைஜயை நாக்கிலே குறியிட டஞசபபணணும் மாதாவைபபோலே ஹிதபரனுயச செய்கையாலே உஜஜீவநததுக குடலாமிததனை; நிரஙகுமஸ்வாதநதாயம பூரவம பநதஹேதுவாயப போநததேயாகிலும், கருபா பாரதநதரனு யங்கீகரிதத பின்பு, நித்யஸம்ஸாரியை நிதயஸூரிகளோடு ஸமாந போகபாகியாககுமளவில நிவாரகாறச செயகைக குறுப்பாமிததனை யாகையாலே, ஙலாகயமாமிததனை; க்ருஷ்ணவதாரததில் ஸ்வைர விஹாரம் 670 "யதிமே பாஹமசாயம் ஸ்யாத்" என்கிறபடியே தனககிநத போகததி லொட்டிலலாமையை வெளியிடுகைககாகவும், 671 "கோப்யஃ காமாத" என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவர்களைத தன்பக்கல ப்ரவணராககி யுத்தரிபபிக்கைக்காகவும் செயததாகையாலே, குணமித்தனையலலது குறறமன்று. இனி, பாகவதர்களும 672 "குற்றமின்றி குணம் பெருககி" என்கிறபடியே - நிர்தோஷராய் நிரவதிககுணரா யிருககையாலே, உள்ளுற வாராயந்து பாரததால, அவாகள் பககலிலும் காணலாவதொரு தோஷமிலலை யிறே. மற்றுமிபபுடைகளிலே பகவத பாகவத விஷயஙகளில் தோஷஙகள் தோறறிற்றகில பரிஹாரங்கள் கண்டுகொள்வது. இததையெல்லாம திருவுளளமபறறியாயதது (இலலாமையாலே) என்றிவ ரருளிசசெயதது.

352. அவ—தோஷமிலலை என்று ஸ்வபக்ஷத்தாலே ஸாதித்தார் கீழ; இனி, பரபக்ஷத்தாலே தோஷஸதபாவத்தை யங்கீகரிததுககொண்டு ததபரிஹாரத்தை யருளிசசெய்கிறார் மேல்.

மூ:—352 தோஷமுண்டென்று நினைக்கில், அது பர தோஷமன்று, ஸ்வதோஷம்.

வ்யா:—(தோஷமுண்டு) என்று துடங்கி. அதாவது கீழ்ச் சொன்னபடியன்றிக்கே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷமுண் டென்று நினைக்கில், அவர்கள் பக்கல் தனக்குத்தோற்றுகிற தோஷம் அவர்கள் தோஷமன்று தத் த்ரஷ்டாவான தன்னுடைய தோஷ மென்கை.

353. அவ:—அது ஸ்வதோஷமானபடியை ஸாதிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார்.

மூ:—353 ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்?

வ்யா:—(ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்) என்று. பர கதமாய்த் தோற்றுகிறவது ஸ்வதோஷமானபடி யெங்ஙனேயென்னி லென்றபடி.

354. அவ:—அதுக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—354 ஸ்வதோஷத்தாலும், பந்தத்தாலும்.

வ்யா:—(ஸ்வதோஷத்தாலும்) இத்யாதியாலே. அதாவது - * காசாதிதுஷ்ட த்ருஷ்டிமானுக்கு, சந்த்ர த்வித்வாதிகள் தோற்று மாப்போலே, நிர்தோஷமான விஷயங்களிலே தோஷம் தோன்றும் படியான துர்வாஸநாதுஷ்ட சித்ததையாகிற ஸ்வதோஷத்தாலும், பித்ராதிகள் தோஷம் புத்ராதிகள தாமாப்போலே அவர்களுக் குண்டான தோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடு தனக்குண் டான பந்த விஶேஷத்தாலு மென்கை. (ஸ்வதோஷத்தாலும்) என்கிறவிது, அத்தலையில் தோஷாபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லு கிறது; மற்றையது, தோஷவத்தையை யங்கீகரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறது.

355. அவ:—ஸ்வதோஷத்தாலே என்னலாவது தோஷந்தா னுண்டானாலன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—355 தோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும்.

வ்யா:—(தோஷமில்லையாகில்) என்று துடங்கி. அதாவது - சந்த்ர த்வித்வ தர்ஶநஹேதுவான சக்ஷுர்தோஷமில்லாதபோது

---

* காசः - நேத்ர ரோகம். (கண் வ்யாதி).

சநதரைகதவமே தோறறுமாபபோலே, தோஷதர்ஶந ஹேதுவான ஸ்வசிதத தோஷமிலலாதபோது பகவத பாகவத விஷயஙகளில குணபரதிபததியே நடகருமென்கை. அது நடவாமையால தோஷமுணடென்று கொள்ளவேணுமென்று கருதது.

356. அவ.—நடநததில்லையாகில வரும் தோஷமென்னென்ன வருளிசசெய்கிறார.

மூ —356 நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமேதோஷமாம்.

வயா:—(நடநததிலலையாகில) என்று துடஙகி. அதாவது - குணபரதிபததி நடவாதொழிநதால தோஷ பரதிபததியிறே நடபபது, அநத தோஷஜஞாநநதானே இவனுககு பகவந நிகரஹஹேது வான தோஷமாம்; இதடியாக வேறொரு தோஷமுண்டாமென்ன வேண்டாவென்கை. இததால - இது அவஶயம பரிஹரணீய மென்னுமிடம் சொலலிற்றாயதது.

357. அவ:—இதுதானெலலாம சொலலவேணடுவது. இது தனக கவகாஶமிவனுக குணடாகாதிறே யென்கிறார் மேல.

மூ —357 இது தனக்கவஸரமில்லை.

வ்யா'—(இதுதனக கவஸரமிலலை) எனறு. அதாவது - பகவத பாகவத தோஷநிருபணமாகிற விது தனக கவஸரநதானிவனுககு முதலிலே யிலலையென்கை.

358. அவ'—அதெததாலேயென்ன வருளிசசெயகிறார.

மூ:—358 ஸ்வதோஷத்துக்கும் பகவத்பாகவதகுணங் களுக்குமே காலம்போருகையாலே.

வயா:—(ஸ்வதோஷத்துக்கும) என்று துடங்கி. அதாவது - 172 "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன" 673 "பொயநின்ற ஞானமும் பொலலாவொழுககு மழுககுடம்பு - மிநநின்ற நீர்மை" 173 "அமா யா தஃ க்ஷுத்ரஃ" 674 "விதவேஷமாந மதராக விலோப மோஹாத்யஜ ஞாநபூமிஃ" 175 "அதிகராமந நாஜஞாம் தவவிதி நிஷேதேஷு-பவ தேபய பித்ருஹயந வாகதிக்ருதிபிரபி பகதாய ஸததம - அஜாநந ஜாநநவாபவதஸஹநீயாகஸி ரதஃ" 675 "ஸ்ரீரஙகேஶ தவத் குணாநாமி வாஸ்மத் தோஷாணாங் பூரத்ருஶ்வா யதோஹம்" இத்யாதிகளிற

சொல்லுகிறபடியே - அநவதிகமான தன்னுடைய தோஷாநுஸந் தாநத்துக்கும், அந்த தோஷத்தைப் பாராமல் அங்கீகரித்தருளின பகவானுடையவும் 676 "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு" என்றும் 677 "போதயந்தঃ பரஸ்பரம்" என்றும் 678 "அவனடியார் சிறுமா மனிசரா யென்னையாண்டா ரிங்கேதிரிய - நறுமாவிரை நாண்மல ரடிக்கீழ்ப் புகுதல் - உறுமோ" என்று சொல்லுகிறபடியே-புருஷ காரமும் உசாத்துணையும் ப்ராப்யருமான பாகவதர்களுடையவும், 679 "ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோ ததி:" 680 "அஸங்க்யேய கல் யாண குணகணௌகமஹார்ணவ" 681 "யதா ரத்நாநி ஜலதே ரஸங் க்யேயாநி புத்ரக-ததா குணாஹ் யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத் மந:" என்றும், 682 "நாஹம் ஸமர்த்தோ பகவத பரியாணும் வக்தும் குணாந் பத்மபுவோபி யக்மயாந்" என்று சொல்லுகிறபடியே அஸங் க்யேயமா யிருந்துள்ள குணாநுஸந்தாநங்களுக்குமே காலம் போந்து மற்றொன்றுக்கு அவகாசமில்லாமையாலே யென்கை.

(இவற்றுக்கே காலம் போருகையாலே) என்கையாலே - ஸ்வ குண ஸ்மரணத்துக்கு மவகாசமில்லை யென்னுமிடமும் அர்த்தாத் ஸித்தமிறே.

359. அவ்—ஆக, (மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது) [350] என்று துடங்கி இவ்வளவும் - பகவத்பாகவத தோஷஸ்மரணமாகா தென்னுமிடமும், அவர்களுடைய ஸைநதோஷ்யமும், தோஷமுண் டென்று நினைக்கில் அது தத்தோஷமன்று ஸ்வதோஷமென்றும், அது ஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதானங்களும், ஸ்வதோஷாபாவமுண் டாகைக்குத் தாரமும், தோஷபரதிபத்தி நடக்கில் அதுதானே யிவனுக்கு மஹாதோஷமாமென்றும், ஸ்வதோஷ பகவத்பாகவத குணாநு ஸந்தாநத்துக்கே காலம்போருகையால இதுதனக்கிவனுக்கவஸர மில்லை யென்னுமிடமுமருளிச்செய்தாரா கீழ்; இப்படி தனக்குத் தேஶ்யமான பகவத்பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாமலும் நினைத்தானாகிலும் அது தன்னுடைய தோஷமாக நினைத்திருக்கவேணு மென்றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷவிஷ யாநுஸந்தாநமு மிப்படியாகவேணு மென்கிறார் மேல்.

மூ:—359 ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக்கடவன்.

வ்யா—(ஸம்ஸாரிகள்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான பகவத் வைமுக்யம், அநாத்மந்யாத்மபுத்தி அஸ்வே ஸ்வபுத்திமுதலான தோஷங்களுண்டால அந்ததோஷங்களை யிட்டவர்களை யிகழ்ந்து இவர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென்னென்றிராதே அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்று ஸந்தித்திருக்கக்கடவனென்கை.

360. அவ—அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—360 அதுக்கு ஹேது பந்த ஜ்ஞாநம்.

வ்யா—(அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்) என்று. அதாவது - தனக்கு ஶேஷிகளான பகவத்பாகவதர்கள் தோஷம் ஸ்வதோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானுப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தைத் தன்னுடைய தோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்கை. எல்லார்க்கு மீஶ்வரனோடு ஸம்பந்த மொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்கு மவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கு ஸ்வாஜநீயரான ப்ரக்ருதிபந்துக்களுக்குவந்ததோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையிறே.

361. அவ—இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தானிவனுக்குத் தோன்றிலிறே, அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத் தோன்றாதென்கிறார் மேல.

மூ.—361 "இறைப்பொழுது மெண்ணோம்" என்கையாலே அதுதான் தோன்றாது.

வ்யா—(இறைப்பொழுது மெண்ணோம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - 683 "கடல் மல்லைத் தலசயனத் துறைவாரை எண்ணாதே யிருப்பாரை யிறைப்பொழுது மெண்ணோம்" என்று - பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிந்து பரிசர்யைபண்ண விருக்கும் பெருமையை யுடையனாயிருந்து திருக்கடல் மல்லையிலேவந்து தங்களைப் பெறுகைக்குத் தரைக்கிடைகிடக்கிற நீர்மையை யுடையவனை, இதொருநீர்மை யிருக்கும்படியென்! என்று அந்நீர்மையிலே

தோற்று அநவரதாநு ஸந்தாநம பண்ணவேண்டியிருக்க, அவ னிடையாட்டங்கொண்டு காரியமற்று கேவல தேஹபோஷணைதி பரரா யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினையோமென்கை யாலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷந்தா னிவ்வதிகாரிக்குத் தோன்று தென்கை. திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்ததிது ஸ்ரீவைஷ்ணவாக ளெல்லார்க்கு மொக்குமிறே.

362. அவ —(தோன்றுது) [361] என்னப்போமோ, 684 "சொன்னால் விரோதம" 685 "ஒருநாயகம" 686 "கொண்டபெண் டிர்" இத்யாதியிலே ஆழ்வார்க்குமுண்டான ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர்.

மூ —362 தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.

வ்யா:—(தோன்றுவது) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸம்ஸாரி களை தோஷம் தோன்றுவது அந்த தோஷங்களினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக வென்கை. 684 "சொன்னால் விரோதம" முதலானவற்றால் ஆழ்வாருமதில திருவுள்ளமவைத்தது அஸேவ்ய ஸேவாதிகளினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவிறே ; அதெல்லார்க்கு மொக்குமென்று கருத்து.

363. அவ —ஆக, இவ்வதிகாரி ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்கண்டா லநுஸந்திக்கும் பரகாரமும், தத்தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்று தென்னுமிடமும, தோன்றுவ தின்னதுக்காகவென்று மருளிச்செய் தார் கீழ் ; இப்படி காதாசித்கமாகத் தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்களை ஸ்வதோஷமாக நினைத்தும தந்நிவாத்தகனுயும் போருமளவன்றிகே, ஸ்வவிஷயத்திலே குற்றங்களைச் செய்தால இவ னிருக்க வடுக்கும்படி யருளிச்செய்கிறுா மேல்.

மூ:—363 பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக் கும் திருவடிக்குமறிவியாதாப்போலே, தனக் குப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களி லறிவிக்கக்கடவ னல்லன்.

வ்யா·—(பிராட்டி) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஏகாக்ஷீ ஏக கர்ணி முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகள் ஏகதிவஸம்போலே பத்து மாஸம தர்ஜந பர்த்ஸநம் பண்ணவிருந்த பிராட்டி, இவர்க ளப்படி செய்த குற்றத்தை பகவத் விஷயமான பெருமாளுக்கும் பாகவத

விஷயமான திருவடிககு மறிவியாதாபபோலே, தன்விஷயமாகப் பிறாசெயத குறறஙகளே பகவதவிஷயத்திலாதல பாகவத விஷயத்திலாதல மறநதும் விண்ணபபஞசெய்யககடவ னலலனென்கை. (அறிவிக்கக்கடவ னல்லன்) என்கிறது-அவர்கள் திருவுளளத்திலே புண்பட்டால பண்டே யழிநதுகிடககிற விவாகளுக்கு மிகவும விநாஶ ஹேதுவாமென்று நினைதது.

364. அவ·—இது கிம்புநர்நயாய ஸித்தமாம்படி ஈஶ்வரன் படியை யருளிசசெய்கிறார்.

மூ—364 அறிவிக்கவுரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று நின்றதிறே.

வ்யா·—(அறிவிக்க வுரியவன) என்று துடங்கி. அதாவது-445 "எதிர்சூழலபுக்கு" என்கிறபடியே தமமுடைய ஶீலஸௌலபயாதிகளைக் காட்டி ஸமஸாரி சேதநரைத் தபபாம லகபபடுததிககொள்ளுவதாக வநதவதரித்து தமககடியார் வேணுமென்ற பேக்ஷிததால அவாகளிபபம யநுகூலராயத தோன்றுதொழிநதாலும், "இவர்கள் செய்தபடி செயகிறார்கள், நாமிவாகளுக குறுபபாகப பெற்றோமிறே!" என்று அதுதானே போகயமாக விருபபர், அதுககுமேல அவர்கள் வைமுகயம் பண்ணிறாகள் என்று அவர்கள் குறறததைத தனியிருபபிலே பிராடடிககு மருளிச்செய்யாரென்கிற 687 "சூழநதடியார்" என்கிறபாட்டிலே - சேதநர் செய்த குறறங்களைத தன் திருவுள்ளததுக குகநதவாகளுட னறிவிக்கைககு பாாபதனன ஸர்வேஶ்வரனுட்பட்ட தன் திருபபவளம்திறந தருளிசசெய்யாதே, தானருளிசசெய்யா தொழிநதாலும் 'அறியவலல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைககுமென்று சொலலா நின்றதிறே யென்கை. இததால் - அவனுட்பட விப்படி மறையாநின்றால் இவனுககுப பின்னைச் சொல்லவேணுமோ வென்றபடி.

365. அவ.—இப்படி உததேஶ்ய விஷயஙகளி லறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும் போராது, குற்றஞ செய்தவர்கள விஷயமாக க்ஷமாதயாதிகளும் நடக்கவேணு மென்கிறார் மேல.

மூ—365 குற்றஞ்செய்தவர்கள்பக்கல், பொறையும், க்ருபையும், சிரிப்பும், உகப்பும், உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.

வ்யா.—(குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கல்) என்று தொடங்கி, (பொறையாவது) - அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தாமொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல் நெஞ்சிலே கனறியிருத்தல் செய்யாமை யாகிற வ்யாபாராத ஸஹத்வம். (கருணையாவது) - நாம் பொறுத் திருந்தோமாகிலும் எம்பெருமா னுசிததண்டம் பண்ணவன்றோ புகுகிறான், ஐயோ! இனி யிதுக்கென் செய்வோம்! என்கிற பரதுஃ காஸஹிஷ்ணுத்வம். (சிரிப்பாவது) - அத்ருஷ்ட விரோதமாக விவர்களால் செய்யலாவ தொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதி முகத் தாலே கயாதிலாபாதிதருஷ்ட விரோதங்களிறே யிவர்களால் செய்ய லாவது, அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால் தங்களோபாதி நாமுமிவற் றிலே சபலராய் இவற்றினுடைய ஹாநியைப்பற்ற நெஞ்சாறல் பட் டுத் தளர்வுதோமென் றிருந்தார்களாகாதே, இவர்க ளறிவிலித்தன மிருந்தபடியென்! என்று பண்ணும் ஹாஸ்யம். (உகப்பாவது) - அவர்கள் பண்ணும் பரிபவாதிகளுக்கு விஷயமான ஶரீரத்தைத் தனக்கு ஶத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநிபண்ணும் த்ருஷ்டபதார்த் தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, தன் னுடைய ஶத்ரு விஷயமாக வொருவன் பரிபவாதிகளைப் பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்குதல் செய்தா லுகக்கு மாபோலே, அவர்க ளளவில் பிறக்கும் ப்ரீதி. (உபகார ஸ்ம்ருதி யாவது) - நம்முடைய தோஷங்களை நாம மறந்திருக்கும் தசை களிலே யுணர்த்தியும், நமக்கிவ்விருப்பில் நசையறும்படியான * செருப்புக்களைச்செய்தும், இவர்கள் நமக்குப்பண்ணுகிற வுபகார மென்றான்! என்றிருக்கும் க்ருதஜ்ஞதை. (நடக்கவேணும்) என் றது - இவை யித்தனையும் குற்றஞ் செய்தவர் விஷயத்திலே யிவனுக் கவஶ்யமுண்டாய்ப் போரவேணுமென்று தோற்றுகைக்காக. ஆக இப் ப்ரகரணத்தால் - ஹிதோபதேஶ ஸமயத்தில் விப்ரதிபத்தி விஶேஷங்களும், தத்ர ஹிதமாக வுபதேஶிக்கவேணு மென்னுமிட முமம், உபதேஶ ஸாக்ஷாத்பலமும் உபதேஷ்டாவி னாசார்யத்வமும் ஷிதிதிக்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுட னுபதேஶிக்கி லுபயர்க் கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லாமையையும், உபதேஷ்டாவான வாசார் யனுக் கவஶ்யாபேக்ஷித குணத்வயமும், ஸாக்ஷா தாசார்யத்வ மின்ன மந்த்ரத்தை யுபதேஶித்தவனுக் கென்றும் சொல்லுகையாலே - ஸதா சார்ய லக்ஷணத்தையும்; ததநந்தரம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும்,

---

செருப்புக்களை - பீடனங்களை.

தத்துபயருடைய பரிமாற்றங்களையும், ஶிஷ்யனுக்காசார்ய விஷயத்தில 287 "தீமனம் கெடுத்தாய்" இத்யாதிப்படியே யாவச்சரீரபாதமுபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணுமென்னுமதைதயும, மநஸ்ஸுக்குத்தீமை யின்னதென்னுமிடத்தையும், அதினுபபாதநீயாம்ஶத்தினுபபாதநத்தையும, தத்ப்ரஸங்கத்திலே மற்று மிவனுக்கபேக்ஷிதமான வர்த்த விஶேஷங்களையும ப்ரதிபாதிக்கையாலே, கீழ்ச்சொல்லி வந்த தவ்யநிஷ்டனான வதிகாரிக்கு தத்துபதேஷ்டாவானவாசார்ய விஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும ப்ரதிபத்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களும சொல்லப்பட்டது.

பகவந் நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணம்.

366. அவ:—இனி, (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது) என்று துடங்கி, (நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாந மபயஹேது) என்னுமளவாக - இவ்வதிகாரிக்கநாதிகாலார்ஜித கர்மவிநாஶ காரணமாய் அத்வேஷம் முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமாக நடுவுள்ளபேறுகளுக்கெல்லாம ப்ரதாநஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாவைபவம சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகள் தோஷமும் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கை முதலாக பரஸ்பராநுப்ரஸக்தமாய வந்த வர்த்தவிஶேஷங்களை ப்ரதிபாதித்துத் தலைக்கட்டின வநந்தரம, கீழ் (ஸ்வதோஷத்துக்கும) [358] இத்யாதிவாக்யத்திலே இவனுக்கநவரதகர்த்தவ்யமாகச்சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத்பாகவத குணாநுஸந்தாநங்களில வைத்துக்கொண்டு, பாகவதகுணாநுஸந்தாநம ப்ரதிபாத்யாமஶத்துக் குபயுக்தமல்லாமையாலே யதைவிட்டு, அதுக்குபயுக்தமான ஸ்வதோஷ பகவத் குணாநுஸந்தாநங்களை யங்கீகரித்துக்கொண்டு அவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜநமின்னதென்கிறார்மேல்.

மூ—366 ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது.

வ்யா:—(ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம) என்று துடங்கி. (ஸ்வதோஷமாவது) - அநாத்ம குணாதிகளும, அதுக்கு மூலமாய் அநாதிகாலமே பிடித்துக் * காழ்ப்பேறிக்கிடக்கிற வவித்யாதிகளும்; ஏதத்து ஸந்தாநம, இது விதுவாக இன்னம ஸம்ஸாரணம் வரில் செய்வ

* காழ்ப்பு - வயிரம்.

தென் என்னும் பயத்துக்கு ஹேது. (பகவத்குணமாவது) - இத் தோஷத்தைப் பார்த்து நிக்ரஹம் பண்ணாதே அங்கீகரித்து இவற்றைப் பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குடலான வனுடைய தயாக்ஷாந்த்யாதிகள்; ஏதத்நுஸந்தாநம், அநாதி காலம் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்ப்போந்த ஸ்வதோஷபலத்தைப் பார்த்து இன்னமும் மப்படியாகில் செய்வதென் என்கிற பயத்தி னுடைய நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்கை. 688 "த்ராந்தஸ்யாநாதே ரபரிஹரணீயஸ்யமஹதோ நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபஶு ரஶுபஸ யாஸ்பதமபி - தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே தவஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதபீ:" என்னக்கட வதிறே.

367. அவ — இப்படி யிவ்விடத்திலே பயாபயஹேதுக்களான ஸகலதோஷ ஸகலகுணங்களையும் சேரச் சொல்லியிருக்கச்செய்தே, (இழவுக்கடி காமம், பேற்றுக்கடி க்ருபை) [374] என்றும், (கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்) [402] என்றும் - காமத்தையும் க்ருபையையுமே இழவு பேறுகளுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய, (பயஹேது கர்மம், அபய ஹேது காருண்யம்) [404] என்று நிகமித்தது - இவையெல்லாவற் றிலு மிவனுக்கு ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ப்ரதாநஹேதுக்களவை யாகையாலே; இவை யிரண்டையும் பின்செல்லும் மற்றுள்ளவையு மிவைபுக்கவிடத்தே தானே வந்துவிடுமிறே. இங்ஙனன்றி. அவன் படியை நினைத்து பயமும், தன்படியைநினைத்த தபயமுமாமளவில் அறிவிலித்தனமே பலிக்குமென்கிறார்.

மூ — 367 பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறாடி லஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்.

வ்யா:—(பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே, அநாதிகாலம் தனக்கு பரதந்த்ரமான வாத்மவஸ்துவை கர்மவ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப் போந்தவ னன்றோ! நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனானவவ னின்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக் கில் செய்வதென்; என்று அவன்படியை நினைத்து பயப்படுகையும், முன்புபோலன்றிக்கே நமக்கிப்போது தாதமகுணங்களுண்டாகையால பேற்றில் கண்ணழிவில்லையென்று தன்படியை நினைத்து பயங்கெடு கையுமாமளவில்; தான் தனக்கு நாஶகனென்று பயப்படுகையும்,

ஈஶ்வரனே ரக்ஷகனென்று பயங்கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாநக்ருதவைஷம்யமில்லாமையாலே அஜ்ஞரைதயே வர்த்திக்கு மென்கை.

368. அவ—(அஜ்ஞதையே வர்த்திக்கும்) [367] என்ற வித்தைத் தள்ளுகைக்காக, ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களைக்கொண்டு ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ணினவர்கள் ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார்.

மூ—368 ஆனால், "நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்" "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்" என்கிற பாசுரங்களுக்கடி யென்னென்னில்?

வ்யா.—(ஆனால்) என்று துடங்கி. அதாவது - இப்படியாகில், தத்த்வவித்க்ரேஸராரான வாழ்வார்கள், 689 "உண்ணிலாவிய வைவரால் குமைதீற்றி என்னையுன் பாதபங்கயம் - நண்ணிலா வகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்" என்று - 690 "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்கிறபடியே விஷயங்களைக் காணில் முடியும்படியான வென்னை, உள்ளே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆந்தர ஶத்ருக்களாயிருக்கிற இந்த்ரியங்களைக் கொண்டும் நலிவுண்ணும்படி பண்ணி ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடியாகவே, ஸ்ராஞ்சுதனையின்னும் ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நலிய வெண்ணுகின்றாயென்றும்; 691 "மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொ லென்றின்ன மாற்றங்கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்" என்று - மநுஷ்யர்களுடைய கர்பஸ்தாநத்திலே என்னுடைய கர்மாநுகுணமாக வின்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோவென்று, இப்போதிப்போது போய்த்து எனனும்படி ப்ரஸ்தாநமான வாற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே உன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத்து அஞ்சாநின்றேன் என்று மருளிச்செய்த பாசுரங்களுக்கு நிதாநமென்னென்னி லென்கை.

369. அவ:—அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

மூ—369 பந்தாநுஸந்தாநம்.

வ்யா—(பந்தாநுஸந்தாநம்) என்று. அதாவது - பேறிழவுகளிரண்டு மவனாலே யென்னலாம்படி நிருபாதிக ரக்ஷகனானவனோடு தங்களுக்குண்டான பந்தத்தினுடைய வநுஸந்தாந மென்கை.

370. அவ—பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே யிப்படி தன்னால வருமவற்றை யவன் குறையாகச் சொல்லலாமோ வென்ன; ஆமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—370 ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாய்முதுகிலே குத்துமாப்போலே, நிருபாதிக பந்துவாய் சக்தனு யிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தாலப்படி சொல்லலாமிறே

வயா:—(ப்ரஜை) என்று தொடங்கி. அதாவது - க்ரீடார்த்தமாகத் தெருவிலே யோடித்திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே யிடறிக் கால் நொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து, தனக்கிவ் வேதனை வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து, அவள் முதுகிலே குத்துமாப்போலே, ஒருபாதி ப்ரயுக்தமல்லாமையாலே ஒழிக்க வொழியாத பந்தத்தையுடையவனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற ஸர்வமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே காமாநுகுணமாக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாலே யிவன்படுகிற நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு சக்தனுமா யிருக்கிறவன், நலிவுபட விட்டு விலக்காதொழிந்தால், அவனிவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறானென்னலாமிறே யென்கை.

371. அவ:—விலக்காதமாத்ரங்கொண்டு அவனே செய்தானென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—371 ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினாளென்னக்கடவதிறே.

வயா:—(ப்ரஜையை) என்று தொடங்கி. அதாவது - கிணற்றின் கரையிலே ப்ரஜை யிருக்கிறபடியைக் கண்ட மாதாவானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரைநின்றும் வாங்காதொழிந்தால், அக்கிணற்றிலே ப்ரஜை விழுந்தவளவில், "தாயப்போதே சென்றெடுத்தாளாகில் ப்ரஜை விழுமோ, கிணற்றின் கரையிலிருப்பை யிவ ளநுமதி பண்ணியிருக்கையாலேயன்றோ விழுந்தது, ஆனபினபிவளன்றோ தள்ளினாள்" என்று லோகரு சொல்லக் கடவதிறே யென்கை.

372. அவ — ஆனால், "அபரதிஷித்தமநுமதம்" எனகிற நயாயத்தாலே - விலககாமையாவது அநுமதியாயததபின்பு, அவனநுமதியோ பின்னை யிவனிழவுககு ஹேது வென்ன வருளிசசெயகிறார் மேல.

மூ — 372 இவனுடையவநுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப்போலே அவனுடைய வநுமதியு மிழவுக்கு ஹேதுவன்று.

வயா:—(இவனுடைய) என்று துடஙகி. அதாவது - ரக்ஷ்யபூதனான விவனுடைய ரக்ஷ்யதவாநுமதி அசிதவயாவருததி வேஷமாகையாலே பகவலலாபத்துககு ஹேதுவலலாதவோபாதி, ரக்ஷகனான வவனுடைய ஸமஸாராநுமதியும் ஸ்வாஜ்ஞாரூப பாஸதர மாயாதை ஜீவிககைககாக கரமேஞுஙகீகரிககிறே மென்று இவன் ருசிபாரததிருககிற விருபபாகையாலே ததலாபத்துககு ஹேதுவன்றென்கை.

373. அவ — இவவநுமதி தவயமும பின்னை யேதாவதென்ன வருளிசசெயகிறார்.

மூ.— 373 இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்.

வயா — (இரண்டும) என்று துடஙகி. (இருவாக்கும ஸ்வரூபம) என்றது - பரதநதராயும ஸ்வதநத்ராயு மிருககிற விருவாககும் ஸ்வாஸாதாரணாகார மென்றபடி. அதாவது - பரதநதரனான விவனுக்கு ஸவரக்ஷ்யதவாநுமதி ஸ்வரூபாதிரேகியலலாமையாலே ஸ்வரூபம; ஸவதநதரனான வவனுககு ஸ்வரக்ஷ்யவஸது ரக்ஷணததில ஸவாஜ்ஞாரூப பாஸதராநுகுண நிாவஹணாததமான ஸம்ஸாராநுமதி ஸ்வாதநதர்ய வேஷமாகையாலே ஸ்வரூபமென்கை.

374. அவ:— ஆனால இழவு பேறுகளுக் கடியேவையென்ன வருளிசசெய்கிறார்.

மூ — 374 இழவுக்கடி கர்மம் ; பேற்றுக்கடி க்ருபை.

வயா:—(இழவுககடி) என்று துடஙகி. அதாவது - பகவத்விஷயததை அநாதிகால மிழககைககு ஹேது, 692 "முன்செயத முழுவினை" என்னுமபடி அநாதிகால ஸஞ்சிதமான விவனுடைய கா

மம; இபபடி இழநதுகிடககிறவிவ னவவிஷயததைப பெறுகைககு ஹேது, 693 "விதிவாயககின்று காபபாரார" எனனும்படி இருகரையு மழியப பெருகும பகவத் கருபை யென்கை.

375. அவ.—இஙஙனன்றிககே மாறிச் சொலலுமளவில வரு மநர்ததததை யருளிசசெய்கிறுர் மேல.

மூ —375 மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறப்பாம்.

வயா:—(மறறைபபடி சொலலில) என்று துடஙகி. அதாவது-இப்படியன்றிககே, (பயாபயங்க ளிரண்டும மாறுடில) [367] என்கிறவிடத்திறபோலே, "இழவுக்கடி ஈஸவர ஸவாதநதர்யம, பேற்றுக கடி சேதந ஸதகுணம" என்று இழவு பேறுகளுக்கு ஹேதுவை மாற்றிச சொலலில ஈஸவரன் கைவாஙகுகையாலே அவன் றிருவடிகளைப பெறும விழநது போகைக குடலாமெனகை. அதவா, (மற்றைப்படி) இதயாதிககு, "இழவுககடி சேதந காமம, பேறறுககடி ஈஸவர கருபை" என்று இழவிவனுறும் பேறவனுனுமாகச சொன்னபடி யன்றிக்கே, இழவு பேறுக ளிரண்டிக்குமடி யீஸவர ஸ்வாதநதாயமெனறு அநாதிகால மிழநததுக்கு மடி யவனுகசசொலலிலவன் கைவாஙகுகையாலே, ஒருகாலமு மவனைப பெறும விழநது போகைக குடலாயவிடு மென்னவுமாம.

376. அவ.—இபபடி சொல்லுமளவில ஈஸவரன் கைவாஙகு மென்னுமதததை, லௌகிக நயாயததை யுபஜீவிததுக்கொண்டு தாபிபபிககிறுா.

மூ:—376 எடுகக நினைக்கிறவனைத் தள்ளினு யென்கை யெடாமைக் குறுப்பிறே.

வயா:—(எடுகக நினைககிறவனை) என்று துடங்கி. அதாவது - ஆழ்நத கிணற்றில தன் கர்மாநுகுணமாக வநவதாநததாலே விழுநதவனை அருகினின்று ஒருத்த கருபாவானுனவ னெடுபபதாக யததிக்கிறவளவிலே, தான விழுகிறபோது அவனுஸநனெனகிறமாதரத்தைக்கொண்டு அவன தன்னைத தள்ளினுனுக நினைத்து, "இக் கிணற்றிலே யென்னைத தள்ளினுயும் நீயன்றோ" என்றால, "நான் செய்யாத காரியத்தை யிவன் சொலலுவதே!" என்று சீற்றமெழுநதிருநது எடாமல கைவாஙகுகைக குறுபபாமாபபோலே, ஸவகர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுநதுகிடக்கிற தன்னை

யெடுகக நினைககிற க்ருபாவானான ஈஶ்வரனை, "இததனை காலமு மென்னை ஸம்ஸாரததிலே தள்ளிவிடடு வைததாயும் நீயே" என்றால, சிறிக கைவாஙகி, பட்டது படுகிறான் என்றிருநது விடுகைக குறுபபாமிறே யென்கை.

377. அவ—இபபடி சொலலுகை ஈஶ்வரனுககுச சீற்றத துக குடலென்னுமிது லௌகிகநயாயததைககொண்டு சொலல வேணுமோ, ததவ தாஶிகளான திருமஙகையாழ்வார பூர்வோக்திக கநநதரததிலே தாமே யருளிசசெய்தாரிறே யென்கிறார.

மூ—377 "சீற்றமுள" என்ற வநந்தரத்திலே இவ் வர்த்தத்தைத் தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

வயா —(சீற்றமுள) என்று தொடஙகி. அதாவது - 694 "இன்னம - மககள தோறறககுழி தோற்றுவிபபாய்கொல" என்று - ஈஶ்வரன் தன் ஸ்வாதநத்ர்யததாலே ஸம்ஸரிபபிககிறானுககச சொன்னவிது, காமாநுகுணமாக ஸம்ஸரிககிற வாததமாவை ஸம்ஸாரததினின்று மெடுக்கைககு கருஷிபணணிபபோருமவன் றிருவுள்ளம் சீறுகைக் குடலென்று நினைததது, கீழ விண்ணபபஞ் செயத வார்த்தையாலே திருவுள்ளததுககுச சீறறமுண்டென்ற முதல வாரத்தைக் கநநதரததிலே, இழவுககடி யவனுககச சொலலுகை நிக்ரஹ ஜநகமென்னு மிவ்வர்தததததை முன்பபடி யருளிசசெயத தாமே அருளிசசெய்தாரிறே யென்கை.

378. அவ—695 "சீற்றமுள" என்ற பின்பும 696 "ஆகிலும் செபபுவன்" என்று முன்பு சொன்னது தன்னையே சொலலுகைக்கு ஹேதுவை, பரஶநோத்தரரூபேண ப்ரகாஶிபபிககிறார.

மூ—378 சீற்றமுண்டென் றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னென்னில்; அருளும், ஆர்த்தியும், அநந்யகதித்வமும் சொல்லப் பண்ணும்.

வ்யா:—(சீற்றம) என்று தொடஙகி. அதாவது - கீழச்சொன்னவித்தாலே ஈஶ்வரன் றிருவுள்ளததுககுச சீற்றமுண்டென் றறிநதால பின்னையு மிவ்வாரததையைக கூசாமல திருமுன்பே சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்னில்? அவன் சீற்றத்தைத் தன் ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாத பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும், சீற்றஙகண்டஞ்சி வாய் மூடவொட்டாதபடி கரையழிநது

செல்லுகிற ஸம்ஸாரார்த்தியும், சிறியெடுத்த தெறியிலும் வேறு புக லிலலாமையாகிற வநந்யகதித்வமும் சொல்லும்படி பண்ணு மென்கை. இத்திருமொழியிலே, 697 "அடைய வருளா யெனக் குன்றனருளே" 698 "துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு" 699 "தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய்" என்று பலவிடங்களிலு மவனருளையும், 700 "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்" 701 "காறறத் திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போ - லாறறத் துளங்கா நிற்பன்" 702 "பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாப்போல தாங்கா துள்ளந் தள்ளும்" 703 "இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பே போ லுருகா நிற்கு மென்னுள்ளம்" 704 "வெள்ளத்திடைப் பட்ட நரியினம்போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன்" என்றும்பல த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய வார்த்யநந்யகதித்வங்களையு மருளிச் செய்தாரிறே.

379. அவ—இப்படி அநந்யகதித்வாதிக ளுண்டானாலும் அவ னுக்குச் சிற்றம் பிறக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—379 சீறினாலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாம்படி யிருப்பா னொருவனைப்பெற்றா லெல்லாஞ் சொல்லலாமிறே.

வயா—(சீறினாலும்) என்று துடங்கி. அதாவது - சீறின காலத்திலும் சிறறத்துக்கு விஷயமானவர்களுக்குச் சென்று திரு வடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவானா யிருப்பா னொருவனைப் பெறறால் நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே யென்கை.

380. அவ—சீறின தசையிலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலா யிருக்கும்படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார்.

மூ—380 "க்ருபயா பர்யபாலயத்" "அரிசினத்தால்".

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

வயா:—("க்ருபயா பர்யபாலயத்" 705 "அரிசினத்தால்") என்று. அதாவது - 109 "ஸ தந்நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்யஶ் ஶரணாகதம் - வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்று-அபராதத் தைத் தீரக்கழியச்செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக் கிலக்காய்ப் புறம்பு

புகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, க்ருபையாலே ரக்ஷித்தா ரென்கையாலும்; 705 "அரிசினத்தா லீன்றதாயகற்றிடினும் மற்றவள்த னருள் நினைந்தே யழுங்குழவி யதுவே போன்றிருந்தேன்" என்று - பெறுகைக்கு வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயானவள், இது செய்த தீமையைக்கண்டு அரிந்துபோகட வேண்டும் சீற்றத்தை யுடையளாய்க் கொண்டு கிட்ட வரவொட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போக்கடியற்று, சீறியெடுத்தெறிகிறவளுடையமுகத்த திரக்கத்தையே நினைத்து அழுது காலைத் தழுவிக்கொள்ளும் குழவிபோலே, என் னபராதத்தைக்கண்டு அருகு வாராதபடி தேவர் தள்ளிவிட்ட பாக்கிலும் திருவடிகளல்லது வேறு போக்கடி யற்றிருந்தேன் என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாளருளிச்செய்கையாலும்; (சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவன்) [379] என்னுமிடம் ஸித்தமென்கை. இப்படி ஆழ்வா ரருளிச்செய்த விவஷாத்தத்தை, 706 "நிராஸகஸ்யாபி நதாவ துதஸ்ஹே மஹேஸஹாதும தவபாத பங்கஜம - ருஷா நிரஸ்தோபி ஸிஸு ஸ்தநந்தயோ நஜாதுமாது ஸ சரணௌ ஜிஹாஸதி" என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, இவ்வளவும், (பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறுடி லஜ்ஜையே ஸித்திக்கும்) [367] என்றதின்மேல வந்த ஸங்கா பரிஹாரங்கள் பண்ணப்பட்டது.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மங்களாஸாஸந ப்ரகரணமான

த்ருதீய ப்ரகரணம ஸமபூர்ணம.

சதுர்த்த ப்ரகரணம்

த்ரிபாத் விபூதி ப்ரகரணம்

ஆதமோஜஜீவநததி லீஸவரன் பண்ணும கருஷி பரமபரை

381. *அவ* —இனி, (*பகவத் குணாநுஸநதாந மபயஹேது*) [366] *என்று கீழருளிச செயததை விஸதீகரிக்கைககாக, ஈஸவர னிவ்வாதமோஜஜீவநத்துககுப பணணும கருஷிபரமபரையை யருளிசசெயகிறார்.*

மூ:—381 *த்ரிபாத்விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவா நிற்க அதுண்ட துருக்காட்டாதே, தேஸாந்தரகதனான புத்ரன்பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய், இவர்களைப் பிரிந்தாலாற்ற மாட்டாதே, இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஸக்திவிஸேஷங்களையுங்கொடுத்து, கண் காண நிற்கிலாணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத்தோற்றாதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே யகவாயிலே யணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்று விடாதே ஸத்தையை நோக்கியுடன்கேடனாய், இவர்களஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே யநுமதிதாநத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப் போலே யிருந்து மீட்கைக் கிடம்பார்த்து,*

நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமை யுங்காணுதே, நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணுதொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளு வது; தனக்கேற விடம்பெற்றவளவிலே, என்னூரைச்சொன்னுய் என்பேரைச்சொன் ணுய் என்னடியாரை நோக்கினுய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய் என்றுப்போலே சில வற்றையேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன் வாணியன் பொன்னையுரைகல்லிலே யுரை த்துமெழுகாலே யெடுத்துகால்கழஞ்சென்று திரட்டுமாப்போலே, ஜந்மபரம்பரைகள் தோறும், யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநு ஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கல்பித்து தானே யவற்றையொன்று பத் தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்.

வயா.—(தரிபாத விபூதியிலே) என்று துடங்கி. 707 "தரிபாதஸ் யாம்ருதம் திவி" என்கையாலே, நிதய விபூதியை தரிபாத் விபூதி யெனனககடவதிறே. இதினுடைய தரிபாததவநதான். பலபடி யாக நிரவஹிக்கலா யிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில? 707 "பாதோ ஸ்ய விஶ்வா பூதாநி-தரிபாதஸ்யாமருதம் திவி" என்று - இநத விபூ தியி லெலலா பூதஙகளு மிவனுக்கு நாலதொன் றென்னுமபடி அல பமா யிருககும; பரமாகாஶததில இவனுடைய நிதயமான விபூதி தரிபாதமெதன்னுமபடி மும்மடஙகா யிருக்கும். ["இநத விபூதி த்வய விஷயமான பாதஶபதமும தரிபாசசபதமும அலபதவ மஹதவங் களுக குபலக்ஷணமிததனையொழிய பரிசசேதபர மன்று, லீலா விபூதியி லண்டஙகள்தானே அஸஙக்யாதஙகளாயிறே யிருப்பது"] என்று தீபபரகாஶத்திலே ஜீய ரருளிசசெயகையாலே, இவ விபூதி யில கார்யரூப பரதேஶததைப்பற்ற பரமாகாஶததில நிதய விபூதி மும்மடஙகா யிருககு மென்னவுமாம். அனறிக்கே, 708 "'திவி' இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்யதே; த்ரிபாத்தவஞ்ச - அப்ராக்ருதைா

போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந விஶேஷைர்வா, பூஷணாஸ்த்ராதிரூபேண ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிபிர் நித்யைர் பகவதநுபவமாத்ர பரைர்முக்தைஶ்ச ஸாத்மபிர்வா ஸம்பவதி" என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே பட்டருளிச் செய்தபடியே - அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள போக்ய விஶேஷங்கள் போகோபகரண விஶேஷங்கள் போகஸ்தாந விஶேஷங்களாகிற மூன்றம்ஶங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திற்படியே பூஷணாஸ்த்ராதி ரூபத்தாலே ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிகளான நித்யரும், கேவல பகவதநுபவபரராயிருக்கும் நித்யரும் முக்தருமாயிப்படி மூன்றம்ஶமாயிருக்கு மாத்மாக்களை யுடைத்தாகையாலே யாதல் த்ரிபாத்தென்னவுமாம். ஆக, இப்படி லீலா விபூதியில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தையாகையாலே நிரதிஶய ஸுகாவஹையான நித்ய விபூதியிலே.

(பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க) நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து ஒரொன்றே நிரதிஶயாநந்த ஜநகமான ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளெல்லாவற்றையும் யுகபதேவாநுபவிக்கையாகிற பரிபூர்ணாநுபவ மவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லாநிற்க வென்கை.

(அதுண்டது ருக்காட்டாதே) அதாவது - அப்போதப்போது வடிவு இட்டுமாறினபோலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணு மந்த வநுபவமொன்றும் வடிவில தோற்றாதே யென்கை.

(தேஶாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய்) அதாவது - அநேக புத்ரர்களில வைத்துக்கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகுணமாக தேஶாந்தரமே போனால், மற்றுண்டான புத்ராகளும் தானுமாயிருந்து ஜீவியாநிற்கச்செய்தேயும், "இவர்களோபாதி யவனுங் கூடவிருந்து வாழ்கைக் கிட்டுப்பிறந்து வைத்தும் இதனை யிழந்து கிடக்கிறானே!" என்று. தேஶாந்தரகதனான வந்த புத்ரன்பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே, நித்யமுக்தரும் தானுங் கூடியிருந்து வாழச்செய்தே "இப்போகத்தில ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சேதநரிதனை யிழந்து கிடப்பதே!" என்று தேஶாந்தரஸ்தரான ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே திருவுள்ளம் சென்றுபோய் யென்கை.

(இவர்களைப் பிரிந்தாலாற்றமாட்டாதே) அதாவது - ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் * [பராபதியுண்டாயிருக்க] நித்ய விபூதியிலே யிஸ்ஸம்ஸாரிசேதநரைப் பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை யிழந்து தனியனானாப்போலே, 709 "ஸைகாகீ நரமேத" என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்கமாட்டாதே யென்கை. ஸம்ஹ்ருதரா யிருக்குமளவிலும் இவர்களை ஶரீரமாகக்கொண்டு தான் ஶரீரியா யிருக்கச்செய்தேயும், அதனை யொருகலவியாக நினையாதே, கரணகளேபர ஸஹிதராய அவர்கள் வர்த்திக்கிற காலத்தில அந்தராத்மதயா பரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக் கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டைக் கலவியாகவும், இவர்கள் கரணகளேபர விதுரராய், அசித் விஶேஷிதராய்க்கிடக்கத் தான் நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமிருப்பு இவர்களைப் பிரிந்திருக்கிற விருப்பாகவும், அவன் நினைத்திருக்கையாலே (இவர்களைப் பிரிந்தால்) என்றருளிச்செய்கிறார்.

(இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து) அதாவது - அந்தராத்மதையாலும் அவதாராவதாரங்களாலும் இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குறுப்பாக, 372 "விசித்ராதேஹ ஸம்பத்தி:" இத்யாதிப்படியே - ஸ்வசரணகமல ஸமாஶ்ரயணோபகரணங்களான கரணகளேபரங்களை தயமாந மநாவாய்க்கொடுத்த தென்கை.

(அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஶக்திவிஶேஷங்களையுங் கொடுத்து) அதாவது - அந்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு அறியவேண்டுமவற்றை யறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச் செய்து தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்ந்து இப்படி வ்யாபரிக்கைக்கீடான சித்சக்தி ப்ரவ்ருத்திஶக்தி நிவ்ருத்திஶக்திகளாகிற ஶக்தி விஶேஷங்களையுங் கொடுத்தபடியென்கை.

(கண்காணநிற்கி லாணையிட்டு விலக்குவாரென்று கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடி) அதாவது - இத்தனையுஞ்செய்து ஸ்வாமித்வ ப்ராபதிதோற்ற இவர்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாய் நிற்கில், 710 "த்வமமே" என்றால் ஸஹியாமல், 710 "அஹம்மே" என்னும் ஸ்வதந்த்ரராகையாலே, எங்கள் கண்முகப்பிலே நீயொருகாலும் நிற்கக்கடவை யல்லை என்று திருவாணையிட்டு நிஷேதிப்பார்களென்று

---

* குண்டலிதக்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோஶங்களில் காண்கிறது.

நினைத்து, 711 "நசக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சிநைநம்" 712 "கட்கிலீ" என்கிறபடியே இவர்கள் கண்ணுக்கு ஒருகாலமும் விஷயமாகாதபடி யென்கை. (உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே மகவாயிலே யணைத்து) அதாவது - தன்னையும் தாயையு மறியாதே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜையை வத்ஸலையான மாதாவானவள் தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமடியாக முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, அநாதிமாயயா ஸுப்தராய் ஸ்வபரஸ்வரூபங்களி லொன்றையு மறியாமல் கிடக்கிற விசேதநரை ஶேஷியான தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விட க்ஷமனன்றிக்கே, 713 "யஆத்மநி திஷ்டந்" என்கிறபடியே அந்தராத்மதயேந இவற்றை ஸ்பர்ஶித்துக்கொண் டென்கை.

(ஆட்சியில தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி) அதாவது - ஒருவனுடைமையை யொருவ னபஹரித் தாளாநிற்க உடையவனும் வைத்து உடைமையை யிழந்தவன் தன்னதென்னு மிடந்தோற்றப் பலநாளுந் தொடர்ந்து போந்தால் பின்பு வ்யவஹாரத்தில் விஜயஹேதுவாகா நிற்குமிறே; அப்படியே, 710 "அநுபவ விபவாத்" என்கிற சேதநருடைய வாட்சியிலும நம்மதென்னுமிடந் தோற்ற ஒருதலை பற்றிக்கொண்டு போருகிற தொடர்ச்சி ப்ரபலமென்று நினைத்து, அந்தராத்மதயாவஸ்திதனான தானிவர்களை யொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகனுய்க்கொண்டு தாரயபூதரான விவர்கள் ஸத்தை யழியாமல் நோக்கி யென்கை. (உடன் கேடனாய்) அதாவது - இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸ்வர்க்க நரக கர்ப்பவாஸாதி ஸர்வாவஸ்தையிலு மிவர்களுக்குத் துணையாய்ப் போருகை. (உடன் கேடன்) என்பது - இவன்கேடு தன் கேடாயிருக்குமவனையிறே.

(இவர்கள ஸ்தகாமங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே யநுமதிதாநத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப்போலே யிருந்து மீட்கைக் கிடம்பார்த்து) அதாவது - 714 "ஆதாவீஶ்வர தத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்த்ரய ஶக்த்யாஸ்வயம் தத்தத ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயத்நாந யுத்பாத்யந வர்த்ததே" என்கிறபடியே - அடியிலே தான் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூப ஸ்வாதந்த்ர்ய ஶக்தியாலே ஸ்வருச்யநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்யரான விசேதநர், துர்வாஸநாபலத்தாலே பாபகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்குமளவிலும், அந்தர்யாமியான தான் நினைத்

தால மீட்கலா யிருக்கச் செய்தேயும், அப்படி செய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞாரூப ஶாஸ்த்ர விநியோகமறு மென்னுமத்தைப்பற்றவும், ஸாவமுகதி பரஸங்கம் வருமென்னுமத்தைபபற்றவும், மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாநத்தைப் பண்ணி, உதாஸீநனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இவர்க ளென்பட்டால் நல்லதென்றிருக்கு முதாஸீநரைபபோலே யிருநதும், அதில நின்று மவர்களை மீட்கைக் குறுப பாகச சொலலிக கொள்ளத்தகக தொரு நன்மையாகிற வவகாஶமபாரததென்கை.

(நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணுதே) அதாவது - (இபபடி யிடம் பார்த்துப் போருமளவில ஶாஸ்த்ர மர்யாதாநுகுணமாகவாதல் தான நிநததாக வாரோபிததுக்கொண்டாதல், இவாகளை அஸத கர்மததினின்றும் மீடகைக் கவகாஶமாயிருபபதொரு நன்மை காணுதவளவன்றிக்கே, அவ்வஸத் காமங்கள் தன்னிலே நன்மையென்று பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதொரு தீமைதானு முட்படக் காணபபெறுதே யென்கை. (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது) - பரஹிம்ஸை செய்துகொண்டு திரியாநிற்கச செயதே பகவத் பாகவத விரோதிகளா யிருப்பாரை யாதருச்சிகமாக ஹிம்ஸிக்கை, விஷய பரவணுய் பகவத் தாஸிகளைப் பின்பறறிப பலகாலும கோயில்களிலே புக்குப புறபபடுகை, பயிர்தின்ற பசுவைத துடர்நதவாறே அதொரு கோயிலை வளையவருமாகில அதநை யடிக்கையிலுண்டான வாக்ரஹத்தாலே தானுமதநை வளையவருகை, நிநதார்த்தமாகத் திருநாமஙகளைச சொல்லுகை, முதலானவை. (நெற்றியைக் கொத்திப பார்த்தா லொரு வழியாலும் பசை காணுதொழிநதால அப்ராபயமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது) அதாவது-ஸர்பபதஷ்டராய ம்ருதகலபராணவர்களை மந்த்ராதிகளாலே யெழுப்புகைக்கு பராண ஸ்திதிபரீக்ஷார்த்தமாக நெற்றியைக கொத்திப்பார்த்தால் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ரகதப பசை காணுதவளவில், இவ்விஷயம் நமககினி கையுகுராதென்று இழவோடே கைவாங்கும் பநதுக்களைபபோலே, நன்மை காணுதவளவில் விடாதே நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமைதானுண்டோ வென்னுமளவாகப பார்த்தவளவிலும் ஒரு பரகாரத்தாலு மிவர்கள்பககல் பசைகாணுவிட்டால், இவ்விஷயம நமககு ப்ராபிககப்படுமதல்ல இத்தை யிழநதோமென் றழுது கண்ணநீரோடே மீளுவதென்கை. அன்றிககே, (நன்மையென்று பேரிட

லாவதொரு தீமை) என்கிறது - 383 "ஶயேநேநாபிசரந் யஜேத" என்று ஆஸ்திகய ஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்று பேரிடலாயிருக்குமதாய், பரஹிம்ஸையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற ஶ்யேநவித் யநுஷ்டாநத்தையாய், அங்கீகாரத்துக்குடலான தொரு நன்மை காணுதவளவன்றிக்கே ஶாஸ்த்ர மர்யாதையாலே மேல தானுகினு மாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக் குடலான வதுதானுமுட்பட விவாகள்பக்கல் காணப் பெறுதே யென்னவுமாம்.

அபபோகைக்கு, (நெறறியைக் கொத்திப்பாததால்) இத்யாதியாலே - ஜ்ஞாதஸுக்ருதயோக்யதை யில்லாமையாலே அஜ்ஞாத ஸுக்ருதந்தா னுண்டோவென் றுராய்ந்து, அதுவுமில்லாமையாலே ஒருவழியாலு மங்கீகார யோக்யதையற்று இழவோடே மீளும்படி சொல்லுகிறது.

(தனக்கேற விடம்பெற்றவளவிலே) அதாவது - இப்படி மீண்டார்ப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையி லுண்டான சாபலத்தாலே பின்னையு மங்கீகரிக்கைக் கவகாஶம் பார்த்துத் திரியும் தனக்கேற வவகாஶம் பெற்றவளவிலே யென்கை.

(என்னூரைச் சொன்னுய் இத்யாதி, என்றுபபோலே சிலவற்றை யேறிட்டு) அதாவது - அவ்வூர் இவ்வூர் என்று இவன் பல ஊர்களையுஞ் சொல்லாநிற்க, கோயில் திருமலை முதலாக தானுகந்த ஊர்களிலே யேதேனு மொன்றைச் சொன்னுல, அம்மாத்ரமே பற்றாசாக, என்னுடைய ஊரைச் சொன்னுய் என்றும்; அவர் இவர் என்றுபபோலே சொல்லாநிற்க, ஒருவன் பேரைச் சொல்லுகிறதாகத் திருநாமங்களிலே யொன்றைச் சொன்னுல், அவ்வளவே கொண்டு, என் பேரைச் சொன்னுய என்றும்; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழி போகாநிற்க அவர்களை ஹிம்ஸித்துக் கையிலுள்ளது பறிப்பதாக வழி பறிக்கார் ருதயோகிக்கிறவளவில், ஸ்வகார்யத்திலே போகிறு னொருசேவகன் அவர்கள் பின்னே தோன்ற, அவனைத் தத்ரக்ஷணார்த்தமாக வருகிறுனாக நினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப் பறியாதொழிய, அது பற்றுசாக அந்த சேவகனை, என்னடியாரை நோக்கினுய் என்றும்; ஒருவன் * கர்மகாலத்தில் தன் வயல் தீயப் புக்கவாறே நீருள்ளவிடத்தே நின்றும வயலிலே வர நெடுந்தூரத்

* கர்மகாலம் - வெய்யில காலம்.

திலே * துலையிட் டிறையாநிற்க, மருபூமியிலே நெடுந்தூரம் நடந்து, இத்தனை ஜலம்பெறில் நம் ப்ராணன் தரிக்கும் என்னும்படி யிளைத்துவருகிறார்கள் சில பாகவதர் அவனறியாமல் அந்த நீரிலே தங்கள் ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளக்கி யிளைப்பாறிப்போனால், அதடியாக, என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய் என்றும்; ஒருவன் தனக்குச் சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும் காற்றபேக்ஷிதமான போது வந்திருக்கைக்கும் இவற்றுக்காகப் புறந்திண்ணை கட்டி வைக்க, வர்ஷபீடிதராய் அங்கே யொதுங்குவோமென்று வருகிறார் சில பாகவதர் அங்கே யொதுங்கி யிருந்துபோக, தாவநமாதரத்தாலே, என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழல் கொடுத்தாய் என்றும்; இப்படிகளிலே சிலவற்றை அவர்க ளறியாதிருக்கத் தானே யாரோபித் தென்கை.

(மடிமாங்காயிட்டு) (மடிமாங்கா யிடுகையாவது) - மாங்கா யெடாமல் வெறுமனே வழி போகிறவன் மடியிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டுசென் றிட்டு, மாங்காயைக் களவுகண்டா யென்கை. இது வலிய ஆரோபிக்குமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

(பொன் வாணியன் இத்யாதி, ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக் கொண்டு போரும்) அதாவது - பொன் வாணியம் செய்வா னொருவன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டின பொன்னை யுரை கல்லிலே யுரைத்துப் பொன் சோராதபடி மெழுகாலே யொத்தி யெடுத்து நாளோட்டத்துடனே கால் பொன்னாயத்து, கழஞ்சு பொன்னாயத்து என்று திரட்டுமாப்போலே, ஒரு ஜந்ம மிரண்டு ஜந்மத்தள வன்றிக்கே சேதநருடைய ஜந்மபரம்பரைகள்தோறும், விடாயைத் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே யுண்டாம் யாத்ருச்சிகம், ஊரைச் சொன்னாய, பேரைச் சொன்னாய என்றாப் போலே வரும் ப்ராஸங்கிகம், அடியாரை நோக்கினாய் என்றாப் போலேயுண்டா மாநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களை, சாஸ்த்ர விஹிதமும் சேதந விதிதமுமன்றி யிருக்கத் தானே கல்பித்து; கல்பிதமானவை தன்னை ஒன்றை யநேகமாக்கி நடத்திக் கொண்டு போரு மென்கை.

382. அவ:—இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருத மடியாக வீச்வர னங்கீகரிக்குமென்னுமது காணலாமிடமுண்டோ வென்ன.

* துலை - ஏற்றம், (நீரிறைக்கும் ஏற்றம்.)

மூ—382 லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்க மொழியக் காணலாம்.

வயா:—(லலிதா சரிதாதிகளிலே இவவாததம் சுருககமொழி யக காணலாம) என்கிறார். அதாவது - விதாபராஜ ஸுதையாய காஶீராஜ மஹிஷியான லலிதை, ஸபத்நிகளான முநநூறு ஸ்த்ரீ களிலுங காட்டில ஆபிரூபயம அதிவஶய பாதருமததை தேஹ தேஜஸஸு ஸர்வகுண ஸம்பநநதை இவை யுடையளாய அஹோ ராதர விபாகமற பகவத ஸநநிதியிலே அநேகந திருவிளககேற்றி அதிலே நிரதையாய்ப போருகிறபடியைக கணடு, "உனக கிவ வாபிரூபயாதிகளுககும தீபாரோபண கைஙகாய பராவண் யததுககுந காரணமென்" என்று ஸபதநிகள கேட்க, அவள் ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே பிறநதவளாகையாலே, 715 "தநேஷா கதயாம் யேதத யத வ்ருத்தம் மம ஶோபநா:" என்று துடஙகி, 716 "ஸௌவீர ராஜஸய புரா மைதரேயோபூத புரோஹித: - தேந சாயதநம விஷ்ணோ: காரிதம தேவிகாதடே - அஹநயஹநி ஶுஶ்ருஷா புஷப தூபாமபு லேபநை:-தீபதாநாதிபிஶசைவ சகரே ததரவஸந தவிஜ:" என்று ஸௌவீரராஜ புரோஹிதனான மைத ரேயன், தேவியாறறங்கரையிலே ஓரெமபெருமான் கோயிலையுண் டாககி, அஙகே நாள்தோறும ஸகல கைஙகர்யஙகளையும் பணணி வாததிததபடியையும ; 717 "கார்ததிகே தீபிதோ தீப உபாததஸ் தேநசைகதா - ஆஸீந நிர்வாண பூயிஷ்டோ தேவஸய புரதோநிஶி- தேவதாயதநேசாஸமு ததரா ஹமபி மூஷிகா - பரதீபவாததிக்ரஹ ணே க்ருதபுத்திர வராநநா: - க்ருஹீதாச மயாவர்ததி ப்ருஷதம் ஶோ ரராவச-நஷ்டாசாஹம ததஸதஸ்ய மார்ஜாலஸய பயாதுகா - வக்த்ர பராநதேந நஶயநதயா ஸதீப: ப்ரேரிதோமயா - ஜஜவால பூர்வவத் தீபதயா தஸ்மிநநாயதநேபுந:" என்று - கார்த்திகமாஸத திலே, அவனநத வெமபெருமான் ஸநநிதியி லேற்றின வததிரு விளககு அவியததேடுகிற வளவிலே, அககோயிலிலே யொருபெண் ணெலியாய்க்கொண்டு வர்த்திககிறதான் அத்திருவிளக்கில திரியைக் கவ்விக்கொண்டு போவதாக நினைத்துசசென்று கவவினவளவிலே யொருபூனைகததின குரலைக்கேட்டஞ்சி மரணத்தையடையா நிற்க, அபபோது பயததாலே நடுங்குகிற தன்மூஞ்சியாலே அநதத்திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலே யத் திருவிளக்குப் பளபளத்தெரிநத படியையும; 718 "ம்ருதாசாஹம்ததோ ஜாதாவைதாபீ ராஜகநயகா -

ஜாதிஸமரா காநதிமதீ பவதீநாமபராகுணே" என்று அநநதரம் தான் மரிதது விதர்பராஜனுககுப புத்ரியாய் ஜாதிஸ் ம்ருதயாதிகளோடே பிறநதபடியையும ; 719 "ஏஷபரபாவோ தீபஸய காததிகே மாஸி ஸோபநாஃ - தததஸ்ய விஷணவாயதநே யஸ்யேயமவயுஷ்டிருததமா- அஸஙகலபிதமபயஸ்ய பரோணம் யதகருதம மயா - விஷணவாயதந தீபஸய தஸயைதத புஜயதே பலம - ததோஜாதிஸ்மருதிராஜநம மாநுஷயம் ஸோபநம வபுஃ - வஶ்யஃ பதிர மே ஸாவாஸாம கிம் புநர் தீபதாயிநாம" என்று - அநத வஜ்ஞாதஸுகருதபலமாக தனக கிநத வேற்றஙகளெல்லா முண்டானபடியையும் சொன்னுளென்று, ஸ்ரீவிஷ்ணு தாமததிலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேண சொல்லப பட்டதிறே.

இனி, ஆதிஶபதத்தாலே - ததவஷித்தாயிருபபா ளொரு பராஹமணனுடைய புததிரியான ஸுவ்ரதை அதிபாலயததிலே மாத்ருஹீநையாய், அதுதோற்றுதபடி பரமதயாளுவான பிதா வளர்ததுககொண்டுபோக வளாநதுகொண்டு, இனி ஒருவன் கையிலே பரதாநம பணண பராப்தமென்னுமளவிலே அநதபிதா வும மரிககையாலே அதீவஶோகார்த்தையாய, 720 "யேந ஸமவாததி தா பாலாயே நாஸ்மி பரிரக்ஷிதா - தேநபித்ராவியுகதாஹம் நஜீவே யம கதஞசந - நதயாமவாநிபதிஷயாமி ஸமிததேவா ஹுதாஶநே - பாவதாத்வாபதிஷயாமி பிதரு ஹீநா நிராஶ்ரயா" என்று தேஹத் யாகோதயுகதையான வளவிலே, 721 "ஆகதய கருணு விஷ்டோ யமஸ்ஸர்வ ஹிதோதஃ - ஸதவிரோ பராஹமணோ பூதவா பரோவா சே தம் வசஸ்ததா" என்கிறபடியே - ஸர்வபராணிகளுடையவும் ஹிததிலே நிரதனுயிருக்கும யமன் கருபாவிஷ்டனுய ஒரு வ்ருதத பராஹமண வேஷத்தைக்கொண்டுவநது, 722 "அலம பாலே விஶா லாக்ஷி ரோதநேநாதி விஹ்வலே - நபூயஃ பராபயதே தாதஸ் தஸ் மாந நார்ஹதி ஶோசிதும" இத்யாதியாலே இவளுடைய ஶோகாப நோதநத்தைபபண்ணி, 723 "தஸ்மாத த்வம துககம முதஸருஜய ஶரோதுமர்ஹஸி ஸுவ்ரதே - பித்ருபயாம விபர யோகோயம் யேநபூத் காமஞு தவ" என்று - ஆகையாலுன்னுடைய துககத்தை விட்டு இநத மாதா பித்ருவியோகம உன்னுடைய யாதொரு காமத தாலே யுண்டாய்த்து அத்தைச் சொல்லக்கேளென்று தானே சொல்லி, 724 "புரா த்வம் ஸுநதீ நாம வேஶ்யா பரம ஸுநதீ -

நருத்த கீதாதி நிபுணு வீணு வேணு விசக்ஷணு" என்று துடங்கி-நீ பூர்வஜந்மத்திலே ஸுந்தரி யென்பாளொரு வேஸ்யையை, உன்னாலே வஸீகருதனாய உன்னுடனே ஸமஸக்தனாய போருவானொரு ப்ராஹ்மண புத்ரனை யுன்நிமித்தமாக ஸ்பாதகையாலே யொரு ஸூத்ரன் வதிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள், "எங்கள் புத்ரனைக் கொல்லுவித்த நீ இனியொரு ஜந்மத்திலே மாதாபிதாக்களை யிழந்து மறுகிப்பரிதபிப்பாய்" என்று ஸபித்தபடியாலேகாணுனக்கிந்த ஸோகம்வந்ததென்ன; "ஆனால் இந்தபாபியான நானுத்தம ஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்" என்று கேட்க; 725 "ஸ்ருணு தஸ்யமஹாபராஜ்ஞேநிமித்தங்கத்தோமம - யேந்தவம் ப்ராஹ்மண ஸ்யாஸ்யகுலே ஜாதா மஹாத்மந:" என்று துடங்கி-ஜ்ஞாநாதிகனாய ஒன்றிலும் பற்றற்று ஸர்வத்ரஸமதர்ஸியாய பகவத்த்யாநபரனாய்க் கராமைகராத்ர ந்யாயத்தாலே யெங்கும ஸஞ்சரிப்பானொரு பாகவதன் ஒருராத்ரி உன்வாசல் புறத்திண்ணையிலே யொதுங்கினவளவிலே † தளாடிக்காரர் அவனைக் கள்ளனென்று பிடித்துக்கட்ட, அவ்வளவிலே நீயோடிச்சென்று அக்கட்டை விடுவித்து அந்த பாகவதனை உன் க்ருஹத்திலே கொண்டுபோய் ஆஸ்வஸிப்பித்தாய, அத்தாலே யித்தனைக்குண்டாயத்து என்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸௌவ்ரதோபாக்யாநமும் இன்னமும், ஒரு ஸதீ யமபடராலே யத்யந்த பீடிதையாய் ஆகாஸத்திலே ரக்ஷகாபேக்ஷை தோற்றக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வாரா நிற்க, அஸ்வத்த தீர்த்தத்திலே சிரகாலம் தபஸ்ஸு பண்ணியிருந்த மாதவி அத்தைக்கண்டு க்ருபை பண்ணி, தானொருநாள் செய்த தப: பலத்தை யவளுக்குக் கொடுக்க, அப்போதே யமபடரும பந்துபூதராய், யாமயமாகக்கும் ஸௌகோத்தரமாய், யாதநா ஸரீரமும போய் விலக்ஷண ஸரீரமாய, இவளையுங் கொண்டு அவர்கள் யமன் ஸந்நிதியிலே சென்ற வளவிலே, 726 "ப்ரேதவதர்மராஜோபூத தஸ்யாஸத்த பரியதாஸந: - ஸாந்தவயந ஸமஹாதேஜா வயாஜஹாரச தாமபரதி" என்று-பித்ருவத பர்யஸந்நவதநனாய இவளைக் குறித்து இன்சொல்லுச் சொல்லுகிற யமன், 727 "பதரேதவயா ஸுஷ்டு க்ருதம நகிஞ்சிதிஹவிதயதே - இதோ தவாதஸ ஜந்மாந்தே தவாம்கஸித் ஸித்த ஆவிஸத் - விஷ்ணு பக்தோ நிவாஸார்த்தம்

* "நருத்தகேயாதி" என்றும் பாடங்காண்கிறது.

† தளாடிக்காரர் - தலையாரிகள்.

ராதயாநந்து தவவேஶமநி-தத்ஸந்நிதாந பாபவஸ் தவ ஸாதுஸமா கம: - ஸா ஹி வைபாஹம விதுஷீ ஸ்ரீமதரங்க முபாஶரிதா - தத்ர தீர்தோத்தமம ஸ்ரீமதஶவத்தம நாமஸமஶரிதா - தாமஜ்ஞாதாம பரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்கமோ பவத்" என்று - மாதவியினுடைய வங்கீகார முனக்கு வருகைக்கு குறிப்பாக நீயறியச் செய்ததொரு நன்மையில்லை, இஜ்ஜந்மத்துக்கு பன்னிரண்டாம ஜந்மத்திலே யொரு ராத்ரி உன்னுடைய க்ருஹத்திலே தங்கிப் போகைக்காக ஒரு பாகவதன் வந்துனனைக் கிட்டி யிருந்துபோனான், தத்ஸந்நி தாநத்தாலே யுண்டானது காணுனக்கிந்த ஸாதுஸமாகமம் என்று முன்பே யுண்டானதோ ரஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தை யிவள் பேற்றுக் கடியாகச் சொன்னானென்கிற காருடபுராணத்தில கோயில மாஹாத்மயத்தில கதையும் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. (சுருக்க மொழியக் காணலாம) என்றது - விஸ்தரேண காணலாமென்றபடி. இவவஜ்ஞாதஸுக்ருதங்க ளடியான பகவத்கடாக்ஷமே யிவர்களுக்கு இவவோ பலங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அஜ்ஞாதஸு க்ருதங்களைப் பற்றாசாக்கொண்டு ஈஶவர னங்கீகரிக்கு மென்னு மிதுக்கு இவை யுதாஹரணமாகலாமிறே.

383. அவ —ஆக, ஸர்வேஶவரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபை யாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே யுத்யுக்தனாய் காணக்ளேபர பரதாநாதிகளைப் பண்ணி ஸவாஜ்ஞாரூப ஶாஸ்த்ரா நுகுணமாக விவர்கள் பக்கலிலே சில ஸுக்ருத விஶேஷங் கண டங்கீகரிக்கலாம் வழியுண்டோவென்று பார்த்து, தத்லாபத்தில ஸாவமுக்தி ப்ரஸங்கமும வைஷமய நைர்க்ருண்யமும் வாராமைக் காக அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களைத் தானே கல்பித்து, அவைதன்னை ஜந்ம பரம்பரைகள்தோறு மொன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்து, அஜ்ஞாதஸு க்ருத மங்கீகார ஹேதுவாமபடியையும ஸ்தாபிப்பித்தாராய நின்றார் கீழ்; இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வாசி யறியாதவர்க ளிதுக்கிசைந்து வைத்தே ஏதத்நுஸந்தாநேந வித்ராகாம விருப்பாக ளென்கிறார் மேல்.

மூ —383 அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள், * வாளாதந்தா னென்றிருப்பர்கள்.

* "வாளாதந்தார்" என்னும் பாடாந்தரம், வ்யாக்யாநத்தில - 259, வது - பக்கத்தில் காண்க.

வ்யா:—(அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள்) என்று தொடங்கி. (அஜ்ஞ ராகிறார்) - நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவ மறியாதவர்கள். (வாளாதந்தா னென்றிருப்பார்கள்) என்றது - இப்படி யுபகரித் தருளுவதே! என்று தலைசியதது ஈடுபடவேண்டியிருக்க அது செய்யாமல், வெறுமனே உபகரித்தா னென்கிற மாத்ரத்தை யநு ஸந்தித்திருந்து விடுவர்களென்றபடி.

384 அவ.—இதில வாசி யறிந்தவர்க ளீடுபடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—384 ஜ்ஞாநவான்கள், 728 "இன்றென்னைப்பொரு ளாக்கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான்" 729 "எந்நன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" 730 "நடுவேவந் துய்யக் கொள்கின்ற நாதன்" 132 "அறியாதன வறி வித்த வத்தா நீ செய்தன வடியே னறியே னே" 731 "பொருளல்லாத வென்னைப்பொரு ளாக்கி யடிமைகொண்டாய்" 287 "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்" 288 "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றீடுபடாநிற்பர்கள்.

வ்யா —(ஜ்ஞாநவான்கள்) என்று தொடங்கி. (ஜ்ஞாநவான்களா கிறார்) - நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவத்தை யுள்ளபடி யறியுமவர் கள். ("இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத் தான்" இத்யாதி) அநாதிகால மவஸ்துவாயக் கிடந்தவென்னை யின்று வஸ்துவாக்கி நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகான தன்னை நித்யஸம் ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான வென்னுடைய ஹேயமான நெஞ்சிலே வைத்தான், பெரிய வுடையாரைப்போலே தலையோடே முடிந் தேனோ, திருவடியைப்போலே 732 "த்ருஷ்டா ஸீதா" என்று வந் தேனோ, அன்றிக்கே தன்னுடைய வாஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினே னாம்படி விஹித கர்மங்களை யநுஷ்டித்தேனோ, என்ன நன்மை செய்தேனாக வென்னெஞ்சிலே புகுந்து பெறாப்பேறு பெற்றானாய் விளங்குகிறது; விஷய ப்ரவணனாய்ப் போகா நிற்க நடுவே வந்துஜ் ஜீவிப்பியா நின்ற ஸ்வாமி; எனக்கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநத்தைப் பண்ணி ஸ்வாமியான நீ மோக்ஷப்ரதனான வென்பக்கல் பண்ணின உபகாரம்

உபகரித்த நீயறியிலறியுமித்தனை, என்னால சொல்லித் தலைக்கட்டப் போமோ; 443 "அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய்க் கிடந்த வென்னை, 443 "ஸந்தமேநம" என்கிறபடியே ஸத்தாவானாய் ஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி, அந்த ஸத்தை நிலைநிற்கும்படி கைங்கர்யத்தையும் கொண்டருளினாய, அம்ருதத்தையும விஷத்தையு மொக்க விரும்புவாரைப்போலே உன்னையு முகந்து க்ஷுத்ர விஷயங்களையு முகக்கும பொல்லாத நெஞ்சைப் போக்கினாய்; அநந்யப்ரயோஜநமாய்க்கொண் டுன்னையே யநுபவிக்கும மநஸ்ஸைத் தந்தாயென்று அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகார விசேஷங்களை யநுஸந்தித்துத் தலைசீயத்து ஈடுபடா நிற்பாக ளென்கை.

அன்றிக்கே, (அஜ்ஞர்) [383] இத்யாதிக்கு (வாளா தந்தார்) என்று பாடமாகில், இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தங்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்க க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டு வரும் ப்ரகாரத்தை யறியாதமநுஷ்யா,வாள்வலியாலே ஜீவித்துத்திரிவார்த் தங்களுக்குவந்ததொரு ஸம்ருத்தியை நம்முடையவாளார தந்தாரென்று நினைத்திருக்குமாப்போலே, நிர்ஹேதுகமாகவந்த பகவதங்கீகாரத்தை தங்கள் ஸுக்ருத பலத்தாலே வந்ததாக நினைத்திருப்பர்க ளென்று பொருளாகக்கடவது. [384] அப்போதைக்கு, ஸகலமுமவனருளாலே வந்ததென்று தெளியக்கண்டவர்கள் அவன் நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணின உபகார விசேஷங்களை யநுஸந்தித் தீடுபடும்படியை யருளிச்செய்கிறாரென்று மேலில வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி.

385. அவ.—இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமானதொரு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.

மூ:—385 பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்து பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்தவார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா:—(பாஷ்யகாரர் காலத்திலே) என்று துடங்கி. அதாவது-ஸகல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்க ளெல்லாம் ஸம்சய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற கலிடிககாலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே,

ஒருநாள் , பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக்கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், "இது நெடுங்கால மார்வாசலிலே யவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோ வென்று தெரியாது, இன்று வருத்த வேஷியான பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோம்" என்ன; தத்ப்ரஸங்கத்திலே "நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசிபிறக்கைக்கு கடியென்" என்று விசாரிக்கச்செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப் பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப்பெருமாளிருந்தவர் "நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே ஸுக்ருத தேவரென்று மொருவருண்டோ வாஸ்ரயணீயர்" என்ன; பிள்ளைதிருநறையூரரையர், ' 'ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறதும் நீ நினைக்கிற விஷயந் தன்னைகாண்" என்றருளிச்செய்ய, ஆக விப்படி பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை யிவ்விடத்திலே நினைப்பதென்றபடி. இக்கதைதான் 733 "தருதுயரந் தடாயேல்" என்கிற பாட்டில் வ்யாக்யாநத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூர்வர்க ளருளிச்செய்து வைத்தார்களிறே. இத்தால - அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமுண்டாய்த்தாகிலும் அது பலஹேதுவன்று, அத்தை வ்யாஜமாக்கி யங்கீகரிக்கு மீஸ்வரனே பலஹேது வென்றதாய்த்து.

386. அவ:—கீழுக்தமான வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார்.

ஸூ.—386 ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக்கொண்டு கடாக்ஷியா நிற்கும்.

வ்யா·—(ஆகையால்) என்று துடங்கி. அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே ஸர்வமுக்தி பரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநனறியாமல் விளையுமவையான சில ஸுக்ருத விஶேஷங்களையே இவனை யங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விஶேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணாநிற்கு மென்கை.

இதுக்கநந்தரம், "அதாவது - ஒன்றையாராயப்புக்கால், அதுக்கவ்வருகு வேறொன்றின்றி யிருப்பதிறே - அடியாவது; யாதொன்று பலப்ரதமானது - அதிறேயுபாயமாவது. அல்லது நடுவே யநேகாவஸ்தை பிறந்தால், அவற்றினளவில் பர்யவஸியாதிறே ; இளைப்பாறுவதிலே சென்றிறே, நடுவே இளைப்பாறுதிறே" என்கிற வ்யாக்யாநத்தில வாக்யமநுஸந்தேயம்.

387. அவ — இப்படி யஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாக்ஷிக்கும்மளவில் அங்கீகாரம் ஸஹேதுகமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—387 இவையுங்கூட விவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன்றன்னை முதலிலே யவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

வ்யா — (இவையுங்கூட) என்று தொடங்கி. அதாவது - இந்த யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுமுட்பட விவனுக்குண்டாம்படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கரணகளேபர விதுரனாய்க் கிடந்த விவன்றன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணாதிகளைக்கொடுத்து அவ னுண்டாக்கிற்றென்கை. இத்தால் - கடாக்ஷ ஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளு மவனுடைய க்ருஷிபல மென்கை. சப்தத்தாலே - துல்யந்யாய ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களுக்கு மடி அவன க்ருஷி யென்கிறது. அன்றிக்கே, வக்ஷ்யமாண நிரூபணவிசேஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிறதாகவுமாம. ஸ்ருஷ்டிதான சேதந கர்மாநுகுணமன்றோவெனனில்? ஸருஷ்டிபபது காமத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும் யௌகபத்ய மநுக்ரஹ கார்யமிறே.

388. அவ — தந்நிரூபணத்தி லிவனுக்கு ஸம்பவிக்குமத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—388 அதுதன்னை நிரூபித்தால் இவன்றனக்கு ஒன்றுஞ் செய்யவேண்டாதபடியா யிருக்கும்.

வ்யா:—(அதுதன்னை) என்று தொடங்கி. அதாவது - அசித்விசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே யுஜ்ஜீவநோபயோகியான கரண களேபரங்களை பரமதயையாலே யவன தந்தபடியை யநுஸந்தித்தால், தத்தீந ஸத்தாதிகனான விவன்றனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநாமசத்தி லவன் செய்தபடி கண்டிருக்கையொழிய தானொரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்கு மென்கை.

389. அவ:—ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியா லிவனுக்கு விளையு மங்கீகாரப்பற்றுசுகள் யாத்ருச்சிகாதிகள்மாத்ரமே யன்று, இன்னமும் சிலவுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகவாதல், கீழ்ச்சொன்ன விவைதா னுண்டாம் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாத லருளிச் செய்கிறார் மேல்.

மூ—389 பழையதாக வுழுவது நடுவது விளைவதாய்ப் போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரிமுளைத்து பல பர்யந்தமாமாப்போலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படியாய்த்து; * பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்த கட்டளை.

வ்யா—(பழையதாக) என்று தொடங்கி. அதாவது - புதிசாகத் † தரிசு திருத்தினதன்றிக்கே பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க்கொண்டு ‡ செய்காலாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே காஷகன் அதுக்கென்னவொரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருக்க உதிரியானது முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமாப்போலே, மேற்சொல்லப்புகுகிற நிரூபண விசேஷங்களாதல் கீழ்ச்சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளாதல் இதுக்கென்னவொரு க்ருஷி செய்யவேண்டாதே இச்சேதநராசியிலே தன்னடையே விளையும்படியாய்த்து, பக்திக்கு காஷகனான ஈச்வரன் ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற (I) பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்துமென்றபடி.

390. அவ—(இவை) [389] என்று கீழருளிச்செய்தவத்தை விசதீகரிக்கைக்காகத் தத்விஷய ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார்.

மூ—390 அவைதானெவை யென்றால் ?

வ்யா.—(அவைதானெவை யென்றால்) என்று.

391. அவ.—அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

மூ—391 பூர்வக்ருத புண்யாபுண்ய பலங்களை (II) சிரகாலம் புஜித்து உத்தரகாலத்தில் வாஸநை கொண்டு ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை யென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே, நாமார் நாம் நின்ற நிலையேது நமக்கினிமேல் போக்கடியேதென்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு அவையாதல், முன்புசொன்னவையாதல்.

வ்யா:—(பூர்வக்ருத) இத்யாதியாலே. அதாவது - முன்பு செய்யப்பட்ட புண்யபாபரூபகர்ம த்வயத்தினுடையவும் பலங்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங்கால மநுபவித்து மேலுள்ள காலத்

* பத்தி - பக்திக்கு, உழவன் - க்ருஷிபண்ணுமவன். † தரிசு - காம்பு நிலம். ‡ செய்கால் - பயிர்செய்கிற இடம். (I) பழம் - ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற, புநம் - நிலம். (II) சிரகாலம் - அநேககாலம்,

தில் பூர்வகர்ம வாஸனைகொண்டு புண்யபாபரூப கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்குமத்தனையென்று சொல்லத்தக்கதாம்படி* அச்சகர்மாவாய் கர்ம பலாநுபவத்தில் கையொழிந்துநின்ற தசையிலே, காண்கிற தேஹமோ தேஹாதிரிக்தரோ ஸ்வதந்த்ரரோ பரதந்த்ரரோ நாமாரென்றும், நசிக்கும்படி நின்றோமோ பிழைக்கும்படி நின்றோமோ நாம் நின்றநிலை யேதென்றும், இப்படி நின்ற நமக்கினிமேல் வீடேறுகைக்கீடான போக்கடி யேதென்றும் தன்னடையே யுண்டாவன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அந்நிரூபண விசேஷங்களாதல், பூர்வோக்தங்களான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களாதல் லென்கை.

392. அவ.—இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார க்ரமம் சாஸ்த்ரத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன வருளிச்செய்கிறார்

மூ:—392 "யதாஹி மோக்ஷகா: பாந்தே" என்று துடங்கி இதினுடைய க்ரமத்தை பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று.

வ்யா:—(யதாஹி) என்று துடங்கி. பகவச்சாஸ்த்ரம் நூற்றெட்டு ஸம்ஹிதையாயிறே யிருப்பது; அதிலே யொன்றிறே அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை. 734 "பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயணஸ் ஸ்வயம்" என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கு மாதிவக்தா பகவானா யிருக்கச்செய்தே தத்தத் ஸம்ஹிதைகள்தோறும் அவாந்தர வக்தாக்களுமுண்டிறே; அதிலிந்த ஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்புத்ந்ய ஸமஜ்ஞிகனான ருத்ரன் வக்தாவாகையாலே இத்தை அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை என்கிறது; இந்த ஸம்ஹிதையிலே, 735 "நுண்ணுணர்வில நீலார் கண்டத்தம்மான்" என்கிறபடியே - ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷ்மதர்சியா யிருக்கும் ருத்ரனை, தேவர்ஷியாய் ப்ரஹ்ம வித்தமனான ஸ்ரீநாரதபகவான் சென்றநுவர்த்தித்து ஸ்வ ஸம்சயங்களெல்லாம் கேட்க, அவன் நிர்ணயித்துக்கொண்டு வாராநிற்க, பதினாலா மத்யாயத்தில் இவன் பண்ணின ப்ரச்நத்துக்குத்தரமாக ஸம்ஸார மோக்ஷ ஹேதுக்களான நிக்ரஹசக்தி அநுக்ரஹசக்தி யென்று ஸர்வேச்வரனுக் கிரண்டு சக்தி யுண்டென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அதில் 736 "திரோதாநகரீ சக்திஸ் ஸாநிக்ரஹ ஸமாஹ்வயா - புமாம்ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம் ஸா திரோபாவயதிஸ் ஸ்வயம்" என்று துடங்கி - நிக்ரஹாத்மிகையான சக்தியிலே திரோஹித ஸ்வஸ்வரூபாதிகனாய ஜீவாத்மா ஸம்ஸரிக்கும்படியை விஸ்த

*. அச்சகர்மாவாய் - நிர்மலமான கர்மத்தையுடையவனாய்.

ரேண ப்ரதிபாதித்து, அநந்தரம் அநுக்ரஹாத்மிகையான ஶக்தி யாலே ஸம்ஸாராந்முகத்தமபடியை ப்ரதிபாதிப்பதாக, [737] "ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி: - ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே - ஸமீக்ஷிதஸ்து தாஸோயம் க்ருணாவாஷ்ருபயா - காமஸாம்யம் பஜத்யேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா - ஶக்தி பாவஸ ஸைவஜீவ முத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே: - கர்மணி சஸமே தத்ர த்ராஷணீம் பாவ முபாகதே" என்று - ஸம்ஸார சக்ரஸ்தனாய் து:காகுலனான ஜீவன் விஷயமாக ஸர்வேஶ்வரனுக்கொரு க்ருபை ஜநிக்குமபடியையும், அந்த க்ருபையடியாக வுண்டான வவன் கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதனாய்க்கொண்டு இவன் காம ஸாம்யத்தை பஜிக்குமென்னுமத்தையும், அந்த வநுக்ரஹாத்மிகையான ஶக்தியினுடைய ஸத்பாவ மிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்று முத்தரிப்பிக்குமென்னுமிடத்தையும், கீழ் காம ஸாம்யமென்றதின் கருத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி, [738] "யதா ஹி மோஷகா: பாந்தே பரிபர்ஹ முபேயுஷி - நிவ்ருத்த மோக்ஷணேச் யோகாஸ்ததா ஸந்த உபாஸதே - அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ்து ஶக்தே: பாதக்ஷணே ததா- உதாஸாதே ஸமீப்ய காமண்தே ஶுபாஶுபே - ததப்ராநந்தரம் ஜந்துர்யுக்தோ மோக்ஷ ஸமீக்ஷயா - பராவ்ருத்தமாந வைராக்யோ * விவேகேபிநிவேஶவாந - ஆகமா நநுஸந்தாய குரூநப்யுபஸர்ப்யச - லப்தஸத்த: ப்ரகாரைஸ்தை: பர்யுத்தோ போதபாலந:" இத்யாதி யத்யாய ஶேஷத்தாலே - வழிபோகிறவன் ஸம்பாரத்தை வைத்து மறைய நின்றவளவிலே அவனுடைய ஸம்பாரத்தை யபஹரிப்பதாக வுத்யோகிக்கிற தஸ்கரர், அந்த ஸம்பாரத்தை யவன் வந்து கைப்பற்றினவளவில, யாதொருபடி நிவ்ருத்த மோஷணேத் யோகராகாநின்றுகொண்டு அப்போது முதாஸீநரா யிருந்து விடுவர்கள்; அப்படியே, பகவதநுக்ரஹ ஶக்தி யிவன் பக்கலிலே வந்த க்ஷணத்திலே, இவனாத்மாவைத் தன் வழியே யிழுப்பதாக நின்ற, புண்யபாப கர்மங்களிரண்டு மிவனை வந்து மேலிடாமல் உதாஸீநித்திருந்துவிடும்; அந்த வநுக்ரஹாத்மிகையான ஶக்தி தன் பக்கல்வந்த வநந்தரம் இச்சேதநன் மோக்ஷஸமீக்ஷாயுக்தனாய் ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யனாய் விவேகாபிநிவேஶியாய் ஶாஸ்த்ர ப்ரவணனாய் ஸதாசார்ய ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணி லப்தஸத்தாகனாய் லப்தஜ்ஞாநனாய் அந்த ஜ்ஞாநத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஸாரக்ராஹியாய் ஸமுசிதோபாய பரிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸாராத்தீர்ண

* விசேஷாபிநிவேஶவாந என்றும் பாடாந்தரம்.

னாய் பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்று சொன்னானிறே; ஆகை யாலே, "யதா ஹிமோக்ஷகா: பாந்தே" என்று துடங்கி இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தினுடைய க்ரமத்தை ஆப்தப்ரமாணமான பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

393. அவ — இப்படி சாஸ்த்ரம் சொன்னவளவன்றிக்கே, நிர் ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரே பாத்ரபூதராய் ஆப்ததமாக் ரேஸரரான ஆழ்வார் இவ்வர்த்தத்தைத் தெளிய அருளிச்செய்தா ரென்கிறார் மேல.

மூ — 393 [739] "வெறிதே யருள்செய்வர்" என்றிவ் வர்த் தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

வ்யா. — (வெறிதே) என்று துடங்கி. (வெறிதே யருள்செய் வர்) என்றது - நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றபடி. (இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) என்றது - இந் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸம்சய விபர்ய யமற ஸகலரு மறியும்படி ப்ரகாசமாக வருளிச்செய்தா ரென்கை.

394. அவ. — அநந்தரம் ஸுக்ருதிகள் க்ருதரோக்தியி லபிப்ராய மறியாதார் சங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்.

மூ — 394 "செய்வார்கட்கு" என்று அருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருதமென்றுநின்றதே யென்னில்? அப் போது "வெறிதே" என்கிறவிடம் சேராது.

வ்யா: — (செய்வார்கட்கு) என்று துடங்கி. அதாவது - [739] "அருள்செய்வர்" என்ற வநந்தரம், ஆர்க்குத் தானென்னு மபேக்ஷை யிலே, [739] "செய்வார்கட்கு" என்று - அருளுகைக்குறுப்பாகத் திருவுள்ளம் புகக்கும்படி சிலவற்றைச் செய்யுமவர்களுக் கென்கை யாலே, அவன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு ஹேது சேதந ஸுக்ருத மென்றுநின்றதே யென்னில்? அப்படி சொல்லும்போது நிர்ஹே துக வாசகமான "வெறிதே" என்கிறவிடம் ஸங்கதமாகா தென்கை. ஆகையால், "செய்வார்கட்கு" என்கிறது - தான்செய்ய நினைத்தவர் களுக் கென்றபடி.

395. அவ: — ஆபிமுக்யத்துக்கு பகவத் க்ருபை காரணம் அத்வேஷத்துக்கு ஸுக்ருதம் காரணமென்று நினைத்துச் சொல்லு வார் வசநத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார்.

மூ—395 பகவதாபிமுக்யம் ஸுக்ருதத்தா லன்றிக்கே பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது; அத்வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலே யென்னில்? இந்த பலவிசேஷத்துக் கத்தை * ஸாதநமாக்கவொண்ணாது.

வ்யா—(பகவதாபிமுக்யம்) என்று துடங்கி. அதாவது - அநாதிகாலம் விமுகனாய்ப்போந்த விசேதநனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் பிறக்கிற வாபிமுக்யம், இவனுடைய ஸுக்ருத நிபந்தநமாக வன்றிக்கே கேவல பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது; தத்பூர்வபாவியான வத்வேஷம் ஸுக்ருதமடியாகப் பிறக்கிறதென்று சொல்லப் பார்க்கில், அகிலாத்மகுணதியாய ஆத்மோஜ்ஜீவநாங்குரமாயிருந்துள்ள பகவதத்வேஷமாகிற விபலவிசேஷத்துக்கு அதிக்ஷுத்ரமான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொல்லவொண்ணா தென்கை. ஆகையால் அத்வேஷத்துக்கும் பகவத்க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணுமென்று கருத்து.

396. அவ—ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் சேதநவிதிதமுமான விந்த யாத்ருச்சிகாதிகளுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டாரின்னாரென்னுமிடத்தை ஶங்காபரிஹாரரூபேண வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—396 ஶாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதேயிருக்கிற வித்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில்? நாமன்று, ஈஶ்வரன் என்று கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்.

வ்யா:—(ஶாஸ்த்ரமும்) என்று துடங்கி. அதாவது - 740 "இதம் குர்யாத்" என்று ஶாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் கர்த்ருபூதரான சேதநராலே புத்திபூர்வ னுஷ்டிதமுமான தொன்றையிறே ஸுக்ருதமென்பது; அப்படியே, இதைச்செய்வானென்று ஶாஸ்த்ரமும் விதியாதே இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோமென்று தத்காத்தாக்களான நாமும் மறியாதேயிருக்கிற விந்த யாத்ருச்சிகாதியை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடும்படி எங்ஙனே என்னில்? "இதுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிடுகிறோம் நாமன்று, ஸர்வஜ்ஞ்க்தி

* "காரணமென்ன வொண்ணாது" என்றும், கோஶாந்தரங்களில் பாடங்காண்கிறது.

பரஸங்கம வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரன் ஸுக்ருத மென்று பேரிட்டு வைத்தான்" என்று தத்வதர்சிகளான வாசார் யாக ளருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கு மென்கை. ஆக, கீழ் [393] 739 "வெறிதே யருளசெய்வர்" என்று 27 மயர்வறமதிநல நமருளப்பெற்றவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற விவர்த்தத்தை விஸதமாக வருளிச்செய்த படியை தர்சிப்பித்து, அதின்மேலவந்த ஸங்காபரிஹாரங்களும் பண்ணி யருளினாராய்த்து.

397. அவ—இனி, இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் அந்யோந்ய விருத்தம்போலே தோற்றுமவற்றுக்கு பரிஹாரமும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபகமாக மற்றுஞ் சொல்லவேண்டும் ப்ரமாண தாக்கங்களு மிவ்விடத்தில் தாமருளிச்செய்யாமைக்கு ஹேது வின்னதென்கிறார்.

ஸூ—397 இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருத்தம்போலே தோற்றும்; அவற்றிற் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும், விஸ்தர பயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

வ்யா:—(இவ்வர்த்த விஷயமாக) என்று தொடங்கி. அதாவது - நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற விவர்த்த விஷயமாக, இவ்விஷயீகாரத்துக்கிலக்காய 27 மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற வாழ்வார்களு டையபகவதங்கீகார ப்ரகாசகங்களான பாசுரங்களில், 739 "வெறிதே யருள்செய்வர்" 741 "எந்நன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ் வதுவே" என்றும், 742 "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன" 743 "மாதவனென்றதேகொண்டு" என்றும், 744 "நல்லதோரறஞ் செய்துமிலேன்" என்றும், 745 "நோற்றேன் பலபிறவி" என்றும், 746 "யானெத்தவத்தாற் காணபன்கொ லின்று" என்றும், 747 "யானே தவஞ்செய்தேன்" என்றும், இத்யாதிகளாலே பகவதங்கீ காரஹேதுக்களொன்றும் தங்கள்பக்க லில்லையென்றது உண்டா னபோல சொல்லுவதாகையாலே கருத்தறியாதவர்களுக்கு பரஸ் பரவிருத்தம்போலே*ப்ரதிபாஸிக்குமென்கை. அவற்றில சொல்லும் பரிஹாரங்களாவன - "மாதவன்" "மலை" என்கிறவை வ்யாவருத்

---

* ப்ரதிபாஸிக்கும் - தோற்றும்.

யுக்திமாத்ரமாகையாலே அவற்றை யாரோபித்துவந்து மேல்விழுகிற பகவத்க்ருபையே யங்கீகாரஹேது, அவை ஹேதுவன்றென்னுமிடம் ஸித்தம்; "நோற்றேன் பல்பிறவி" என்றது - எனக்குப் பலஜநமங்களுண்டாம்படியாகவாய்த்து நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்றென்று ஸ்வநிகர்ஷம் சொன்னவித்தனை, அநேக ஜந்மம் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினேனென்றபடி யன்று; "யானே தவஞ் செய்தேன்" என்றது - 748 "இருநதமிழ்நன்மாலையிணையடிக்கே சொல்லப்பெற்ற ப்ரீத்யதிசயத்தாலே என்னைப்போலே பாக்யம் பண்ணினாரில்லையென்று இப்பேறுபெற்ற தம்மை ச்லாகித்தமாத்ரமென் றிப்புடைகளிலே நிர்ஹேதுகவசந விரோதம் வாராதபடி ஸஹேதுகம்போலத் தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள். (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களாவன) - மற்றுமிந நிர்ஹேதுக ஸ்தாபநார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுமவையான 737 "ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வ கர்மபி꞉ - ஜீவே து꞉காகுலே விஷ்ணோ꞉ க்ருபாகாப்யுபஜாயதே" - 749 "நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே-ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம் - நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யநயேந ஹேதுநா - கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷ்யே கஞ்சித் கதாசந" இத்யாதி ப்ரமாணங்களும், ஏதத நுக்ராஹகதர்க்கங்களும். (விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்) என்றது-இவையெல்லாஞ் சொல்லப்பார்க்குமளவில் க்ரந்தபபரப்பு வருமென்றஞ்சி சொல்லுகிறோமில்லை யென்றபடி.

398. அவ:—ஆக, கீழ் (பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது) [366] என்ற ப்ரதிஜ்ஞைக் குபபாதகமாக, (த்ரிபாத் விபூதியிலே) [381] என்று தொடங்கி, இவ்வளவும் - ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக விமுகதசையே பிடித்து க்ருஷி பண்ணிப்போரும்படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்; அதுதன்னை நிகமிக்கிறார்.

மூ:—398 ஆகையால், இவன் விமுகனான தசையிலுங் கூட வுஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின வீச்வரனை யநுஸந்தித்தால், எப்போதும் நிர்பரனாயே யிருக்குமித்தனை.

வ்யா:—(ஆகையால்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஈச்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணும் கட்டளையிதுவாகையாலே,

இப்படி யிசசேதநன் தன்பக்கல் விமுகனான வவஸ்தையிலுமுட்பட விவனுஜ்ஜீவிகைக்கு கருஷி பண்ணிபபோந்த குணாதிகனான வவனை யநுஸந்தித்தால, ஏவம்பூதனானவவ னிவ்வவஸ்தாபந்நராக்கி நம்மை காமாநுகுணமாக ஸமஸரிக்கவிடானென்று தத்குணவிஸவாஸத்தாலே ஸர்வகாலமும் நிரபாணயே யிருக்குமித்தனை பயபரஸங்கமில்லை யென்றபடி.

399. (விமுகனான தசையிலுங்கூட வுஜ்ஜீவிக்க கருஷிபண்ணின வீஸவரனை யநுஸந்தித்தால்) [398] என்று தாம கீழருளிச்செய்த வாத்தத்தி லாபதிக்குடலாக ஜ்ஞாநாதிகருடைய விஸேஷ வநுஸந்தாநத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—399 " எதிர்சூழல்புக்கு. "

வ்யா·—எதிர்சூழலபுக்கு) என்று துடங்கி. 445 "எதிர்சூழல் புக்கு" என்றது - எனக்குத தப்பவொண்ணாதபடி, பார்த்தவிடமெங்கும் தானேயாம்படியான வயாபதியிலே யுளபுக் கென்றபடி. 'எதிர்சூழல்" என்கிறது - அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வயாக்யாதமாய்த்தாகிலும், இபபோது இவரிவவிடத்தில வயாபதிபரமாக வருளிசசெய்கிறார். அநேகயோஜனைக ளுண்டாயிறே யிருபபது.

400. அவ.—அதுக்குத்ருஷ்டாநதம.

மூ·—400 ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளை வாரைப்போலே வ்யாப்தியும்.

வயா:—(ஒருவனைபபிடிக்க நினைத் தூரை வளைவாரைப்போலே) என்று. அதாவது - ஒருவனைப பிடிக்க நினைத்தவன் அவனைத்தப்பாமல பிடிக்கவேணுமென்னு மபிநிவேஸத்தாலே அவனூரைச் சேர வளையுமாபபோலேயாயத்து ஓராதமாவை யகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காக ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் வயாபித்து நிற்கும்படி; ஆகையால், வயாபதியும ஸ்வார்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்திபபதென்கிறார். (வயாப்தியும) என்றது - ஸர்வஸத்தாஹேதுவானவதுவு முட்படவென்றபடி.

401. அவ:—ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளை ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையுமபிப்ரேத்தவத்கரித்து, இதுக்கு த்ருஷ்டாநதமாக வருளிச் செய்கிறார்.

மூ —401 ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாக வென்றிறே ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸந்திப்பது.

வ்யா —(ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே) என்று. 750 "மூந்நீர் ஞாலத்தில் முதற்பாட்டிலே - ஸ்ருஷ்டியை ஸ்வார்த்தமாகவும், இரண்டாம் பாட்டிலும் மூன்றும் பாட்டிலும் - அவதாரங்களை ஸ்வார்த்தமாகவும் இவர்தாமே யநுஸந்தித்தருளினாரிறே. (அவதாராதிகள்) என்கிறவிடத்தில், ஆதிஶப்தத்தாலே - குணசேஷ்டிதாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

402. அவ.—இப்படி இவன் விமுகனான தசையிலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே யிவனுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக்கவன் க்ருஷிபண்ணிப்போருகிறது தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயிறே; தாத்ருஶ க்ருபாபலமிவனுக்கவ ஶ்யாநுபாவ்யமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, கீழ், (நிரபராதியிருக்குமித்தனை) [398] என்றவத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல்.

மூ —402 கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும்.

வ்யா:—(கர்மபலம்போலே) என்று தொடங்கி. அதாவது - தான் செய்த புண்யபாபரூப கர்மபலம், 751 "அவஶ்ய மநுபோக்தவ்யம்" என்கிறபடியே அநுபவித்தேயறவேண்டுமோபாதி, நித்யஸம்ஸாரஹேதுவான கர்மத்தைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநபோகபாகியாக்குகைக்கு ஹேதுவான வவனுடைய க்ருபாபலமும் இவனுக்கு இசைவில்லையேயாகிலும் அவஶ்ய மநுபவித்தேவிடவேணுமென்கை.

403. அவ:—ஏவம்பூதக்ருபை யநாதியாயிருக்கச்செய்தே, கர்மகர்த்தாவான சேதநனுடையவும் தத்பலதாதாவானவீஶ்வரனுடையவும் ஸ்வாதந்த்ர்யங்களாலே தகையப்பட்டன்றோ கிடந்துபோந்தது, இன்னமு மப்படியாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ —403 க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகையவொண்ணாதபடி யிருகரையு மழியப் பெருகும்.

வ்யா.—(கருணை பெருகப்புக்கால) என்று துடங்கி. அதாவது-கருணாகுணம் நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரன் தானிட்ட கட்டளையிலே வந்தவாறே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்று இச்சேதநனை காமாநுகுணமாக நிர்வஹிக்குமளவில், இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமதொழிய, அக்கட்டளையில் வாராமையாலே தூகதியேபற்றாசாக விவனை யவன்தானே மேல்விழுந்தங்கீகரிக்கைக்குடலாம்படி பெருகுமளவில், ஸ்வாஶ்ரயமான ஈஶ்வரனுடைய சேதநகர்மாநுகுணமாகவே நிர்வஹிக்கக்கடவோமென்றிருக்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும், ஸ்வவிஷயமான சேதநனுடைய 752 "ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே" என்கிறபடியே - ஈஶ்வராஜ்ஞையை யதிலங்கித்து நடக்கைக்கடியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் நிரோதிக்கவொண்ணாதபடி 753 "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்கிறபடியே உபய ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமான விரண்டு கரையுமுடைந்தழியும்படி யொருமட்டில் நில்லாமை மேன்மேலும் பெருகாநிற்குமென்கை.

404. அவ·—ப்ரகரணத்தில் பயாபயஹேதுக்களாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத்குணங்களில் வைத்துக்கொண்டு, கர்ம காருண்யங்கள் ப்ரதாநங்களாகையாலே யவற்றை யுபபாதித்துக் கொண்டு வந்தார் கீழ்; அத்தனை நிகமித்தருளுகிறார் மேல்.

மூ.—404 பயஹேது கர்மம்; அபயஹேது காருண்யம்.

வ்யா:—(பயஹேது) என்று துடங்கி. அதாவது - ஈஶ்வரனே யுபாயமென்றிருக்கிற விவ்வதிகாரிக்கு இன்னமும் ஸம்ஸாரமநுவர்த்திக்கில் செய்வதென் என்கிற பயத்துக்கு ஹேது, அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரணமாய்ப்போந்த ஸ்வகர்ம ஸ்மரணம்; 754 "சூழ்பிறப்பும் மருங்கே வரப்பெறுமே" என்கிறபடியே - ஸம்ஸாரம் நம்மருகும் வரமாட்டாது, ஶரீராவஸாநத்திலே பகவத் ப்ராப்திக் கண்ணழிவில்லை என்று நிர்பயனாயிருக்கைக்கு ஹேது, காமத்தைப் பாராமலங்கீகரித்து ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்துத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குறுப்பான வவனுடைய நிர்ஹேதுக காருண்ய ஸ்மரணமென்கை. (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம், பகவத்குணாநுஸந்தாநம்) [366] என்று துடங்கினத்தை நிகமிக்கிறவிடமாகையாலே, (கர்மம், காருண்யம்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்மரண பர்யந்தம் விவக்ஷிதம்.

405 அவ:—இப்பயாபயங்க ளிரண்டு மிவனுக் கெவ்வளவாக நடக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—405 பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியள வும் நடக்கும்.

வ்யா:—(பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று துடங்கி. அதாவது - பகவத் க்ருபா விஷயமாயும், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே அநாதிகாலம் ஸம்ஸார ஹேதுவாய்ப்போந்த ஸ்வகர்மத்தை யநு ஸந்திப்பது அத்தைப்பாராதே யங்கீகரித்த பகவத் காருண்யத்தை யநுஸந்திப்பதாய்க்கொண்டிறே இவ்வதிகாரி யிருப்பது ; அதில், கர்மத்தை யநுஸந்தித்தபோது பயமும் காருண்யத்தை யநுஸந்தித்த போது அபயமுமாய், இரண்டும் மாறிமாறி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த மற்று பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுமளவும் நடக்குமென்கை.

406. அவ:—இப்படி உபயமும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கிறதென் ? தத்குண விஶ்வாஸத்தாலே யெப்போதுமொக்க நிர்பயனா யிருக்கவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—406 நிவர்த்ய ஜ்ஞாநம் பயஹேது ; நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அபயஹேது.

வ்யா:—(நிவர்த்ய ஜ்ஞாநம்) என்று துடங்கி. அதாவது - அவ னுடைய காருண்யத்தாலே நிவர்த்திக்கப்படுமதான அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விஷய ஜ்ஞாநம், இவை கிடைக்கை யாலே இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடில் செய்வதென் என்கிற பய ஹேது ; 196 "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று - ஸர் வேஶ்வர னிவற்றைத் தள்ளிப்பொகடும்படி பண்ணுகையாலே இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான வவனுடைய காருண்யவிஷய ஜ்ஞாநம், தத்பய ராஹித்ய ஹேதுவென்கை, நிவர்த்தக பலமறிந்தாலும் நிவர்த்யம் கிடக்குமளவும் பயமும் நடுநடுவே கலசிச்செல்லுமென்று கருத்து.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் இவனுக்கு பயாபய ஹேதுக்களும், ததுபய விபர்யயத்தில் ஸித்திக்குமதுவும், தந்நிபந்தந ஶங்கா பரி ஹாரங்களும், ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுக் குஜ்ஜீவநத்தில் க்ருஷி பண்ணும்படியும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத பகவதங்கீகார ஹேதுத்வ மும், இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவாநபிஜ்ஞர் படியும், ஏதத்

வைபவாபிஜ்ஞா படியும், இவ்வர்த்த மபியுக்த வசநஸித்த மென்னுமதுவும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத வ்யாஜேந வவனங்கீகரிக்குமபடியும், அங்கீகார ஹேதுவாக்கு மஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களின் தத்க்ருஷி பலத்வமும், தந்நிரூபண பலிதமும், அங்கீகாரப பற்றாசாமவை காதாசித்கமாக ஸ்வயமேவ விளைக்கைக்கடியும், அவற்றின் தவைவித்யமும், ஏவம்பூத விஷயீகார ஶாஸ்த்ரஸித்தத்வமும், இவ்விஷயீகாரம பெற்றவர் இத்தை வெளியாகப் பேசினபடியும், ஏதத்ந பிஜ்ஞவசந பரிஹாரமும, ஆபிமுக்யவ த்தவேஷ தத்க்ருபா ஜநித்த்வமும, யாத்ருச்சிகாதிகளில ஸுக்ருதநாம ட்ஶவரக்ருத மென்னுமதுவும, ஏதத்தாத்தவிஷ யாபியுக்தவசந பரஸ்பர விரோத பரிஹாராத் யநுகதிஹேதுவும, கீழ்ப பரக்க வுபபாதித்து வந்ததின் பலிதமும, தத்தாபதிஹேதுதயா ஜ்ஞாநாதிகர நுஸந்தாநமும், நிர்ஹேதுக க்ருபாபலாவஸ்யாநுபாவ்யத்வமும், ஈ த ரு ஶ க்ருபா பரவாஹ துர்நிவாரகத்வமும, பரகரணுதி பரதிஜ்ஞார்த்த நிகமநமும், பயாபயாநுவர்த்தந காரணவதியும், ஏதத்துபய ஹேதுபூத ஜ்ஞாந விஶேஷங்களும சொல்லுகையாலே, இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷாதி மோக்ஷபாயந் தாகில்லாப ஹேதுவான பகவதாகஸ்மிக க்ருபா ப்ரபாவம விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இத்தால - தவயோபதேஷ்டாருபூ தாசார்யோபஸத்யாதிகளுக்கும தத்துபதிஷ்ட த்வயார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் ஹேதுவான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபா வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

சரம ப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம்

407 அவ:—இப்ப்ரபந்தத்தில உபக்ரமமே பிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாயபூதனை ஸர்வேஶ்வரனே சேதநர்க்கு பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷ ஸித்திக்கு நிரபேக்ஷ ஸாதநமென்றருளிச்செய்து, உபாயபூதனை ஸர்வேஶ்வரன் காமநிபந்தநமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும காருண்யநிபந்தநமாக முக்தனுக்கவும் வல்ல நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே அவனை யுபாயமாகப்பற்றியிருக்குமவர்களுக்கு, ஸ்வ காமாநுஸந்தாநத்தாலும் தத் காருண்யாநுஸந்தாநத்தாலும் வரும் பயாபயங்கள் யாவத்ப்ராப்தி மாறிமாறி நடக்கும்படியையும் தாஶிப்பித்தார் கீழ் ; இனிமேல், [755] "ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும" என்றும[755-1] "திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி" என்றுஞ சொல்லுகையாலே

ஈஶ்வரஸ்ய கடாக்ஷ ... (handwritten Devanagari note)

அந்த ஸித்தோபாய பஹிர்பூதமன்றியே தச்சரமாவதியாய், பந்த மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கை யன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவா யிருக்கையாலே தநிஷ்டனாகக்கு பயப்ரஸங்க மின்றியே யெப்போதுமொக்க நிர்பயராய்க்கொண் டிருக்கலாம்படி யாய், சரமாவதியான ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்கு அநுரூபமான சர மோபாயம் ஸதாசார்யாபிமாநமே யென்று ஸகலவேதாந்தஸார வித்தமரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக வநுஸந் தித்து முபதேசித்தும்போந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸகலருமறிந் துஜ்ஜீவிக்கும்படி பரப்ந்தவேஷத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச் செய்கிறார். அதில் இப்படி பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறிமாறி யநு வர்த்தியாமல் எப்போது மொக்க நிர்பயனாயிருக்கலாவதொரு வழி யில்லையோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—407 ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான் பற்றின போதிறே யிப்ப்ரஸங்கந்தா னுள்ளது.

வ்யா—(ஸ்வதந்த்ரனை) என்று தொடங்கி. அதாவது – கர்மாநு குணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக ஸம்ஸார நிவ் ருத்தியைப்பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனை யீச்வரனை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரி ஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப்பற்றினபோதிறே, யாவத்ப்ராப்தி பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடக்குமென்னு மிப்ப்ரஸங்கந்தா னுள்ளதென்கை. பரதந்த்ரஸ்வரூபனாய் மோக்ஷைகஹேதுவான ஸ்வாசார்யனை யுபாயமாகப்பற்றினா லிப்ப்ரஸங்கமில்லை, ஸதாநிர் பயனா யிருக்கலாமென்றுகருத்து. (உபாயமாகத்தான்) என்று ஒரு முழுச்சொல்லித்தனை.

408. அவ:—பரமாணுதப்ரமேயநிர்ணயம பண்ணவேணுமிறே இவ்வார்த்தமென்கொண்டு நிர்ணயிக்கக்கடவோமென்னுமாகாங்க்ஷை யிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—408 உண்டபோது ஒருவார்த்தையும் உண்ணாத போ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துபேருண்டிறே; அவர்கள் பாசுரங் கொண்டன் றிவ்வர்த்த மறுதியிடுவது.

வ்யா:—(உண்டபோது) என்று தொடங்கி. [27] மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று பகவதநுபவைகதாரகராயிருக்கு மாழ்வார்களுக்கு

உண்டபோது முண்ணுதபோதுமாவன - பகவதநுபவ ததலாப காலஙகள் ; அதில, பகவதநுபவம்பண்ணி ஹருஷடரானபோது, தத்தாஸ்யவிவருத்திகாமதயா ததீயதாஸ்யததிலேயூன்றி, 756 "பயிலும பிறபபிடைதோறெமமையாளுமபரமர்" 757 "நாளுமபிறபபிடைதோறெமமையாளுடை நாதர்" 758 "வருமையுமிமமையும நமமையளிககும பிராககள்" 759 "சலிபபின்றியாணடெம்மைச சன்மசன்மாநதரங காபபார்" 760 "நன்மைபெறுததெமமை நாளுயயகொள்கின்ற நமபர்" 761 "எம்மபல பிறபபிடைதோறெநதொழுகுலநதாஙகள்" 762 "அவனடியார சிறுமாமனிசரா யென்னை யாணடாரிஙகேதிரிய - செநதாமரைக கட்டிருககுறளன் நறுமாவிரை நாணமலரடிககீழப புகுதல - உறுமோபாவியேனுககு" என்றும், 763 "ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெமமையாள் வாரே" 764 "ஞானததினொளியுருவை நினைவாரென்னையகரே" 765 "நசசிததொழுவாரை நசசென்றன் நன்னெஞசே" 766 "பேராளன்பேரோதுமபெரியோரை யொருகாலுமபிரிகிலேனே," 767 "கண்ணரக் கண்டுருகிக கையாரத தொழுவாரைக் கருதும் கால - உணணுது வெங்கூற்றமேமாவாது பாவஙகளசேரா" என்றும், 768 "ஈட்டஙகணடிடககூடுமே லதுகாணுமகண்பயனுவதே," 769 "தொண்டரடிபபொடியாட நாமபெறிற கஙகைநீர் குடைநதாடும்வேட்கையென்னுவதே," 770 "இனபுறுநதொணடர சேவடியேததி வாழத்து மென்னெஞசமே" என்றும் - இதயாதிகளாலே ததவிஷயததிலுங காட்டில் ததீயரே நமக்கு ஶேஷிகளுமுபாயோபேயபூதருமென்று அத்யாதரம்பண்ணிபபேசுவது ; பகவதநுபவாலாப கலிஷடரானபோது, அபபடிபரமஶேஷிகளும பரமபராபயபராபக பூதருமான ததீயா ஸநநிஹிதராயிருநதாலும் அவர்பக்கல நெஞ்சுசெலலாமல் பகவத் விஷயமே பராபயமும பராபகமுமாக நினைத்து, 771 "காணவாராய்," "காணுமாறருளாய," 772 "வரிகொள் வெஞசிலைவளைவிததமைநதனும் வநதிலனென்செய்கேன்," 773 "வெஞசமததடுசாநதுாநத வெம்மடிகளும் வாராலை," 774 "வாசுதேவாவுன் வரவு பாாதது - வாமணற் குன்றில புலாநின்றேன்" எனறு இதயாதிகளாலே ஆர்த்தியாவஹராயலற்றுவது ஊடுவது, 775 "வெஞசிறைபபுள்" 776 "உஙகளோடெஙகளிடையிலலை" என்று இத்யாதிகளாலே - வெறுபபது உதறுவதாகையாலே, (உண்டபோதொருவார்த்தையும் உண்ணுதபோதொரு வார்த்தையும சொல்லுவார்) என்கிருர். ஆழவாாகளெலலாரு மேக பாகருதிகளாய் ஏககண்டரா யிருககையாலே, (பததுபேருண்டிறே)

என்கிறார். (அவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று இவ்வர்த்தமறுதியிடு வது) என்றது - மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதமபர்வத்திற்காட்டில் சரமபர்வத்துக்குள்ள தன்னேற்ற மடை யத்தெளியக்கண்டு பேசினார்களே யாகிலும், சரமபர்வைக நிஷ்டரன் றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி ததநுபவ ஹ்ருஷ்டரானபோ தொன்றைச் சொல்லுவது, தத்லாப க்லிஷ்டரானபோதொன்றைச் சொல்லுவதாய், ஒருபடிப்பாடரல்லாதவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே யுபாயமென் றிவ்வர்த்த நிஶ்சயம் பண்ணுவதென்கை

409. அவ:—பின்னை ஆர்பாசுரங்கொண் டறுதியிடுவதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—409 அவர்களைச்சிரித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அவர்பாசுரங்கொண் டிவ்வர்த்த மறுதியிடக் கடவோம்.

வ்யா:—(அவர்களை) என்று துடங்கி. அதாவது - 777"மேவினே னவன் பொன்னடி - தேவுமற்றறியேன்" என்று - ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் புரையறப் பற்றி அவிதிதாந்யதேவதராய் 778"நாவினால்நவிற்றின்பமெய்தினேன்" என்று தத்ஸங்கீர்த்தநாநந்த நிர்பரராய், 779"அடியேன் சதிர்த்தேன்" என்று - உறுவதறிந்து பற்றின சதுரராயிருக்கையாலே சரமபர் வத்திலேற்றமறிந்து பேசாநிற்கச்செய்தே ததேகநிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி தத்வைலக்ஷண்யபரவஶராய், உண்ட போதொருவார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுகிற வாழ்வார்கள் பதின்மரையும் அடியிலே ஓராசார்யன் றிருவடிகளைப்பற்றி யநவரதஸேவிகளாயிருக்கப்பெறாதே ஸ்வ வைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றும் பகவத் விஷயத்திலே மூந்தற முன்னமிழிந்து ததநுபவதஶயி லொன்றைச் சொல்லுவது தத லாபதஶயிலொன்றைச் சொல்லுவதாயிருப்பார். இவர்கள் படு கிறபாடென்! என்று பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வா ரொருவருண்டிறே; சரமபர்வ நிஷ்டராய் ததைகரூப வசநபரரான வவருடைய பாசுரமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைக்கொண்டு இவ் வர்த்தத்தை ஸம்ஶயவிபர்யய கந்தமற நிஶ்சயிக்கக் கடவோ மென்கை. அதவா, (உண்டபோது) இத்யாதிக்கு, பகவதநுபவம் பண்ணினபோது 780"உண்டுகளித்தேற் கும்பரென்குறை" 781"யாவர்

நிகரில் வானத்தே" 782 "மாறாளதோ விம்மண்ணின்மிசை" என்று இப்படி யநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ காரிதமானதொரு வார்த்தையும், தத்நுபவம் பெறாதபோது 783 "மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்குமால்" 784 "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்" 785 "காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து" 786 "தீயோடுடன் சேர் மெழுகா யுலகில் திரிவேனோ" என்று இப்படி சோகவேக ஜநிதமானதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுவாரொருவரிருவருமன்றிக்கே பத்துப் பேருண்டிறே; ததீயரே சேஷிகளு முபாயோபேயபூதருமென்றறிந்திருக்கச்செய்தே, தத்நுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல் பகவத் விஷய வைலக்ஷண்ய பரவசராய் இப்படி உண்டபோதொருவார்த்தை சொல்லுகிறவராக ளுகத்திகொண்டன்று ஸ்வாசார்ய சரணயுகளமே யுபாயோபேயமென்கிற விபரமாத்த நிர்ணயம் பண்ணுவது, ஆழ்வார் திருவடிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றி 787 "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கையாலே ப்ரதம பர்வத்திலே மண்டி ஹர்ஷசோக பரவசராய்ப் பேசுகிறவர்களைப் பரிஹஸித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்யஸூக்தியைக் கொண்டிவ்வர்த்த நிஸ்சயம் பண்ணக்கடவோமென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

410. அவ.—இப்படி ப்ரமாணஸித்தமான வர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல்.

மூ.—410 ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்.

வ்யா.—(ஸ்வரூபத்துக்கும்) என்று தொடங்கி. ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம் ப்ராப்யத்தை தத்நுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து ப்ராபகத்தை தத்த்வயாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்கவேணுமிறே; * வ்யுத்பத்தி தசையில் உபேயமுற்பட்டு உபாயம் பிற்பட்டிருக்கும், அநுஷ்டாந தசையில் மாறாடியிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேராமையாலேயிறே உபாயாந்தரத்தை பரித்யஜித்தது; ஆகையாலே (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே) என்கிறார். இனி, ஸ்வரூபந்தன்னை நிரூபித்தால் ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் புறவிதழென்னும்படி பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வமே வடிவாய், அதினுடைய யாதாத்ம்யம் தச்சேஷத்வமும்

* வ்யுத்பத்தி தசை - ஆரம்ப தசை.

புறவிதமென்னும்படி ததீயஶேஷத்வமே வடிவாயிறே யிருப்பது; ஏவம்பூத ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால் தத்கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய் ததீயகைங்கர்யம் சரமாவதியா யிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்ய வேஷ மிதுவாகையாலே ததுபயாநுகுணமான ப்ராபகம் ததீயரேயாகவேண்டியிறே யிருப்பது ; இனி அந்த ததீயரில் வைத்துக்கொண்டு, முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்தைப பண்ணின மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனுக்கு ஶேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்புமாய், தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லைநிலமுமா யிருக்கும் ; இந்த ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமா யிருக்கும், இப்படி ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களாய் அத்தால் இவையிரண்டுக்கும் ஸத்ருஶமான ப்ராபகம் ஸ்வாசார்யசரணயுகள மாகவேணுமென்கை. இதுவே ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்குச் சேர்ந்த உபாயமென்கையால், ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யபீத்யா நிர்பரத்வத்தைப்பற்ற விதில்போந்தவளவல்ல, முக்யோபாய மிதுவேயென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே.

411. அவ:—இவ்வர்த்த விஷயமாக ஓரைதிஹ்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—411 வடுகநம்பி, ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருகரையரென்பர்.

வ்யா:—(வடுகநம்பி) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிக ளிருந்தாப்போலே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மெம்பெருமானார் திருவடிகளே என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி 788 "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கும் வடுகநம்பி ; எம்பெருமானுக்கு நிழலுமடி-தாறும்போலே அவிநாபூதராய் 3 "ராமாநுஜஸ்யசரணௌஶரணம்ப்ரபத்யே" 789 "ராமாநுஜார்யவஶகஃ பரிவர்த்திஷீய" என்று உபாயோபேயங்க ளவர்திருவடிகளும் அத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமென்றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும், தாதுஶரான முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்தி லிருப்பி லடிக்கொதிப்பாலேவந்த வார்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கி காதாசித்கமாகப் பெருமாள் பக்கலிலும் சென்று பற்காட்டுவது, தத்வைலக்ஷண்யங்கண்டவாறே ப்ரவணராய்ப்போருவதா மிவ்வளவைக்கொண்டு, எம்பெருமானார் திருவடிகளை ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமானால் "தேவு

மற்றறியேன" எனறிருககவேணடாவோ, அஙஙனன்றிகலே சரமா வதியிலும் பரதமாவதியிலும் கைவைதது நிறகிறவிவாக ளிருககரைய ரென்றருளிசசெய்வ ரெனறபடி.

412. அவ.—(ஸ்வரூபததுககும பராபயததுககும சேர்நதிருகக வேணுமிறே) [410] எனற விடததில, ஸவரூபததை யொருவழியா லிசைநது, பகவத கைஙகாயமனறோ பராபயம, பராபயததுககு ஸதருஶமாகவேணுமென்றபடி யெஙஙனே ? என்பாருடைய ஶஙகை யைப பரிஹரிககைககாக, பரதமம் பராபயவேஷததை யோடவைத துக காட்டுகிறார

மூ.—412 ப்ராப்யத்துககு ப்ரதமபர்வம் ஆசார்யகைங் கர்யம் ; மத்யமபர்வம் பகவத் கைங்கர்யம் ; சரமபர்வம் பாகவத கைங்கர்யம்.

வ்யா.—(பராபயத்துககு) என்று துடங்கி. (பராப்யமாவது) - பேஷேததவைக நிரூபணீயமான வாத்மவஸதுவுககு புருஷாரததமான கைஙகாயம. பாவஶபதம - அமஶவாசி. இஙகு, பரதமபாவமாகச சொலலுகிற வாசாரயு கைங்காயமாவது - 790 "திருததிததிருமகள் கேள்வனுககாககியபின" எனகிறபடியே முதலடியிலே தன்னையஙகீ கரிதது பகவத விஷயததுக காளாம்படி திருத்தின வாசார்யனுக குதபபாகப பணணும் பகவத கைஙகாயம ; மதயம பாவமாகச சொலலுகிற பகவத கைங்காயமாவது-791 "அடியார்க்கென்னை யாட் படுதத விமலன" என்கிறபடியே தானுகநதாரைத தன்னடியாராக் கடிமைப படுததும் பகவானுக குகபபாகபபண்ணும் பாகவத கைங் காயம ; சரமபாவமாகச சொலலுகிற பாகவத கைங்காயமாவது - ஆசார்யவானென் றுகக்குமவாகளாய, ஆசார்யவைபவ ஜஞாபகராய் ஆசார்ய கைஙகாயததினேற்ற மறியுமவாகளான பாகவதர்களெல் லாரககு முகபபாகபபணணு மாசாரய கைஙகர்யம. ஆக, ஆசார்ய ப்ரீதி விஷயமான பகவத் கைஙகாயததை ஆசாாய கைங்கர்யமென றும், பகவத பரீதிவிஷயமான பாகவத கைஙகாயததை பகவத் கைஙகாயமென்றும், பாகவத பரீதிவிஷயமான வாசாாய கைஙகர் யததை பாகவத் கைங்கர்யமென்றும சொல்லிறறாய்த்து. ஆகையால், ஆசார்ய கைஙகாயம் பராப்யமென்று சொன்னவிதில் குறையில்லை யென்று கருத்து.

413. அவ:—இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே சரமபாவமென்று ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லாநிருக்கச்செய்தே, இது வருகிறவழிதானென்னென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—413 ஸ்வரூப ப்ராப்தியை ஶாஸ்த்ரம் புருஷார்த்த மாகச் சொல்லாநிற்க ப்ராப்தி பலமாய்க் கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே, ஸாத்ய விவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

வ்யா—(ஸ்வரூப ப்ராப்தியை) என்று தொடங்கி. அதாவது-[792] "பரஞ்ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" என்று-ப்ரப்ராப்தி பூர்விகையாய அநாதி காமநிபந்த நாசித ஸம்பந்தத்தாலே *மலாவகுண்டித மணிபரபைபோலே திரோஹிதமானஸ்வாஸாதாரணாகாரத்தினுடைய ஆவிர்பாவ ரூபையான ப்ராப்தியை வேதாந்த ஶாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, இப்படி ஆவிர்பூதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய வாத்மா, ஶேஷத்வைக நிரூபணீயதயா ஶேஷிவிஷய கிஞ்சித்காரத்தாலல்லது செல்லாதபடியா யிருக்கையாலே, அந்த ஸ்வரூப ப்ராப்தி பலமாய்க்கொண்டு பகவதநுபவ ஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே, ஶேஷியானபகவானுக்கு ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் ஸ்வகீயவிஷய கிஞ்சித்கார முகப்பாகையாலே, அந்த பகவத் கைங்கர்யமாகிற ஸாத்யத்தின் வ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு மத்யமபாவமான பாகவத கைங்கர்யம் வரக்கடவதாய், அந்த பாகவதர்கள் எல்லாருக்கும் ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் தனக்குபகாரகனான வாசார்ய விஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமே யுகப்பாகையாலே அந்த ஸாத்யத்தினுடைய விஶேஷ வ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபாவமான வாசார்ய கைங்கர்யம் வரக்கடவதென்கை.

414. அவ:—இந்த சரமபாவ லாபத்தி னருமையை தர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல்.

மூ—414 இதுதான் துர்லபம்.

வ்யா—(இதுதான் துர்லபம்) என்று.

415. அவ—இதுதன்னை விவரிக்கிறார் மேல்.

* மலாவகுண்டித - அழுக்காலே மூடப்பட்ட.

மூ—415 விஷய ப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று ப்ரதமபர்வத்தை விட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ள வருமை.

வ்யா·—(விஷய ப்ரவணனுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - க்ஷுத்ர விஷயங்களின் புறப்பூச்சான வைலக்ஷண்யத்திலே யீடு பட்டு மீட்கவொண்ணாதபடி யவற்றிலே ப்ரவணனாய் நின்றவனுக்கு, அவற்றைக் கைவிட்டு வகுத்தவிஷயமான பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று, புமஸாமத்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான பகவத்விஷய ப்ரவணனாய தத் கைங்கர்ய நிரதனானவனுக்கு ப்ரதம பர்வமானவத்தை விட்டு சரமபர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள வருமை யென்றபடி.

416. அவ·—அதெங்ஙனே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார்.

மூ:—416 அங்கு தோஷ தர்சநத்தாலே மீளலாம்; இங்கு அதுசெய்ய வொண்ணாது.

வ்யா·—(அங்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - க்ஷுத்ர விஷயங்களின் தேஹதோஷாதிகளும் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களுமுண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தார்மிகக்வே யருவருத்து மீளலாயிருக்கும்; விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாய் நித்யமாய அபரிச்சேத்யமான விவ்விஷயத்தில் தோஷகந்தமில்லாமையாலே தோஷதர்சநம்பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. 793 "ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா தோஷாச்ச சார்ங்கிண:- ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி ரபாவாதேவ பச்சிம:" என்னக்கடவதிறே.

417. அவ·—க்ஷுத்ர விஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்று மிங்குச் சொல்லலாவதில்லையேயாகிலும், ஸ்வவிஷய பக்திபரவசராக்கு ஸ்வஸம்ச்லேஷஸுகத்தை யுருவ நடத்தாதே விச்லேஷித்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே 794 "கடியன் கொடியன்" இத்யாதிபடியே சொல்லலாம்படி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே; அது தான் மீளுகைக் குடலாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—417 தோஷமுண்டானாலும் குணம்போலே யுபாதேயமா யிருக்கும்.

வ்யா.—(தோஷமுண்டானாலும்) என்று தொடங்கி அதாவது - அப்படி யாற்றாமையாலே தோற்றுவன சிலதோஷமுண்டானாலும், 795 "கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்" என்று அவை தன்னையே விரும்பி மேல்விழும்படி யிருக்கையாலே ஹேயமா யிராது, விஷயத்தை விரும்பி மேல்விழுகைக்குடலான குணம் போலே யுபாதேயமா யிருக்கு மென்கை.

418. அவ.—லோகத்தில் தோஷம் ஹேயமாய் குணமுபாதேயமாயன்றோ விருப்பது, தோஷம் குணம்போலே யுபாதேயமாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—418 லோக விபரீதமாயிறே யிங்கிருப்பது.

வ்யா.—(லோகவிபரீதம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - தோஷம் விடுகைக்குடலாய் குணம் பற்றுகைக் குறுப்பாயிருக்கும் லோகப்ரக்ரியை யன்றியே, தோஷமும் குணம்போலே யுபாதேயமாயிறே யிவ்விஷயத்தி லிருப்பதென்கை.

419. அவ.—எல்லாரு செய்தாலும் தோஷம் குணம்போலே யுபாதேயமாகக்கூடுமோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—419 குண முபாதேயமாகைக்கீடான ஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே.

வ்யா.—(குண முபாதேயமாகைக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - பகவத்குணம் தத்பரவணாக்கு உபாதேயமாகைக்கீடான ப்ராப்த ஶேஷித்தவமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தில் தோற்றுகிற தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கை. இத்தால்-அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தாலே குண முபாதேயமாகிறவோபாதி, அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தைப்பற்ற தோஷமு முபாதேயமாகக் குறையில்லை யென்றதாய்த்து, இப்படியாகையாலே தோஷமுண்டானாலு மது பீருகைக்குடலாகாதென்று கருத்து.

420. அவ:—விஶ்லேஷ தஶையில் தோற்றும் நைர்க்ருண்யாதி தோஷத்தை யங்கீகரித்து, அதுதான் குணவ துபாதேயமாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்தார் கீழ்; அந்த நைர்க்ருண்யாதி தோஷந்தான் முதலிலே யிவ்விஷயத்தி லில்லையென்னுமிடத்தை அபியுக்த

வசநஙகளாலே தர்ஶிபபிககிறுா மேல. அதில முதலிலே, ஆழ்வா ருடைய வசநததை தாஶிபபிககிறுா.

மூ—420 நிர்க்ருணனென்று,வாய்மூடுவதற்கு முன்னே க்ருணுவானென்று சொல்லும்படியா யிருந்த திறே.

வயா.—(நிாகருணன) என்று துடஙகி. அதாவது - 796 "என ஒரு தவளவண்ணர் தகவுகளே" என்று எங்ஙனே யிருநதன ஶாததவிக ஸவ பாவரான உமமுடைய கருபைகள், நாட்டிலே இபபடி ருஜாககளு மாய் பரது:காஸஹிஷ்ணுககளுமா யிருபபாா சில தார்மிகா நடை யாட அபலைகளுக்கு அழுகிதாகக குடிக கிடககலா யிருநததென்று, பெணபிள்ளை யாற்றுமைக குதவாதது கொணடு திருததாயாா நிாக ருணனென்று வாய் மூடுவதறகு முன்னே, அவள வாயைப புதைத தாபபோலே 797 "தகவுடையவனே" என்று-கெடுவாய! ஆகாததில தகவு மறுககுமோ, அது நங குறறங்காண எனறு கருணுவததையைச சொலலுமபடியா யிருநததிறே யென்றபடி.

421. அவ—இவ்வுகதிதான் தாயார்சொன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின மாதரமோ, ஸஹ்ருதயமாகச சொன் னதோ வென்கிற ஶஙகையிலே, இதின ஸஹருதயதவததை மூத லிககிறுா.

மூ—421 இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபை யாலே யென்று ஸ்நேஹமு முபகாரஸம்ருதி யும் நடந்ததிறே.

வ்யா—(இபபடி) என்று துடங்கி. அதாவது - குணஹாநி சொன்னததைதத தன்னி குணம சொலலுமபடி பணணிறறு கருபை யாலே யெனறு, 798 "மிக விரும்பும" என்று - ஸ்நேஹமும, 799 "பிரான்" எனறு-உபகார ஸ்மருதியும நடநததிறே, ஆகையால "தக வுடையவனே" என்றவிது ஸஹருதயோக்தி யென்கை.

422. அவ.—அநநதரம், பிராட்டியுடைய வசநத்தை தாஶிப பிககிறுா.

மூ—422 நிர்க்ருணனுக ஶங்கித்துச் சொலலுமவஸ்தை யிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்று.

---

* நிாக்ருணன் - கருபை யில்லாதவன்.

வ்யா·—(நிராகரணனாக) என்று தொடங்கி. அதாவது - பிரிவாற்றாமையாலே பெருக்க கலங்கின ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், பெருமாள் தன்னுற்றாமைக் குதவவந்து முகங் காட்டப்பெறாத வின்னாப்பாலே, 800 ‘கயாதஃ பராஜஞஃ க்ருதஜஞஸ்ச ஸாநுக்ரோஸ ஸ்ச ராகவஃ - ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஸஸ் ஸங்கே” என்று - பெருமாளை நிராகரணராக ஸங்கித்துச் சொல்லுகிற வசனத்தையிலும், 801 “மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத” என்று - இப்படி ஸங்கிக்கைக்கடி யென்னுடைய பாக்யஹாநி யென்கையாலே, ஸங்கா காரணத்தை ஸ்வக்ருதமாகவிறே சொல்லிற்றென்கை.

423. அவ —(ப்ரதமபாவத்தை விட்டு) [415] என்கிறவிடத்திலே, ஆத்மாநுகூலமான பகவத் ஸம்ஸ்லேஷமும், (தோஷமுண்டானாலும்) [417] என்கிறவிடத்திலே, ஆத்மாநுகூலமான தத்விஸ்லேஷமுமாகிற வினையிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ —423 குணதோஷங்க ளிரண்டும், க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்.

வ்யா —(குண தோஷங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி. குணமாவது - ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளை ஆஸ்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாக வநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்குங் கலவி. தோஷமாவது - அவ்வநுபவாலாபத்தாலே யவர்கள் கண்ணநீர்பூலே யிட்டுத் துடிக்கத் தான் முகங்காட்டாதே யிருக்கையாகிற பிரிவு. இவை யிரண்டும், (க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கையாவது) - ஒரொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை. இதில் குண மிரண்டையும் குலைக்கையாவது - 802 “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு” என்றும், 803 “மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் - துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்றும், தத்விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே க்ஷுத்ரவிஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கையும்; பயிலுஞ்சுடரொளியிலே ததீயஸேஷத்வத்திலே யூன்றிநின்ற வாழ்வாரை, அந்ததீயருடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந பரஸ்துதமான தத்ஸௌந்தர்ய ஸீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்யரஸத்தை மறந்து அவனை யநுபவிக்கையிலாசைகரைபுரண்டு அநந்தரம் திருவாய்மொழியிலே நாமும் தம்முடைய

வ்யா:—(நிர்க்ருணனுகை) என்று தொடங்கி. அதாவது - பிரிவாற்றாமையாலே பெருகக் கலங்கின ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், பெருமாள் தன்னுற்றாமைக் குதவவந்து முகங் காட்டப்பெறாத வின்னுப்பாலே, 800 "க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞஸ்ச ஸாநுக்ரோஸஸ்சராகவ: - ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஸஸ் ஸங்கே" என்று - பெருமாளை நிர்க்ருணராக ஸங்கித்துச் சொல்லுகிற வவஸ்தையிலும், 801 "மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்" என்று - இப்படி ஸங்கிக்கைக்கடி யென்னுடைய பாக்யஹாநி யென்கையாலே, ஸங்கா காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற் றென்கை.

423. அவ:—(ப்ரதமபர்வத்தை விட்டு) [415] என்கிறவிடத்திலே, அர்தாதுக்தமான பகவத் ஸம்ஸ்லேஷமும், (தோஷமுண்டானாலும்) [417] என்கிறவிடத்தில், அர்த்தாதுக்தமான தத்விஸ்லேஷமுமாகிற விவையிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—423 குணதோஷங்க ளிரண்டும், க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்.

வ்யா:—(குண தோஷங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி. குணமாவது - ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளை ஆஸ்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாக வநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்குங் கலவி. தோஷமாவது - அவ்வநுபவாலாபத்தாலே யவர்கள் கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுத் துடிக்கத் தான் முகங்காட்டாதே யிருக்கையாகிற பிரிவு. இவை யிரண்டும், (க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கையாவது) - ஒரோன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை. இதில் குண மிரண்டையும் குலைக்கையாவது - 802 "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும், 803 "மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் - துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" என்றும், தத்விஷய ஸ்வலக்ஷண்யத்தாலே க்ஷுத்ரவிஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கையும்; பயிலுஞ்சுடரொளியிலே ததீயஸேஷத்வத்திலே யூன்றிநின்ற வாழ்வாரை, அந்த ததீயருடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான தத்ஸௌந்தர்ய ஸீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்யரஸத்தை மறந்து அவனை யநுபவிக்கையிலாசை கரைபுரண்டு அநந்தரம் திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய

விஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தனக் குத்தேஶ்யராகப் பற்றி அவனையல்ல தறியாதேயிருக்கும் ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வான் பரதாநு வ்ருத்திக்கு விரோதியான ராம ஸௌந்தர்யமாகிற நித்யஶத்ருவை ஜயித்திருக்கு மென்கையாலே, ததீயகைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு நித்ய ஶத்ருவாயிறே பகவத் ஸௌந்தர்ய மிருப்பதென்கை. ஆகையால், இப்படி விலக்ஷணமான விஷயத்தில் ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்க ளிரண்டும் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னக் குறை யில்லை என்று கருத்து.

[423] அன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்ன குணதோஷங்க ளிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறார். (குணதோஷங்க ளிரண்டும்) என்று துடங்கி. குணமாவது - (இங்கு அது செய்யவொண்ணாது) [416] என்கிறவிடத்திற் சொன்ன பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரி யான ஸௌந்தர்ய ஶீலாதிகள்; தோஷமாவது - (குணம்போலே யுபாதேயமா யிருக்கும்) [417] என்கிற விடத்திற் சொன்ன "கடி யன் கொடியன்" இத்யாதிகள். (இரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த் தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்) [423] என் றது - ஒரொன்றே யிரண்டையும் செய்யுமென்றபடி. குணமிரண் டையும் செய்கையாவது - 812"மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதா ரத்தோள்" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், ஸ்வ வைலக்ஷண்யத்தாலே யாழங்கால்படுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டை யான ததீயஶேஷத்வ நிஷ்டையைக் குலைக்கையும்; தோஷமிரண்டை யுங் குலைக்கையாவது - குணம்போலே யுபாதேயமாய், அவ னென்றே கிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே ஊணுறக்கம் பநர் கழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளைத்து க்ஷுத்ரபுருஷார்த் தத்தைக் குலைக்கையும், 813"சிறுமா மனிசரா யென்னை யாண்டா ரிங்கே திரிய - நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ் புகுதல் - உறுமோ" என்னும்படியான புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கையும் என் றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜநைக்கு, (நித்யஶத்ரு) [424] என்கிறவிது, ஸௌந்தர்யாதி குணவிஶிஷ்ட வஸ்து விஷய மாகக் கடவது. [423] அங்ஙனுமன்றிக்கே, குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும், தோஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கும் என்று இங்ஙனே விபஜித்து யோஜிப்பாரு முண்டு. அப் போதைக்கும், குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னு

மதுககும, தோஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்ததைதக குலைகுமென்னு மதுககும், பூர்வ யோஜனைகளிற சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவவிஷய ஸ்வபாவ மிதுவாகையாலே சரமபாவமான வாசாரய கைஙகாயமாகிற விதுதான் துாலபமென்று ஸிம்ஹாவ லோகநயாயததாலே கீழோட யநவபம.

425. அவ—(ஸ்வரூபததுககும பராபயததுககும சோந திருககவேணுமிறே பராபகம) [410] என்றவிதில, ஸவரூபாநுரூப மான பராபயம சரமபாவமான வாசாரய கைஙகாயமென்று நிாண யிததாராய் நின்றா கீழ; இநத பராபயாநுரூபமான பராபக நிாண யம பண்ணுகிறா மேல.

மூ—425 இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால், அதுக்கு ஸத்ருஶமாகவேணுமிறே ப்ராபகம்.

வயா:—(இபபடி பராபயததை யறுதியிடடால்) என்று துட ஙகி. அதாவது - இபபடி ஆசாரய கைஙகர்யமே பராபயமென் றறுதியிடடால, இநத பராபயததுககுத தகுதியாகவேணுமிறே, ஏதத பராபகமென்கை. இததால - ஆசாரய கைஙகாயமாகிற சரம பராபயததுககு ஆசாரயனே பராபகனுகவேணு மென்றபடி.

426. அவ·—இபபடி யலலாதபோது வரும் ஹாநியேதென்ன வருளிச்செய்கிறா.

மூ—426 அல்லாதபோது, ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக் கைக்யமில்லை.

வயா —(அலலாதபோது) என்று துடஙகி. அதாவது - இப் படி பராபயததுககு ஸதருஶமாமபடி ஆசாரயனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈஶவரனை பராபகமாகக கொள்ளும்போது, பராப யததுககும் பராபகததுக்கும தன்னி லைகயமிலலை யென்கை. [illegible]தம பர்வததுககுண்டான பராபயப்ராப கைகயம், சரமபாவத்துக்கு மொக்குமிறே; ஆகையாலேயிறே பிள்ளை யமுதனா, [814]“பேறொன் று மறறில்லை நின்சரணன்றி யப பேறளிததற காறொன் றுமிலலை மறறச சரணன்றி” என்று ப்ராபய்ப்ராபகங்க ளிரண்டு மேகவிஷயமேயாக வருளிசசெய்தது.

427. அவ —இப்பரப்ரந்தத்தி னுபக்ரமமே பிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனை) [407] இத்யாதி வாக்யத்தளவும், ஸித்தோபாயத்யா ஸகல ஶாஸ்த்ர ஸித்தனான ஸ்வரனை பரமோபாயமாகவும், ஆசார்ய னஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந் நோபகாரகனாகவுமிறே சொல்லிப் போந் தது; இப்போது, ஈஶ்வரனைவிட்டு ஆசார்யனே யுபாயமென்னுமள வில ஶாஸ்த்ர விரோதமும் ஸ்வோக்தி விரோதமும் ஸம்பவி யாதோ, ஈஶ்வரனை யுபாயமாகப் பற்றுமதிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றிலவரு மேற்றந்தானேதோ வென்கிற ஶங்கை யின்மேலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—427 ஈஶ்வரனைப் பற்றுகை கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை, காலைப்பிடித்துக் காரியங் கொள் ளுமோபாதி.

வ்யா —(ஈஶ்வரனைப் பற்றுகை) என்று துடங்கி. அதாவது - ஈஶ்வரனைப் பற்றுகை, அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங்கொள் ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை, அவன் காலைப்பிடித்துக் காரி யங்கொள்ளுமோபாதி யென்கை. இங்ஙனருளிச் செய்தது - ஈஶ்வர விஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக் குண்டான அநந்யத்வமும், அவ் விஷயத்தைப் பற்றுமதி லிவ் விஷயத்தைப் பற்றுமதுக் குண்டான கார்ய ஸித்தியில * அமோகத்வமும் தோற்றுகைக்காக. அதெங் ஙனே யென்னில்? சரணதவோக்தியாலே தத்நந்யத்வம் ஸம்பரதி பந்நம. (ஈஶ்வரனைப் பற்றுகை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே - மஹாபுரபுவா யிருப்பானொரு வனை வஶீகரித்துக் காரியங் கொள்ளுவா னொருவன் அவன் கையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்க்குமளவில், நீர்மையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ் செய்யவுமாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத் தாலே யுதறிவிடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடியென் றறுதியிட வொண்ணாதாப்போலே, ஆஶ்ரிதனான விவனுடைய வபேக்ஷிதம தன்னுடைய கருபையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ்செய்யில் பலிக்கும் படியாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே † முறுகிச் செய்யாதொழியில் விப லிக்குமபடியா யிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுகை அவன்

---

* அமோகத்வம - வ்யர்த்த மாகாதது (ஸபலமானது).

† "மிறுங்கி" என்றும் பாடங் காண்கிறது.

காலைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே - அப்படி பரப்புவானவன்றன்னையே காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளுமளவில் தயாபரவஶனாய் காரியஞ்செய்தல்லது நில்லாமையாலே தப்பாமல் காரியம் ஸித்திக்குமாப்போலே, ஆஶ்ரிதனான இவனுடைய வபேக்ஷித மறுதியாகப் பலிக்கும்படி யிருக்கையாலும்; அமோகத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

428. அவ—ஆக, ப்ராப்ய நிர்ணயத்தைப்பண்ணி, (இதுக்கு ஸத்ருஶமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே - ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருஶோபாய மென்னுமதத்தை ப்ரதிபாதித்து, அப்படியன்றிக்கே ஈஶ்வரனை யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் வரும் விரோதங் காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வ மீஶ்வரனோ டு஭யத்தாலேயாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் தத்ருயத்வ நிபந்தநமென்னுமதத்தையும், ஈஶ்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தைப் மருளிச்செய்தாரா கீழ்; இனிமேல், பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறார், இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ருசி விஶ்வாஸங்கள் விளைகைக் குறுப்பாக. அதில் ப்ரதமத்திலே, ஈஶ்வர சேதநாக ளிருவர்க்குமிவ னுபகாரகனானமையை யருளிச் செய்கிறார்.

மூ—428 ஆசார்யன் இருவர்க்கு முபகாரகன்.

வ்யா:—(ஆசார்யன்) என்று துடங்கி. அதாவது - இப்படி யுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வாசார்யன், ஶேஷிஶேஷ பூதரான வீஶ்வர சேதந ரிருவர்க்கும அபிமத வஸ்துக்களைக் கொடுத்த உபகாரக னென்கை.

429. அவ—இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யெவை யென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—429 ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான், சேதநனுக்கு ஶேஷியை யுபகரித்தான்.

வ்யா.—(ஈஶ்வரனுக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணி வஶீகரிக்கப் பார்த்த விடத்திலும ஓராத்மவஸ்துவு மெட்டப்படாமையாலே யிழவாளனா யிருக்கிற வீஶ்வரனுக்கு, ஶேஷமான வாத்மவஸ்துவை, அஜ்ஞாத

ஜ்ஞாபகமுகேந திருத்தி இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத்தினன்; பகவத் ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த ஜீவநகலப்ப ஞயக் கிடந்த சேதநனுக்கு, பகவத் ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து மோக்ஷியான வவனைக் காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. இத்தால - ஆசார்ய னுடைய சேதநேஸ்வராக விருவர்க்கு முபகாரகனாகையாகிற வைப வம் சொல்லப்பட்டது.

430. அவ — இன்னமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசார்ய வைப வத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறார்.

மூ — 430 ஈஸ்வரன்றானு மாசார்யத்வத்தை யாசைப் பட்டிருக்கும்.

வயா — (ஈஸ்வரன்றானும) என்று தொடங்கி. அதாவது - இதுக்கிட்டுப் பிறவாத வீஸ்வரன்றானும் இவ்வாசார்யத்வத்தினேற் றத்தைப்பற்ற விதில மிகவும் ஸாரத்தைப் பண்ணி யிருக்குமென்கை.

431. அவ — அதெங்கே கண்டதென்னு மபேக்ஷையிலே, அத்தை மூதலிக்கிறார்.

மூ — 431 ஆகையிறே, குருபரம்பரையிலே யநவயித்ததும், ஸ்ரீகீதையும அபயப்ரதாநமு மருளிச் செய்ததும்.

வயா — (ஆகையிறே) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆசார்யத் வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, 815 "ஸ ஆசார்ய வம்ஸோ ஜ்ஞேயஃ-ஆசார்யாணமஸாவஸா விந்யா பகவத்த" என்னும்படி குரு பரம்பரையிலே தவ்யோபதேஷ்டாவாக நாகவயித்ததும்; ஆசார்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுநனைக் குறித்து, தத்வ விவேகாதி சரமோபாயபர்யந்தாதத பரதிபாதிகையான ஸ்ரீகீதை யருளிச்செய்ததும்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நிமித்தமாக, "ஸக்ரு தேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே - அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம யேதத் வ்ரதம மம" என்று அபயப்ரதாந மருளிச்செய்தது மென்கை. இத்தால - ஈஸ்வரனு மாசைப்படும்படியன்றோ ஆசார் யத்வத்தின் பெருமை யென்று ஆசார்ய வைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.

432. அவ — இன்னமு மொரு வழியாலே ஆசார்ய வைப வத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார்.

[illegible]

மூ—432. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருஸப்ரத்யுபகாரம் பண்ண லாவது, விபூதி சதுஷ்டயமும் ஈஸ்வர த்வயமு முண்டாகில்.

வ்யா—(ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - உபய விபூதியையும் விபூதிமானான ஈஸ்வரனையும் தானிட்டது வழக்காம்படி பண்ணிக்கொடுத்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஸத்ருஸமாக ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது, இப்படியே இன்னமு மிரண்டு விபூதியும் விபூதிமானயிருப்பானொரு ஈஸ்வரனும் வேறே யுண்டாகி லென்கை. [816] "யோதத்யாத பகவத் ஜ்ஞாநம் குர்யாத தா மோப ஸேவநம் - க்ருதஸ்நாமவா புருதிவீம் தத்யாந நதத் துல்யம கதஞ்சந" என்றுனிறதிறே. இத்தால - ஆசார்யனுடைய ப்ரத்யுப காராவகாஸ ரஹித மஹோபகாரகத்வமாகிற வைபவம சொல்லிற் றுய்த்து.

433. அவ—இன்னமுமொரு முகத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—433 ஈஸ்வர ஸம்பந்தம், பந்த மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவா யிருக்கும்; ஆசார்ய ஸம்பந்தம், மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவா யிருக்கும்.

வ்யா:—(ஈஸ்வர ஸம்பந்தம) என்று தொடங்கி. இவ்விடத்தில், (ஈஸ்வர ஸம்பந்தம) என்கிறது - (ஈஸ்வரனைப பற்றுகை) [427] என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாஸ்ரயரூப ஸம்பந்தத்தை; அது, (பந்த மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும பொதுவாகையாவது) - காமாநுகுண மாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக முக்தனாக்கவுமு வல்ல நிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரனோடுண்டான ஸம்பந்த மாகையாலே, உபய ஸாதாரணமா யிருக்கை. (ஆசார்ய ஸம்பந்தமாகிறது)-ஆசார்யனைப பற்றுகை) [427] என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாஸ்ரயணரூப ஸம்பந்தம; அது, (மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாகையாவது) - கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கவுமவிடும ஸ்வதந்த்ர னன்றிக்கே ஸாவ பாகாரத்தாலும் இவனை யுஜ்ஜீவிப்பித்தே விடும் நிரதிஸய க்ருபாவானோட்டை ஸம்பந்த மாகையாலே, ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவன்றிக்கே ஸம்ஸார விமோசனைக ஹேதுவா யிருக்கை.

ईश्वरस्य सौहार्दं यदृच्छासुकृतं हरेः। विष्णोःकटाक्षमद्वेषं आभिमुख्यं च सात्विकैः। संभाषणं षडेतानि आचार्यप्राप्तिहेतवः॥

இத்தால் - மோக்ஷைக ஹேதுத்வ நிபந்தநமான வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

434. அவ —உத்தாரகத்வத்தி லாசார்யனுடைய வாதிக்யத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ்; உபகாரகத்வத்தி லீஶ்வரனுடைய வாதிக்யத்தை யருளிச்செய்கைக்காக வடிகொண் டெழுந்திருக்கிறார் மேல.

மூ —434. பகவல் லாபம் ஆசார்யனாலே.

வ்யா:—(பகவல் லாபம்) என்று துடங்கி. அதாவது - நிருபாதிக ஶேஷியாய் நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கும் பகவானை லபிக்கை, தத்ஸமாஶ்ரயணைக ப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு மங்களாஶாஸநத்துக் காளாகவேணுமென்று தன்னை யங்கீகரித்து தன் வ்யாமோஹ விஷயமாக்கின ஸ்வாசார்யனாலே யென்கை.

435. அவ —ஏவம்பூதனான வாசார்யன்றன்னை லபிக்கைக்கு ஹேது வேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ —435. ஆசார்ய லாபம் பகவானாலே.

வ்யா:—(ஆசார்ய லாபம்) என்று துடங்கி. அதாவது - பகவல்லாப ஹேதுவாய் பரமபாவனபூதனான வாசார்யனை லபிக்கை, 817 "ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம்" இத்யாதிப்படியே - நிருபாதிக ஸௌஹார்த்தராய் விஶேஷகடாக்ஷ பற்றுசுக்களையும் தானே கல்பித்துக்கொண்டு விஶேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணி அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து ஆபிமுக்யத்தை யுண்டாக்கி ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்திலே மூட்டி ஸதாசார்ய ப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்கும் நிர்ஹேதுக க்ருபாவானான பகவானாலே யென்கை.

436. அவ —ஆனால் இருவரு முபகாரத்தில் ஸமரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ —436. உபகார்ய வஸ்துகௌரவத்தாலே, ஆசார்யனிற்காட்டில் மிகவுமுபகாரக னீஶ்வரன்.

வ்யா —(உபகார்ய வஸ்து) என்று துடங்கி. அதாவது - உபயருமுபகரித்த வஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், ஆசார்யோபகார்ய வஸ்துவானது பந்தமோக்ஷோபய ஹேதுவாய் பரதம பாவமுமாயிருக்கிற பகவத் விஷயத்திற் காட்டில் பகவதுபகார்ய வஸ்துவான மோக்ஷைக ஹேதுவாய சரமபர்வமுமா யிருக்கிற

வாசார்ய விஷயத்தினுடைய கௌரவத்தாலே, ஈஶ்வரனை யுபகரித்த வாசார்யனிற் காட்டில ஆசார்யனை யுபகரிச்ச வீஶ்வரன் மஹோபகாரக னென்னகை.

437. அவ·—818 "அசிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராஶயே - அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே" என்கிறபடியே ஆசார்யன்றனக்க் கேற்றம் ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளாலேயிறே; அந்த ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திக ளுண்டானவ ளிந்த வாசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழ நின்றானாகிலும் அவை பகவல்லாபத்துக் குடலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ:—437. ஆசார்ய ஸம்பந்தங்குலையாதே கிடந்தால், ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்க ளுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; ஆசார்ய ஸம்பந்தங் குலைந்தால், அவை யுண்டானாலும் ப்ரயோஜநமில்லை.

வ்யா.—(ஆசார்ய ஸம்பந்தங் குலையாதே கிடந்தால) என்று துடங்கி. அதாவது - கீழ்ச் சொன்னபடியே யுத்தாரகனுமா யுபகாரகனுமா யிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் "இவனென்னுடையவன்" என்றபிமாநிக்குமபடி யவன்றிருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடியத்தை நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞாநம அப்ராப்த விஷயவைராக்யம் ப்ராப்த விஷயபக்தியாகிற ஆத்மகுணங்க ளில்லையேயாகிலும, அவ்வாசார்ய ப்ரஸாதாதிகளாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஸர்வமங்கள ஹேதுவான வந்த வாசார்ய ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலைந்தால, ஜ்ஞாநாதிகளானவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிதுண்டாய்த்தாகிலும், பகவதங்கீகார ஹேதுவர்காமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை.

438. அவ·—ப்ரயோஜந மில்லாமையே யன்று, அவத்யகரமு மென்கிறார்.

மூ—438. தாலிகிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம்; தாலி போனால் பூஷணங்களெல்லா மவத்யத்தை விளைக்கும்,

வ்யா'—(தாலி கிடந்தால்) என்று தொடங்கி அதாவது - பதிவ்ரதையான ஸ்த்ரீக்கு பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலியொன்றும் போகாமல் கிடந்தால், பூஷணங்களில்லையேயாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப் பூண்டுகொள்ளலாயிருக்கும்; இத்தனை பூஷணமுண்டே! என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப்போகட்டால், விதவாலங்காரகல்ப மாகையாலே பூண்ட பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யாவஹங்களா யிருக்குமென்கை. இத்தால் - ஆத்ம பூஷணங்களான ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளில்லையேயாகிலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரம் குலையாமல் கிடந்தால், இவன் ப்ரஸாதத்தாலே யவை க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம், ஆசார்ய ஸம்பந்த மித்தனையுங் குலைந்தால், ஆத்ம குணங்களான ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களெல்லா முண்டானாலும் அவை ஶ்லாக்யதா ஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி.

439. அவ—ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூப விகாஸக னீஶ்வர னன்றோ, அது குலைந்ததாகிலு மித்தனை யாத்மகுண முடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணானோ வென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்

மூ—439. தாமரையை யலர்த்தக்கடவ வாதித்யன்றானே நீரைப் பிரிந்தா லத்தை யுலர்த்துமாப் போலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப்பண்ணு மீஶ்வரன்றானே ஆசார்ய ஸம்பந்தங்குலைந் தாலத்தை வாடப்பண்ணும்.

வ்யா—(தாமரையை) என்று தொடங்கி. அதாவது—* ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலே பிறந்து ஜலைக தாரகமா யிருக்கும் தாமரைக்கு, 819 "செங்கமல † மந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால்" என்னும்படி நியமேந விகாஸகனாய போரு மாதித்யன்றானே, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தை விஶ்லேஷித்தால் அந்த தாமரையை விகஸிப்பியாதமாத்ர மன்றிக்கே ஶோஷிப்பிக்குமாப்போலே, ஆசார்யாந்வயத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸத்தாதாரகமான தத்ஸம்பந்தம் குலையாதே நிற்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாந விகாஸமுகேந 820 "உள்ள வுலகளவும் யானுமுளனாவன்" என்னுமவிகஸிப்

* ஜலஜம் - தாமரை. † அந்தரம் - ஆகாசம்

பிககு டீஸவரன்ருனே, ஸவஸததாதாரகமான வாசாாய ஸமபந ததனை ஸவவிபாதிபததியாலே இவன் குலைததுககொண்ட காலத தில தான் விகஸிபபிககககடவ வநத ஸவரூபததை விகஸிபபியாத மாத்ரமனறிககே நாளுககு நாளும நஷ்ட பாஜ்ஞுமாய ஸஙகோசித் துப போமபடி பண்ணுமென்கை. 821 "நாராயணோபிவிகருதிம யாதி குரோ: பரசயுதஸய தாபுததே ० - கமலமஜலாதபேதம ஸோஷயதி ரவிாந தோஷயதி" என்னக கடவதிறே.

440. அவ:—இஙஙனே சொலலுகிறதென, இவவாசாாய ஸம பநதம குலைநததாகிலும 822 "ஒழிகக யொழியாது" என்கிற பகவத ஸமபநத முஜஜீவநததுக குடலாகாதோ வெனன வருளிசசெய கிறார.

மூ—440. இத்தையொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர் லபம்.

வயா —(இததையொழிய) என்று துடஙகி. அதாவது - அநாதி ஸிததமா யிருககச்செயதேயும, ஆசார்ய னுணாத்துவதற்கு முன்பு அஸதகலபமாய அவனுணாததின பினபு இவனுககு காாய காமாககக்கடவதா யிருககுமது, இவவாசாாய ஸமபநதம் குலைநத போது இதடியாகவநத தானும் குலைநதுபோமாகையாலே, இவ வாசாாய ஸமபநததை யொழிய பகவத ஸமபநதம இவனுககுக் கிடையா தெனகை. ஆகையால இது போயததாகிலு மது நமக குஜஜீவநததுக குடலெனறிருகக விரகிலலை யென்று கருதது.

441. அவ —இபபடி ஆசார்ய ஸமபநததை யொழிய பக வத ஸமபநதம லபியாமையா லாத்மோஜஜீவநததுக கிரணடும வேணுமெனனுமததை தர்ஸிபபிதத வநநதாம, பாகவத விஷய ஸமபநதமு மவவோபாதி யிவனுக்கவஸயாபேக்ஷித மெனனுமததை தாஸிபபிககைககாக, ததவிஷய ப்ரஸநததை யநுவதிக்கிறார்.

மூ—441. இரண்டு மமையாதோ, நடுவிற் பெருங்குடி யென்னென்னில் ?

வயா —(இரண்டு மமையாதோ நடுவிற பெருங்குடி யென் னெனனில) என்று. அதாவது - ஆதமோஜஜீவநததுககு பகவத ஸமபநத ஸ்தாபகமான வாசாாய ஸமபநதமுமம, தத்ஸ்தாபிதமான பகவத ஸம்பநதமுமாகிற உபயமும போராதோ, பாாபய மதயமபர்

வோக்தநயா * நடுவிற் பெருங் குடிபோலே யிருக்கிற பாகவதர்களோடு 823 "ஸாத்விகைஸ்ஸம்பாஷணம்" என்கிற ஸம்பந்த மெத்தைப் பற்றவேண்டுவ தென்கிறதாகி லென்கை.

442. அவ:—இப்ப்ரஶ்நத்துக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—442. கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமாப்போலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கு மிதுவேணும்.

வ்யா:—(கொடியை) என்று தொடங்கி. அதாவது - † உபக்நாபேக்ஷமாய் வளருவதொரு கொடியை அதின் பரிணமத்துக் கெல்லா மிடங்கொடுக்கத்தக்க பெரியதொ ருபக்நத்திலே சேர்க்கும்போது, முதலிலே அது தன்னோடே சேர்க்கப்போகாமையாலே தரைப்படாமல் மூநதறத்தா னிதுக்காஶ்ரயமாய்க்கொண் டணுகி நின்று தன்னோட்டை யநவயமுமேந கொள்கொம்பிலே கொழுந்து யிக்கும் சுள்ளிக்கா லபேக்ஷிதமாமாப்போலே, கோல்தேடி யோடுங் கொழுநதுபோலே அபிமுகனை விச்சேதமின் ஆஶ்ரித ரதஃபதியாம லுத்தரிப்பிக்கும் மஹாதாஶ்ரயமான வாசார்யன் திருவடிகளி லநவயிக்கும்போது, முதலிலே ததநவயம் ஸித்திக்கை யரிதாகையாலே மூநதறத் தாங்க ளாஸநநராய் நின்று தங்களோடே யிணக்குவித்து அவ்வழியாலே யாசார்ய விஷயத்திலே சேர்க்கும் பாகவதர்க ளோட்டை ஸம்பநத மவஶ்யா பேக்ஷித மென்கை. இப்படி ஆசார்யாநவயத்துக்கடி பாகவதர்களாகில், (ஆசார்ய லாபம் பகவானாலே) [435] என்பானென் னென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை, பாகவதாநவயந்தனக்கடி யவனுகையாலே ஆபிமுக்ய பர்யந்தமாகத் தானே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு வந்து பின்னை பாகவதர்களோடே யிணக்கி அவ்வழியாலேயிறே யவன்றான் ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்ப்பது; இதித்தனையும் இவரருளிச்செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலே ஸித்தம். எங்ஙனே யென்னில்; சேதநனை கொடியினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், ஆசார்யனை கொள்கொம்பினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், பாகவதர்களை சுள்ளிக்காலினுடைய ஸ்தாநேயாகவு மருளிச்செய்கையாலே, கர்ஷகனாயிருப்பானொருவன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தையிட்டு முளைப்பித்து கொழுந்து சரிக்குமளவும் வளர்த்துக்கொண்டு

* நடுவில் பெருங்குடி - க்ராம நடுவிலிருக்கும் குடியானவன்.
† உபக்நம் - கொடியேரும் பநதல்.

போநதொரு கொடியை, இதுக்கினி யொருபகநம வேணுமென்று தானே உபகநும்தேடி அதிலேசென்றேறுகைக்கு சுள்ளிககாலும் நாட்டி இவவழியாலே உபகநத்திலே சேர்க்குமாபபோலே, ஸாவ ஶேஷியான ஸாவேஶவரன ஸவபரயோஜநாாததமாக விசசேதநனை முதலிலேஸ்ருஷ்டிதது, 824 "ஈஶவரஸயசஸௌஹாாததம" இதயாதி ப்படியேக்ரமேணுபிமுகய பாயநதமாக விளேதது இவனுககோ ராசார் யனையும இன்னுனென்றுதானே திருவுள்ளம பறறி, அவனோடே சேர்க்கும பாகவதாகளோடே முதலநவயிபபிதது, அவவழியாலே ஆசாாய விஷயததிலே யநவயிபபிககுமென்னுமிடம் தோறறுகை யாலே, கொள்கொமபிலே யேறவிடட காஷகனுககே யநதக கொடியா லுளள பரயோஜநமாமாபபோலே, ஆசாாய விஷயத்தி லீஶவரன் சேர்த்த சேதநனுலுள்ள பரயோஜநமு மீஶவரனதே யென்னுமிட மும் பலிதம. இனி அசேதநமான கொள்கொம்புபோலன்றியே சேதநோத்தமனை விவவாசாாயன்ருனும பரஸம்ருத்யைக பர னுகையாலே. ஸவஶேஷியான வீஶவரனுடைய பரயோஜநமே ஸ்வ பரயோஜநமாக நினைத்திருககுமிறே.

443. அவ:—இனி (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) [443] என்று து'டங்கி, (ஆசாாயாபிமாநமே யுததாரகம்) [447] என்னுமளவாக, இபபடி ததீயாமுனனுகபபறறபபடும ஸதாசாாயனுடைய வபி மாநமே யுஜ்ஜீவநததுக்கு உசிதோபாயமென்று இபபரபநத தாத் பாயத்தை பரகாஶிப்பிததருளுகிறுா. பெருவிலையனான வாபரணத துக்கு நாயககலபோலேயாயதது வசநபூஷணததுக கிப்பரதேஶம் நாயகரத்நமாயிருககும்படி. இததனையு மருளிசசெயகையைப பறற * அதிஷ்டிகையிட்டுககொணடுவநதது கீழடஙகலும்; மேலடஙகலும இதில நிஷ்டையை ஸ்தாபிககிறது. அதில பரதமததிலே, இவ்வாத தம் ஸதஸம ப்ரதாயஸிததமென்று ஸாவரும விஶவஸிககைககுட லாக இதுதமககு ஆபதோபதேஶலபத மென்னுமிடததை யருளிச செயகிருர்.

மூ.—443. "ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈஶ்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட விவனுக்கு, ஆசார்யாபி மாநமொழிய கதியில்லை" என்று பிள்ளை பல காலுமருளிச்செய்யக் கேட்டிருககையா யிருக் கும்.

* அதிஷ்டிகை - அவதாரிகை.

வ்யா·—(ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி. அதாவது - "அநாதிகாலம் 'நானே எனக்கு நிர்வாஹகன்' என்றிருக்கும் தன்னுடைய ஸ்வாபிமாநத்தாலே, 'இவன் நமக்கு சேஷம்' இவன் கார்யம் நமக்கே பரம், என்று தன்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குடலான ஈச்வராபிமாநத்தை அழித்துக்கொண்ட இவனுக்கு, துர்கதியே பற்றாசாக அங்கீகரித்து தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போரும் பரமதயாளுவான ஆசார்யன், 'இவன் நம்முடையவன்' என்றபிமாநித்திருக்கும் அந்த அபிமாநமொழிய வேறுஜ்ஜீவநோபாயமில்லை" என்று, ஸகல சாஸ்த்ரஸாரவித்அக்ரேஸரரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்கஸேவித்து தத்தேக பாரதந்த்ரராய் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் அவர் அருளிச்செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யரான பிள்ளை, தஞ்சமாகப் பலகாலும் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்குமென்றபடி. ஆகையால் ஆசார்யாபிமாநமே இவ்வாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமென்று கருத்து.

444. அவ.—இப்படி, (ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை) [443] என்பானென், சாஸ்த்ரஸித்தங்களான பக்த்யாத்யுபாய விசேஷங்கள் உண்டே! என்கிற சங்கையிலே, இவையெல்லாமிவனுக்குபாயமன்றிக்கே நின்றமையை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே, பக்தி உபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ·—444. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று.

வ்யா:—(ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது - பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநதயா விஹிதையாய ஸ்வயத்நஸாத்யையான பக்தி, பகவதேகபாரதந்த்ர்யவிரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை உண்டாக்குமென்னும் பயத்தாலே இவனுக்குபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றதென்கை.

445. அவ·—அநந்தரம், ப்ரபத்தி உபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

மூ·—445. பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

வ்யா —(பகவத ஸவாதந்தாய) இத்யாதியாலே, அதாவது - ஸவபாரதந்தாயாநுரூபையாய மஹா விஸவாஸரூபையான பரபத்தி, பந்தமோக்ஷாபய நிர்வாஹகனான பகவான தன்ஸவாதந்தாயததாலே மீளவும காமாநுகுணமாக வைததசிநதை வாஙகுவிதது ஸமஸரிபபிககில செயவதென என்கிறமஹாபயததாலே இவனுக குபாயமன்றியிலே நழுவிநினற தெனகை.

446. அவ:—அநநதரம, ஆசாரய விஷயததில ஸவகிய ஸ்வீகார முபாயுமன்றிககே யொழிநதமையை யருளிசசெயகிறுா.

மூ —446. ஆசார்யனையும் தான்பற்றும பற்று அஹங்கார கர்பமாகையாலே, காலன் கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி

வயா —(ஆசாராயனையும) எனறு துடஙகி. அதாவது - ஆசாரயனையும உபாயமாகததான ஸவீகரிககிற ஸவீகாரம, ஸவபலிதவகாதருதவரூபமாய் ஸவரூபநாஸகமா யிருககிற வஹஙகாரத்தை யளளே யுடைததா யிருககையாலே, ஸ்வ விநாஸகரமான காலனை பரிகரஹிதது அநதப பொனனுலே அங்குளீயக தாரணம பணணிுல அவதயகரமாமோபாதி தன்னுடைய ஸவரூபததுக கவதயகரமா யிருககு மெனகை ஆகையால இதுவும் உபாயமன்றியே நினறதென்று கருதது.

447. அவ — * பாரிஸேஷயாத கிழ தாமருளிசசெய்ததே யுபாயமென்று தலைககட்டுகிறுா.

மூ:—447. ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்.

வ்யா·—(ஆசாராயாபிமாநமே யுததாரகம) என்று. அதாவது- மோக்ஷ ஸாதநதயா ஸாஸதர வஹிததஙகளான பகதயாதிகளொன்று முபாயமனறியிலே நின்ற பினபு, நிரதிஸய கருபாவானாய நிரஹேதுகமாகத தன்னை யஙகிகரிததருளி நிரபாயமாக நோககிக கொண்டுபோரு மாசாரயன் 'இவன நம்முடையவன்' எனறிருக்குமநதவபிமாநமே யிவனை ஸமஸாரததினின்று முததரிபபிககு மென்கை. ஆக, (ஸவதநதரனை யுபாயமாகததான் பற்றின போதிறே) [407] எனறு துடஙகி உபபாதிததுக கொண்டுவநத சரமோபாய ஸவரூபததை யுள்ளபடி ஸோதிதது நிரணயிததருளினாராய்தது.

* பாரிஸேஷயாத - மிகுநதவைகளினுலே,

448. அவ:—அநந்தரம், இவ்வுபாய நிஷ்டரான வதிகாரிக்கு கர்த்தவ்ய விஷயங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார். அதில், ப்ரதமத்திலே, ஸுலபமான வாசார்ய விஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை யிச்சிப்பானல்ல னென்னுமிடத்தை த்ருஷ்டாந்த முகேந வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—448. கைப்பட்டபொருளைக் கைவிட்டு புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக்கடவ னல்லன்.

வ்யா:—(கைப்பட்ட) இத்யாதியாலே. அதாவது - கையிலே யிருக்கிற தநம்போலே அதிஸுலபனா யிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்துவைத்த தநம்போலே எட்டப்படாமையாலே "அரும்பொருள்" என்னும்படி துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப் பற்ற விச்சிக்கக்கடவ னல்ல னென்கை. 825 "ஸுலபம் ஸ்வ குரும் த்யக்த்வா துர்லபம் யஉபாஸதே - லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்த மந்வேஷதி க்ஷிதௌ" என்றும் 826 "பற்று குருவை" என்று துடங்கி, 826 "தன்-கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த - வப்பொருள் தேடித் திரிவானற்று" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே.

449. அவ:—இன்னமும் சில த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே, ஸுலபமான வாசார்ய விஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை யாசைப்படுவானல்ல னென்கிறார் மேல்.

மூ:—449. விடாய் பிறந்தபோது கரஸ்தமான வுதகத்தை யுபேக்ஷித்து ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகர ஸலிலத்தையும் ஸரித் ஸலிலத்தையும் வாபீ கூப பயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன்.

வ்யா:—(விடாய் பிறந்தபோது) என்று துடங்கி. அதாவது - * பிபாஸை விஞ்சினபோது சடக்கென பாநம்பண்ணலாம்படி பாத்ரகதமாய்க்கொண்டு தன் கையிலிருக்கிற ஜலத்தை ஸுலபதையே ஹேதுவாக வநாதரித்துத் தரையிலே † யுகுத்து, ஆகாஶஸ்தமாய்க்

* பிபாஸை விஞ்சினபோது - தாகம் அதிகமானபோது.

† உகுத்து - கொட்டி.

கொண்டெட்டாதபடியாயும், பூமிஸ்தமாயிருக்க தூரஸ்தமாயும், ஆஸந்நமாயிருக்கச்செய்தே பெருகுங்காலமொழிய மற்றைக்காலமின்றிக்கேயும், எப்போது முண்டானாலும் அவ்வளவும் சென்று ஜீவிக்கவேண்டியும், இருந்தவிடந்தன்னிலே யுண்டாயும் * கநித்ராதிகள்கொண்டு † கலவிப் பெறவேண்டியிருக்கும் ‡ ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவனைப்போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷை பிறந்த தசையிலப்போதே தனக்கு குதவும்படி கைபுகுந்திருக்கிற வாசார்ய விஷயத்தை ஸௌலப்யமே பற்றாசாக உபேக்ஷித்து, பரமாகாசவர்த்தியாய துஷ்ப்ராபமாயிருக்கிற பரத்வத்தையும், பூமியிலேயாயும க்ஷீராப்தியளவும் செல்ல வல்லவர்களுக்கன்றியே யுதவாத வ்யூஹத்தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும தாத்காலிகர்க்கொழிய பாஸ்சாத்யர்க்கு தவாத விபவத்தையும், நித்யஸந்நிதி யுண்டாயும ஸம்பாஷணாதிகளாலிவனோடு கைகலந்திராத வர்ச்சாவதாரத்தையும், இருக்கிறவிடந்தன்னிலே யுண்டாயிருந்ததாகிலும் யமநியமாதி க்ரமேண யதநித்து த்ரஷ்டவ்யமாமிதனத்தையு மாசைப்படக்கடவனல்லனென்கை. 827 'சக்ஷுர்கம்யம்குரும் த்யக்த்வா ஸாஸ்த்ரகம்யந்து யஸ்மரேத - ‖ கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கநஸ்த மபிவாஞ்சதி" என்றும-827 "எட்டவிருந்த குருவை யிறையன்றென்று விட்டு" என்று துடங்கி, 827 "அம்புததைப் பார்த்திருப்பானற்று" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இது வ்யூஹாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம்.

450. அவ:—இப்படி ஸுலபமான வாசார்ய விஷயம் ஸ்வரக்ஷணத்துக்குடலாயிருக்க இதனை யுபேக்ஷித்தது துர்லபமான பரத்வாதிகளை । வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லனேயாகிலும, ப்ராப்யதவேந வவை யிவனுக்கு வாஞ்சநீயங்களன்றோ வென்ன ; அவையெல்லா மாசார்யனேயென் றிருக்கக்கடவனென்கிறார்.

மூ:—450 பாட்டுக் கேட்குமிடமும், கூப்பீடு கேட்குமிடமும், குதித்த விடமும், வளைத்த விடமும், ஊட்டுமிடமும், எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென் றிருக்கக்கடவன்.

---

* கநித்ராதிகள் - மண்வெட்டி முதலானவைகள். † கலவி - தோண்டி. ‡ ஜீமூதம் - மேகம். । வாஞ்சிக்க - ஆசைப்பட. ‖ "ஹஸ்தஸ்தமுதகம்" என்று பாடாந்தரம்.

வ்யா:—(பாட்டுக் கேட்குமிடமும்) என்று துடங்கி. அதாவது-828 "ஏதத் ஸாமகாயந் நாஸ்தே" என்கிறபடியே நிரந்தராநுபவபரரான நித்யமுக்தர் அநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பண்ணும் ஸாமகாநம் கேட்கும் ஸ்தலமான பரமபதமும், அஸுர ராக்ஷஸ பீடிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களார்த்தநாதம் கேட்கச் செவி கொடுத்துக்கொண்டு கண்வளரும் வ்யூஹ ஸ்தலமும், அவர்களார்த்த த்வநி கேட்டுத் துடித்துக்கொண் டெழுந்திருந்து 829 "நாக பர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்" என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே திருவரவணையில் நின்று மிவ்வருகே வரக் குதிப்பாரைப்போலே வந்தவதரித்த வவதார ஸ்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே இட்டவடி பேர விடாதே வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களும், 830 "ஏஷாமிந்தீவர ஸ்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித:" என்றும் 831 "ஒண்சங்கதை வாளாழி யானொருவ னடியேனுள்ளானே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே யிருந்து தானுகந்தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வ ஸ்தலமாகிற விந்த ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லாம், தனக்கு வகுத்த ஸ்தலமாய் ப்ராப்யமா யிருக்கு மாசார்ய விஷயமேயென் றத்யவஸித் திருக்கக் கடவனென்கை. (வளைத்தவிடமாவது) - பிறரறியாதபடி திரைவளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வந்தர்யாமித்வ ஸ்தலம்; (ஊட்டுமிடமாவது) - சக்ஷுர் விஷயமா யிருந்து தன் வடிவழகையும் குணங்களையும் ஆஸ்ரிதரை புஜிப்பிக்கு மர்ச்சாவதார ஸ்தலமென்று சொல்லவுமாம். 832 "யேநைவ குருணா யஸ்ய ந்யாஸ வித்யாப்ரதீயதே - தஸ்ய வைகுண்ட துக்தாப்தி த்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸ:" என்றும் 833 "வில்லார்மணி கொழிக்கும்" என்று துடங்கி 833 "அருளாலே வைத்தவவர்" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. அன்றிக்கே (பாட்டுக் கேட்குமிடம்) இத்யாதிக்கு, ரக்ஷகமாக வவற்றை யாசைப்படக் கடவனல்லனென்கிற வளவன்றிக்கே அவையெல்லாம் தனக் கிவ்விஷயமேயென்றிருக்கக்கடவ னென்கிறதென்று கீழோடே சேர யோஜிக்கவுமாம்.

451. அவ:—ஏவம்பூதனான விவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபநாஸகத்வ ஸ்வரூப வர்த்தகத்வ தது உபய ரஹிதத்வங்களால் ப்ரதிகூலராயும் அநுகூலராயும் அநுபயராயு மிருக்குமவர்களை தர்ஸிப்பிக்கிறார் மேல்.

மூ·—451. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர், ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தரபரரும்; அநுகூலர், ஆசார்ய பாரதந்த்ரர்; உபேக்ஷணீயர், ஈஸ்வரபரதந்த்ரர்.

வயா—(இவனுக்கு ப்ரதிகூலர்) என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படி ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனாய் ப்ரதவாதி பஞ்சகத்திலுமுள்ள ப்ராவண்யமடைய விவ்விஷயத்திலே ஒருமடைப் படுத்தி, 834"தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, அனுகூலாதமநாஸத்தைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர், ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும், பாரதந்த்ரயத்துக்கு கிஞ்சத்துவைத்துப் பகவத் வ்யதிரிக்த தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரரா யிருக்குமவர்களும், ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸ்வரூபத்தை வளர்க்கு மநுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யுணர்ந்து தச்சரமாவதி நிஷ்டரான ஸதாசார்ய பரதந்த்ரர், இப்படி ஸ்வரூப நாஸகரும் ஸ்வரூப வர்த்தகருமல்லாமையாலே வெறுவுதலுக்கும் விரும்புதலுக்கும் விஷயமல்லாத உபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாரதந்த்ரயத்தி லூற்றமன்றியிலே ப்ரதம பர்வமான ஈஸ்வர பாரதந்த்ரயத்திலே யூன்றியிருக்குமவர்கள் என்றபடி. ப்ரதிகூலரைச் சொல்லுகிறவிடத்தில ஸ்வதந்த்ர தேவதாந்தரபரதந்த்ரரிருவரையுஞ் சொன்னவிது, ப்ரதிபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வ நிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதிகூலரல்லாமை யில்லையிறே. இத்தால - கீழ் பகவத் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ நிவ்ருத்திகளுக்குறுப்பாக வநுகூல ப்ரதிகூல தர்ஸநம் பண்ணுவித்தாப்போலே, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனான விவனுக்கும ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸ விஷயமான வநுகூலரையும் தர்ஸிப்பித்தது, தத்திக்கமான உபேக்ஷணீய விஷயமு மிவனுக்கொன்றுண்டென்னுமிடம தர்ஸிப்பித்ததாயத்து. 263-5 *

452. அவ—இவ்வதிகாரிக்குண்டாகவேண்டும ப்ரதிபத்யநுஷ்டானங்களைப் பலபடியாக அருளிச்செய்தார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அந்யோபாய நிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு முண்டான விநியோக விஶேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ·—452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டும் அல்லாதார்க்குபாயாங்கமா யிருக்கும்; இவனுக்கு *உபேயாங்கமா யிருக்கும்.

* "உபேயமாயிருக்கும்" என்னும பாடாந்தரம் வ்யாக்யாநத்தில ஸுஸ்பஷ்டம்.

வ்யா:—(ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டுக்கும்) என்று தொடங்கி அதாவது - தத்வ்ஜ்ஞாநமும் ததநுரூபமான வநுஷ்டாநமும், ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனான விவனையொழிந்த வதிகாரிகளுக்கு, உபாய மதிகாரிஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயப்ராப்தியளவும் உபா யாதிகாரம் நழுவாமல்நடக்கைக்குறுப்பாய்க்கொண்டுஅவ்வழியாலே யுபாயஶேஷமா யிருக்கும்; ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகமாகையா லுபாயாதிகார ஶேஷமாக வேண்டுவதொன் றில்லாமையாலே, இவ் வதிகாரிக்குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்துக்கு ஶேஷமாயிருக்கு மென்கை. (இவனுக் குபேயமாயிருக்கும்) என்று பாடமானபோது, ஆசார்ய னுக் கபிமதமாய்க்கொண்டு இவைதா னிவனுக்கு பேயமாயிருக்கு மென்றபடி.

453. அவ:—இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிகொண்டு வர்த்திக்கு மிவ்வதி காரிக்கு அவஶ்யம் நிவர்த்தநீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள் ளம்பற்றி, ப்ரதமம் நிஷித்தாநுஷ்டாநம் த்யாஜ்யமென்னுமதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—453. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம், தன்னை யும் பிறரையும் நஶிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

வ்யா:—(இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஏவம்பூதனான விவ்வதிகாரிக்கு பரதாரபரிக்ரஹாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம், ஸ்வவிநாஶத்தையும் ஸ்வாநுஷ்டாநங்கண்ட பரருடைய விநாஶத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படுமது தொன்றென்கை.

454. அவ:—உபயவிநாஶமு மித்தாலே வருகிறபடி யெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—454. தான் நஶிக்கிறது, மூன்றபசாரத்திலும் அந் வயிக்கையாலே; பிறர் நஶிக்கிறது, தன்னை யநாதரித்தும் தன்னநுஷ்டாநத்தை யங்கீ கரித்தும்.

வ்யா:—(தான் நஶிக்கிறது) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆசார் யாபிமாநத்திலே யொதுங்கி பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்கள்

மூன்றுக்கு மபிமத விஷயமா யிருக்கிறதான் ஈஸ்வரிக்கிறது, அம்மூவர்க்கு மிது அநிஷ்டமாகையாலும், (அபசாரமாவது)-அநிஷ்டகரணமாகையாலும், அதிக்ரூரமான வுபசாரத்ரயத்திலு மந்வயிக்கையாலே; பிறர் ஈஸ்வரிக்கிறது, சரமபாவபர்யந்தமாக வந்துநிற்கிற பாகவதோத்தமனை தன்னை நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், தத்வவித்தான விவனிப்படி செய்கிறான் இதில் தோஷமில்லையாகப்பட்டன்றோ! நமக்குப் பின்னை யென்! என்று தன்னுடையவநுஷ்டாநத்தைத் தாங்க ளங்கீகரித்து மென்கை. அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதவர்கள், அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிப்பார் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகஶூந்யரானவர்கள். அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிக்கிறவர்கள் ஈஸ்வரிக்கிறார்கள், அநாதரிக்கிறவர்கள் ஈஸ்வரிப்பானென், தோஷங்கண்டா லநாதரிக்கலாகாதோ வென்னில; ராஜபுத்ரனுக்கு தோஷமுண்டானால் ராஜா தான் ஶிக்ஷித்துக் கொள்ளுமத்தொழிய அவனை யநாதரித்தவர்கள் மேலே நிக்ரஹம் பண்ணி தண்டிக்குமாப்போலே, ஸ்வாபிமதனானவிவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேஶ்வரன்றானே திருத்திக்கொள்ளுமத்தொழிய பிறரநாதரிக்கப் பொறாமையாலே, அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாஶமே பலிக்கையாலே அநாதரிக்கலாகாது. 835 "அபிசேத்ஸு துராசாரோ பஜதேமா மநந்யபாக்-ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்யஸ ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:" என்று உபாஸக விஷயமாக வருளிச்செய்தபடி கண்டால், எல்லை நிலத்திலே வந்து நின்ற விவ்வதிகாரிவிஷயத்தி லவனிருக்கும்படி சொல்லவேண்டாவிறே, ஆகையால், இப்படி தானும் பிறரும் ஈஸ்வரிக்கும்படி யிருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பரித்யாஜ்யமென்ற தாயத்து.

455. அவ—இப்படி பரதாராதிபோகம் ஸ்வபரவிநாஶஹேதுவாகைக்கடி, ஶாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையிறே; இங்ஙனன்றிக்கே, ஶாஸ்த்ரவிஹித விஷயமான ஸ்வதாரபோகத்துக்குக் குறையில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ.—455. விஹிதபோகம், நிஷித்தபோகம் போலே லோகவிருத்தமுமன்று, நரகஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச்செய்தே, ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் ஶிஷ்ட கர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்ய ப்ரதிபந்தகமுமா யிருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

வ்யா:—(விஹிதபோகம்) என்று தொடங்கி. அதாவது-விஶிஷ்ட வேஷவிஷயியான ஶாஸ்த்ரத்தாலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வதாரத்தில் போகம், தாத்ருஶ ஶாஸ்த்ர நிஷித்தமான பரதார பரிக்ரஹம் போலே லோகவிருத்தமுமன்று, செம்பினுலியன்ற பாவையைத் தழுவுகை முதலான கோர துக்காநுபவம் பண்ணும் நரகஹேதுவு மன்று ; இப்படி ப்ரத்யக்ஷபரோக்ஷ ஸித்தங்களான லோகவிருத் தத்வ நரகஹேதுத்வங்களிரண்டு மற்றிருக்கச்செய்தே, அநந்ய போகத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், 836 "ஶாந்தோ தாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத் மாநம் பஶ்யேத்" இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும் - உபா ஸகனோடு ப்ரபந்நனோடுவாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகா தென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாநதத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷதர்ஶநத்தாலும் அப்ராப்த தர்ஶநத்தாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசாரப்ரதாநரான ஶிஷ்டர்களாலே ஹேய மென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்தவிஷய விரக்தி ப்ரியனான வாசார்யனுக் கநபிமதமாகையாலே ஆசார்யமுககமல விகா ஸாநுபவரூப ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய், இப்படி அநேகாநர்த்தாவஹமா யிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு பரித்யாஜ்ய மென்றபடி.

456. அவ:—போக்யதா புத்தியைவிட்டு தர்மபுத்யா ப்ரவர்த் திக்குமளவில் இவை யொன்றுமில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—456. போக்யதாபுத்தி குலைந்து தர்மபுத்யா ப்ர வர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

வ்யா:—(போக்யதா புத்தி குலைந்து) என்று தொடங்கி. அதா வது - விஹித விஷய ப்ரவ்ருத்தியில் காமுகதயாவரும் போக்யதா புத்தியை விட்டு, உபாஸகரான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான ஶிஷ்டர் * பைத்ருகருணமோசக ப்ரஜோத்பாதநார்த்தமாகவும் ஸ்நாந திவஸ த்தி லங்கிகரியாவிடில் † ப்ருணஹத்யாதி தோஷமுண்டென்னுமத் தைப் பற்றவும் தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்திக்குமாப்போலே இவனுமப் படி தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும், ஸித்ததர்மநிஷ்டனான இவ

* பைத்ருக ருணம் மோசக - பித்ருதேவதா கடனை நிவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு. † ப்ருணஹத்தி-கர்ப்பத்தை நாசம் பண்ணுதல்.

னுக்கு அநயதர்மாநநவயம் விரோதியாகையாலே அநநயோபாயதவ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையு மென்கை. இததால - போகயதா புதயா பரவாததிககில் அநநய போகத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலை யுமோயாதி, தர்மபுத்யா பரவர்ததிககில் அநநயோபாயதவ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும்; ஆனபின்பு, ஒருபடியாலு மிவ்வதிகாரிக்கு விஹித விஷய பரவ்ருதநி யாகாதென்றதாய்த்து. ஆகையால ஏதேனு மொருபடி யநவயிததாலும ஸ்வரூபஹாநி தபபாது, ஆன பின்பு பரிதயஜிககவேணு மென்னுமிடம நிரூபிதமிறே.

457. அவ:—இபபடி ஸ்வரூபஹாநி வருமென்னும் பயத தாலே விடுகிறவளவு போராது. பராபத விஷயபரவண சிததகை யாலே பராகருத ஸகல போகய வஸ்துககளும் பரதிகூலமாய்த் தோற்று மவஸ்தை பிறககவும்வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக் கென்கிறா மேல.

மூ—457. "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிற ஶ்லோ கத்தி லவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

வயா—(க்ஷேத்ராணி) என்று துடங்கி. அதாவது-837 "க்ஷேத் ராணி மிதராணி தநாநி நாத புத்ராஶ்ச தாரா: பஶவோ க்ருஹாணி - த்வத பாதபத்ம பரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவநதி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா:" என்று பேரருளாளரான பெருமானைக் குறித்து பரஹமா விஜஞாபிதத ஶ்லோகத்திற சொலலுகிற க்ஷேத்ரமித்ர தநாதிகளான ஸமஸ்தவஸ்துககளு மக்நிகல்பமாய்த் தோற்றும்படியான வவ ஸ்தை பிறக்கவேணும ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி பிறவாமைக கென்கை. இஶ்ஶ்லோகாாததத்தை 838 "நல்ல புதல்வர்" இத்யாதியாலே அரு ளாளப பெருமாளெம்பெருமானரு மருளிச்செய்தாரிறே.

458. அவ:—இனிமேல் பராபய பூமியில ப்ராவண்யாதித்ர யமு மிவனுக் கவஶ்யாபேக்ஷிதமென்னுமத்தை யறிவிக்ககககாக, அவற்றினுடைய உபாய சதுஷ்டயாஸாதாரண்யததை யருளிச் செய்கிறா.

மூ—458. ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தி

லாத்மதாரணயோக்யதையும், உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்.

வ்யா:—(ப்ராப்ய பூமியில்) என்று தொடங்கி (ப்ராப்ய பூமியாவது) - தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷய மெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசம; (த்தப்ராவண்யமாவது) - அத்தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாத அதிமாத்ரமான வாஞ்சை. (த்யாஜ்ய பூமியாவது)-அவ்விஷயத்தை யகன்றிருக்கைக்கு உடலான தேசம; (த்ஜ்ஜிஹாஸை யாவது) - இத்தைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னு மிச்சை. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணயோக்யதையாவது) - வகுத்த சேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்ரஹாத்யநுபவம பெறாதபோது, தேஹதாரணமான போஜநமில்லாவிடில் தேஹம் தரியாதாப்போலேதான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்ய னன்றிக்கே யிருக்கை. (உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும வேணும) என்றது - இவையித்தனையும, உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கு மதிகாராநுகுணமாக வேணுமென்றபடி. (உபாய சதுஷ்டயமாவது) - (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே) [444] என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த பக்தி ப்ரபத்திகளும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரங்களும. பகவத் விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரங்களுமாகவுமாம. இதிலும முற்பட்ட யோஜனைக் கௌசித்யமுண்டு; கீழே நாலுபாயத்தையும் சேர விவாதமே யருளிச்செய்தத்துக்குச் சேருகையாலே. இதில பக்தி ப்ரபத்தி நிஷ்டரிருவர்க்கும, 839 "மாக வைகுந்தம காண்பதற்கென்மனமேகமெண்ணும" என்கிற-ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்திலே ப்ராவண்யமும, 840 "வரம்ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தா வ்யவஸ்திதி: - நசௌரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வைசஸம" 841 "கொடுவுலகங் காட்டேல்" என்னுமபடி - ப்ராப்ய வஸ்துவை யிழந்து ப்ராக்ருதமத்யே யிருக்கைக்குடலான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும, 842 "உன்னை விட்டொன்று மாறற்கிறகினறிலேன்" என்கிறபடியே-பகவதநுபவாலாபத்தி லாத்மதாரணயோக்யதையு மவச்யமுண்டாக வேணும். ஆசார்ய விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகார நிஷ்டரான விருவருக்கும் (எல்லாம வகுத்தவிடமே) [450] என்றிருக்கையாலே - ஆசார்ய னெழுந்தருளி யிருந்த தேசம ப்ராப்ய பூமியாய், அவனைப் பிரிந்திருக்கிற விடமத்யாஜ்ய பூமியாய், அவனுடைய விக்ரஹாதிகளே அநுப்வ விஷயமு மாகையாலே, ப்ராப்ய பூமியில ப்ராவண்யாதிகள் மூன்று மிதுக்கநுகுணமாக அவச்ய

முண்டாகவேணு மென்று, அதிகாராநுகுணம விபஜித்துச் சொல்லக் கடவது. அன்றிக்கே, 843 "மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார் பதி வைகுந்தம்" என்று - தாமருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்தை யப்யஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநம் ததீய வைபவமே நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவி யாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வ நிஷ்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த பகவத் விஷயத்தில் பரிபூர்ணாநுபவாதிகள் ஸித்திப்ப தவ்விபூதியிலேயாகையாலும், ப்ராப்ய பூமி பரமபதம்; இருள்தருமா ஞாலமாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்ய பூமி (அநுப வாலாபத்தி லாதம தாரணுயோகயதையாவது) - ஸவாசார்ய விஷயத்திலும் அவனுகந்த பகவத் விஷயத்திலு முண்டான வநுபவம் பெறுந்தனையில் தான் தரித்திருக்கமாட்டாமை என்றிவ்வர்த்தை யோஜிக்கவுமாம்.

459. அவ—உக்தோபாய சதுஷ்டயத்திலும் பகவத் விஷயத்தை யவலம்பித்திருக்கிற பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய த்வயமுமிவ்வதிகாரிக்கு நழுவினபடி ப்ரகாரத்தைக் கீழருளிச்செய்த வநந்தரம், (ஆசார்யனையும் தான பற்றும் பற்று) [446] என்றும (ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) [447] என்று மருளிச்செய்த ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரரூபோபாய த்வயத்துக்கும் ப்ரமாணம் தர்சநம் பண்ணுவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்வகத ஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்.

ஸூ—459. "பழுதாகா தொன்றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டை பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்பது.

வ்யா:—(பழுதாகாது) என்று தொடங்கி, ஆதாவது - அமோகமா யிருப்பதோ ருபாயமறிந்தேன்; ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஸமாஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற வவனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாத ப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறு மநுகூல வ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிகரைக் கண்டு தங்களுக்கு குத்தாரகராக வாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்குமவர்கள், ஆத்மாவோ டவிநாபூதமான பாபத்தைப் போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திருவாசல் திறந்து அங்கே ஸமருத்தரான ஜ்ஞாநாதிகளை

யுடையராய் ததீயகைங்கர்ய நிரதராய்க்கொண்டு வயாக துஷ்
யிருப்பார் என்று பரமாபதரான திருமழிசைப்பிரா ன்
செய்த[844] "பழுதாகாதொன் றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டை ஆசார்ய
விஷயத்தில் முறபடச்சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்
துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்கை.

இத்தால் - ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹங்காரகர்ப்பதயா அவத்ய
கரமா யிருந்ததேயாகிலும பலஸித்தியில வந்தால பழுதுபோகா
தென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயத்து.[845] "குருணாயோபி மந்யேத குரும
வா யோபிமந்யதே - தாவுபௌ பரமாம ஸித்திம் நியமா துபகச
சதஃ" என்று - பரகத ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துக
கும் பலம தப்பாதென்னுமிடம பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும
சொல்லப்பட்டதிறே.

460. அவ —இனிமேல, பரகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத
துக்கு ப்ரமாணங்கள பலவற்றையும தாம்பிப்பித்தருளுகிறார.

மூ —460 "நல்ல வென்தோழீ" "மாறிய தானவனை" என்கிற பாட்டுக்களையும், ஸ்தோத்ரத்தில் முடிந்த ஶ்லோகத்தையும், "புரு..ர் மநுஷ்யஃ" என்கிற ஶ்லோகத்தையும், இதுககு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்பது.

வ்யா.—(நல்ல வென்தோழீ) என்று துடங்கி. அதாவது - தோழியானவள் இவள்தனக்குப பேறுக் குடலாக நினைத்திருப்பது, அவன்[846] "நதயஜேயம" என்ற வார்த்தையையும, பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்பையுமாயத்து, இப்போ தவன் வாரத்தை தனக்கு பலியாத மாத்ரத்தைக்கொண்டு இது தனனிலு மதிஶங்கை பண்ணி நின்றாள், இனி இவளெங்ஙனே ஜீவிததுத தலைக்கட்டப்புகுகிறா ளென்று மிழவுதோற்றவிருக்க அவளைப் பார்த்து, என்னிலு மென் னிழவுக்கு நோவுபடும்படி ஸநிக்தையான வென்னுடைய தோழீ; அநந்தஶாயியாய அதஏவ ஸர்வஸமாதபராய் யிருக்கிறவர், அது க்குமேல ஸ்ரீயஃபதிகளாய் ஒருவருக்கு மெட்டவொண்ணாத பெரு மையை யுடையவரா யிருப்பா ரொருவர், தேவயோநியிலே பிறந்து சிறிதளைய நிறக்கையு மன்றிக்கே அவர்க்கும் நமக்கும பாவத

ஸ்நிக்தையான - ஸிநேகிதையான.

பரமாணுக்களோடொக்க வாசிபோருமபடி க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யா நாம், ஆனபின்பு நம்மால செய்யலாவதுண்டோ, அவரொரு வார்த்தை முன்பே சொலலிவைததா ரென்றத்தைக கொண்டு நமமால அவரை வளைக்கப்போமோ, அது கிடக்கிடும, நமக்குப பேற்றுக்கு வழியுண்டுகாண, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்த வேறறததை யுடையராய ஸாவ வயாபக வஸ்துவைத தன் திருவுள்ளததிலே யடக்கிக கொணடிருக்கிற பெரியாழ்வார், 847 "ஆசாரய தேவோபவ" என்கிறபடியே நமக்குத தேவரான தமக்குத தேவராயிருக்கிற வவரை ஓரிசையைச் சொல்லி யிசைக்கவுமாம, கிழியை அறுததுவரப பண்ணவுமாம, திருமஞ்ஜநத்தைச சோததுவைத் தழைக்கவுமாம், திருக்குழல் பணியைச சமைத்துவைதத தழைக்கவுமாம, திருவந்திக காப்பிட வழைக்கவுமாம, அன்றிக்கே நான் தமமை முன்னிட்டாபபோலே தமக்கு புருஷகாரமாவாரை முனனிட்டு வரப பண்ணவுமாம், வலலதொரு பரகாரம் வருவித்தாராகில அத்தைக கணடிருக்கக கடவோம், நாம் மேலவிழக கடவோமலலோம என்றுணடாளருளிசசெய்த 848 "நல்லவெனதோழீ" என்கிறபாட்டையும; எமவரனென றபாராதே, தனக்கெதிரியான ஹிரண்யாஸுரனைக் கூரிய திருவுகிராலே, வரபலங்களாலே பூண்கட்டி யிருக்கிற மாாவை பொன்மலை பிளநதாபபோலே யிரண்டுகூறும்படி யநாயாஸேந கிழிததுப பொகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, 849 "அந்தியம் போதிலரியுருவாகி யரியை யழித்தவனை-பலலாண்டு-பாடுதும்" என்று - அநநயப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு மஙகளாஸாஸநம்பண்ணியிருப்பாரை ஜயிக்குமே, வயாவருததா யிருக்கிற வவர்கள் பக்கலிலே நயஸ்தபரராய அவாகளபிமாநததிலே யொதுஙகி யிருப்பாருடைய ஸுக்ருதம என்று திருமழிசைபபிரான் அருளிசசெய்த 850 "மாறுய தானவனை" என்கிற பாட்டையும்; 851 "அக்ருத்ரிம" என்று துடங்கி, ஸவாபாவிகமாய தேவருடைய பாரப்தமுமாய் போகயமுமான திருவடிகளிலுண்டான பரேமத்தினுடைய வதிஸயததுக கெல்லையிலா யிருப்பாராய, அநதபரேம ப்ரகர்ஷத்துக் கடியான வாதமயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநததை யுடையராய், வித்யையாலும் ஜநமத்தாலும் அடியேனுக்கு பிதாமஹராயிருக்கிற நாதமுநிகளைபபாாத்து, "அடியேனுடைய வ்ருத்தத்தைப் பாராதே ப்ரஸந்நரா யருளவேணும்" என்று பரமாசார்யரான ஆளவந்தா ரருளிசசெய்த வேதாந்த தாதபர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமான ஸ்லோகத்தை

யும், ஜ்ஞாநமிறக்கைக்கு யோக்யதை யில்லாத பசுபக்ஷிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாநயோக்யதையுள்ள மநுஷ்யனாகவுமாம், யாவர் சிலர் பகவத் ஸம்பந்தமே நிரூபகமாம்படி யிருப்பாரொரு ததீயனோடே ஸம்பந்தித் திருக்கிறார்கள், அவர்களந்த வைஷ்ணவனாலே பரப்ய பூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பாராக ளென்கையாலே, ஜ்ஞாந முண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம் ததீயாபிமாநமே யுத்தாரக மென்னுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிற - 852 "பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ஸ்ரயா: - தேநைவ தே ப்ர யாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்கிற பௌராணிக ஸ்லோகத்தையும்; ஆசார்யாபிமாநமாகிற இந்த பரகதஸ்வீகா ரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்றபடி.

461. அவ:—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தி நிஷ்டனான வதிகாரிக்கு உபாயாதிகாரத்தில் குறையுண்டாகிலும், அது பாராம லீஸ்வரன கார்யஞ்செய்கைக்குடலாய்க்கொண்டு அவ்வுபாய ஸேஷமாயிருந்துள்ள வாசார்யாபிமாநத்தை இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென், ஒன்றுக்கே உபயாகாரமும் கூடுமோவென்கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—461. ஆசார்யாபிமாநந்தான், ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக் கங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ர முமாயிருக்கும்.

வ்யா:—(ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்று தொடங்கி அதாவது - ஆசார்யாபிமாநமாகிற இது தான், 853 "தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ர பத்யே" 854 "தமேவ ஸரணம் கச்ச" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே விரோதி பாபக்ஷயத்துக்கும் பக்திவிவ்ருத்திக்கு முடலாய்க்கொண்டு உபாயாந்தரமான பக்திக்கங்கமுமாய், தத்யாக பூர்வகமாக 196 "மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ" என்று விதிக்கும்படி இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமே வோபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகார மாந்த்யத்தைப்பாராது ஈஸ்வர னுபேக்ஷியாமல் கார்யம் செய்கைக் குறுப்பாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமான ப்ரபத்திக்கு ஸாபல்யத்தை யுண்டாக்காநின்றுகொண்டு அவ்வழியாலே யதுக்கங்கமுமாய், அதையொழியத் தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளுக்குத் தானே யுபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வ

நதரமுமாயிருக்கு மென்கை. அன்றிகே, 855 "அநாசாரயோ பலப தாஹி விதயேயம நயதி தருவம" என்றும 856 "மாஸதராதிஷ் ஸுதருஷ்டாபி, ஸாஙகா ஸஹ பலோதயா - நபாவஸித்யதி வை விதயா விநா ஸதுபதேஸத:" என்றும சொல்லுகையாலே ஏதேனு மொரு வித்யையை யவலமபிககுமவனுக்கும் அதுக்கோ ராசாரயோப தேஸம் வேண்டுகையாலே ஆசாரயாபிமாநம ஸகலோபாயாஙகமா யிருகக, 857 "தேநைவ தே பரயாஸயநதி" என்று ஸ்வதநத்ரோபாய மாகச சொலலுவானென்னென்ன ; (ஆசார்யாபிமாநநதான்) என்று தொடஙகி யருளிசசெய்கிறாராகவுமாம். அதாவது - பரபததிதான் கர்மஜ்ஞாநபகதிகளாகிற உபாயாநதரஙகளுக்கு உதபத்தி விவருத்தி விரோதி பரிஹாரார்த்தமாக விஹிதமாயக்கொண்டு ததஙகமுமாய், 858 "அநநயஸாதயே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஸவாஸ பூர்வகம - ததே யோபாயதா யாசநா பரபத்திஸ ஸரணாகதி:" என்கிறபடியே - அந யோபாயஙகளை யொழிநது தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில அநிஷ்ட நிவருத்தி பூாவகேஷட பராபதிக்கு ஸ்வயமேவ நிர்வாஹக மாயக்கொண்டு ஸ்வதநதரமாயிருககு மாபபோலே, ஆசாரயாபிமாந மாகிற விதுதான் ஏதேனுமோருபாயததுககு மாசார்யோபதேஸ மவஸயாபேக்ஷிதமாகையாலே அவவழியாலே யுபாயாநதரங்களுககு அஙகமா யிருநததேயாகிலும், 859 "பாலமூக ஜடாந்தாஸ்ச பங்கவோ பதிராஸ் ததா - ஸதாசார்யேண ஸந்த்ருஷ்டா: பராபநுவநதி பராங்கதிம-யஸமா மநுஷ்ய: பக்ஷீவா" இத்யாதிப்படியே ஸ்வயமே வோததாரகமாகையாலே ஸ்வதநதரோபாயமுமா யிருக்கு மென்கை.

462. அவ---இபபடி ஸ்வதந்த்ரமான விவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னாரென் றருளிசசெய்கிறார்.

மூ:---462. பக்தியிலுஸக்தனுக்கு ப்ரபத்தி ; ப்ரபத்தியி லஸக்தனுக் கிது.

வ்யா:---(பக்தியில ஸக்தனுக்கு) என்று தொடஙகி. அதாவது-860 "உபய பரிகாமித ஸ்வாநதஸ்ய" என்கிறபடியே ஜநமாநதர ஸஹஸ்ர ஸிதத கர்ம ஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாநத:கரணனுககு ஜநிககுமதாய் ஸ்வபாரதநதரய விரோதியான ஸவயதநரூபமா யிருககும பக்த யுபாயத்தில, துஷ்கரத்வ புத்தியாலும் ஸ்வரூப விரோதித்வ புத்தி யாலும் நாமிதுக்கு ஸக்தரல்லோமென்று கைவாங்கினவனுக்கு, நிவ

ருத்தி ஸாத்யதயா ஸாகாமுமாய பகவத் பாரதந்த்ரிய ரூப ஸ்வ ரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்த்யுபாயம்; அத்யவஸாய ஜ்ஞாநரூப மான ப்ரபத்த்யுபாயத்தில் மஹாவிஶ்வாஸ முண்டாகை யரி தாகையாலும், பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈஶ் வர ஸ்வாதந்த்ரிய பயத்தாலும் நாமிதுக்கு ஶக்தரல்லரென்று தேஙகினவனுக்கும் பஶ்வாதிகளுக்கும் கார்யகரமாகையாலே விஶ்வாஸ ஸாபேக்ஷமு மன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவுமா யிருக்கும் பார தந்த்ர ஸ்வரூபனான ஸதாசார்யனுடைய வபிமாநரூபமான விருத் சரமோபாய மெனகை. பக்தியி லஶக்தனுக்கு துஷ்கரத்வ ஸ்வ ரூப விரோதித்வங்க ளிரண்டும் ஹேதுவாகிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூப விரோதித்வமே ப்ரதாந ஹேது; ப்ரபத்தியி லஶக்தனுக் கும் விஶ்வாஸமாந்த்ய பகவத் ஸ்வாதந்த்ரியபயரூப ஹேது த்வய முண்டேயாகிலும் பகவத் ஸ்வாதந்த்ரிய பயமே ப்ரதாந ஹேது; (ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய பயத்தாலே பக்தி நழுவிறறு, பகவத் ஸ்வாதந்த் ரிய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிறறு) [444, 445] என்றிறே இவர் தாம் கீழருளிச்செய்தது. இத்தால் - அநந்யோபாயாஶக்ததயா அநந்யகதியானவனே ப்ரபத்த்யதிகாரியாமோபாதி, இவ்வுபாயாதி காரியும் அநந்யோபாயா ஶக்ததயா அநந்யகதியானவ னென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, இதின ஸ்வதந்த்ரத்வத்தை (பக்தியி லஶக்த னுக்கு) இத்யாதியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறாராகவுமாம். வாக்யார்த்த யோஜனையில் பேதமில்லை பக்தியி லஶக்தனைக் குறித்து விஹித மான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ரமானாப்போலே; ப்ரபத்தியி லஶக் தனைக் குறித்து விஹிதமானவிதுவும் ஸ்வதந்த்ரமாகக் குறை யில்லையென்று கருத்து.

463. அவ:—இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக் குண்டாக்கும் பல பரம்பரையை யருளிச்செய்து, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார்.

மூ:—463 இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்த மாக்கும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யா:—(இது) என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படி கீழ் சொன்ன ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமத்திலே இச்சேதந னுக்கு ப்ராணவோகத பகவத்நயாஹ ஶேஷத்வத்தை சரமபர்வ

பர்யந்தமாக உணர்த்தி, அநாதிகாலம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற அழலிலே மண்டிக் கரிகெழுந்து கிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும்படியாக்கும்; இப்படி பல்லவிதமான பின்பு, மத்யமபதோக்தாநந்யஶரணத்வத்தை சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, பலஸூசகமான உபாயாத்யவஸாய யோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பிதமாம்படியாக்கும்; இப்படி புஷ்பிதமான வநந்தரம், சரமபதோக்தாநந்ய போகத்வத்தையும் சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, நித்ய கைங்கர்ய போகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை பலபர்யந்தமாம்படியாக்கு மென்றபடி. ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரய ப்ரதிபாத்யமான வநந்யார்ஹ ஶேஷத்வாத் யாகாரத்ரயமு மாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாய், அதுதான் சரமபர்வ பர்யந்தமாயிறே யிருப்பது; இவை நா ஞசார்யோபதேஶாதிகளாலே லப்தங்களாகையாலும், அவ்வுபதேஶாதிகளுக்கடி இவன் நம்முடையவனென்கிற வாசார்யாபிமாநமாகையாலும், ஆசார்யாபிமாந மிவற்றை யுண்டாக்கு மென்கிறது. ஆக, இப்படி யிருந்துள்ள பதத்ரயார்த்த நிஷ்டையை இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக்குண்டாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும்படி சொல்லிற்றாய்த்து. அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விது இவன் ஸ்வரூபத்தை பர்வக்ரமேண உஜ்ஜீவிப்பிக்குப்படியை ப்ரகாஶிப்பியா நின்றுகொண்டு, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார்.

(இது) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமம் பகவத் விஷயத்திலே யநவயிப்பித்து, அநாதிகாலம் ததநவய ராஹித்யத்தாலே 861 "வாடினேன்" என்னும்படி உறாவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு, பாகவத விஷயத்திலே யூன்றுவித்து பலாந்வய யோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமா யிருந்தவத்தை புஷ்பிதமாக்கும்; அநந்தரம், 862 "நின்று தன் புகழேத்த" என்கிறபடியே சரமபர்வத்தில் நிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமா யிருந்தவத்தை பலபர்யந்தமாக்கு மென்னவுமாம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் - ஆசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றினார்க்கு பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறிமாறி நடக்குமென்னும் ப்ரஸங்கமில்லாமையும், இவ்வர்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண மின்னதென்னுமதும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபநத்துக்கிடான உபபத்தியும், ஐதிஹ்யமும், இவ்வர்த்தோபபாதநார்த்தமாக ப்ராப்ய நிர்ணயமும், இப்படி ப்ராப்ய நிர்ணயம் பண்ணினால் இதுக்கு ஸத்ருஶமாகவே கொள்ள வேணும் ப்ராபகமென்னுமதும், அல்லாதபோது வரும் தூஷணமும்,

ஈஸ்வர விஷயத்திலிவனுக்குள்ள சரணவத் பாரதந்த்ர்யாநந்யத்வங் களை சூசிப்பித்துக்கொண்டு ஈஸ்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள விசேஷமும், ஈஸ்வர சேதநர்க ளிருவருர்க்கு மிவனுபகாரக னென்றும், ஈஸ்வரனு மாசைப்படும் பதத்தை யுடையவ னென்றும், இவன்பண்ணு முபகாரத்துக்கு ஸத்ருஸ ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்றும், இவனோட்டை ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவா யிருக்கு மென்றும், ஈஸ்வரனை யுபகரித்த விவனிலும் இவனையுபகரித்த வீஸ்வரனே மஹோபகாரகனென்றும், இவ்வாசார்ய வைபவமும், ஆத்மகுணமுண்டானாலு மாசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழில் அநர்த்தப்ரயோஜநமும் அவத்யகரமும் ஈஸ்வர நிக்ரஹஹேதுவுமாம்படியும், ஆசார்ய ஸம்பந்த விச்சேதத்தில் பகவத் ஸம்பந்த தௌர்லப்யமும, ஆசார்யாந்வயத்துக்கு பகவத் ஸம்பந்த மபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாநமொழிய உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை யென்னுமிடத்தில் ஆப்தோபதேசமும், இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்திரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாந நிஷ்டனானவன் ஸுலபமான விவ்விஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாக விச்சிக்கக்கடவனல்லனென்றும், பரத்வாதி ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லா மிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவனென்றும், இவனுக்கு ப்ராதிகூல்யாநுகூல்யாநுபய ரின்னாரென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு விநியோகமும், இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் விஹிதபோகாதிகளும் த்யாஜ்யமென்னுமிடமும், ஸ்வரூபப்ரச்யுதி வாராமைக்கு வேண்டுமவஸ்தையும், ப்ராப்யபூமி ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக் கவஸ்யாபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வய ப்ரமாணங்களும், ஆசார்யாபிமாநத்தின் ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும், தததிகாரி நிர்ணயமும், இவ்வாசார்யாபிமாந மிச்சேதநனுக் குண்டாக்கும் பலபரம்பரையையும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்யாபிமாநமே ஸர்வர்க்கு முத்தாரக மென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது.

ஆக, இத்தால் - வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸம்பூர்ணம்.
